

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

“Romantizm, gerilim
ve eğlence ancak
Linda Howard sayesinde
bir araya gelebilir.”

Sandra Brown

Aşk

Tuzak

LINDA
HOWARD

Çeviri: Nilgün Birgül

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Bütün aşklar imkânsız mıdır?
Denemeden bilemezsiniz.*

**LINDA
HOWARD**

Aşk Tuzakı

New York Times Bestseller yazarı Linda Howard, aşkın ve gerilimin köşe kapmaca oynadığı bu çok satan romanında sizi, en ince ayrıntısına kadar düşünülüp planlanmış kusursuz bir düğün törenine davet ediyor. Ancak bu törende damat ve gelin karşılıklı sözler veremeyecek, birbirlerine yüzüklerini takamayacak, masum bir öpücüğün tadına varamayacak ve gelin bu özel günün ışıltısını yüreğinde hissedemeyecek; çünkü acımasız bir katil, gelini öldürmek için sinsice vaktinin gelmesini beklemektedir.

Gelinle yaşadığı sorunlar yüzünden bir numaralı şüpheli durumuna düşen düğün organizatörü Jaclyn ile olayı soruşturmakla görevlendirilen Dedektif Eric Wilder'in yolları cinayetin hemen öncesinde kesişmiş, birlikte tutkulu saatler geçirmişlerdir. Ama oyun değişmiştir artık. Geçmişteki kötü deneyimleri yüzünden kalbini yeni maceralara kapatan Jaclyn'le Dedektif Wilder arasındaki ilişki yavaş yavaş aşka dönüşürken soğukkanlı katil de adım adım yeni hedefine doğru

1. BÖLÜM

BEŞ GÜNDE ALTI DÜĞÜN. LANET OLSUN!

Jaclyn Wilde, Atlanta bölgesinde konuklarını gerçekten etkilemek isteyenlerin başvurduğu organizasyon şirketi Premier'de, ortağı olan annesi Madelyn'in bu kadar rezervasyonu bir araya sıkıştırırken kaç tane martini yuvarlamış olabileceğini düşündü. Rezervasyonların hepsi düğün olmasa neyse; her türlü organizasyon düğünle karşılaştırıldığında daha basit kabul edilebilirdi, en azından duygu karmaşası yaşanmıyordu. Oysa bir düğün töreni, insanoğlunun aklına gelebilecek her türlü duyguyu içinde barındırırdı. Yalnızca gelinler değil; gelinin annesi, damadın annesi, baş nedime, diğer nedimeler, aileler, çiçek taşıyan kız, yüzük taşıyan çocuk, törene davet edilmeyen kuzenler, düğün tarihi, yer, renk seçimleri, kahrolası davetiyelerin lanet *fontları*...

"Jaclyn Wilde" diye seslenen memur, gittikçe yoğunlaşan ve zıvanadan çıkan düşüncelerini böldü.

Memurun sesi pek neşeliydi. Trafik cezalarını tahsil ederken bu kadar neşeli olmasına gerek var mıydı? Tamam, surat asması da doğru olmazdı ama en azından başkasının parasını alırken biraz daha sıkın ve çekimser görünebilirdi.

Jaclyn sinirini bastırdı; sıkıntısının asıl kaynağı aşırı hız cezası ödemek değil, gelecek haftaki altından kalkması imkânsız görünen iş yoğunluğuydu. Bu da yetmezmiş gibi, kafasının çok dolu olması yüzünden trafik cezasını ödemeyi de unutmuştu. Ödemenin son günüydü. O yüzden ya işe ayırması gereken zamandan feragat edecek -böylece üzerindeki baskı daha da artacak- ya da tutuklanma fermanını imzalayacaktı. Evet, bu tam da gerginliğini azaltacak bir olaydı.

Ödemenin gecikmesi kendi hatasıydı. Hopewell'de hız cezaları online ödenebilseydi, işini kolaylıkla halledebilirdi. Ancak bu şehirde durum öyle değildi. Kalktı, sessizce ödemesini yaptı ve hemen ardından uzun adımlarla binayı terk etti. Hız cezası artık unutulmuştu, çünkü bu madde yapılacaklar listesinden silinmişti.

Saatine baktı. Beş günde altı düğün olmasının ve durumun *Görevimiz Tehlike*'ye dönüşmesinin sorumlularından biri olan Carrie Edwards'la randevusuna yetişmek için yeterince vakti vardı. Üstelik Carrie'nin düğünü o altı düğünden biri bile değildi, onunki bir ay sonraydı. Yine de sürekli değişen fikirleri ve duygu sömürüleriyle Jaclyn'in haddinden fazla vaktini alıyordu. Daha şimdiden nedimelerden biri cehenneme kadar yolun var demişti -Jaclyn'e değil, Carrie'ye ki Jaclyn'in iş hayatında bu bir ilkti. Genellikle gelin ne yaparsa yapsın, düğün törenine katılacak olanlar dişlerini sıkar ve desteklerini sonuna kadar sürdürürlerdi. Vazgeçseler bile, bunun için mutlaka uygun bir mazeret bulurlardı. Oysa bu kız hiç düşünmeden ağzına geleni söylemişti.

Kavga patlak verdiğiğinde Jaclyn kendini dışarı atmış, zevkten dört köşe şekilde sırtıtmaktan kendini alamamıştı. Daha sonra yüz ifadesini toparlayarak, saç saça baş başa yapılan bir kavgayı önlemek üzere içeri döndü. Carrie'yi morarmış bir gözle görmek elbette hoşuna giderdi, ama işi gereği buna engel olmalıydı.

Bu kadar derin düşüncelere dalmasaydı, aniden açılan kapı onu gafil avlamaz, koridora çıkan uzun boylu ve koyu renk saçlı adama toslamazdı. Çarpışmanın etkisiyle elindeki evrak çantası uçarak gri karo döşeli zemine düştü. Yedi buçuk santimlik topukluların zarifçe sarmaladığı ayaklarından birinin kaymaya başladığını hissetti. Dengesini sağlayabilmek için içgüdüsel bir hareketle adamın koluna sarıldı. Diğer kolu ise önü açık ceketten içeri dalarak, hayata tutunurcasına gömleğin kumaşını kavradı. Dirseği sert bir cisme sürtündü ve anlık bir görüntü zihninde ürkütücü bir tabancanın canlanmasına sebep oldu. Belediye binasında olduğu düşünülürse, vardıgı sonuç mantıklı ve kaçınılmazdı.

Sarıldığı kol Jaclyn'in ağırlığını taşıyabilmesi için demir kadar sertleşmişti. Adam yarım bir dönüş yaparak diğer koluyla Jaclyn'in belini kavradı. Dengesini bulması için gereken bir saniye gibi kısacık bir sürede Jaclyn güvenilir ve sıcak bir gövde tarafından sıkıca tutulmuştu.

Ayağının yere sağlam bastığını hissettiği an adam onu serbest bıraktı ama geri çekilmedi. En azından hemen çekilmedi. Jaclyn tuttuğu soluğunu serbest bıraktı. Çarpışmanın ve neredeyse düşüyor olmanın heyecanıyla yüksek vitese geçen kalbi adeta kaburgalarından fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Belediye binasında kayıp düşmesi, böylesi berbat bir günün gidişatına oldukça uymuştu; ancak şu anda ihtiyacı olan son şey kırık bir ayak bileği ya da ona benzer bir şeydi. Hatta şu aşamada hafif bir burkma bile, Premier'i başa çıkılmaz bir zaman sıkışıklığına sürükleyebilirdi.

“İyi misiniz, bayan?”

Konuşurken başını eğen adamın nane kokan nefesi, Jaclyn'in boynunu sıyrıp geçti. Samimi, bariton bir sesi vardı ama belli belirsiz bir tırmalama, tonunun yumuşaktan daha başka bir şeye geçmesini sağlıyordu -o *şeyin* ne olduğundan emin değildi, ama öyleydi işte. Bir dakika! Adam ona **bayan** demişti! **O kadar mı** bezgin görünüyordu?

Jaclyn keyfini kaçırın bu ifadeyi düşünmemeye çalıştı. Adamın rozeti durumu açıklıyordu. Hitap şekli görüntüsüyle ilgili değildi; adam polisti, kibar bir davranış sergileyen devlet memuruydu. Tekrar soluklanırken adamın kolunu ve gömleğini hâlâ sınıksız tuttuğunu fark etti. Kendisi ona böylesine yapışmışken adam zaten geri çekilemezdi. Adama kenetlenmiş parmaklarını açmak için kendini zorladı ve nihayet aralarına mesafe koyacak geri adımı attı.

“İyiym,” dedi bakışlarını ona yönelterek. “Beni tuttuğunuz için teşekkür ederim. Nereye gittiğimin farkında bile değildim.” Beyninin hormonlardan oluşan ve mantıksız kararlar vermeye yarayan küçük bir bölümü ona çapkınca bir sinyal verdi. Birdenbire heyecanlandı ve her yerini ateş bastı. Kahretsin, adam çok yakışıklıydı. Hatlarına yansıyan hoş görüntüsünden çok, güç ve yetkinliğe dayanan bir etkiye sahipti. **Adam** tam bir erkekti; onda olgunluk, güç ve tanımlanması zor bir cinsel cazibenin kaynaşp oluşturduğu etkileyici bir bütünlük vardı.

Adam dudaklarının hoş ve doğal kıvrımlarını sergileyerek kayıtsızca gülümsedi. “Mevcut trafiği düşününce, burasının yere serilmek için ideal bir yer olmadığı kesin.”

“Bana **trafikten** söz etme,” dedi Jaclyn, neredeyse fısıldayarak.

Adam Jaclyn'in geldiği yöne baktı ve gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı. Jaclyn'in o gülümseme karşısında nutku tutulmuştu.

İş hayatı boyunca Jaclyn pek çok erkekle tanışmıştı ama ne yazık ki bunların çoğu genelde evlenmek üzereydi. Her zaman olmasa da, birilerinin onun dikkatini çekebilmesi için özel şeyler gerekiyordu; etkileyici bir bakış, beklenmeyen bir çekim gücü... Dürüst olmak gerekirse, bir adama hayran olmasının üstünden çok uzun zaman geçmişti.

Şimdi de böyle bir şeye hiç vakti yoktu. Acele etmeliydi, yoksa geç kalacaktı.

“Tekrar teşekkürler. Sizi neredeyse yere serdiğim için üzgünüm.” Nazik polisi başıyla dostça - ama **çok** da samimi olmayacak şekilde- selamlayarak vedalaştı, sonra düşürdüğü evrak çantasını aramaya başladı.

Çanta salon boyunca sürüklenip, sonunda duvara çarparak durmuştu. Fakat kendisinden önce, kirliliği ve lekeli bir kot pantolon giyinmiş bir adam, koca göbeğiyle zar zor eğilerek çantayı aldı. Etili eliyle narin çantayı ona doğru uzatırken, kaba görüntüsünden hiç beklenmeyen bir şirinlikle gülümsüyordu. “Buyurun, bayan.” “Teşekkür ederim,” dedi Jaclyn. Çantayı alırken polise verdiği kadar çok daha sıcak bir gülücükle adama karşılık verdi. Ne de olsa adamdan etkilenmemişti, bu durumda ona nazik davranmasının da bir sakıncası yoktu. Büyük adımlarla binayı terk ederken, bu gerekçenin son derece budalaca ama kadınsı dürtüler açısından bakıldığında kaya gibi sağlam olduğunu **düşündü**. Polise ayıracak, onun ilgisini çekmeye çalışacak zamanı yoktu. Bu yüzden bu işe kafa yormasının da bir anlamı yoktu.

Oradan uzaklaşırken polisin kendisini izlediğinden emindi, ama arkasına dönüp bakmaya cesaret edemedi. Bunu yapmasına da **gerek yoktu**, adamın bakışlarının sırtına odaklandığından neredeyse emindi.

Aceleyle otoparka yöneldi. Çelik grisi Jaguar.'mm kilidini, arabaya yaklaşmadan uzaktan kumandayla açtı. Neredeyse tek bir hareketle arabaya girip, evrak çantasını yan kol-tuğa fırlattı. İlk işi emniyet kilidini kapamak oldu; bu artık neredeyse otomatikçe bağladığı bir güvenlik önlemiydi. Bir eliyle marşa basarken, diğeriyle emniyet kemerine uzandı.

Bir trafik cezası daha yemek istemiyordu, o yüzden gözü hep hız kadranındaydı. Zaten Carrie Edwards'la randevusuna giderken acele etmesine gerek yoktu; arabasını doğru yöne sürmesi yeterliydi. Aslında annesini arayıp "İstifa ediyorum, kurdeşen oldum, hatta kızamık da olabilir; Carrie'yle olan randevuma sen gidebilir misin?" demeyi aklından geçirmiyor değildi. Peki ya Madelyn yarınki düğün için son ayrıntılarla uğraşıyorsa ve provanın tam ortasında? İyi ama Carrie'ye randevu veren annesiydi, sonuçta onunla ilgilenme zevkini biraz da o yaşamalıydı.

Jaclyn iç çekti. Hayır, annesine bunu yapamazdı. Yani yapmayabilirdi. Bir kadının içindeki en kötü özellikleri ortaya çıkarma konusunda Carrie kötünün de kötüsüydü ve onu görmek için kesinlikle acelesi yoktu. Bazen bir müşteriyle uğraşmak çok keyifli olabilirdi, ama genelde içlerinden birine adliye ya da Vegas'ta bütün gece açık bir kilisede evlenmenin nesi var diye bağırarak isterdi -bunu yüksek sesle söyleyecek kadar aptal değildi kuşkusuz. Sonuçta, düğün törenleri onun ekmek kapısıydı.

Carrie'yle olan randevusu Buckhead'teki Premier ofisindeydi; ertesi günkü sayısız görüşme ise -ikram servisi şirketiyle, pastacıyla, çiçekçiyle-Hopewell'deki resepsiyon salonunda yapılacaktı. Carrie ilk siparişlerini aylar önce vermişti, ama daima son dakika değişiklikleri oluyor ve cadaloz gelin hep bir sorun çıkarıyordu. Tedarikçilerle yapılacak tüm bu görüşmelerde gelinin de hazır bulunması gerekiyordu, ama Carrie şımarık davranmakta ve hepsini ayağına getirtmekte ısrar ediyordu. Aklınca önemli biriydi ve herkes onun ayağına gelmeliydi, başka türlü düşünülemezdi.

Damat, eyalet senatörünün oğlu olduğu için büyük ve pahalı bir düğün yapılması konusunda herkes hemfikir. Doğal olarak gelin, pek çok konuda olduğu gibi Jaclyn'in de görüşmede bulunmasında ısrarcıydı. Carrie'yle ve beş günde altı düğünün ilkiyle baş etmesi gerektiği düşünülünce, ertesi gün yine berbat bir gün olmaya adaydı. Düğünle Madelyn ilgileniyor olsa da, her zaman fazladan yardım gerektiren acil durumlar ortaya çıkardı ki bunlar çalışmayan ya da yanlış renkteki limuzinin değiştirilmesi, çiçekçi kız damadın üstüne kustuğu için yeni bir smokin temin edilmesi gibi yalnızca telefonla halledilebilecek durumlar yaşanabilirdi. Düğün gününde, her şeye hazırlıklı olmak gerekirdi.

Jaclyn randevu yerine planlanandan beş dakika önce vardı. Tabii ki Carrie çoktan gelmişti ve ofisinde onu bekliyordu. Jaclyn'in asistanı Diedra dışarıda üstü kitaplar, fotoğraflar ve kumaş parçalarıyla yığılı olan masada oturuyordu. Başıyla Jaclyn'e ofisin kapısını işaret ederken, ona şefkat ve acıma ifadesiyle bakmıştı.

Jaclyn kendine çeki düzen verdikten sonra kapı kolunu çevirdi. İçeriye girmeden güzel yüzünde memnuniyetsizlik ifadesiyle Carrie onu kapıda karşıladı. Gerçekten muhteşem bir kadındı; yuvarlak, biçimli bir vücudu, altın sarısı saçları, pürüzsüz bir cildi ve parlak yeşil gözleri vardı. Ne yazık ki kişiliği huysuz ile acımasız arasında gidip geliyordu. "Bu nasıl kahve böyle? Daha iyi bir markaya verecek paranız vardır herhalde. Tadı son derece acı ve söylemek zorundayım ki sekreteriniz..."

"Diedra benim sekreterim değil, asistanım," diyerek Jaclyn içeri girdi ve kapıyı kapattı. Kahveyle ilgili söyledikleri umurunda değildi, çünkü kendisi kullandıkları markayı çok seviyordu. Kimse Carrie'nin boğazından aşağı zorla kahve boşaltmıyordu. Beğenmediyse içmeyebilirdi. Ayrıca çeşitli bitki çaylarını ya da diğer alkolsüz içecekleri deneyebilirdi.

"Ama bana çok kaba davrandı," Carrie sözünün kesilmesinden hoşlanmamıştı. Her şeyin istediği gibi gitmeyişinden de hoşlanmamıştı. Jaclyn'e hâlâ sinirliydi çünkü resepsiyon

için Michael Buble'ı ayarlayamamıştı. **Boş versene!** Jaclyn kendini küçük düşürmemek için bunu denemeye bile kalkışmadı.

“Ne yaptın, hayatım?” Bunu söylerken ses tonunu yumuşatmış, dili kendine isyan etse de “hayatım”ı içtenlikle söylemeye çalışmıştı. Bazen rahatlatıcı bir “tatlım” ya da “hayatım” en huysuz müşteriyi bile sakinleştirebilirdi - ama bazı müşteriler içinse sakinleştirici okları kaçınılmazdı. Carrie için gereken doz, muhtemelen gözü dönmüş bir gergedan için gereken dozla aynıydı.

“Ofise buyur etmek yerine beni dışarıda bekletmeye çalıştı.”

“Çünkü ben burada olmadığım sürece ofisime kimsenin girmesinden hoşlanmıyorum,” dedi Jaclyn sakince. “Bunu anlayışla karşılayabilirsin sanırım.”

“Saçmalama. Neden böyle bir şeyi önemsiyorsun ki?”

“Çünkü burada gizli bilgiler saklıyorum. Sanırım artık kapıyı da kilitlemeye başlayacağım. Hatta bunu çoktan yapmam gerekirdi.” Gizli bilgiden kasti güvenlik ya da kredi kartı numaralan değildi; daha çok düğün törenleriyle ilgili ayrıntılardı. Bazı müşteriler kimin ne planladığını ya da kaç para harcadığını öğrenmek için bir servet ödeyebilirlerdi. Düğün organizasyonu acımasız bir sektördü.

Carrie ona soğuk bir bakış fırlattı ama bu konuda bir yere varamayacağı belliydi. O yüzden uzatmadan bir sonraki şikayet konusuna geçti. “Nedimelerin kıyafetleri konusunda fikrimi değiştirdim,” dedi. “Kumaşın rengi çok soluk. Üstelik griler içinde dizildiklerinde Harp Okulu öğrencileri gibi görünecekler. Bana en yakın duran siyah, arkasındaki daha açık, bir sonraki daha da açık giyinse ne kadar çarpıcı olurdu, değil mi? Kuşaklar da pembe yerine ördekbaşı yeşili olsa. Pembe fazlasıyla **Paris Hilton** tarzını anımsatıyor sanki. Ördekbaşı yeşili gibi daha sofistike bir renk istiyorum. Fakat yeşile çalan bir ördekbaşı değil de, maviye daha yakın olsun diyorum. Bunu halledebilirsin, değil mi?”

Jaclyn dilini ısırды. Carrie nedime elbiseleri için hiç ucuz bir kumaş seçmemişti ve zavallı nedimler iğrenç kıyafetler için zaten bir sürü para ödemişlerdi. Renk kötü olmasa da, tasarım kesinlikle berbat. Carrie'yi fırır ve fiyonklardan uzak tutmaya çalışmıştı ama Carrie doğru bir öneriye karşı aksi yöne koşanlardandı. Zavallı nedimler başka bir elbise için tekrar para ödemek zorunda kalacaklarını ve acele sipariş olduğu için fiyatın daha da katlanacağını öğrendiklerinde muhtemelen hepsi öfkeden deliye döneceklerdi. Carrie'ye ağzının payını verip, törene katılmaktan vazgeçen nedimenin, içlerinden en zekisi olduğu kesindi.

“Carrie,” dedi Jaclyn sesini yumuşatarak, “bu değişikliği yapmak için gerçekten çok geç kaldık. Seçtiğin çiçeklerle bir araya geldiğinde, nedimelerin giysilerini beğeneceğinden eminim.”

“Çiçekleri de değiştirmeyi düşünüyorum.” Gözlerindeki ışıltı, işi zorlaştırmaktan ne kadar keyif aldığını gösteriyordu. “Doğru tercih değiller bence. Akşam örnek resimleri inceliyordum, sanki üstlerine Calpol kusmuşlar gibi. Bir dergide muhteşem bir düzenleme gördüm. Eğer çiçekleri değiştireceksem, nedimelerin giysileri de kesinlikle değişmek zorunda.”

“Bu arkadaşlarına oldukça pahalıya patlayacaktır.”

Carrie gözlerini kısıp, dudaklarını büzdü. “Sorun olacağını sanmıyorum. Bu benim en özel günüm ve ne istersem yapacaklardır.” Söylememiş olsa da, ses tonundan **sıkıysa** dediği hissediliyordu.

“Bu konuda ısrarlıysan terziyi arayabilirsin.”

“Ama bunu senin yapmanı istiyorum,” dedi Carrie umarsızca. “Benim hiç vaktim yok, biliyorsun.” Pahalı ve kocaman çantasını açıp, içinden çıkardığı kumaş parçasını masanın üstüne attı. Jaclyn bir bakışta bunun çok pahalı bir ipek olduğunu söyleyebilirdi. Karşısında her bir nedimeyi yüzlerce dolar, hatta belki bin dolardan fazla içeri sokacak pahalı bir seçim daha vardı. “Üstelik bu sabah konuyu görüşmek üzere terziyi aradığımda, nefret dolu ve laf anlamaz bir hali vardı.”

Terziyle ilgilenmek teknik olarak Jaclyn'in üstüne vazife değildi, onun görevi organizasyonun ayrıntılarıyla uğraşmaktı. Gretchen'i gayet iyi tanıyordu; aynı ortamlarda bulunmuşlar, pek çok düğün organizasyonunda beraber çalışmışlardı. Bildiği bir şey varsa, o da Gretchen'in asla nefret dolu ve laf

anlamaz biri olmadığıydı. Carrie Edwards bir kez daha yeteneğini sergilemiş ve onu da çileden çıkarmayı başarmıştı.

“Bir şeyler yapmaya çalışacağım ama söz vermiyorum. Zamanımız giderek daralıyor ve bu gidişle nedimelerin kıyafetlerini hazır almak zorunda kalabilirsin.”

“Hayır. Asla!”

“O halde ilk tercihine dönmen gerekebilir. Çiçeklere gelince, tasarımcının isteklerin doğrultusunda özgün bir tören ve resepsiyon düzenlemesi yaptığını hatırlatmak isterim. Eğer nedimelerin buketlerinde değişiklik yapmaya kalkarsan, bu gelin çiçeğini ve yaka çiçeklerini de etkileyecektir.”

Bishop Delaney bir dahiydi, ama sabır eşiği çok düşüktü. İş bırakırsa bu saatten sonra onun kadar iyi birini bulmak zor olurdu. “Eğer değişiklikte ısrar ediyorsan, sana verilen fiyatların üstüne çıkmaya hazır ol.”

“Nedenmiş o?” dedi Carrie müşkülpesent bir tavırla. Diğer çiçekleri kullanmayacaksam, neden parasını ödeyeyim ki?”

“Çünkü tasarımcı aranjmanları yapmak için zaman harcadı ve sen fikrini değiştirdin diye bunun boşa gitmesine izin vermez. İlk siparişini şimdiden hazırladığına eminim, ama siparişi iptal edeceğinden o kadar emin değilim.” Ertesi gün Bishop’un çizimlerini ve fotoğraflarını sunacağı gündü, sıfırdan başlayacağı gün değil. Bishop ve Carrie arasında bir sürtüşme çıkarsa, Jaclyn aralarında kalmak istemiyordu. Bazen inatçı, haylaz bir çocuğu eğitiyormuş hissine kapılıyordu. Carrie’nin gözlerinde hâlâ bencil bir ışık parılıyordu. Aşırı ısrarcıydı çünkü çoğunlukla yaptığı yanma kâr kalıyordu. Genelde pek çok kişi sonunda pes ediyor ve Carrie’yle dalaş- maktansa yenilgiyi kabulleniyordu. Durumdan istifade eden Carrie ise kötü tavrını daha da abartıyordu. Carrie’ye kötü davranmak, aslında ona istediğini vermek demekti.

Carrie, Jaclyn’in fikrini savuşturmadan önce alayla burnunu kıvırdı. “Yarın çiçekçi ile durumu konuşuruz. Eminim **kendisi** mantıklı davranacaktır. Şu anda beni asıl ilgilendiren nedimelerin elbise sorununu çözmek.”

Jaclyn bir iki defa derin soluk alıp verdi. Bu şımarık ve terbiyesiz budalaya pabuç bırakmayacaktı. “O halde neden yarın terziye gidip seçeneklerimizi gözden geçirmiyoruz?” Belki Gretchen’le beraber değişiklik için çok geç olduğuna, kumaşı sipariş edip, elbiseleri yapmaya vakit kalmadığına Carrie’yi ikna edebilirlerdi. Karakoncolos’un böyle bir gerekçeye sıcak bakacağını hiç sanmıyordu. Gretchen’i bir kez daha telefonda bunaltmasını engellemek için “Öğleden sonra arayıp, gerekli düzenlemeleri yaparım,” dedi.

Carrie alaycı gözlerle baktı, “Hıh... **İşin** bu zaten.”

Jaclyn daha önce de zorlu gelinlerle uğraşmıştı, ama Carrie tam bir baş belasıydı. Jaclyn’in kendi patronu olmasının iyi yanlarından biri, “Yeter artık!” deme şansının olmaşıydı. Yavaşça kalktı, ellerini masaya koydu ve “Evet doğru. Fakat aynı zamanda vazgeçebileceğim bir iş olduğunu da hatırlatmak isterim. Hiçbir istismarı kabul etmiyor ve asistanıma kötü davranılmasına izin vermiyorum. Dediklerim yeterince açık mı?”

Carrie’nin gözleri ateş püskürüyordu. “**İstismar mil** Bu da nereden çıktı? Sadece düşünümün göz alıcı olmasını istiyorum, o kadar.” “Eğer sürekli fikir değiştirmeye devam edersen, düşünün faciayla sonlanacak,” dedi Jaclyn dobra dobra. “Bunu söylüyorum çünkü benim **işim** organizasyonun düzgün yürümesini sağlamak. Uçurumdan yuvarlanmak üzereysen bunu söylemek ve seni uyarmak da işimin bir parçası. Bu tarihten sonra tasarımcı asla çiçekleri değiştirmez demiyorum, sadece bunun sana pahalıya mal olacağını söylüyorum. Ayrıca çiçekler konusunda bir şey yapmadan önce, Gretchen’den nedimelerin kıyafetlerini değiştirip değiştiremeyeceğini öğrenmen gerek. Tabii nedimelerine de danışman lazım. Tercihlerin ne olursa olsun, içlerinden biri ya da birkaçı bir daha hiç giymeyeceği giysiye

fazladan para ödemektense, törenden çekilmek isteyebilir. Ama yeni elbiselerin farkını **sen** ödeyeceksen, buna itiraz etmeyeceklerdir.” “Saçmalama,” diye çıkıştı Carrie. “Nedimelerin kıyafetlerini gelin ödemez.”

“Bazı özel durumlar hariç. Son dakika yapılan fikir değişikliği de bu durumlardan biridir.”

Jaclyn bütün iyimserliğiyle Carrie’yle sert oynamaya başlarsa, genç kadının baş belası olmaktan vazgeçeceğini ya da işi Premier’den alacağını umuyordu.

Böylece Jaclyn derin bir oh çeker, Carrie de kendisine ödenecek çekin miktarıyla gözleri kamaşan daha kalitesiz bir başka organizatörle yoluna devam ederdi.

“Arkadaşlarımı tanırım,” dedi Carrie. “Hiçbiri böyle önemsiz şeylere takılmaz.” Uzun sarı saçlarını savurdu, çantasına uzandı ve resepsiyon için uygun gördüğü mönüyü çıkardı. Henüz hangi çeşit et servis edilmesi gerektiğine karar verememişti. Dana eti mi olmalıydı, yoksa kuzu mu? Ne kadar zor bir karardı! “Bir diğer konu ise...”

Jaclyn sükûnetini korumayı başardı, ama Carrie kabul edilebilirler ve edilemezler listesine devam ettikçe, kendi ruh sağlığını sorguladı ve kesin bir karara vardı: Gün bitmeden, güzel ve sert bir içkiye ihtiyacı vardı.

2. BÖLÜM

SADİE’NİN YERİ, DEDEKTİF ERIC WILDER’İN EN SEVDİĞİ bardı çünkü belediye binasına ve Emniyet Müdürlüğü’ne çok yakındı. İnce, uzun ve loş mekânda bulunan diğer polisler için de en cazip yerdı.

Zaman içerisinde müşteriler ve işyeri arasında uyum sağlanmıştı. Sadie, polis müşterilerine hoşgörölü davranırken, aynı hoşgörüyü polisler de Sadie’ye, yani sıska ve hödük barmene gösteriyorlardı. Gerçek ismi “Sadie” değildi elbette, Will Aster’di. Barına bir hatun ismi koyarak yakalamayı düşündüğü ambiyans çoktan üniformaların, silah ve testosteronun etkisiyle yok olup gitmişti. Kuşkusuz bara kadın polisler de geliyordu, hatta bazen karısını ya da kız arkadaşını getirenler, kazayla yolu düşen siviller de oluyordu... Ama sonuçta “Sadie’nin Yeri” kesinlikle polis bariydi.

Will, barının daha sofistike bir yer olmasını istemişse de, bundan çoktan vazgeçmiş görünüyordu. Satılan içkiler genellikle bira ve burbondu, yiyecekler ise çeşitli olmaktan çok tabak dolusu olma yönündeydi. Sadie’de tepeleme kızarmış tavuk ve patates yiyebiliridiniz ama salata bulamazdınız. Fıstık vardı ama patlamış mısır yoktu. Will, havasında olduğı nadir zamanlarda “Hot Wings Gecesi” düzenlerdi ve acılı kanattan başka bir şey servis edilmezdi. Sınırlı mönü Eric’in umurunda bile değildi çünkü buraya yemek için gelmiyordu.

Eric, rahatlayabildiğı bu mekânı seviyordu. İçerisi neredeyse mağara gibiydi; loş ışık, koyu kırmızı tuğladan duvarlar, ham seramik zemin ve duvar boyunca dizilmiş küçük, siyah masalar. İki garsona hareket edecek kadar alan sağlayan yaklaşık 1.80 metre genişliğinde bir koridor, uzun barı masalardan ayırıyordu. Bir köşede parayla çalışan bir müzik çalar makinesi vardı ve Will’in eğlence anlayışı bununla sınırlıydı. Dans pisti yoktu ama havaya girenlerin sayısı çok olunca, masalar geri çekilir ve topaç gibi dönebilecek kadar yer açılabilirdi. Burası genellikle yüksek kahkahaların atıldığı ve iğrenç esprilerin yapıldığı gürültölü bir mekândı; zor bir günün ardından polislerin stres atma yöntemi buydu. Eric kapıdan içeri adımını atar atmaz, ensesinden başlayıp omuzlarına doğru ilerleyen bir rahatlama hissedirdi. Bara girdiğinde Will ona bir şişe Bud açmış, köpüklü bardağı önüne itmeye hazır olurdu. Böyle bir servise karşı koymak imkânsızdı.

Mahkemede tanıklık ederek geçen bir günün ardından, eve dönmeden önce canı bira çekti. Sonucu iyi bile olsa, avukatlar ve mahkeme sistemi kadar sinirini bozan az şey vardı hayatında. İşini bilen çakal bir hukukçunun, atlanan önemsiz bir ayrıntıya dayanarak bir uyuşturucu davasının düşmesini sağlaması ise onu çileden çıkaran bir sonuçtu. Bu durumda kurtardığı keşin uyuşturucu alabilmek üzere avukatın evini soymasını ve kolayca satabileceğı eşyaları almasını dilemekten kendini alıkoyamamıştı. Bugünkü davalar nispeten önemsizdi ve adalet yerini bulmuştu, ama yine de başka davalarla uğraşması gerekirken, beş dakikalık bir ifade için saatlerce ortalıkta dolanmak zorunda kalmıştı. Tamam, bu da işinin bir parçasıydı ama en sevmediğı kısmıydı aynı zamanda.

Yaklaşık on beş dakikadır hiçbir şey yapmadan oturmanın verdiği keyifle mayışmaya başlamıştı ki, dış kapı sokağın nemini ve gürültüsünü içeri doldurarak açıldı. Bardaki tüm polisler istemsizce yeni geleni görmek üzere kapıya döndü. Bu, herhangi bir tehdit unsuruna karşı farkında olmadan yapılan otomatik bir hareketti: Yeni gelen dost muydu, düşman mıydı, polis miydi, sivil miydi? Eric de aynı şekilde davrandığında yeni geleni hemen tanımıştı. Karın boşluğunda ılık bir hareketlilik oldu. Hiç şüphesi yoktu; sabah duruşmadan çıkarken belediye binasında çarpıştığı kadındı bu. Üstünde hâlâ aynı şık siyah giysi vardı. Demek onun günü de kendi- sininki kadar uzun sürmüştü.

Gördüğü manzara, en az sabah Belediye binasında gördüğü kadar hoştu. Elbisesinden gür siyah saçlarını ensesinde topladığı topuzuna kadar her şey çok etkileyiciydi. Uzun, biçimli ve kaslı bacakları o kadar güzeldi ki, gel ve o bacaklarla sar beni dememek mümkün değildi. Kadının üzerindeki ilginin giderek arttığının farkındaydı. Bara takılan kadın polisler her zaman uyduruk giyinirlerdi. Bunun tek nedeni erkek meslektaşlarıyla daha iyi geçinmek için dişiliklerini bastırmak değil, aynı zamanda vatandaş ve polis olarak karşılaştıkları güçlüklerde daha ciddiye alınma endişesiydi. Bu kadının öyle bir derdi yoktu. Üstünde göze batan abartılı ya da fazla dikkat çekici bir şey de yoktu ki bu onu daha da kaliteli kılıyordu. Sadie'nin Yeri ve "kalite", yan yana gelmesi hayli zor iki sözcüktü.

Kadın kısa bir süre kapı aralığında durdu ve birisini ararcasına masaları süzdü. Tuvaletlere yakın iki boş masa vardı. Ayağındaki topuklularla koşamayacağı kesindi, ama öyle bir yürüyüşü vardı ki insanın kalçalarındaki salınmadan gözünü alması neredeyse imkânsızdı. Sabah Belediye binasından uzaklaşırken de aynı sorunu yaşamıştı. Yapacak bir şey yoktu, başkaları için tadının çıkarılması gereken bir görüntüyüdü.

Boş masalardan birini seçti ve kendini sandalyeye bıraktı. Eric oturduğu yerden onun profilini ve sırtını görebiliyordu. Bu demek oluyordu ki, kadında kapıyı kollama isteği yoktu ya da kimseyle göz teması kurmak istemiyordu. Oturduktan sonra derin bir nefes verdi. Adeta mekânın müdavimleriyle dalga geçercesine omuzlarını ileri geri oynatarak kaslarını gevşetmeye çalıştı. Barın ucunda oturan Eric, başını çevirmeden onu görebiliyordu. Kadının içerdekilerden herhangi biriyle ilgilendiği yoktu. Muhtemelen birinin gelmesini bekliyordu. Bir polis barında kadının biriyle buluşma ihtimali Eric'i şaşırttı. Acaba erkek arkadaşı bir polisle miydi? Yoksa sadece kolaylık olsun diye sevgilisiyle burada buluşmaya mı karar vermişlerdi?

Eric saatine baktı. Randevular genellikle saat başı ya da buçuklara verilirdi. Oysa saat sekizi on bir dakika geçiyordu. Eğer biriyle buluşacaksa, yirmi dakika erken gelmiş olmalıydı. Sıra dışı olan küçücük bir şey algıladığında bile harekete geçen erken uyarı sisteminin *uğultusunu* hissetti. Randevularına erken gelen kadınlar, bir barda tek başına oturmak yerine arabalarında beklemeyi tercih ederlerdi. Kendilerini güvende hissetme, istenmeyen bir durumla karşılaşmama adına yaptıkları bilinçli bir tercihti bu. Mantıklı düşünüldüğünde, bu kadın randevusuna muhtemelen yirmi dakika erken gelmişti ve tek başına oturuyordu. Yaygın davranış biçimiyle örtüşmeyen bir durumdu bu.

Eric kadının fiziğini incelemeye başladı. Yaklaşık 1.73 m boyunda ve 55-60 kg civarında olan kadının siyah saçları vardı. Şu an göremese de, solgun cildinde ışıldayan parlak mavi gözleri çok net hatırlıyordu. Kadın, göçmen İrlandalıların ideal renklerine sahipti. Narin yapısı, giyimi ve zinde görüntüsüyle muhteşemdi. Onu tek kelimeyle tanımlamak gerekirse, "klas" bir kadındı.

Kolunda ince altın bir saat, kulaklarında küçük altın halkalar bulunan kadının parmağında alyans yoktu. Eric daha yakından bakabilseydi, kadının garsonu çağırmak için kalkan elinin yüzük parmağındaki halka izini görebilirdi.

Garsonlardan biri yaklaşıp, masaya bir kokteyl peçetesi koydu ve elinde kalemiyle siparişi beklemeye başladı. Birkaç saniye sonra garson bara gelip, sipariş fişini Will'e uzattı ve "buzlu margarita" istedi.

Sadie pek öyle sosyetik içki satmazdı ama Eric buzlu margaritanın orta sınıf içkisi olduğuna karar verdi. Bir erkeğin içmeyeceği kadar feminen olmasa da, kolalı burbonla da aynı sınıfta değildi. İçkisi servis edilince, Eric onun bir yudum alıp tadını çıkarışını ve sandalyesinde biraz daha gevşemesini izledi.

Kadın, yavaş yavaş yudumladığı margaritasıyla oyalanmayı sürdürdü, muhtemelen erkek arkadaşını beklerken edindiği bir oyundu bu. Eric, akrep ve yelkovanın sekiz otuza doğru ilerlemesini izledi. Vakit gelmişti ama kadının masasına kimse oturmamıştı. Üstelik kadın saatine de bakmıyordu, geçen zaman pek umurunda değil gibiydi. Kapı açılıp kapandığında da dönüp bakmıyordu. Belli ki

Eric kadının birini beklediği konusunda yanılmıştı. Belki de bardaki diğer herkes gibi sadece içki içip biraz rahatlamak istiyordu.

Kadının masasına yaklaşp, onunla konuşmayı düşündü ama Eric eskiye göre kadınlara karşı daha temkinliydi. Aletinin onu yönlendireceği yaşı geçmiş, otuz beşine gelmiş ve bir de boşanma yaşamıştı. Bütün bunlar, kendisine hiçbir şeyi aceleye getirmeyecek kadar bilgelik kazandırmıştı.

Giyiminden ve tavırlarından anlaşıldığı kadarıyla pahalı bir kadındı ve şu anda Eric bu tür bir sorun yaşamak istemiyordu. Kadınlar başlı başına karmaşa demektir. Onlardan hoşlanması için bir sürü neden vardı ama bekârlığın verdiği rahatlığı da seviyordu. Bir erkeğin buna son vermesi için evlenmesi şart değildi; hayatına düzenli ve uzun soluklu bir ilişki sokması yeterliydi. Böylece boş zamanını ona uygun hale getirmeye çalışmakla geçirirdin. Allah korusun, kız arkadaşınla aynı eve taşınabilir, hatta evlenebilirdin de. Bunu biliyordu çünkü evlenme, evlenmeden beraber yaşama, beraber yaşamadan uzun zamanlı flört, yarı zamanlı flört gibi alternatiflerin hepsini denemişti. Hepsisi de aynı kapıya çıkıyordu; öyle ya da böyle iki farklı yaşam iç içe geçiyordu. Şimdilik hayatına yalnız devam etmek istiyordu. Bir gün yeniden evlenebilirdi, ama bunun için acelesi yoktu. Bu kararı verdiğinde, ilk karısından daha uygun birini bulduğundan emin olmalıydı. İnsanların yirmi beş yaşından önce evlenmelerini yasaklayan bir kanun çıkarmak şarttı.

Bayan “klas” için bir ihtimal daha vardı ki, bu ihtimal onu iki kat tedbirli olmaya zorluyordu. Kadın bir polis avcısı olabilirdi. Üniforma ve silah ikilisinin cazibesi yüzünden özellikle polislerle yatmaktan zevk alan kadınlar olduğunu biliyordu. Bazı polisler, özellikle yeni yetmeler, bu tür kadınlara yol verip hem kariyerlerini hem de evliliklerini mahvedebiliyorlardı. Eric, üniformalı dönemlerinde bile bu tür ilişkilerden uzak durmuşken, sivil polisliğinde güzel bir kadın poposunun, çok özel bir parça da olsa, muhakeme yeteneğini ve sağduyusunu elinden almasına izin verecek değildi.

Şeytana uyan başkası oldu ve kadının masasına doğru bir sandalye çekildi. Eric, üniforması hâlâ üstünde olan devriye polisi Blake Gillespie’nin Bayan Klas’a doğru ilerleyişini izledi. Sert bakışlarını kontrol altına aldı. Eğer Gillespie şansını denemek istiyorsa, bu onu ilgilendirmezdi. Ayrıca kadın düşündüğü gibi polis avcısı ise, Gillespie’den iyisini bulamazdı. En azından Gillespie bekârdı. Herhangi bir teşebbüste bulunmasa da, kendisinin keşfettiği bir kadına başkasının kur yapması Eric’in hoşuna gitmemişti. Tamam, bütün erkekler orospu çocuğuydu. İsterse tüm gazete ve televizyonlarda ilan edilsin, kimin umurundaydı.

Yüzündeki rahat gülümsemeyle Gillespie’nin kadını kendine katılmak üzere davet edişini izledi. Bayan Klas yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden yukarı baktı, başını salladı ve sakince “Hayır, teşekkür ederim,” deyip başka tarafa dönerek olayı sonlandırdı. Eric onu duymamıştı ama dudaklarından kadının sözcükleri sert ve net biçimde ifade ettiğini anlayabiliyordu.

Tamam, kadın polis avcısı değildi demek ki. Gillespie gençti. Boş zamanlarını vücut çalışarak geçirirdi ve çirkin bir adam da değildi. Eğer kadının derdi bir polisi yatağa atmak olsaydı, Gillespie şu anda omuz silkerek uzaklaşacağına hâlâ yanında oturuyor olurdu. Adamın reddedilmeyi umursamaması, genç devriyenin Eric’in gözündeki değerini artırdı.

Bu durumda kadın kimseyi beklemiyordu, polis tavlama da gelmemişti. Hay Allah, sadece içki içmek isteyen bir kadın olamaz mıydı? Kadın olma kısmını değilse de, içmek istemesini anlayabilirdi.

Eric ilgisini elindeki biraya yoğunlaştırdı ve dakikalarca kehribar renkli sıvıyı inceledi. Yapması gereken içkisini bitirip eve gitmekti. Dört dörtlük bacakları ve insanın aklını başından alan poposuna rağmen kadının ne düşündüğü konusunda daha fazla kafa yormamalıydı. “Lanet olsun” diye homurdanarak, dürtülerinin onu yoldan çıkarmasına göz

yumdu. Yavaşça bar taburesinden aşağı kaydı. Elinde birasıyla klas ve pahalı karmaşaya doğru ilerlemeye başladı.

Jaclyn görüş alanının dışında kalan birinin daha yaklaştığını fark etti. Kendisine doğru gelmediğini umdu çünkü tualete gitmek için de masasının yanından geçilmesi gerekiyordu. Ama hayır, adam resmen ona doğru yürüyordu. Elinde içkisiyle tualete gitmediği kesindi. Neden bir kadın bara gidip tek başına bir içki içemiyordu? İlk gelen adam hayır cevabından anlayıp, sessizce uzaklaşacak kadar kibardır. Jaclyn bunun da öyle olmasını dileyerek, bakışlarını başka yöne çevirdi. Adamın işareti anlayarak geçip gitmesini umuyordu.

“Dünya küçük.”

Jaclyn şaşırıyor çünkü duymayı beklediği sözcükler bunlar değildi. Yüz ifadesini değiştirmeden yukarı baktı, ama önünde dikilen adamın kim olduğunu fark edince bir süre afalladı. Konuşurken asla dili dolanmazdı. Oysa şimdi ne diyeceğini bilmez bir haldeydi ve ağzından dökülenler planladığı sert sözcüklerden çok farklıydı. Gözlerini tehditkâr bir biçimde kısarak, “Sakın bana bir daha bayan deme,” diyebildi.

Polis dudaklarındaki aynı alaycı ama nüktedan kıvrımla gülümsediğinde Jaclyn’in içinde bir şeyler çözüldü. Bu adamda **gerçek** olan, dolambaçlı oyunlar oynamaktan ya da **tavlamaktan** uzak bir dobralık vardı. Onunla ilgili yapabildiği en iyi açıklama buydu. Adam yakışıklı değildi ama Jaclyn’in tüm hormonları, küçük kimyasal duyuları ya da bunlara benzer her neyi varsa harekete geçmişti. Tüm bu değişiklikler ona karşısındakinin bir **erkek** olduğunu söylüyordu. Erkekler hakkında hayaller kuran, onlarla oynamaktan hoşlanan çapkın biri olmayabilirdi. Ama bu övgüye değer bir yüz ve beden gördüğünde hakkını teslim etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Jaclyn masum bir gülümsemeyle açıklamaya çalıştı, “Sadece... Yani zaten günüm kötü geçerken, kalkıp bir de benim yaşlarımda biri bana ‘bayan’ diye hitap edince kendimi yaşlı hissediyorum. Siz görgülü bir adamsınız. Bu şekilde yüzünüze vurmamalıydım.”

“Umarım Belediye binasından çıktıktan sonra gününüz daha iyi geçmiştir.”

“Pek sayılmaz.” Jaclyn adamın yüzüne bakabilmek için boynunu uzatmak zorunda kaldı. Barın loş ışığı ve durduğu yerin üstüne vurduğu gölgeler, detayları görmesini engelliyordu ama Jaclyn’in hafızası iyiydi. Uzun boylu olduğunu biliyordu çünkü kendisi topuklularla bir seksenin üstünde olmasına rağmen, onun boyu beş on santim daha uzundu. Omuzlarının genişliğini, göğsünün gelişmiş ve kaslı derinliğini sevmişti. Keskin hafızası, çarpıştıkları anda hissettiği sert ve ılık gövdenin görüntüsünü yüzeye çıkardı ve bu görüntünün hissettirdiği cinsellik onu ürküttü.

Hormonları, çarpışmanın kazayla olduğunu bilmiyordu; sadece adamın vücudunun temasından hoşlandıklarını söylüyordu. Daha önce de bu kadar güçlü fiziksel çekim hissettiği olmuştu, ama zamanını hatırlamıyordu. Gerçek şu ki, duyguları hem itici hem de çekici anlamda çok güçlüydü. Bir yanı heyecanlanıyor, karşılık vermek istiyor ve nereye kadar gideceğini merak ediyor; diğer yanı ise bu adamdan kaçıp kurtulmak istiyordu. Bir ilişkiden neler beklediği geçti aklından. Aklına ilk gelen, uyumlu bir çift olmanın huzuru ve rahatlığıydı - fiziksel çekimle birlikte kuşkusuz. Ancak fiziksel çekim bu kadar güçlü olursa zihni bulandırır, bu da onun açısından hiç iyi olmazdı.

“Çok fena.”

Adamın yorumu düşünceleriyle öylesine örtüşmüştü ki, sohbe geri dönmekte bir an zorlandı. “En azından günün kalan kısmında başka kimseye toslamadım.”

“Bu iyi işte. Bir kez daha olursa, trafik kurallarını ihlalden ceza kesmek zorunda kalabilirim.” İçindeki tartışma sürüyor olsa da, adamın ses tonu Jaclyn’i tekrar gülümsetti. Onu tanııyordu. Cinsel cazibesini bir kenara bırakacak olursa, adam her şeyi mahvetmişti -bunu ona söyleyecek değildi tabii-konuşacak hiçbir şeyleri kalmamıştı. Bu konu kapanınca önce havadan sudan bahsedilecekti, sonra belki burcunu soracaktı. İkinci aşamayı yaşamak istemiyordu ama bu adamda bir şeyler vardı... Ve canı onu sepetlemek istemiyordu, en azından şimdilik.

Boş sandalyeyi işaret ederek “Oturun lütfen,” dedi.

Adam oturdu, elindeki bardağı masanın üstüne koydu ve kadının gözlerinin içine baktı. Yüzü artık gölgede değildi. Hoş bir çenesi, oldukça düzgün bir burnu, hizalı kaşları ve keskin bakışları vardı. Saçları koyu renk, gözleri muhtemelen elaydı; bu ışıktaki emin olamıyordu. Hepsinden önemlisi de kendine olan güveniydi. İstedğini yapmaya alışmıştı ve bu itici bir durumdu. Yine de bu özelliklerini yansıtmaya biçimi küstahça değildi. Jaclyn birden adamın görgülü tavrının, gözlerindeki delici bakışın ele verdiği tehlikeyi gizleyen bir kamuflaj olduğunu düşündü.

“Birini mi bekliyordunuz?” Masaya oturduğu halde emin olmak istiyordu.

“Hayır.”

“İyi.” Sandalyesine biraz daha yerleşip elini uzattı. “Ben Eric Wilder.”

Jaclyn neşeyle gülümsedi. Uzun, sıcak parmakları onunkileri sardı. Jaclyn kendini kolaylıkla kaybedebileceğini düşünüp, bu duygunun içinde eriyip yok olmamayı diledi. “Wilder?”

“Sadece bir isim. Kişiliğim ya da yaşam biçimimle bir ilgisi yok.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Eric Wilder. Ben Jaclyn Wilde. Sadece bir isim. Kişiliğim ya da yaşam biçimimle bir ilgisi yok.” Eric elini hafifçe kaydırды, ustalıklı yapılmış bu ince hareket tokalaşmayı daha... Mahrem bir tutuşa dönüştürdü. Kalp atışları hızlandı, dudaklarını ıslatmamak için kendini zor tuttu.

Eric gözlerini kısıp, başını bronzlaşmış boynunu ortaya çıkaracak kadar yana eğerek kahkaha attı. “Gerçekten mi?” “Gerçekten.”

“Dünya gerçekten küçük, değil mi?” Elini rahat bıraktı. Jaclyn hem o sert ve sıcak temasın yok olmasından, hem de kendisinin o eli yeterince iyi tutup kavrayamamasından pişmanlık duydu. Eric birden Jaclyn’in sol elini tutup kaldırdı ve yüzük parmağını inceledi. Jaclyn soğukkanlılıkla kaşlarını kaldırdı ve aynı bakışlarla Eric’in yüzük parmağını inceledi. Parmağında alyans bulunmaması kişinin bekâr olduğu anlamına gelmese de, en azından güven telkin ediciydi.

Arkasına yaslanıp, birasından bir yudum aldı. “Pekâlâ, Jaclyn Wilde, neden kötü bir gün geçirdin?”

Jaclyn içini çekti. Adamın hareketlerini taklit ederek margaritasına uzandı. Eric büyük ihtimalle birasını laf olsun diye yudumluyordu. Oysa Carrie Edwards’ın sadece düşüncesi bile daha fazla alkol desteği gerektiriyordu. “Düğün organizatörüyüm ve muhtemelen iş hayatımdaki en dayanılmaz müşteriyle uzun, berbat bir gün geçirdim. Kadının en sakın insanı bile deliye çevirme yeteneği var.”

“Hiç de deliye benzemiyorsun.”

“Hayır, ama ramak kaldı. Karakoncolos sağ olsun, öyle büyük bir baskı altındaydım ki eve dönmeden önce bir şeyler içmek istedim. Aslında pek âdetim değildir.” Ayyaş olduğunu düşünmesini istemiyordu... Aslında ne düşündüğü çok da önemli değildi. Onunla bir kadeh daha içki içip, eve gidecekti. Tüm planı buydu.

Jaclyn erkeklerden tedirgin olmazdı çünkü kendini gayet iyi bilirdi ve önemli olan tek şey buydu... En azından çoğu zaman. Oysa Eric Wilder onu tedirgin ediyordu. Sinirlerini geren ya da rahatsızlık veren bir tedirginlik değildi bu, ama kendini *keskin* bir bıçağın sırtında gibi hissediyordu. Sanki derisi gerilmiş gibiydi ve adeta kendine dar geliyordu. Yüzüne bakmadı ve güya kayıtsızca çevresine bakınmaya başladı.

“Düğün organizasyonu ilginç bir iş olsa gerek,” dedi

Eric.

“Aslında her tür etkinlik organizasyonu yapıyoruz ama işimizin çoğunu düğünler oluşturuyor... İtiraf etmeliyim ki, bazıları çok da ilginç olabiliyor.” Kayıtsızlığını unutarak

doğrudan ona bakınca sinir sistemi yerinden oynadı çünkü Eric gözlerini ona dikmişti. O delici bakışlar -evet gözleri *elaydı*- kendisinininkilere kilitlenmişti.

“Bana kalırsa düğünler evliliğe adım atmak için berbat bir yol,” dedi Eric.

“Neye dayanarak bunu söylüyorsun?” diye sordu biraz neşeli, biraz alıngan bir tavırla çünkü haklı olma ihtimali de vardı.

“Kendi düğünüme dayanarak,” dedi dobra dobra. “Bütün bir hafta sonu kâbusa dönmüştü. Sanırım bir tek ben ağlamamıştım. Mutluluk gözyaşlarından söz etmiyorum bu arada.”

Birden midesi çekildi. Jaclyn sırtının dikleştiğini, tüm neşesinin yok olduğunu hissetti. “Evli misin?”

“Artık değilim. Boşandım. Altı yıl oldu.” Birasını kaldırdı. “Sen?”

“Ben de boşandım.”

Şükürler olsun! Bu önemli bir ayrıntıydı. İkisi de boşanmıştı, yani boştaydı. Basit bir muhabbet için boşta olup olmamanın önemi yoktu, ama yine de bilmek iyiydi. “Evlendiğinde de düğün organizatörü müydün?”

“Evet. Annemle beraber işi yeni kurmuştuk.”

“Hep başkalarının düğün törenlerini organize eden biri, kendi töreni için elinden geleni yapardı herhalde. Yoksa uğraşmak için yorgun muydun?”

“Cevaplarıma tersten başlayayım. Hayır ve evet,” diye itiraf etti ve ekledi. “Evliliğim törenden biraz uzun sürdü. Ama hayır, yaptığım iş beni yormuyor. Eğer her şey yolunda gider ve herkes eğlenirse, hatırlanmaya değer bir şeyler yapılmış demektir. Ayrıca merak ediyorsan, düğünümde ağlamadım,” dedi hafiften sataşarak.

“Ağladığını düşünemiyorum bile.”

Jaclyn margaritasından bir yudum daha alırken, Eric garsona işaret etti. “Sana bir içki daha ısmarlayayım.”

Kendilerine yönelen garsona başıyla hayır anlamında işaret eden Jaclyn, eliyle bardağının ağzını kapattı. “Tek bir içki yeter. Araba kullanıyorum.”

“Buraya tekila ve limon eşliğinde kendinden geçmeye gelmedin mi yoksa?”

“Hiçbir şey beni kendimden geçiremez.”

“Hiçbir şey mi?” diye sorarken bakışları adeta Jaclyn’in teninin altına kadar işledi.

“Sadece iş,” dedi Jaclyn dürüstçe. Oysa içinden bir ses, uzun süredir uykuya yatmış bir ses, rahatlıkla Eric Wilder’ın onu kendinden geçirebileceğini söylüyordu. “Ya seni?”

“İş.”

Babasının alkolle mücadelesini düşünerek, “Alkolik olmaktansa işkolik olmak daha iyidir,” dedi Jaclyn. Evde hiç alkollü içki bulunmaması tesadüf değildi, kendini daima tek içkiyle sınırlıyordu. Hiç alkol sorunu yaşamamıştı ama Jacky Wilde’in bu konudaki zafiyetinin farkındaydı. Kalıtsal olarak alışkanlığa ya da Allah korusun bağımlılığa meyilli olma ihtimali her zaman vardı. Babasını severdi ama şu anda onu düşünmek istemiyordu. Kendisinden de yeterince söz etmişti. “Ne kadar zamandır polissin?”

“On üç yıl. Lise biter bitmez orduya katıldım ve diplomamı oradayken aldım. Sam Amca’dan kurtulur kurtulmaz da devlet memuru sınavına girdim.”

“Senin işin benimkinden çok daha ilginçtir muhtemelen. En azından benim muhatap olduğum tipler, genellikle suç işlemeyi becermekten uzaklar.”

“Genellikle?” koyu renk kaşları yukarı kalktı.

“Bilmek istemezsin.”

Eric bilmek istiyordu. Jaclyn kendini, bir düğün töreninin tam finale doğru uyuşturucu alemine dönüştüğünü, damat abuk sabuk konuşmaya başlayınca gelinin annesinin çantasından bir bıçak çıkarıp, harcadığı bunca paradan sonra eğer geri adım atarsa damadın anatomik uzantısını şiş kebab yapmakla tehdit ettiğini ve buna benzer başka karanlık düğün öykülerini anlatırken buldu. Eric doğru

yerlerde gülüyor, samimi bir keyifle çıkardığı boğuk sesler Jaclyn'e güven telkin ediyordu. O da birkaç savaş öyküsü anlattı. İçeriğin keyifli olmasına dikkat ediyor, karanlık noktalara ve sıkıcı ayrıntılara girmemeye özen gösteriyordu.

Onunla konuşmak kolaydı. İzin verse Eric'in cinsel cazibesiyle yanıp tutuşabilirdi ama bu düşünceyi bir tarafa bırakıp, muhabbetin tadını çıkarmakla yetiniyordu. Yeni tanışanların arasında sık görülen can sıkıcı sessiz boşluklar yaşanmıyordu. O an Jaclyn'in aklında Eric'le sohbet etmenin ve giderek artan çekim ürpertisinin tadını çıkarmaktan başka bir şey yoktu. Bunu sabah çarpıştıkları anda hissetmişti ve artan samimiyetleri heyecanını köreltmemişti. Tamamen tesadüf eseri Sadie'nin Yeri'nde durmuş ve boş bir park yeri bulmuştu. Rahatlatıcı, serin bir içeceğin cazibesine karşı koyamamıştı. Kendi halindeki bu barın önünden geçip daha sosyetik bir bara gitmediği için mutluydu.

Biraz **düşünmüş** olsaydı, Emniyet Müdürlüğü'ne bu kadar yakın bir barın polislerin mekânı olacağını tahmin edebilirdi. Onu görme umuduyla bilinçaltının kendisini yönlendirebileceğine ihtimal vermedi. O kadar yoğun bir gün geçirmişti ki, onu bir daha aklına bile getirmemişti. Bu süre içinde bilinçaltı işbaşındaysa tek şey söyleyebilirdi, helal olsun! Burada olduğu ve onu tekrar gördüğü için mutluydu.

Margaritasım bitirmişti ama henüz gitmeye hazır değildi. Garson boş bardağını almaya geldiğinde bir fincan kafeinsiz kahve istedi. Eric hâlâ birasıyla oynuyordu. Bardağı kafasına dikip, yeni bir sipariş vermediği için Jaclyn mutluydu. O da kendisi gibi gayet kontrollü gidiyordu.

Normalde bir erkeğin yanında kendisini hemen rahat hissetmezdi, ama bu defa durum farklıydı ve duygular karşılıklıydı. Savaş öykülerinden, Jaclyn'in eli kamçılı iş ortağı annesiyle yürüttüğü işine ve bir hafta boyunca sürecek çılgın iş yoğunluğuna kadar pek çok şey paylaşılmıştı.

Neredeyse boşalmış bardağını avuçlarının içinde yuvarlayarak Jaclyn'e baktı. “Yani seni aramak için bir hafta beklemem mi gerekiyor?”

Eric'in kararlı gözleri karşısında Jaclyn'in kalbi bir kez daha telaşla atmaya başladı. Dili damağı kurumuştur. Aklına gelen ilk şey belki de artık cinsel perhizine son vermesi gerektiği idi. İkinci düşüncesi, karşısındakinin bu perhizi bozması için mükemmel bir aday olduğuydu. Üçüncüsü ise, lanet olsun ki bütün bunlar için hiç **vakti** yoktu. Oysa ağzını açtığı anda dökülen sözcükler “Şart değil” oldu. Neyse ki sağduyusu onu anında dürttü ve iç geçirerek, “Ama ne yazık ki bekleteceğim seni. Annemle iş bölümü yapsak da, beş günde altı düğün organizasyonu bana hiç boş zaman bırakmıyor. Haftaya daha müsait olurum...” diyebilirdi.

“Bir şeyler yemek zorundasın.” Sesi alçak, uysal, belli belirsiz de huysuzdu. Jaclyn'in her tür konuşmaya dalabileceği bir ses tonuyla konuşuyordu. Bu kahrolası adam ya çok iyi, ya çok tehlikeli, ya da her ikisi birdendi.

“Evet, sanırım öyle.” Belki de yapması gereken en doğru şey, etrafa yayılan testosteron alanından bir an önce kurtulmak ve tekrar sağlıklı düşünmeye başlamaktı. Üstelik hoşuna gitse de gitmese de geç olmuştu ve artık eve gidip yatması gerekiyordu. Bir an duraksadı, sonra çantasını açıp altın kaplamalı kartvizit cüzdanını çıkardı. Üstünde Premier'in adres ve numaralan olan varak kaplı krem rengi kartviziti ona doğru kaydırarak, “Kartım,” dedi gereksizce. “Hem iş, hem cep numaram var.”

Eric kartı alıp, daha iyi görebilmek için ışığa tuttu. “Wilde Düğün Organizasyonu, değil mi?”

Jaclyn gülümsedi. “Yansıtmaya çalıştığımız imaj bu değil.”

Kartı inceledi. “Klas,” dedi. Bakışları ona kaydı, “Senin gibi.”

Cevabı-beklemeden, elini ceketinin cebine soktu ve kendi kartını çıkardı. Siyah beyaz, düz fontlarla yazılmış bir iş kartıydı. İkisinin de kartları kendilerini yansıtıyordu. Kartın arkasını çevirdi, bir şeyler karaladı. “Cep telefonum. İstedğin zaman arayabilirsin.”

Jaclyn kartı çantasına attı, ayağa kalktı ve iyi geceler diledi. Eric “Seni arayacağım,” dedi. Bundan şüphesi yoktu. Çıkışa doğru yürürken onu izlediğini biliyordu, tıpkı bu sabah yaptığı gibi. Bu kez arkasına baktı ve gülümsedi. Tahmin ettiği gibi Eric’in bakışları üstüne kilitlenmişti. O bakışlar Jaclyn’in kemiklerini eritmek için fazlasıyla yeterliydi. ***Lanet olsun.***

3. BÖLÜM

HAFTA İÇİ BU SAATTE CADDELER NEREDEYSE BOŞ olurdu, o yüzden arabasını sürerken Jaclyn'in özel bir dikkate ihtiyaç yoktu. Sürekli manevra gerektiren bir trafik ya da birkaç dikkatsiz yaya olsa dikkatini dünyevi olaylara verebilirdi, ama hiç kimse önüne atlayacak kadar canından bezmiş görünmüyordu. Zaten onun da kimseyi ezmeye niyeti yoktu. Belki birkaç kaçış manevrası zihnini şu polisten uzaklaştırabilirdi.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Eric Wilder ve onunla ilgili şeyler sürekli aklını kurcalıyordu. Boyunu, omuzlarının genişliğini, kısacası her şeyini sevmiştii. Nereye giderse gitsin, kalabalığın içinde göze çarpacak biriydi; hangi mahkemede, hangi barda, nerede olursa olsun Jaclyn onu fark ederdi. Tek sorun, şu an hayatını karıştıracak bir ilişkiye gerek olmadığı; söz konusu adam yol boyunca tüm düşüncelerini işgal etse bile, erkeklere kafa yormak istediğı son şeydi. Ertesi günün programım gözden geçirmesi gerekiyordu çünkü Carrie Edwards ve seçtiğı zavallı tedarikçiler bir yana, Madelyn'le birlikte bu haftaki çılgın programın içine düşmek üzerelerdi. Carrie'nin düğünü bittikten sonra Jaclyn tüm aracı tedarikçilere yürekten ve utanç verici bir özür borçlu olacaktı.

Çılgın iş programı bir yana bırakılırsa, Jaclyn biriyle beraber olma fikrine karşı değildi. Aslında hayatında bir erkek istiyordu. Bütün hayatını yalnız geçirmek niyetinde değildi; uzun vadeli planlarının içinde evlenmek ve çocuk çocuğa karışmak vardı. Bir gün karşılıklı seveceğı, bir ya da iki çocuk sahibi olacağı ve birlikte yaşlanacağı bir adam bulacaktı. İlk evliliğı çuvallamıştı, ama bu erkeklerden umudunu kestiğı anlamına gelmiyordu. Sadece daha temkinliydi. Tamam, belki biraz *fazla* temkinliydi. Yine de *bir gün...*

Ancak, henüz *o gün* gelmemişti, *bugün hâlâ devam ediyordu* ve kendisi fazlasıyla meşguldü. Onun yanında bir saatten fazla zaman geçirmesine rağmen, Eric Wilder gibi bir adamın zaman kaybından başka bir şey olmadığını içgüdüsel olarak biliyordu. Bir kadından kayıtsız şartsız ilgi beklemiyor olabilirdi, ancak kişiliğinden kaynaklanan kaba kuvveti inkâr etmekle, oturma odasındaki bir gergedanı inkâr etmek neredeyse aynı şeydi. Bu akşam rolünü iyi oynaması, o nazik maskenin altında yatan gücü görmediğı anlamına gelmiyordu. Uysal kişilerin polis olamayacağı genel bir kuraldı. Bir başka kural ise, polislerin çalışma saatlerinin uzunluğu ve düzensizliğiydi. Bir doktorla ya da polisle evleniyorsanız, dokuz beş mesai saatlerini unutmak zorundaydınız. Eric'e kapıları açmak, düzenli hayatının içine etmek demekti.

Aslında bunu çok da umursamıyordu.

Saçmalık!

Düşüncelerinin sürekli ona dönmesine öfkelenen Jaclyn, çantasını karıştırıp cep telefonunu çıkardı ve annesini aradı.

Annesi her zamanki kendinden emin sesiyle "Madelyn Wilde" dedi. Güney aksanlı boğuk sesi Jaclyn'inkinden daha gürdü. Madelyn'in aksam iki heceli bir sözcüğü dört heceye dönüştürebilirdi; kişiliğini kesinlikle yansıtmayan ve tembellik kokan sakın bir konuşma şekli vardı. Madelyn hiç kuşkusuz çok çekici bir kadındı, ama aynı zamanda cesur ve kabaydı da. Evliliğı çatırdamaya başladığında, Jaclyn'in yanında yaslanabileceğı sert bir kaya olarak yerini almıştı; belki de borcunu ödüyordu çünkü babasıyla ayrılık sürecinde Jaclyn annesini sayısız defa teselli etmek zorunda kalmıştı.

"Prova nasıl gitti?" Rezervasyonlar yoğun olmadığında bir organizasyonun işlerini annesiyle birlikte götürürlerdi. Yoğunluk varsa işleri paylaşırlardı. Bu hafta işler yoğun öte-siydi.

“Beklendiği gibi, alabildiğine sorunsuz,” diye sözcükleri uzatarak karşılık verdi Madelyn. Sesi sakin ve neşeliydi. “Damat geç kaldı, gelin mihrabın önünde terk edildiğini sanarak sinir krizi geçirdi. Nedimelerden biri mosmor gözle geldi. Anlatıldığına göre kapıya çarpmıştı, ama kimse buna inanmadı. Duyduğuma göre gelinin bekârlığa veda partisinde içkiyi fazla kaçırınca kafası punch kâsesinin içine düşmüş ve kepçe gözüne girmiş.”

Jaclyn bir an senaryoyu gözünün önüne getirdi ve gülmekten kendini alamadı. “Kötü haber vermek için beni aramadığına göre, damadın geldiğini ve provanın gerçekleştiğini varsayıyorum.”

“Ah, evet. Peach makyaj uzmanı bir arkadaşını aradı ve şu kız için randevu aldı. Yarın hiç kimse nedimelerden birinin mor gözünü alay konusu yapamayacak.”

Peach, Madelyn’in arkadaşı ve yardımcısıydı. İki kadın birlikte mucizeler yaratıyorlardı. Premier’in ayakta kalmasının, dahası büyüüp gelişmesinin en önemli faktörlerinden biri buydu. Buckhead bölgesinde tanımadıkları hiç kimse yoktu ve herhangi birisine herhangi bir gün işleri düşebiliyordu. Premier’i farklı kılan, her soruna özgüvenle yaklaşıp bilmesiydi. Bu konuda Jaclyn kesinlikle annesinin kızıydı.

Hafta arası düğün pek alışılmış bir durum değildi, ama olabiliyordu da tabii. Mutlu çift, törenin yapılmasını istedikleri alanı kelepir bir fiyata kapatmış, tören için aylarca kilisede sıra beklemek zorunda kalmamıştı. Abartılmış, göz alıcı törenlerden biri değildi ama Premier her bütçeye uygun bir tören organize edebilirdi. Jaclyn ve Madelyn’in üstüne düşen görev de, gelinin bütçesiyle doğru orantılıydı.

Madelyn içini çekti ve beklenen soruyu sordu, “Cadaloz gelinle görüşmen nasıl geçti?”

“Eğer sormak istediğin buysa, onu öldürmedim,” dedi Jaclyn kuru bir sesle. Carrie Edwards’ın töreniyle uğraşan kendisi olduğu halde paylaşmadıkları bir ayrıntı yoktu. Madelyn ve Peach, Carrie’yle yaşanan tüm sorunları biliyorlardı.

“Diedra bugün Peach’le konuşup, son bilgileri verdi. Gelin hakkında olumlu konuşan tek bir kişi bile olmaması iyiye işaret değil. İnsan, damat aklını mı kaçırmış diye düşünmeden edemiyor. İsteddiği kadar iyi saksofon çalsın, hiçbir erkek iyi bir oral seks uğruna ona katlanamaz.” Jaclyn annesinin güneyli aksanıyla sözcükleri çekiştirerek yaptığı bu belden aşağı hakarete kahkahalarla gülerken Madelyn devam etti. “Çok büyük bir tören, parası süper ama yemin ederim bu kadar sorun olacağını bilseydik, onu beysbol sopasıyla kovalardık.”

Hepsi Carrie’nin düğününü geride bırakacakları günü iple çekiyordu. İş hayatları boyunca pek çok cinsle karşılaşmışlardı: Öfkeli gelinler, müşkülpesent gelinler, şapkası düştü diye ağlayan gelinler, gaipten sesler duyan gelinler. Bir de gelin anneleri vardı ki, bunlar gelinlerden de beter olabiliyordu. Bünyeye zarar nedimeler, damatlar, damat aileleri, gelin çiçeğini ya da yüzüğü taşıyan yaygaracı kızlar... Liste daha da uzayabilirdi, ama şu ana kadar hiçbir müşterilerinden bir an önce kurtulmayı bu kadar istememişlerdi. Carrie Edwards tarihe geçecekti; gelecekte karşılaşacakları diğer muhtemel karakoncoloslara saf kötülük anlamında örnek oluşturacaktı.

Jaclyn iç çekti. Gelinler, harikulade ve mutlu kadınlardı, hatta bazılarıyla çalışmak inanılmaz keyifliydi. Birkaç çürük elmanın gelin kavramına leke sürmesi üzücüydü.

“Cepten konuşuyorsun. Arabada mısın?” diye sordu Madelyn.

“Yoldayım. Eve dönüyorum.”

“Şimdiye kadar evde olursun sanıyordum. Bu saatlere kadar çalışıyor musun?”

“Fazlasıyla hak edilmiş bir içki için bara uğradım.” “Provanın sonra aynısını ben de yapmak isterdim ama kendimi eve atıp ayakkabılarımı çıkarmak zorundaydım. Bir daha şu lacivert ayakkabıları giydiğimi görürsen beni tokatla; bugün ayaklarım su topladı.”

Madelyn prova yemeğine davet edilmiş, ama her zamanki gibi teklifi geri çevirmişti. Uzun bir günün sonunda televizyon karşısında dondurulmuş yemek yemek, “ayakta” geçirilecek fazladan birkaç saate tercih edilirdi. Ayrıca prova yemeğine katılmak, eğer ilgilenilmesi gereken işler yoksa törenden

sonra bir daha görmeyeceğin yabancı insanlarla laf olsun diye saatlerce muhabbet etmek anlamına geliyordu.

Jaclyn annesine Eric'ten bahsetmeyi düşündü, ama söyleyecek ne vardı ki? **Bugün kuzudan ziyade kurda benzeyen bir adamla tanıştım.** Jaclyn birazcık titredi. Doğruyu söylemek gerekirse, **bugün aklımı başımdan alan bir herifle karşılaştım** demeliydi ki, bu annesiyle paylaşmak istemediği bir konuydu. İşle ilgili bütün ayrıntıları paylaşıyorlardı ama aşk hayatlarının ayrıntılarını konuşmazlardı. Annesinin kendisinden fazla flörtleri olduğunu biliyordu ama buna kafa yormak istemiyordu. Madelyn'in de farklı düşünmediğinden emindi. Ertesi sabah yoğun iş günü başlamadan önce ofiste buluşmayı kararlaştırıp vedalaştılar. Jaclyn, dairesinin tek araçlık garajına girmeden önce telefonu kapadı. Sadece özel otoparkı bile bu eve ödediği paraya değerdı. Para içinde yüzmüyorlardı ama Premier hem kendisine hem de Madelyn'e refah bir yaşam sunuyordu. Güzel bir evi vardı; çok büyük değildi ama ferahtı. Eğer öyle bir sınıflandırma varsa, orta üstü bir tarzdı. Sonuçta evinden, hayatından ve yaptığı işten keyif alıyordu.

İşinin doğasında onu ayrıca hoşnut eden bir farklılık vardı. Evliliklerin güzel, şaşırtıcı ve sorunsuz başlamasını sağlamaya çalışıyordu. Her şey yolunda gittiğinde, düğün törenleri ve resepsiyonlar keyifle anılacaktı ve bunu sağlamak da onun işiydi. İnsan ilişkileri de onun görev tanımı içindeydi ama şimdilik bu konunun kendisine bir faydası olmamıştı.

İşinin hayatına bir anlam kattığından çok emindi, ama o anlamın ne olduğunu henüz bulamamıştı. Jaclyn ayrıldıktan sonra Eric boş bira bardağına baka- kalmıştı. Bir tane daha içip içmeme konusunda kararsızdı. Dönüşte araba kullanacaktı. Bu durumda tek bir içki içip sınırı aşmaması gerekiyordu. Eğer başka sipariş vermeyecekse nezaket gösterip, poposunu sandalyeden kaldırması iyi olacaktı. Böylece bir şeyler içmek isteyen müşterilere yer açılırdı.

Tam masadan kalkmak üzereyken, birisi karşıdaki sandalyeye oturdu. Başını kaldırıncı Gillespie'nin hınzır bakışlarıyla karşılaştı. "Evet babalık, söyle bakalım. **Benim** gibi birini başından savan bir kadının seninle konuşmasını sağlamak için ne yaptın?"

Eric homurdanarak güldü. Babalıkmış, kıcımın kenarı; Gillespie'den en fazla yedi-sekiz yaş büyüktü. Etraftaki sessizlikten, ertesi gün soyunma odalarında Gillespie'yle dalga geçebilecek bir şeyler duymayı bekleyen meraklı kulaklar olduğunu fark etti. Gillespie bu camiada sevilen bir adamdı ama fırsat fırsattı; hedef kim olursa olsun biraz eğlenceyi kimse kaçırmak istemezdi.

İşaret parmağını kaim kafalı bir öğrencinin dikkatini yoğunlaştırmak istercesine uzatıp, ses tonunu ağıdalaştırarak, "İyi dinle, Çekirge" dedi.

Gillespie ise bir falsetto ile cevap verdi, "Dinliyorum, Usta."

"Kadınlara karşı kurnaz olmalısın," diye devam etti sesini biraz yükselterek, böylece meraklı kulaklar söylenenleri kaçırmayacaktı.

"Kurnaz?" Gillespie gülmemek için kendini zor tuttu. Eric kurnazlığıyla tanınan biri değildi; aksine herkese dünyanın kaç bucak olduğunu göstermeye çalışan ve kendini biraz dizginlemesi gerektiğine inanılan bir tipti.

"Cinsel beğeniye alenen belli etmek çekici değil, itici olur."

Dinleyicilerden fısıltılar yükseldi. "Şeyinden sallayacaksın, donunun paçalarını sıva ahbap."

Gillespie, "Çok hızlı gidiyorsun. Not almalıyım," diyerek bir not defteri ile kalem çıkardı ve tek bir sözcük yazdı: "Kurnaz. Sanırım bunu anladım. Başka?"

"Çok **büyük** bir avantajım vardı," dedi Eric ve meraklı kalabalık kahkaha patlattı.

"Hadi be Wilder, o kadar da **büyük** değil; hepimiz seni duşta gördük, unuttun mu?"

Zenci bir dedektif sırtarak, "Aynen!" diye ekledi. "Rengin bile uygun değil, dostum."

Eric ciddiyetini bozmadı. “Konfüçyüs der ki, uyuyan kaplan küçük görünür, oysa saldırdığında tam bir gergedan gibidir.” Herkes kahkahadan kırılmaya devam ederken, Eric sandalyesini itip ayağa kalktı. Bar tekrar sessizleştğinde, Gillespie’ye baktı. “Büyük avantaj derken aletimden değil, başka şeyden söz ediyordum,” dedi.

“Ne? Neydi o?”

Eric sırtarak, “Önceden tanışıyorduk,” dedi ve kahkahaları arkasında bırakarak bardan dışarı çıktı.

Bir yaz gecesinin nemli sıcaklığında, kaldırımında bir süre durup çevresine, şehir ışıklarına ve akan trafiğe göz attı. Uzun bir gündü ve Jaclyn Wilder sağ olsun, barda düşündüğünden çok daha fazla zaman geçirmişti. Kafayı vurup yatması gerekiyordu, ama hâlâ gerilimle sarmalanmış bir huzursuzluk hissediyordu.

Eve gitmek istemiyordu. Genelde kendini eve atıp, televizyon karşısında kanepeye uzanarak bir beysbol ya da balıkçılık programı, belki bir korku filmi izlemeyi ya da sabah okuyamadığı gazetelere göz gezdirmeyi iple çekerdi. Ama bu akşam istediği... Başka bir şeydi.

Kahretsin ki ne istediğini de biliyordu. Onu istiyordu.

Bayan Klas’ı. Jaclyn Wilde’ı. Pahalı bir baş belası olsun ya da olmasın, onu çıplak istiyordu. Onunla rahatlıkla konuşabiliyordu. Eğer onun da kendisine ilgi duyduğunu hissetseydi sorun olmayacaktı. Jaclyn çok açık bir biçimde işine öncelik vermiş, bu yoğunlukta ona vakit ayıramayacağını söylemişti.

Anahtarlarını huzursuzca sallayarak arabasına doğru yürüdü. Bütün polisler gibi çevresindeki her şeye, tüm seslere, geçen arabalara, yolda gördüğü tiplere dikkat ediyordu, ama sanki bütün bunları otomatik yapıyordu. Beyninin büyük bir bölümü hâlâ Jaclyn’in bacaklarını hayal ediyor, zihninde siyah eteğini yukarı doğru sıırıyordu.

Cehenneme kadar yolu var.

Telefonunu ve Jaclyn’in kartvizitini çıkardı, numarayı çevirdi. İki kere çaldıktan sonra zinde bir ses “Alo” dedi.

Kendini tanıtmaya bile gerek duymadan patavatsızca, “Bir hafta beklemek istemiyorum,” dedi. “Beni davet eder misin?”

Karşı tarafın sessizlik sürecinde, söylemek istediğinden emin olduğu evet cevabını beklerken kalbinin hızla attığını, geçen her saniye aletin giderek ağırlaştığını hissetti. Sessizliğin uzaması ise, reddedilme ihtimalini doğuruyordu.

“Evet,” cevabı geldi kısık bir sesle. “Gelebilirsin.”

Ne halt ettim ben?

Jaclyn elindeki telefona bakakaldı. Aman Tanrım! Aklını mı kaybettin diye soracağına, ya da kibarca “hayır” diyeceğine gelmesini söylemişti. Ağzı aklından bağımsız hareket ediyordu. Aslında aklı da şu anda vücudunun olması gereken yerinde değildi.

Bir an Eric’i geri arayıp fikrini değiştirdiğini, bir çeşit hezeyan yaşadığını ve şimdi kendisine geldiğini söylemek istedi. Beyninde aktif olan her hücre, ki şu an pek yok gibiydi, onunla ya da başka biriyle ilişkiye girmesinin çılgınca olduğunu söylüyordu. Yeni tanıştığı bir adama güvenmesi mantık dışıydı. Polis de olsa, nazik de olsa o bir yabancıydı.

Ancak içgüdüleri sürekli ona fısıldıyordu. Hayır, ***şarkı söylüyordu***. Eric’i gövdesine bastırmak, içine almak istiyordu. Gecenin bitmesin eve gitmesine izin vermeye hazır değildi. Hormonlarının sağduyusunu yenmesine pek izin vermezdi, ama bu gece hormonlarının gecesiydi. Beyni fısıldıyordu, ***kulak verdiği şey hormonların değil***.

Bu gece aklını umursamadı. Yıllardır düşünmeden yaptığı tek şey, ilk beş yılda iflas edip batan işletme sayısının çok olmasına rağmen, Madelyn’le beraber ortak işe girişmek olmuştu. Premier neredeyse yedi yaşındaydı ve giderek güçleniyordu. Bu duruma gelebilmek için annesiyle birlikte yedi

yıl boyunca ölümüne çalışmışlardı ve artık bu gece mantıklı olmak, bazı şeyleri ağırdan almak istemiyordu. Lanet olsun, bu gece **onu** istiyordu.

Telefonunu sehpaye bırakıp banyoya doğru yürürken, zaman ve mekân kavramı bir parça yok olmuş gibiydi; acelesi yoktu ama ağırdan da almıyordu. Eve döndükten sonra iş kıyafetini çıkarmış, makyajını silmiş ve yüzünü yıkamıştı.

Sonra hızlı bir duş almış ve en rahat beyaz pijamalarını giymişti. Saçlarını açmış, fırçalamış, diplerine biraz masaj yapmıştı. Geceyle ilgili parlak planı bir iki saat televizyon karşısında takılıp ışıkları söndürmek ve **House Hunters** ya da **Food Network** gibi basit bir dizi izlemektir. Ertesi gün çok yoğun bir gün olacaktı.

Şimdi ise... Eric geliyordu. Bir an banyo aynasındaki görüntüsüne baktı, biraz makyaj yapsa mıydı, parfüm sürmeli miydi? Başka şey mi giyseydi? Karar vermesi uzun sürmedi. Karşısındaki taze, makyajsız yüz ve omuzlarına inen siyah saçlar onun gerçek görüntüsüydü. Çıplak ayaklarına baktı; yeni pedikür yaptırdığına sevindi. Parlak kırmızı ayak tırnakları, vücuduna serpiştirilmiş tek renkti.

Giymeye gelince... Şaka mı yapıyordu?

Odaya dönmeden önce dişlerini fırçaladı. Kahve suyu koysa mıydı? Hayır. Makyaj yapmaya ya da bir şeyler giymeye çalışmak kadar saçma bir düşünceydi bu. Eric Wilder kahve içmeye ya da sohbet etmeye değil, seks için geliyordu. İkisi de birbirini istiyordu. Bunun ne demek olduğunu bilen yetişkin insanlardı. Jaclyn'in oyun oynaması için bir sebep yoktu.

Olacakların beklentisiyle titredi.

Kapı zili çaldığında kalbi yerinden fırladı. Derin bir nefes aldı ve kapıya yürüdü. Her ihtimale karşı gözetleme deliğinden gelenin kim olduğuna baktı.

Yüz yüze geldiklerinde, yolun iki başında silahını çekmek üzere dikilen ve ilk hareketin karşıdan gelmesini bekleyen iki düşman gibiydiler. Kravatını gevşetmesinin dışında, Eric'i son gördüğünden beri onda bir değişiklik olmamıştı. Jaclyn yalınayak olduğu için şimdi Eric daha da uzundu. İşin doğrusu Jaclyn'e rahat on beş, yirmi santim tepeden bakıyordu.

Tıpkı yüzük parmağına baktığı andaki gibi en küçük bir nezaket ya da incelik belirtisi göstermeden küstahça Jaclyn'i süzdü. Bakışları sakince yukarıda, aşağıda ve tekrar yukarıda yani onu en çok ilgilendiren yerlerde dolaştı. Jaclyn derin bir nefes aldı, kapıdan çekilerek onu içeri davet etti. Eric ileri doğru iki adım atarak, odaya ve Jaclyn'e biraz daha yaklaştı. Sonra kapıyı kapatıp, kilitledi.

Gözleri hafifçe örtülüydü, bakışları Jaclyn'in her şeyi anlatan yüzüne kilitlenmişti. Jaclyn şu anda göğüs uçlarının dimdik olduğunu ve ince, beyaz bluzunun altından rahatlıkla görüldüğünü biliyordu. Eric bir kez daha, giyinikken bile, görmek istediği her şeyi görebiliyordu. "Seni bir türlü aklımdan çıkaramadım," dedi.

Aynen! "İyi... Sanırım." Jaclyn hiçbir şeyden emin değildi, sadece içinde giderek yükselen sıcaklık yüzünden cildinde su kabarcıkları oluştuğunu hissediyordu. Her şey ya çok hızlı ya da çok yavaş hareket ediyor, zaman ilerledikçe bir şeyler zıplayıp havada çarpışıyor.

Eric onu bir kez daha tepeden tırnağa süzdü, bakışları ayak tırnaklarına takıldı. "Tanrım! Seni yiyip, bitirebilirim."

Jaclyn'in midesinde kelekler havalandı. Yıllardır, keleklerden yakıncak kadar gerilip, endişelenmemişti. "Seni engelleyen ne?"

"Hiçbir şey, çok şükür!" dedi kabaca. Bileklerini yakaladı, ellerini kollarının üstünde yavaşça kaydırarak dirseklerini avuçladı ve onu kendine doğru çekti. Pijamasının ince kumaşı ne vücutların temasını engelleyebildi, ne de erkeğin vücudundan yükselen ısıyı. Her zaman beraberlermişçesine doğal şekilde elleri dirseklerden sırtına, oradan aşağılara indi. Kalçalara ulaştığında şehvetle sıkarak, uzun ve sert aletine doğru bastırdı. Jaclyn anın tadını çıkararak inledi. Başını kaldırdı ve parmak uçlarında durup yüzüne doğru yükseldi. Nereye gittiği

bilinmeyen ve geri dönüşü olmayan ilk öpücükle birlikte parlak, sıcak ve patlamaya hazır şimşekler çaktı. Şiddetli, tutkulu bir öpüşmeydi bu; diller birbirine karışıyor, büyük bir el kadının saçları arasında geziniyor, narin parmaklar adamın güçlü ensesini kavramaya çalışıyordu. Eric dizlerini büktü. Bir koluyla Jaclyn'in belini, diğeriyle kalçasını kavradı. Ayaklarını yerden keserek, yüz yüze gelecek kadar yukarı kaldırdı. Jaclyn istemsizce bacaklarını ayırıp Eric'in vücuduna doladı. Sert penis bacakların arasındaki yumuşaklıkla buluşunca adamın genzinden boğuk bir ses yükseldi.

"Yatak odası nerede?" Kısık şekilde söylenen sözcükler adeta hırıltı gibi çıkıyordu. Elini aşağı kaydırıp, pamuklu pijamanın belinden içeri soktu ve kalçaları sıvazlamaya başladı.

"Arka tarafta," derken bir elini bırakmış, odanın yerini işaret etmeye çalışıyordu. Eric dönüp odaya doğru ilerlerken, kaba parmakları daha derinlere daldı. Jaclyn son sözcüğü söyleyememiş, sadece yutkunmuştu. Tanrım! Neydi bu? **Tanrım!** Bacaklarını daha da sıkıp, kendini biraz daha yukarı itti. Ondan kurtulmaya mı, yoksa girişi kolaylaştırmaya mı çalışıyordu? Bunu kendine bile itiraf edemedi. Eric'in gömleğine sürtünen göğüs uçları sızlamaya başlamıştı. Eric sinir hücrelerine darbeler gönderdikçe kıvranıyor, eğilip bükülüyor ve inliyordu; üstelik daha yatağa bile ulaşmamışlardı.

Eric yatak odasının kapısından içeri girdi ve bir dizini karyolaya dayayıp Jaclyn'i yatağa bıraktı. Halen kendisine kenetlenmiş haldeki kadını ağırlığıyla eziyordu. Jaclyn açık bir lamba bırakmıştı; yumuşak ışığın altında Eric'in gömleğini sıyırmaya çalışırken, Eric bluzunu kafasından çekip aldı ve aşağılara doğru uzandı. Pijama altını hızla bacaklarından indirirken ağzını göğüs uçlarından birine yapıştırmış şehvetle emiyor, dili adeta kabarık noktanın çevresini törpülüyordu. Jaclyn dayanamadı, sözcüksüz çığ bir ses çıkardı ve giysileri bırakıp elleriyle Eric'in başını kavradı. Teninden yükselen sıcak erkek kokusu tıpkı kolları gibi Jaclyn'i sarmalamış, beklenen o mutlak sona doğru sürüklüyordu.

Giysilerle yapılan savaş kazanılmış ve sonunda ikisi de çıplak kalmışlardı. Jaclyn hayatı boyunca bu anı beklediğini düşündü; Eric'in çıplak ve sıcak tenini şiddetle arzuluyordu. Nefes nefese ona yapıştı, kalçalarını kaldırdı ve ikisini birden yerle bir edecek son darbe için yalvardı.

"Şimdi!"

İnfilak gibi bu sözcükten sonra **kahrolası** Eric ondan uzaklaştı. Tam saldırıp geri çekecekken, pantolonuna uzanıp cebinden birkaç prezervatif çıkardığını fark etti. İçlerinden birini alıp açarken, Jaclyn bitkince **şükürler olsun** diye düşündü. Korunmanın kendi aklına gelmemiş olması dehşet vericiydi. Hiç değilse içlerinden birinin hâlâ çalışan birkaç beyin hücresi vardı. Jaclyn, Eric'e minnettar olmuştu. Gerçi hap kullanıyordu ama prezervatif şarttı. Eric onu altına alarak bacaklarını ayırdı. Bir koluyla kendini desteklerken, diğer eli penisine rehberlik ediyordu.

Nihayet, nihayet. Jaclyn hazırды. Sırlıslılandı ve beklenen an gelmek üzereydi. Eğer Eric acele etmezse içine girmesini bile bekleyemeyecekti. Kısa, hızlı bir vuruşla başı içeri girdi. Jaclyn yutkundu ve aslında o kadar da hazır olmadığı hissetti.

Son yaptığıının üzerinden hatırlayamadığı kadar uzun bir zaman geçmişti. Belki de o yüzden bu kadar rahatsız oldu ve tam sınırdayken onu itip itmeme konusunda bocaladı. Yine de arzu baskın geldi ve kendini ona biraz daha bastırırken acıyla hafifçe inledi. Vuruşlar daha derine indikçe, ısıarak ve tırnaklarını omuz kaslarına biraz daha batırarak karşılık veriyordu. Eric biraz yavaşlamıştı; derinlerde rahatça hareket edebiliyordu. Aleti sıcak ve kalındı; o kadar kaimdi ki kadının yumuşak dokuları onu sımsıkı sarıyordu. Jaclyn uzun bir soluk verip, rahatlamaya çalıştı. Köküne kadar girdiğinde, Eric ağırlığını üstüne bıraktı. İki eliyle yüzünü kavrayıp, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Hazır mısın?" Sesi kısık, sözcükler Jaclyn'in dudaklarını yaladı.

"Bana bir dakika ver," diye mırıldandı. Tekrar dudakla- rına ulaşmak için yüzünü çevirdi. Nasıl olur da bir şey aynı zamanda hem bu kadar olağanüstü hem de... **Hüzünlü** olabilirdi? Dokuları adeta parçalanırcasına eziliyordu, ama durmasını da istemiyordu.

Eric ona istediği dakikayı, hatta daha fazlasını verdi. İçinde olmasına rağmen öpücüklerle ve okşamalarla ona kur yaptı. Ağzıyla ve elleriyle onu tahrik etti. Solukları düzene girip, kalçaları hareket

edene ve iç kasları rahatlayıp, tekrar erkekliğini sıkıca kavrayana kadar onunla oynadı. “Şimdi,” dedi Jaclyn boğuk bir sesle erkeğe kenetlenip, ondan başka her şeyi zihninden uzaklaştırırken.

Şu anda ihtiyaç duyduğu şeylere sahipti, erkeğe ve geceye.

4.BÖLÜM

JACLYN SABAH BEŞTE USULCA YATAKTAN KALKTI, neşeyle Eric'in hafif horultusuna kulak verdi. Aslında pek horlama denemezdi; yüksek sesle soluk alıyordu. Güçlkle duyulan, hafif geniz hırıltısıyla çevredeki düşmanlara karşı bilinçaltı bir uyarı mı gönderiyordu?

Banyodaki gece lambasının yumuşak ışığında pijamalarını aldı ve parmaklarının ucuna basarak odadan çıktı. Onu uyandırmak ve tedirgin etmek istemiyordu. Cinsel dürtülerinin etkisiyle öylesine kendinden geçmiş, kendini güçlü bir seksin tadını çıkarmaya öylesine kaptırmıştı ki, başka hiçbir şey görebilecek durumda değildi. Yine de ikinci birleşmelerinden sonra banyoya gitmek için kalktığında, etajerin üstündeki büyük ve siyah tabancayı fark edebilmişti. Birbirlerini soyma derdine düştüklerinde, *böyle bir şeyi* nasıl kaçırmış olabilirdi? Bir çıngıraklı yılanın üstüne basıp, görmeden geçip gitmek gibi bir şeydi bu.

Silahlardan hoşlanmazdı; haklarında hiçbir şey bilmezdi, bilmek de istemezdi. Güneyli olmasının bir anlamı yoktu; hiç ava gitmemişti. Tercihini belki de farklı bir avcılık türü olan tiyatro ve alışveriş için kullanmıştı her zaman. Yine de şu ana kadar üstünde kredi kartından başka silah taşımamıştı.

Ne babası, ne de eski kocası açık havada vakit geçirmekten hoşlanan tipler değillerdi. Aslında eski kocasının açık havayla ilgili yaptığı tek şey, futbolla pek alakası olmadığı halde sadece iyi avukat çocuk imajını vurgulamak ve kendini erkek gibi hissetmek adına stadyuma gidip bira içmekti. Jaclyn'in hatırladığı kadarıyla mazur görülecek tek yanı, bu konudaki mizah duygusuydu. Steve iyi biriydi, sadece Jaclyn'e uygun biri değildi.

Gerçek şu ki, silahlara hiç yakın olmamıştı. Hele yatak odasına silahla gelen bir adamla asla yatmamıştı. Onu uyandırmaya çalışsaydı silahına sarılır mıydı? Bunu bilmek istemiyordu. O yüzden yatak odasından çıkıp kapıyı kapatırken son derece sessiz olmaya dikkat etti.

Ya şimdi ne yapacaktı?

Bu, çok cevaplı bir soruydu. İlk ve en net cevap ise, ikinci kez banyoya yollanmaktı. Rahatladıktan sonra - düzenli seksin iyi bir egzersiz olduğuna kuşku yoktu ama zamana karşı müsabakaya çevirirseniz her yeriniz ağrıyordu- pijamalarını giydi. Bir bardak su içti. Fırçasını yatak odasında unuttuğu için saçlarını parmaklarıyla taramak zorunda kaldı.

İkinci sırada kahve içmek vardı.

Kahveyi hazırlarken aklından geçen yüzlerce soruyla mutfakta dikildi. Eric'i düşünmek onu tedirgin ediyordu, o yüzden dikkatini işine vermeye çalıştı. Bugün yapılacak çok şey vardı, güne erken başlamak en iyisiydi. Bu da polisi evden postalamak ve hazırlanmak anlamına geliyordu. Eric'i uyandırmak zorundaydı. Yatağındaki polis gergin biriyse, kendini riske atıyor olabilirdi. Daha neler, polisler yattıkları her kadını vurmaya kalksalar, gazetelere manşet olurlardı.

Eh, bu rahatlatıcı bir düşünceydi. Yoksa değil miydi?

Jaclyn belki dağınık saçlarıyla Eric'in onu görmesinden, belki hâlâ nefesi kokarken bir sabah öpücüğü vermek zorunda kalmaktan ya da maazallah, tuvaletini yaparken duyulmanın verdiği tedirginlikle pek sağlıklı düşünemiyordu. Erkekler bu tür detaylarla pek ilgilenmezdi ama o yine de kendisini rahatsız hissediyordu. Henüz o kadar samimi değillerdi. Üç kez seks yapmış olmaları da bu durumu değiştirmiyordu -ilki ateşli, hatta zıvanadan çıkmış gibi, ikincisi daha gevşek, üçüncüsü ise sabahın ikisinde mahmur ve yumuşacık- Jaclyn hâlâ onu tanımıyordu.

Jaclyn'in bir an önce duş alıp, hazırlanması gerekiyordu. Saat yedide ofiste olmalıydı; hızlı, daha hızlı hareket etmeliydi. Bunu yapabilmesi için polisi bir an önce yatağından çıkarıp göndermeliydi, gevezelik için vakti yoktu.

Kahve makinesinden gelen ses, kahvenin hazır olduğunu haber veriyordu. Jaclyn keyifle iki fincan kaptı, sonra duraksadı ve fincanları süzdü. Evet, bu işe yarayabilirdi. Hiç telaş yapmadan onu evden nasıl çıkaracağını bulmuştu.

Eric, Jaclyn yatak odasının kapısından sıvışırken uyanmıştı. Kapıyı dikkatle kapatıp gözden kaybolmadan önce yan açıkgözleriyle onun düzgün kıvrımlarını hayranlıkla süzdü. Sert uçlu, küçük ve dik göğüslerinden poposunun yuvarlak kıvrımlarına kadar sahip olduğu her şey tam kıvamındaydı. Hele ince ve kaslı, ama ipek kadar yumuşak bacakları başlı başına rüya gibiydi. Bedenini sımsıkı saran o bacakların verdiği sarhoşluktan asla uyanmayabilirdi.

Münasebetsiz ertesi sabahlardan nefret ediyordu. Dün gece onunla uyumak yerine evine dönmeliydi. Acaba şipşak bir seks ister miydi? Onu memnun etmekten zevk duyardı ama eve gitmeli, duş almalı, tıraş olmalı, giysilerini değiştirip işbaşı yapmalıydı. Ama kadınlar, mazeretleri ne kadar iyi olursa olsun, kendilerini geri çeviren erkeklerden nefret ederdi. Belki sadece sarılmak isterdi, belki de -kasıklarına bir tekme yese daha iyiydi-konuşmak isterdi. Neden kadınlar, hele ki gece seks yapmışlarsa, ertesi gün konuşmak isterlerdi? Neden oluruna bırakmazlardı? Belediye binasında çarpıştıkları an ikisi de birbiri için yanıp tutuşmuştu. Eric istediği şeyi Jaclyn'e sormuş ve evet cevabı almıştı. Bu kadar basitti.

Jaclyn'i tekrar görmeyi elbette isterdi, ama gece yaptığı ve söylediği şeylerin didiklenmesini istemiyordu... Aslında ikisi de fazla konuşmamışlardı. Seks nöbetleri arasında uyumayı tercih etmişlerdi. Barda karşılaştıklarında rahat rahat konuşmuşlardı, ama yatağa girdiklerinde sohbet yok denecek kadar azdı. Seks sırasında muhabbet etmeye kalkmayan bir kadınla olmak erkek için oldukça idealdi. Eric Jaclyn'den hoşlanmıştı... Şimdilik.

Onu tekrar görmek istediği için yataktan kalkıp giyinemediğini fark etti. Hoşlandığı kadını kızdıracak bir şey yapmadığından emin olmalıydı; yataktan kalkıp, giyinip, gitmek gibi. Bu yüzden gecenin bir saati onu öpmüş, sarılmış ve arayacağına söz vermişti. Anlayamadığı saçma bir nedenle kadınlar erkeğin gece gitmesini umursamazlardı, ama sabaha kaldıklarında birtakım tuhaf kurallar devreye girerdi. Keşke bunların ne olduğunu bilseydi.

Dönüp saate baktığında saat henüz beşi gösteriyordu. Kaşları havaya kalktı; bu hafta çok yoğun olduğunu söylediğinde abartmamıştı demek. Bir düğün organizatörünün neden bu kadar yoğun olabileceğini kestiremedi; bu iş ne kadar zor olabilirdi ki? Belli ki işine çok düşküncü ve bu Eric'in hoşuna gitmişti. Son zamanlarda insanların çoğu, sanki işini en doğru şekilde yapmaya çalışmak aptallara özgü bir şeymiş gibi sorumluluklarından kaçıyordu. Tamam, işi gereği daha çok ayak takımıyla muhatap oluyordu ama her gün, hak ettiklerini düşündükleri saygının aslında onda birini bile hak etmeyen, **bu işin yetkilisi benim** edasında sayısız ukalayla karşılaşıyordu.

Jaclyn'in evin içinde olduğuna dair hiçbir ses yoktu, ama taze kahvenin belli belirsiz kokusu onu yataktan çıkarmaya yetti. Banyoyu hızlıca ziyaret ettikten sonra giyinmek için tam yatağa oturmuştu ki, kapı açıldı ve Jaclyn bir elinde kocaman bir kahve fincanı, bir elinde de servis poşetiyle içeri girdi.

"Kahveni nasıl içtiğini bilmediğim için iki paket şeker, iki krema ve bir kaşık getirdim," dedi elindekileri uzatırken. Eric şaşkınlıkla uzanıp aldı. Şeker, krema ve kaşık, yanlarında düzgünce katlanmış peçeteyle birlikte plastik bir sandviç poşetinin içindeydi. "Gerçekten çok acelem var. Duşa girmem lazım," diye devam etti. "Çıkarken kapıyı arkandan kilitler misin? Beni bir hafta içinde ya da ne zaman olursa ara." Eğildi, alnına bir öpücük kondurdu ve gözden kayboldu. Eric, kapının kilitlendiğini ve sonra akan suyun sesini duydu.

Vay!

Elinde paketle yatakta öylece kalakaldı. **Kalk, giyin ve git.** Bundan daha kötüsü ancak kapıya sürüklese olurdu. Bir an bocaladı, rahatlasın mı yoksa... **Boş ver!** Biraz kızmıştı. Böylesi bir gecenin ardından kadınların konuşması gerekiyordu; hissettiklerini anlatmak

isterlerdi. Şimdi ne yapmalıydı? Jaclyn'in istediği sadece seksti ve şimdi de Eric'in gitmesini istiyordu.

Kahveyi etajerin üstüne bıraktı ve giyindi. Silahını belindeki kılıfa geçirirken, tabancanın onu ürkütüp ürkütmediğini merak etti. Polis avcısı olmadığına göre, belki de silahı otomatik olarak ulaşılabilir bir yere bırakmasından hoşlanmamıştı. Atlanta Emniyet Müdürlüğü'nde edindiği bu alışkanlığı, farkında olmadan yapacak kadar içine işlemişti.

Ürkek bir kadına benzemiyordu, ama henüz hakkında karar verecek kadar tanımıyordu onu. Sebep ne olursa olsun, kahvaltı için oyalanmasını istememişti. Aslında bunun için ona minnet duyması gerekiyordu. Zaten istediği de bu değil miydi?

Kapalı banyo kapısına baktı ve mırıldandı. "Kendimi kullanılmış hissediyorum." Sonra sırttı ve omuzlarını silktilti. Kahvesini alıp, merdivenlerden inmeye başladı.

Eric kendini dışarı atıp, kapı kilidini kontrol etti. Yağmur çiseliyor, sokak ışıkları ıslak kaldırımlarda oynayıyordu. Şafak vakti öncesi hava serindi, batıdan nemli bir rüzgâr esiyordu. Belki bulutlar dağılmaz ve günün kalan kısmı da serin geçer diye düşündü. Hava durumunu dinlememişti, o yüzden yağmur onun için hoş bir sürpriz olmuştu. İş için trafiğe çıkacak olanlar onunla aynı fikirde olmayabilirdi -kendisi de yağmurlu havalarda yoğun trafikten nefret ederdi- ama sıcaktan bir nebze uzaklaşmak Eric'e iyi gelmişti.

Bir an Jaclyn'in küçük, üstü kapalı verandasında durdu. Merdivenleri inip, arabasına doğru yürümeden önce güvenlik amacıyla çevresine bakındı. Her şey yolundaydı; şüpheli bir araba ya da şahıs görünmüyordu. Burası iyi bir muhitti, o yüzden kültür bir araba şüphe çekmezdi. Birkaç erkencinin ev ışıkları dışında etrafta hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Arabasına bindikten sonra kahve bardağının kapağını açtı. İki paket şeker ve bir paket kremayı içine boşaltıp, plastik kaşıkla karıştırdı. Aldığı ilk yudumla birlikte dilinin üstündeki gözenekler öylesine isyan etti ki, ağzındaki fincana geri tükürdü. Bu pislik de neyin nesiydi?

Aroma katkılı bir şeydi, ama matah bir katkı da değildi. Kadınların kahveyle zoru neydi? Tadı kahve gibi olan kahvenin nesi vardı? Akçaağaç, çilek, fındık karışımına, ya da her ne haltsa, kimin ihtiyacı vardı? Sadece tadı tuhaf olsa neyse, üstelik gayet de suluydu. Kadının bacakları muhteşemdi ama doğru dürüst bir kahvenin neye benzediğinden haberi yoktu.

Garip bir şekilde, bu durum onu daha da sevmesine sebep oldu. Bir de çok iyi kahve yapsa, neredeyse kusursuz bir kadın olacaktı. Böylesi daha iyiydi. Tanrı biliyor ya, kendisi de mükemmel değildi, kahvenin iğrenç olması ikisini eşitliyordu.

Ancak ciddi şekilde kahveye ihtiyacı vardı ve elindeki zehirden bir yudum daha alması mümkün değildi. Yolun sonunda kahve bulabileceği 7x24 açık bir servis istasyonu vardı. Burada dünyanın en taze kahvesini bulması mümkün değildi kuşkusuz ama bayatlamış, acı kahveye alıştı. Jaclyn'in kahvesini bol şeker ve krema takviyesi bile kurtaramazdı. Eğer görüşmeye devam edeceklerse, kahve işini üstlenmesi gerekiyordu çünkü nezaket için bile o şeyden içemezdi.

İstasyona ulaştığında, inşaat işçisi gibi giyinmiş bir adam tozlu Ford kamyonetine benzin alıyordu. On yaşlarında siyah, küçük bir araba kenara park edilmişti; muhtemelen bir memura aitti. Eric arabadan indiğinde inşaat işçisi kıklıklı adam benzinini almış, kredi kartı slipini bekliyordu. Slipi dikkatlice katlayıp cüzdanına koyduktan sonra kamyonetine bindi ve gözden kayboldu.

İçeri giren Eric basık çeneli, sıska memuru başıyla selamladı ve doğruca dükkânın dip tarafındaki kahve tezgâhına doğru ilerledi.

Eric kahve makinesinin parlak yüzeyinde kendini gördü ve yüzünü buruşturdu. Memur kendisine endişeyle bakıyordu ve bunu yapmakta kesinlikle haklıydı. Uzayan sakalları bir yana, Jaclyn'in evinden çıkarken saçlarını bile düzeltmemişti. Üstelik gömleği de dışarı sarkıyordu. Eve gidip duş alacak ve üstünü değiştirecekti, o yüzden kendisiyle uğraşmaya gerek duymamıştı. Sadece silahını örtmesi için ceketini giymişti. Bu haliyle az önce karakolda vesikalık fotoğrafı çekilmiş gibi bir hali vardı.

Dizili bardaklardan bir tane çekti. İçine iki şeker ve bir krema koyup, ağzına kadar suyla doldurdu. Bardağın üstünü siyah bir kapakla örtmeye çalışırken, bir aracın gürültüsü dükkâna yanaştığını duydu. Motor sesi kesilmemişti.

Kahretsin! Ne olabilirdi? Kahrolası ihtimaller nelerdi?

İçgüdüsel olarak olduğu yere sindi ve kapıdan girecek kişiden kendisini saklamaya çalıştı. Belki de endişelenecek bir şey yoktu. Sürücü arabayı çalıştırmakta zorlanıyordu veya aküsü zayıf olduğu için motoru durdurma riskini göze alamamıştı.

Kapı açıldığında üstündeki çanın sesi duyuldu; sanki o an motorun gürültüsü daha da artmıştı. Eric, bir şey yok diye düşündü. En geri zekâlı adam bile kapının önünde park edilmiş arabayı görür ve birinin içerde tezgâhtara yöneldiğini tahmin edebilirdi. Bir polis de, kapı önünde motorunu durdurmadan park eden bir arabadan işkillenir ve **hızla yakasını kurtarmayı** düşünebilirdi. Ateşli bir seks gecesinin ardından karışık duyguları kısa devre yapmıştı, hepsi bu. Şafakla birlikte dışarıdaki trafik yoğunlaşmaya başlamıştı. Soygun için uygun bir saat değildi ve bunu bilmek için zeki olmaya da gerek yoktu.

Her şey yolun...

Birden bir şangırtı koptu!

Bir şeyler kırılmış, küçük binada yankılanan kulak tırmalayıcı sese çığlıklar ve küfürler karışmıştı. Boğuk bir ses haykırdı, “Parayı ver aşağılık herif, yoksa kafanı uçururum!”

Lanet olsun. Hiçbir şey yolunda değildi.

Biliyordu, daha araba yaklaştığında bir terslik olduğunu anlamıştı. Eli silahın üstündeydi ama onu çekmeyi düşünmemişti. İçgüdüsel olarak tezgâhtarın yerini kestirip, soyguncunun kendisiyle tezgâhtar arasında olduğunu tahmin etti. Ateş edebilirdi, ama iskalarsa tezgâhtarını öldürme ihtimali vardı.

Silahını ateşlemesi, kahrolası soyguncuyu vurmasa bile bir ay boyunca sayısız form dolduracağı anlamına geliyordu. **Hedefe isabet** durumunda ise, dahili soruşturma bitene kadar masa başı göreve çekilecekti.

Hızla çektiği silahını aynı hızla yerine koydu. Önündeki raftan bir motor yağı kutusu kaptı ve tüm gücüyle soyguncunun kafasına doğru fırlattı. Adam kapüşonlu siyah bir sweatshirt giymişti. Kafasına geçirdiği kapüşonun içi cehennem kadar sıcak olmalıydı. Kapüşonun tampon etkisine rağmen, yağ kutusu yere düşen bir kavun sesi çıkararak başına çarptı. Adam savaş baltası yemişçesine yere yığıldı. Eric tekrar silahını çekti. Kapıya fırlayıp, omzuyla açtı ve kayarak aracın yanına ulaştı. Silahını açık olan sürücü camından içeri doğrulttuğunda, koltukta oturanın boyundan bağlı yeşil body ve güneşlilere özgü mini şort giyen bir kız olduğunu gördü. “Polis!” diye bağırdı. “Motoru durdur ve ellerini başının üstüne koy.”

Kız, kendine doğrultulmuş silahın namlusuna bakakaldı. Yüzü buruştu; alt dudağı titremeye ve ardından avazının çıktığı kadar haykırmaya başladı. “Beni zorladı!” diye feryat etti.

“Evet, tabii,” diye mırıldandı Eric. Kahvesi soğuyordu ve acilen duşa ihtiyacı vardı. Eve gitmediği çok belliydi, ki bu herkesin ağzına sakız olacaktı. Oysa kendisi burada, Bonnie ve Clyde’la baş başaydı. Omzunun üstünden içeriye bir bakış fırlattı; tezgâhtar tezgâhın önüne çıkmış, telefonla konuşuyordu. Soyguncu hâlâ yerdeydi.

“Sana motoru durdur dedim.”

Kız, yalandan burnunu çekerek söyleneni yaptı.

“Pekâlâ, şimdi çık arabadan. İçeriye, sevgilinin yanına gidiyoruz.”

“O benim sevgilim değil!” Arabadan çıktı ve kelepçelerin bileklerine geçtiği süre boyunca adamı tanımadığını, kırmızı ışıktaki durduğunda içeri atladığını, silahla onu tehdit ettiğini ve zorla buraya getirdiğini anlatıp durdu.

“O yüzden mi adam içeri girdiğinde basıp gitmedin?” diye kuru bir sesle sordu gözünü kızdan ayırmadan içeri götürürken. Kızın kelepçelendiğinden emin olamayan ve gözünü Eric’in silahından ayırmayan tezgâhtar ortalıkta dolanıyordu. “Polis” dedi Eric rozetini göstererek. Geri zekâlı herif nasıl olup da üç beş harfî bir araya getirip, “aynasız” sonucuna yaramıyordu?

Yerde kımıldamaya başlayan adam inliyordu. Baş ağrısı dayanılmazdı. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirdi ama Eric her ihtimale karşı onu da kelepçeledi. Siren seslerini duydu; tam zamanında diye düşündü. Sonuçta burası Atlanta değil, Hopewell’di ve gece devriyesinin buraya ulaşması çok da zor olmamalıydı.

Otuz saniyeden kısa bir sürede iki ekip aracı ışıklarını çakıp sirenlerini bağırarak park alanına girdi. Eric iki tutuklusuna ve ödü kopmuş tezgâhtara bakarak iç çekti. Bütün istediği bir fincan kahve içmektir.

5. BÖLÜM

JACLYN HAZIRLANIRKEN BÜYÜK BİR GAYRETLE Eric Wilder'i düşünmemeye çalıştı. Daha doğrusu fazla düşürmemeye çalıştı. Onu tamamen aklından çıkarması mümkün değildi, hele ki sakalları yüzünden göğüslerinde oluşan kızarıklıklar ve çenesindeki küçük leke dururken. Tahriş olmuş yerlerin sancısını aloe kremle dindirdi, çenesindeki lekeyi makyajla kapadı ve neden bir erkekle cinsel ilişkinin yakın temas sporuna benzediğini ve kadınların kask ve koruyucu tamponlara ihtiyaç duyduğunu düşündü. Aslında birbirlerine şehvetle nasıl giriştikleri düşünülürse, adamın ona nazik bile davrandığı söylenebilirdi. Yine de, en azından skoru eşitlemek için onu ısırabilir ya da benzer şeyler yapabilirdi.

Sorun şu ki, hiçbir zaman ısırın ya da çılgılık atan biri olmamıştı. Temkinli, içinde zerre kadar sahne sanatı yeteneği taşımayan, sıradan bir kadındı. Babasının sahne yeteneği herkese yeterdi. Ayrıca işi gereği on yıldır Broadway oyuncularına taş çıkartacak yeteneklerle yakın temas halindeydi. Belki de işinin en önemli bölümü buydu: İşler hızla kötüye giderken ve herkes sinir krizleri geçirirken, o soğukkanlılığını koruyabiliyordu. Bir etkinlik organizatörü daima alternatif üretebilmeli, gereğini yapıp, işlerin yürümesini sağlayabilmeliydi.

“Temkin” onun göbek adıydı. Allah aşkına, on sene önce ilk arabasını almaya karar verdiğinde altı ay boyunca ikinci el satışlarını ve onarım giderlerini araştırmıştı - ve birkaç sene önce Madelyn, araba sürüş tarzının Jaguar'a ve Jaguar'ın iş durumuna yakışacağına onu ikna edebilmek için bundan çok daha uzun bir süre dil dökmüştü. Haklıydı kuşkusuz, Buckhead bölgesinde statü ifade eden semboller hâlâ önemliydi ve eğer dillere destan bir etkinlik düşünüyorsanız, Jaguar'lı Premier sizin için doğru adrestir. İkinci el Jaguar'larını alırken Jaclyn bu teşebbüse kuşkuyla ve içinden dualar ederek yaklaşmıştı. İki sene sonra Jaclyn annesinin haklı olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı, ama iki araba da sık sık tamirci görmek zorunda kalmıştı.

İhtiyatı elden bırakıp, yeni tanıştığı bir adamla yatağa girmek onun tarzı *değildi*. Eski kocasıyla bile nişanlanana kadar yatmamıştı. Annesi babasından boşanıp, kırık kalbinin parçalarını toparlamaya çalıştığı günden beri onun yanında olmuş ve Jacky'nin art arda yaptığı yanlış tercihler sonucu, Üvey Anne Resmi Geçidi'ne kimlerin katılacağını izlemeye başlamıştı. Şu ana kadar babası beş kez evlenmiş, beş kez boşanmıştı ve muhtemelen şu an altıncının peşindeydi.

Dolaylı da olsa bu tür yıkıcı deneyimler özellikle erkekler söz konusu olduğunda onu iki kat fazla ihtiyatlı yapmış, hatta kendi evliliği bile sabun köpüğü kadar kısa ömürlü olmuştu. Nasıl bu kadar yanılmıştı? Steve'le ömür boyu evli kalabileceğini sanmış, oysa aralarındaki çekim utanç verecek kadar kısa bir sürede sona ermişti. Şimdi erkeklerle ilgili kendi yargılarını sorguluyordu. Öyle ki son kez seks yaptığında... Lanet olsun, son kez seks yaptığında evliydi. O günden beri kimseyle yatmamıştı. Steve'e gönülden bağlı değildi. En azından cinsellik konusunda erdemlik taslamazdı, ya da öyle sanıyordu. Sadece meşguldü, hem de çok!

Erkeklerle bağlanmayışının pek çok geçerli nedeni vardı. Dikkatliydi. Zekiydi. Pervasız ve düşüncesiz davranmak ona göre değildi.

Eric'le yatağa atlamak da ona göre değildi, ama yaptığına göre demek bir sebebi vardı. Onu telaşlandıran da buydu. Düşündüğünden daha fazla babasına benziyor olabilir miydi?

Dünyada isteyebileceği son şey, Jacky gibi aklından geçen her saçma arzusunun esiri olmaktı. Ona göre **istemek** ve **ihtiyaç duymak** aynı şeydi ve Jacky frene basmayı bilmeyenlerdendi.

Babasını seviyordu - Jacky'yi sevmemek zordu çünkü kötü biri değildi ve insanları üzmemek istemezdi. Çekici ve hayat doluydu, aynı zamanda tamamen sorumsuz ve bencil de. Tabii ki insanları üzüyordu ama bunu fark etmiyordu çünkü bir sonraki partiye ya da yeni bir eşe doğru yola çıkmış oluyordu. Jaclyn onunla kendini bildi bileli seyrek de olsa görüşüyordu; ona güven sağlayan Madelyn'di. Hep hayatındaydı. Jaclyn'e huzurlu ve istikrarlı bir yuva görüntüsü sağlayabilmek için Jacky'yle olması gerekenden çok daha uzun süre evli kalmıştı. Jacky'nin para konusundaki sorumsuzluğu hepsini uçuruma sürüklemeye başlayınca Madelyn nihayet havlu atmış, Jaclyn on üç yaşındayken boşanma dilekçesini imzalamıştı.

Jaclyn aynanın karşısında güler saçlarını maharetle düğüm yapıp, uzun firketelerle sabitlerken yüzünü buruşturdu. Jacky'nin beceriksiz bir baba olması ve ardından gelen boşanma kuşkusuz Jaclyn'in hayatına damgasını vurmuştu. Yaşanan deneyimler herkesin hayatını etkilerdi; onun da diğer insanlardan bir ayrıcalığı yoktu. Başından sarsıcı olaylar geçmediğini söyleyemezdi, ama Jacky'nin kızı olmak onu dikkatli ve temkinli yapmıştı çünkü babası kesinlikle benzemek istemediği bir kişiydi. Kim bilir; belki babasıyla görüşmeye devam etmesini, onu sevmesini ve aldatılmamasını sağlayan dikkat ve ihtiyat kendi içinde vardı.

Bütün bunlarla ilgisi olmayan tek gerçek, hayatında ilk kez tek gecelik bir ilişki yaşamasıydı. Geçmişe baktığında aklını ya da kontrolünü kaybettiği düşüncesinden hoşlanmıyordu. Ertesi hafta Eric ararsa ne olacaktı? Bir ilişkiye hazır mıydı? Yoksa kendini seks-için-uğra kategorisine mi sokacaktı?

Hadi canım, tabii ki onunla gerçek bir beraberliği denemek istiyordu. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle ani bir ilgi duymamıştı. Bu durum onu korkutsa da, nereye varacağını bilmek istiyordu. Eğer Eric onun seks-için-uğra kategorisinde olduğunu düşünüyorsa bunu er geç fark edecekti ve bu ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

İki derin nefes alıp omuzlarını düzeltti. Saate baktı ve inledi; iç gözlem tam bir zaman canavarıydı.

Mutfaktaki meyve kâsesinden bir muz aldı. Kahvenin geri kalanını karton bardağa boşaltıp kendini garaja atmadan önce tüm ışıkları ve elektrikli aletleri kontrol etti. Garajdaki harekete duyarlı ışık yandı ve arabaya giden yolu aydınlattı. Büyük maharetle kahveyi, muz ve çantasını elinde dengeleyip, kendini arabanın içine attı. Garaj kapısını açmadan önce arabanın kapısını kilitleti. Evet, "**temkinli insan**" onun göbek adıydı.

Düzgün bir geri manevrayla garajdan çıkar çıkmaz yağmur ön camında dans etmeye başladı. Frene bastı ve can sıkıntısıyla, sızlandı. Hava raporunda yağmur göstermediğinden emindi ama yağıyordu işte. Hiçbir gelin düğün gününde yağmurdan hoşlanmazdı. Çok şükür günün düğünü dışarıda olmayacaktı... Ve o düğünle Madelyn ilgileniyordu. Yine de, haftanın ilk düğününde yağmur yağması kötüye alamet olabilir miydi?

Bir an duraksadı. Eve dönüp, sivri ökçeli alçak sandaletlerini daha uygun bir şeyle değiştirmeyi düşündü. Ancak saate göz atınca ve garaj kapısı da yarıya kadar kapanınca kendini yolda buldu. Ayakları ıslandı diye ölecek hali yoktu. Değişiklik için vakti kalmamıştı.

Yaşadığı bölgeden onu Buckhead'e götürecek ana caddeye inerken hava hâlâ karanlıktı. Sokak ışıkları ıslak yollara yansıyor. Hopewell'de sanayi yoktu; işyerleri, ofis binaları, doktorlar, dişçiler, lokantalar, kuru temizlemeciler ve buna benzer her türlü sektör vardı ama tek bir fabrika bile bulunmuyordu. Hopewell, Buckhead'ten daha yeni bir yerleşimdi, o yüzden eski tarz heybetli binalar yoktu. Onun yerine makul sayıda **yeni** bina vardı - sadece McMansion tarzı değil, otobanların çıkışlarında geniş arsalarla inşa edilmiş, bahçe duvarlı ve kapılı gerçek evlerdi bunlar.

Hopewell'de, Jaclyn'in orta sınıf konutları diye adlandırdığı, arsa fiyatları tırmanmadan önce inşa edilmiş mahalleler vardı. Kendisi de o evlerden birinde büyümüşü. Premier'deki işler zamanının büyük kısmını almaya başlayınca Madelyn bahçe işleriyle başa çıkamamış ve evi satmıştı. Jaclyn

annesine bir şey söylememiştir ama satışın gerçekleştiği gün gizlice ağlayacak kadar üzölmüştü. Uzun süre önce ayrılmış olsa da, kırmızı tuğlalı güzel ev onun yuvasıydı. Günün sonunda artık kendini sıralı evlerdeki dairesine atıyordu; orada gevşeyebiliyor, kendisini güvende ve huzurlu hissediyordu. Ancak derinlerde bir yerlerde orası yalnızca bir evdi ve buradan taşınmak zorunda kalırsa, eşyaları kolileyip tekrar açmanın telaşından başka hiçbir şey düşünmeyeceği kesindi.

Ev, aile demekti ve Jaclyn kendine ait bir tane istiyordu. Bir erkeğin duygusal yakınlığı hayatta en çok istediğı şeylerden biri olmasına rağmen, bir türlü gardım düşürecek kadar kendine güvenmemesi ne tuhaftı. Belki terapi görmeliydi.

Ya da belki kafasını kuma gömmediğı ve abartılı davranış biçiminin arkasında yatan psikolojiyi gayet iyi anladığı için yenilgiyi kabul ederek, bildiğı yolda devam etmeliydi. Böylesi hem daha kolaydı, hem de kendini cezalandırmasına gerek kalmazdı.

Premier eskiden dişçi muayenehanesi olan küçük, müstakil, tuğla bir evdi ama Madelyn ile Jaclyn burayı çok sevmiştir. Ev iyi durumdaydı; büyük bir otoparkı ile güzel tasarlanmış bir bahçesi vardı. İşe başladıklarının dördüncü yılında mülkü satın alıp tadilat yaptırarak, içinde iki ayrı ofisi bulunan, keyifli ve gelir düzeyi yüksek tüketiciye hitap eden bir mekâna kavuştular. Aslında onlara kesintisiz güvenlik sağlayacak bir iş merkezinde büro kiralamayı düşünmüşlerdi ama yüksek maliyet onları müstakil bir işyerine yönlendirmişti. Şu an ikisi de yaptıkları zorunlu seçimden çok memnundu çünkü mülk kendilerine aitti ve anonim bir binanın asla sağlayamayacağı biçimde güven ve itibar telkin ediyordu.

Bazen geç vakitlere kadar ya da sabah erkenden -bugün olduğu gibi- çalışmak zorunda kalan dört yalnız kadın oldukları için binayı olabildiğince güvenli bir hale getirmeye çalışmışlardı. Tüm kapılar sağlam ve kilitliydi. Girişler güvenlik kameralarıyla izleniyor, kanatlı pencerelerin hepsi bir çeşit dikenli bitkiyle korunuyordu. Şu ana kadar bölgede hiçbir sorun yaşanmamıştı. Ayrıca hangi salak bir organizasyon şirketinin bürosuna girmek isterdi ki? Her türlü ödemelerini çek ya da kredi kartıyla yapıyorlardı, bu nedenle sahip oldukları yegane nakit cüzdanlarında olandı. Bir satış otomatını soymak bile Premier'i soymaktan daha kârlı olabilirdi.

Arka kapının yanındaki alana park etmesinin üstünden beş saniye geçmişti ki, Madelyn'in Jaguar'ı parka girdi. Pembe bir şemsiye egzotik bir çiçek gibi açtı ve Madelyn koruyucu örtüsünün altında arabadan indi. Kendininki sıradan, siyah bir şemsiye olsa da Jaclyn annesinin davranışlarını tekrarladı. Yağmur şiddetli değildi ama güne ıslak elbiseler ve hamur gibi saçlarla başlamak istemiyordu.

"Meyve kokteyli getirdim," dedi Madelyn.

"Neli?"

"Hediye meyve kokteylinin aroması sorulmaz. Vanilyalı. Çileğim kalmamış."

"Bende de muz var. Hepsini blender'dan geçiririz."

"Anlaştık."

Her şeyi tek seferde taşıyamadığından Jaclyn muz ve kahveyi arabada bırakarak sadece evrak çantasını aldı. Geri dönmek üzere hızla kapıya yöneldi. Güvenlik sistemi ötmeye başlayınca evrak çantasını kısa koridordaki küçük sehpanın üstüne bıraktı ve alarmı devreden çıkarmak için şifreyi kodladı. Madelyn elinde şemsiyesi, evrak çantası ve iki meyve kokteyliyle birlikte kıvrak bir manevra yaptı ve onu geçti.

Beş dakika sonra muz katkılı meyve kokteylleriyle konferans masasına oturmuş, o akşam gerçekleşecek düğünü gözden geçiriyorlardı. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaları gerekiyordu. Madelyn köşedeki küçük televizyonu açtı ve öğlene doğru havanın açacağını öğrendiklerinde ikisi de derin bir nefes aldı. "Şükürler olsun," dedi Peach Reynolds sözcükleri uzatarak. Televizyon tam hava durumunu verirken konferans salonuna girmişti. Otomatik

olarak kahve makinesine yöneldi; Peach neredeyse gün boyunca kahve içenlerdendi. “Bu arada Tanrı’ya şükranlarımı sunarken, en derin minnetlerimi de klimaya gönderiyorum. Dışarıda inanılmaz bir nem var. Siz ikiniz yine o iğrenç şeyleri mi içiyorsunuz?”

Peach -gerçek ismi Georgia’ydi- sağlıklı beslenmeyi çağrıştıran her şeyle dalga geçerdi. Yanında getirdiği çikolatalı Krispy Kreme çörek de bunun kanıtıydı. Parlak kısl saçları, alaycı yeşil gözleri ve onu sağlıklı kategorisinden çıkaran sekiz dokuz kilo fazlası vardı. Bu bedenin erkekler arasında çok popüler olduğu su götürmezdi çünkü -her ne kadar coşkulu kişiliğinin bu duruma katkısı inkâr edilemezse de- Peach hiç boşta kalmıyordu. Madelyn ona göre biraz daha şatafatsızdı. İkisi bir araya geldiklerinde politikacıları kıskançlıktan çatlatacak kadar iyi kulis yapılabiliyorlardı.

“Evet,” diye yanıtladı Madelyn, “ama altmışına varmadan tavan yapmış kolesterolün yüzünden kalp krizi geçirip öldüğünde, buz kesmiş sefil gövdenin şerefine sağlıklı bir meyve kokteyli içmeyeceğime söz veriyorum. Arkadaşım olduğun için viskiyle yetineceğim.”

“Çok rahatladım.” Peach çöreğinden bir ısırık alıp, dışarı taşan çikolatayı keyifle yaladı. “Ama ben yakılacağım. O yüzden bu soğuk ve katı düşünceden vazgeçsen iyi olur.” “Öyle bir şey olmayacak.”

“Ne olmayacak?”

“Yakılmayacaksın. Sen orada tabutunda yatarken, eski sevgililerin o güzel vücudunun başında ağlıyor olacak. Bol keseden harcanmış bir tören olmasını ve beyaz zambaklardan bir zincirle bezemek istediğini söylemiştin hatırlarsan. Bence çiçeklerle bezeli bir tabutta, bir gaydacı eşliğinde beyaz atların çektiği bir top arabasıyla mezarlığa götürülmek cenaze töreni için biraz görgüsüz kaçır. Hem tabutta güzel görünüp, hem de yakılmak imkânsız. İkisi birbirine çok aykırı.”

“Top arabasını unutun,” dedi Jaclyn. “Bunlar sadece devlet başkanlarının cenazesi için kullanılır.”

“Tamam, durmayın, hayallerimin içine edin,” diye gürledi Peach. “Her isteğimin gerçekleştirileceği tek an cenaze törenim. Ona da burnunuzu sokuyorsunuz. Bari sevdiğim şarkıları çalın, olmaz mı?”

Madelyn “Elbette,” diyerek onay verdi. “Fom *Picked a Fine Time to Leave Me, Lucille* olmadığı sürece tabii.”

“Oyunbozan! Floyd Cramer’in *LastDate*’ine ne dersin? Çünkü öyle olacak.”

“Hastasın sen. *Hasta*. Neyse, sana Premier’in şanına ve standartlarına uygun mükemmel bir tören yapacağım.”

“Nasıl yani, cenazemi etkinliğe mi dönüştürecekisin? Ölümümü işyerinin promosyonu olarak kullanacağın için sevineyim mi, üzüleyim mi bilemedim.”

“Tatlım, söz veriyorum cenazen mükemmel **olacak**. Unutulmaz bir tören olması için elimden geleni yapacağım.”

“Bu noktaya değinmişken... Jaclyn hayatım, cumartesi günkü düğünün bir facia olduğunu **biliyorsun**, değil mi?” Jaclyn bakışlarını yukarı kaldırdı. Dudakları seğirmeye başlamıştı bile. “Gelin adayı, on bir aylık ve damattan olmayan kızının geçit boyunca kırmızı bir vagonla çekilmesini istediğinde bunu hissetmiştim.” Tören gülünç olacaktı ama onun işi gereken düzenlemeleri yapmak ve evlenecek çiftin organizasyondan hoşnut kalmalarını sağlamaktı. “Diedra, aynı haftaya bu kadar rezervasyon aldığımız için şans yıldızına dua ediyor. Böylece düğün yerine cumartesi provalarından birini alabilir.”

Madelyn panodaki çizelgeye bakarak, “Bu hafta bittiğinde çok mutlu olacağım,” dedi. Rezervasyon çokluğu yüzünden araya hiçbir randevu sokamıyorlardı çünkü altı düğün aynı zamanda altı prova demekti. Ellerini ovuşturdu. “Her şeye rağmen banka hesabımız çok mutlu. Hiçbir çekimiz geri dönmedi.”

Jaclyn iğneleyici bir tonla “Aman şükürler olsun,” dedi. “Eğer bugün Carrie’yle gideceğim randevuları, ben de dahil kimse caymadan atlatabilirsem, haftanın kalan bölümü çocuk oynacağı.”

“Gerekliyorsa vazgeç.” Madelyn dudaklarını sıktı “Geri ödemek zorunda kalacağımız miktar ne olursa olsun ondan kurtulmaya değer.”

Yaptıkları sözleşmelerin ödemeleri eşit şekilde paylaştırılıyordu. Böylece Premier o güne kadar yaptığı harcamaların parasını almış oluyor, bu sayede son dakikada kovulmaktan ve işi tamamlamadıkları için ödemenin reddedilmesinden kendilerini koruyorlardı. Zaman zaman bazı pinti veya üçkâğıtçı gelin adayları veya anneleri bu yolu denemişler, ödemeleri geri alamayacaklarını öğrenince de Premier’in hizmetlerinin o kadar da kötü olmadığına karar vermişlerdi.

“Eğer fikrini değiştirip, yine de her şeyin istediği gibi olabileceğini sandığı o can alıcı noktayı geçebilirsek, tamam demektir. Süper değilse de, tamamdır.”

Madelyn kaşlarını kaldırdı. “O noktayı geçtik zaten.” “Ona göre henüz geçmedik. Umarım bugün dediğin gibi olur. Fakat bildiğimiz gibi kendisi tamamen mantıktan uzak biri.” Satır arasında “bütün zamanlarda” diye eklemeyi de unutmadı. Eric gelip, belindeki silahıyla Carrie’nin tam arkasında dursaydı ve sonra ona ateş etseydi; **buumm!** Eric düşüncelerinin öylesine merkezindeydi ki, Jaclyn bir an onu içinde hissetti. Tüm vücudunu ateş bastı ve yüzü kızardı. İçinden geçenleri belli etmemek için hızla başını öne eğdi. Tanrı aşkına, annesinin yanında böyle düşüncelere **kapılmamalı** ve sadece işe yoğunlaşmalıydı.

İyi de, sanki o gece hiç yaşanmamış gibi Eric’i nasıl aklından çıkarabilirdi? Hayatını bölümlere ayırmayı beceremiyordu. Eric onun için alışılmışın dışında bir deneyimdi. Aralarında hızla gelişen olaylarla duygusal ve mantıksal olarak başa çıkamadığı sürece, tabii ki onu düşünmeye devam edecekti - bunun aksi için elinden geleni yapsa da.

Bu haftayı atlatabilirse, ona aklında ve kalbinde istediği kadar zaman ayırabilirdi.

Söylenildiği gibi yağmuru takip eden tatlı bir meltemle hava açtı ve gökyüzü maviye döndü. Jaclyn öğleden sonra Carrie ve zavallı tedarikçileriyle görüşmeye giderken bile az da olsa gülümsüyordu. Önündeki birkaç gün son derece telaşlı olacaktı ama işler şimdilik yolunda gidiyordu. İlk düğün töreni oldukça basitti ve beklenmedik bir terslik olmadıkça Madelyn’in bu organizasyonu tek başına halledememesi için bir sebep yoktu. Her an bir terslikle karşılaşmak mümkündü ama bu tür durumlara hazırlıksız yakalanmamak için büyük çaba gösteriyorlardı.

Masasında yediği hazır salataadan oluşan öğle yemeği mükemmeldi. Ne de olsa yirmi dakika boyunca telefon çalmamış ve huzur içinde yemeğini bitirme şansı bulmuştu.

Şimdi gökyüzü masmavi, trafik de sakindi. Doygun bedeni ise bütün gün olduğu gibi keyifle mırıldıyordu.

“Onu düşünme, onu düşünme,” diyerek kendini telkin ediyordu. Birkaç gün boyunca tek ayaküstünde sekmek zorundaydı. Haftanın son düğünü bitmeden önce dikkatini başka yerlere dağıtırsa hata yapabilir, detayları gözden kaçırabilirdi. Beş günlük bu iş yoğunluğunu geride bıraktığında canının istediği kararı verebilirdi. Eric’i arayacağını düşünüyordu ama belli de olmazdı. Belki de **özel** biriydi - bu ihtimal hem yüreğini ağzına getirdi, hem de önemli bir şeylerin eşiğindeymiş gibi onu heyecanlandırıp neşelendirdi. Jaclyn’in bildiği tek bir şey vardı; onu düşünmeden edemiyordu.

Onu gerçek hayata döndürmek için Carrie’nin beyninin içinde yankılanan sesinden daha iyi bir neden olamazdı.

Kolonları, ayaklı vazoları ve duvarlara tırmanan sarmaşıklarıyla resepsiyon salonu Yunan tapınağı gibi inşa edilmişti. On yıllık bir binaydı ve rezervasyon yaptırabilmek için ne kadar beklemek gerektiği düşünüldüğünde, sahipleri için mükemmel bir yatırımdı. Carrie törenin burada olması konusunda ısrarcıydı, başka hiçbir yerde olamazdı. Hatta belirlediği günde salon dolu olduğu için düğün tarihini bile ertelemişti. Sinir krizi geçirerek istediğini elde edemediği tek yer burasıydı.

Hafta içi olduğundan geniş otopark dolu değildi, ama birkaç araba yan girişin yakınma park etmişti. Carrie'nin arabasını fark eden Jaclyn'in gülümsemesi yok oldu. Carrie zamanı etkilemeyi başarabilen nadide yeteneklerdendi; onunla geçirilen bir dakika adeta bir saate bedeldi. Bu bir saat ise cehennemde sonsuzlukla eşdeğerdi. Jaclyn zaman zaman zavallı damatların evlendikleri kadınlarda ne bulduklarını merak ederdi. Carrie'nin durumunda ise adamı arayıp, olabildiğince uzağa hızla kaçması için onu uyarması gerektiğini hissediyordu.

Evrak çantasını aldı ve el çantasını omzuna attı. Jaguar'ından inerken Gretchen'in arabasını fark etti. Onun yarım saate kadar burada olması gerekiyordu; Premier'den herhangi birisi eşlik edip, ortalığı yatıştırmadığı sürece Jaclyn hiç kimsenin cadalozla görüşmesine izin vermezdi. Jaguar'nın üstüne bahse girerdi ki, Carrie terziyi arayıp görüşme saatini değiştirmişti. Bu iyiye işaret **değildi**.

Jaclyn gecikmediğini umarak adımlarını hızlandırdı. Koridordan içeri girdiğinde ise boşuna acele ettiğini anlamıştı.

Gretchen oradan bir an önce kurtulmak istencesine otoparka doğru koşuyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve elinde küçük bir kumaş parçası tutuyordu. Jaclyn'i görünce savrularak durdu, patlamadan önce bir an çenesi kilitlendi.

"Milyon dolar verse nedimelerin kıyafetlerini baştan yapmayacağım. Hiçbir bedel bu sürtükle uğraşmaya değmez." Gretchen elli yaşlarında, kısa boylu ve tombulca, her zaman düzgün giyinen, çekici bir sahte sarışındı. Genel olarak uysal ve güler yüzlü olsa da şu an bambaşka biri gibiydi. "Bana kalırsa, nedimler çıplak kalmalı."

Jaclyn derin bir nefes aldı. "Sana ne söyledi?"

Gretchen ağlamamak için kendini zor tuttu. "Her şey bir yana, giysilerin kalitesi vasatın altındaymış ve beni kovmadığı için şanslıymışım. Neden önümüzdeki iki hafta içinde yeni giysileri yetiştiremeyeceğimi anlayamıyormuş çünkü yaptığım işin kalitesizliğine bakınca, bölgede o kadar terzi varken ve **rekabet** büyükken benim çok yoğun olmam mümkün değilmiş." Gretchen'in çenesi titredi, ama hemen kendini kontrol etti. "Eğer söylediklerini yapmazsam bana kırmızı kart gösterirmiş ve bir daha hiçbir önemli düğün organizasyonundan iş alamazmışım."

Jaclyn şefkatle Gretchen'in koluna dokundu ve yumuşak bir sesle, "Gözünü korkutmasına izin verme. Bu piyasayı ondan daha iyi biliyorsun. Akıllı başında hiç kimse onun söylediklerini ciddiye almaz," dedi.

"Umarım haklısındır." Gretchen kendini toparladı. "Yakında belli olur. Her durumda ben yokum. Hayat onun gibilerle uğraşmak için çok kısa."

Jaclyn ona hak veriyordu ama orada kalmak için kendini zorlamalıydı. Damadın tanınmış bir ailesi vardı; anne tarafı Georgia'nın zengin ve kalburüstü eski ailelerindendi, babası ise politikacıydı. Eğer gelecek aya kadar sabredebilirse her şey mükemmel olacaktı.

Yine de Carrie herhangi bir etkinlik için tekrar Premier'le çalışmak isterse çok meşgul olacaklardı. Açlıktan nefesleri koksa bile bu kararı uygulayacaklardı.

Ana salondan içeri girdiğinde, Carrie görüşmeleri için ayarlanmış masanın yanındaki sandalyede oturuyordu. Geri kalan kısmı boş olan oda mağaraya benziyordu. Görünürdeki sahne karanlık ve ıssızdı. Ahşap zemin yeni temizlenmiş ve parlatılmıştı ama sandalye ve masaların alışılmış düzeni olmayınca mekân çok iç karartıcı görünüyordu. Her şey yerli yerinde olduğunda -keten masa örtüleri ve kokulu çiçek aranjmanlarıyla, sıcak büfe ve pastalarla, müzik akıp giderken ortama büyümlü bir hava katan mumların titreyen ışığıyla- burası düğün resepsiyonu için mükemmel bir yer haline geliyordu.

Gelin adayının birkaç metre uzağına fırlatılmış buruşuk bir kumaş parçası dışında, salon bomboştu.

Jaclyn'e bakma gereği bile duymadan, "Geç kaldın!" diye terslendi Carrie.

Bir ay daha...

“Beş dakika erken geldim,” dedi sakince. “Gretchen’le randevumuzun saatini değiştirip bana haber verme gereği bile duymamışsın?”

Carrie sert bakışlarını yukarı kaldırdı. “Müşterilerini o laf anlamaz kadından uzak tutmanı şiddetle tavsiye ederim. Aslında—”

Jaclyn evrak çantasını masaya bıraktı. “Herkesle şiddetle Gretchen’i tavsiye ederim. Bunu yapmaya da devam edeceğim.”

“Vasıfsız. Yaptığı iş çok kalitesiz.”

“Yerinde olsam bu tarz cümleler kurarken dikkat ederdim. Verdiğin zarar yüzünden sana dava açabilir ve tüm bağlantılarını kullansan da kazanabilir. Bu eyalette bazı çok nüfuzlu kadınlar için giysiler yaptı. Hepsinin onun tarafını tutacağından şüphen olmasın. Ayrıca seni uyarıyorum. Bu sektörde çok yakın dostları var. Özellikle de Güneybatı bölgesinde son derece saygı gören biridir. Eğer hâlâ özel sipariş bir gelinliğin olmasını istiyorsan, elindekini değerlendirmeni öneririm. Nedimelerin kıyafetleri zaten hazır, hepsi de çok güzel oldu. Bence artık harekete geçme zamanı geldi.” Carrie sinirden çenesini sıkıyordu. Jaclyn bir an üstüne atlayıp, saldıracağını sandı. Carrie istediğinin olmamasına ^{as}*la* alışık değildi. Daha sonra görüşecekleri zavallı tedarikleri düşününce, Jaclyn onları Carrie’nin gazabına karşı “yarma gereği duydu... Bunu yapabilirdi ama *dağ treni* artık Yola çıkmıştı ve hızla aşağı iniyordu; yapabileceği tek şey sımsıkı tutunmaktı.

6. BÖLÜM

CARRİE KASKATI BİR YÜZLE MASADA, ÖNÜNDE duran örnek kalıntılarına baktı; pastalar, karides ve deniztarağı kebabı, biftek kebabı, kuzu kebabı ve köfte... Kendi düğününde böylesi alt sınıf bir şeye asla izin veremezdi. Tamam, köfteler çok lezzetli olabilirdi ama içindeki baharat ne kadar güzel, kullanılan et ne kadar iyi olursa olsun, köfte her zaman köfteydi. Yılanbalığı ve devekuşunun egzotik bir karışımından da yapılırsa, yine de bu durum değişmezdi.

“Köfteleri unut,” dedi kabaca. “Onları getirirken aklında ne vardı bilmiyorum. Bu düğün, kadınların yarısının siyah çorap ve beyaz pabuç giydiği orta sınıf düğünlerden biri değil.”

“Köfteler en çok talep gören ürünümüzdür,” diye yanıtladı ikram servisinden sorumlu gri ve kısa saçlı, sert ifadeli, zayıf ve erkeksi kadın. “Yapılması çok zor olduğu için de en pahalı ürünlerimiz arasındadır ve müşterilerimiz daha ekonomik seçenekleri de tercih edebilirler.”

Carrie, sürtüğü tokatlamamak için kendini zor tuttu. Kadının yalan söyleyip söylemediğini anlamak için geç de olsa fiyat listesine göz atmayı akıl etti. Evet, işte oradaydı. Krem rengi karton üstüne siyahla yazılmıştı: Köfteler, karides ve deniztarağı kebablarından bile daha yüksek fiyatıyla üçüncü sıradaydı. Bu durumda yapabileceği tek şey, köftelerden daha pahalı bir ürün seçmekti.

“Üç çeşit istiyorum: Deniztarağı, kuzu ve biftek. Böylece misafirlerim **gerçek** bir mönü nasıl olur görürler.”

Aslında para umurunda değildi; nasılsa Sean’ın ailesi masrafların çoğunu karşılıyordu. Kaldı ki kendi ailesinin böyle bir yükün altından kalkmasının imkânı yoktu. Katkıda bulunuyorlardı kuşkusuz; müstakbel kayınvalidesinin onun beleşçi olduğunu düşünmesini istemezdi. Şimdilik araları iyiydi ve Carrie’nin niyeti bir süre böyle devam etmekte. Sonra? Sonrasını kim bilebilirdi ki?

İkram servisi temsilcisi, Carrie’nin seçenekleri hakkında yorum yapmadı ve sadece notlarını aldı - bu Carrie’yi daha da sinir etti çünkü kadın en azından **mükemmel seçim** gibisinden bir şeyler söyleyebilirdi. Organizatöründen başka bir ikram servisi bulmasını isteyebilirdi ama gerçek şu ki, Jaclyn söyleneni bir türlü yapmıyordu. Muhtemelen bütün iyi ikramcılar için aylar öncesinden rezervasyon yapılması gerektiğini söyleyecekti.

Yılın düğününü yapmayı ve kendinden sonra evlenecek her gelinin gıptayla onun düğününü hatırlamasını istiyordu. Hem şık, hem egzotik ve son derece pahalı, ama aynı zamanda zevkli, tercihleri konusunda kimsenin dalga geçemeyeceği bir düğün olmalıydı. Ayrıca o gün sadece ve sadece onun göz alıcı olması gerekirken, başkalarının da dikkat çekme ihtimali çok sinir bozucuydu.

Örneğin nedimeler. Bir arada durduklarında çekicilik açısından yanına bile yaklaşamayacakları sıradan bir tarz seçmişti, ama isyan edilecek kadar da rüküş bir model değildi - Taite sürtüğü hariç; düğünle ilgisi olmayan bambaşka bir konuda hiddete kapılmıştı. Düğün biter bitmez haddi bildirilmeliydi, bunun için Carrie’nin zamanı vardı. Aslında Taite’in hak ettiği cezanın ilk adımları atılmıştı bile ve Carrie sonuçları görmek için sabırsızlanıyordu. Onunla uğraşırken neyle karşı karşıya olduklarını fark ettiklerinde, insanların gösterdiği tepkiler onu eğlendiriyordu. Çoğu yüreksiz ve pısırtıktı; pek beğendiği azmini gördükleri zaman geri çekiliyorlardı. Uğraşmaya bile değmiyorlardı ama nasıl incindiklerini, üzüldüklerini ve tekrar incinmemek için nasıl süründüklerini görmek onu eğlendiriyordu.

Gerçek şu ki, Carrie asla üzülmeydi çünkü üzülmek karşısındakini önemseydiği anlamına gelirdi. Değer verdiği yegane şey, yapılmasını istediği şeylerin onun istediği gibi yerine getirilmesiydi. Ne istediğini de, ne zaman isteyeceğini de iyi biliyordu. Davranış biçimi abartılı olsa da, aslında gayet soğukkanlı ve hesapçıydı; her tepkiyi tartar, kendine uyarlamak için muhakemesini yapardı.

Eğer Sean'ın babası Senato seçimlerini kazanırsa, Carrie hayata hazır demektir. Para konusunda zaten gereği yapılmıştı ama D.C.'nin sosyal hayatına girmek, hayallerinin bile bir kez oraya kapak atıp yerini sağlamlaştırdığında, önüne gelen fırsatlara bağlı olarak Sean'ı yanında tutup tutmamaya karar verebilirdi. Fakat şu an için Sean'a ihtiyacı vardı. İyi huylu ve yönlendirmesi kolay Sean, geleceğini garantilemesi için önemliydi.

Sean'ın annesi Fayre Maywell Johnston Dennison, insanlara Douglas Dennison'la evlenmeden önce Johnston ve Maywell ailelerinden geldiğini hatırlatacak sıklıkta bu dört ismi birlikte kullanıyordu. Bu isimler yerel yönetim ve eyalet yönetiminde politik yıldızının yükselmesine yardımcı oluyordu. Bayan Dennison sakın bir kadın olsa da Carrie onu hafife almıyordu. Paranın kaynağı oydu. Süreç içinde kadını etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu ama şimdilik oha da ihtiyacı vardı.

Öncelikle düğünle ilgili sıkıntılardan kurtulmalıydı. Masa, tüm örneklerin sergilenemeyeceği kadar küçüktü; aslında mekân Carrie'ye hizmet edebilmek için daha iyi düzenlenmeliydi. Küçük masanın üstü öyle kalabalıktı ki, düğün organizatörünün evrak çantasını masanın altına itmek zorunda kalmıştı. Yerdeki tek şey evrak çantası değildi. Sanki ortalığı toparlayacak olan *kendisiymiş* gibi, ıskartaya çıkan kurdele ve kumaş parçaları da etrafa saçılmıştı.

Hiçbir şeyden hoşnut kalmamıştı ama özellikle elbise konusu onu tüketmişti. Renkleri ilk gördüğünde, gri elbiselerin üstündeki pembe kuşaklar son derece şık ve klas görünmüştü ama şimdi pembenin sofistike değil rüküş, gri hatların ise donuk olduğunu düşünüyordu. Çiçek tasarımcısı Bishop Delaney de yardımcı olmamıştı; omuzlarını silkmiş ve kişisel tercihinin fûme elbiselerle kan kırmızı çiçekler olduğunu ama pembe kuşakların bu kombinasyonu engellediğini belirtmişti. Sefil terzi *istifa ettiğine* göre kuşakları zamanında mavi-yeşile, hatta elbiselerin rengine çevirecek kimse kalmamıştı. Niye gri ve pembe kombinasyonu ile ilgili fikrini en başta söylememişti ki? Şimdi pembelerle baş başa kalakalmıştı. Bu onu öylesine sinirlendiriyordu ki, eline makası alıp Gretchen'e saplamak istiyordu, ama Jaclyn bir an önce hizaya gelmezse tercihinin memnuniyetle değiştirebilirdi.

Duygusal durumu biraz daha iyi olsaydı, onu memnun etmek için çırpman bu grupla eğlenebilirdi, ama elbise konusu gününü mahvetmişti. Duvakçı ve pastacıyla anlaşmaya varıp, orkestraya çalınacak parçaların listesini teslim etmeliydi. Herkes bunu hemen yapması gerektiğini, zamanın daraldığını, başka sorumlulukları olduğunu söylüyordu. İsteklerini yerine getirmemek için hepsinin bitmek tükenmek bilmeyen sudan bahaneleri vardı.

Düğün bittikten sonra hepsinin nasıl da kifayetsiz olduğunu herkese yayacaktı. İşleri bozulduğunda hepsi gününü görecekti. En çok da Premier dersini alacaktı. Herkes Premier'in bölgedeki en saygın organizasyon şirketi olduğunu söylemişti. Buckhead'deki ofisleri de bunu doğrular nitelikteydi, ama Jaclyn Wilde'ın tam bir baş belası olduğunu bilmiyordu çünkü sürekli Carrie'nin istediklerini yapamayacağını söyleyen kuş beyinlilerin tarafını tutuyordu. Jaclyn'in görevi mazeretleri kabul etmek değil, bütün bu isteklerin yerine getirilmesini sağlamaktı. Ne yazık ki kadın bu düğünün gerçek vizyonunu yansıtmada konusunda çuvallamıştı.

Duvak yapımcısı Estefani kısa boylu, dolgun yapılı ve Latin kökenli bir kadındı. Carrie'nin önüne, içinde en basit saç bandından en şatafatlı taçlara uzanan, kumaş örnekleriyle birlikte çeşitli baş süslemelerine ait fotoğrafların yer aldığı bir katalog koydu. Basit bir duvak için tül den başlayıp suya dayanıklı ve havada uçan yapay örümcek ağına kadar uzanan bir yelpaze olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Katalogu iterek, "Bunların hepsi çok sıkıcı," dedi. "Daha gösterişli bir şeyler yok mu? Mesela siyah duvak?" Gelinliğinin robasında ince siyah bir kurdele vardı. O yüzden bu tercih bütününü aykırı durmazdı, ama düğüne siyah bir duvakla gidilmemesi gerektiğini düşünebilirdi. Kadının dehşet içinde büyüyen gözlerini ve

kendini kontrol etme çabasını bir süre izleyerek eğlenmek istiyordu. Sonrasında tabii ki daha klasik bir modelde karar kılacaktı. Bununla beraber, gelin tacı konusunda oldukça ciddi idi. Fotoğraftakilerin hepsi güzellik yarışması gösteri alayından çıkmış gibiydi. Oysa onun aklından geçen, Avrupa kraliyet ailelerinin kullandıkları tarzda bir şeydi.

“Siyah mı?” diye sordu Estefani titreyen sesiyle. “Beyaz gelinlikle mi?”

Carrie hırladı, “Evet, beyaz gelinlikle!” İçten içe zevkten dört köşe olmuştu çünkü sazan Estefani oltaya takılmıştı. En azından şimdi bir hedefi vardı. “Siz insanlar, yaptığınız işin ötesini göremeyecek kadar bön müsünüz?”

Umduğunun aksine Estefani sırtını dikleştirdi ve kahverengi gözlerinde şimşekler çıktı. “Bön değilim. Sadece zevk sahibiyim.”

Carrie gözlerini kısıp ses tonunu sertleştirerek, “Sen benim zevksiz mi olduğumu söylemeye çalışıyorsun?” diye üsteledi. Tam daha güçlü bir saldırıya hazırlanırken telefonu çaldı. Açmaya niyeti yoktu ama ekranda Sean’ın numarasını görünce parmağıyla Estefani’ye beklemesi için işaret etti. Derin bir nefes alıp yüzüne sahte bir gülücük yapıştırdı ve sevimli bir sesle cevap verdi.

“Selam tatlım.”

Sean zarif, zengin ve budalaydı. Bir kadının kocasından başka ne beklentisi olabilirdi ki? Şimdilik her şeyin onun istediği gibi olmasına izin veriyordu, ama düğünden sonra durum değişecekti. Hele bir nikâh kıyılınsın, sürücü koltuğuna kendisi geçecekti. Aslında zaten öyleydi; ilk büyük aşama Sean’ın evlenme teklif etmesini sağlamak olmuştu. İkinci önemli aşama olan para meselesini de dün halletmişti. Her şey düşündüğü gibi ilerliyordu. Sean balayım planlıyordu. Bu onu hem meşgul ediyor, hem de ayakaltından uzak tutuyordu. Üstelik Carrie’ye yaşatacağı mükemmel balayı konusunda aldığı sorumluluk onu heyecanlandırıyordu. Neyse ki ima edileni anlayıp, ona göre hareket edebilen biriydi. Bugün son ayrıntılarla ilgileniyordu ve onun fikrini sormak istemişti. Sürekli gülümseyerek söylediği her şeyi koşulsuz onayladı çünkü gülümsemek, Sean’ı avlayıp elde tutmak için uydurduğu yöntemin bir parçasıydı. Fiziksel olarak gülümsemek ses tonunu değiştiriyor, görüntüde olmasa bile onu uysal ve sevimli kılıyordu.

Bakışlarını kaldırdığında, organizatörün ve duvakçının onu süzdüğünü gördü. Bu Carrie’nin hiç umurunda değildi! Çok yakında hiçbirine ihtiyacı kalmayacaktı. Sean’ın planlarını dinlemiş, söylediği şeyler esprili ya da eğlenceliymiş gibi gülmüş, onun ne kadar mükemmel biri olduğunu ve onu ne kadar çok sevdiğini söylemişti; her zamanki zırvalıklar.

Sean’la konuşurken, Jaclyn ve Estefani’nin Bishop Delaney ve pastacı Audrey Whisenant’la odanın bir köşesinde gruplaştığını görmüştü. İkramcı Irena ise kenarda durup notlar almaya devam ediyordu. Ancak resepsiyon salonunun yöneticisi Melissa bilmem kim— beş para etmez görüşlerini bildirmek için onlara katılmıştı. Carrie ne konuştuklarını duyamıyordu çünkü dırdırı bitmeyen Sean’ın söylediklerine yoğunlaşmak zorundaydı. Yine de Estefani’nin bakışlarından onun hakkında konuştuklarını anlayabiliyordu. Jaclyn sakinleştirici ses tonuyla muhtemelen onlara Carrie’nin şikayetlerini bertaraf edeceğini söylüyordu.

Birilerinin yaramaz bir çocukmuşçasına onu ehlileştirebileceğim sanması, damarlarındaki kanı intikam ateşiyle fokurdattı. Jaclyn sanki iki paralık bir düğün organizatörü değilmiş gibi davranıyordu. Pürüzsüz cildi, bakımlı saçları ve köklü bir aileden geliyormuş tarzında giyinişiyle kendini Buckhead sosyetesine kabul ettirmişti ve bu Carrie’yi daha da çileden çıkarıyordu. Jaclyn olmasaydı, her şey çok farklı olabilirdi. İşin başından beri ona destek olacağına hep köstek olmuştu. Şimdi de hakkında **konusarak** altını oymaya devam ediyordu. Böyle bir şeye izin veremezdi.

“Kristaller hâlâ sipariş verilmediyse, burada olmamın hiçbir anlamı yok,” dedi Bishop Delaney. “Yine de bunlara takılmayıp işi bitireceğim. Bir daha da Dennison’larla çalışmayacağım.”

“Katlandığın için teşekkür ederim. Bu iş hepimiz için faciaya dönüştü, üzgünüm.” Jaclyn, içeri girdiği andan itibaren **özür** dilediğini fark etti. Gerçekten de **öyleydi**. Şu ana kadar işi bırakan tek kişi Gretchen’di, o da zaten nedimelerin kıyafetlerini bitirmişti. Estefani’nin duvakları ve saç süsleri birer

sanat eseri idi; haklı olarak da işleriyle gurur duyuyordu. Programı çok yoğundu. Bu işten gelecek paraya hayıflanacak hali yoktu ve her an onlarla çalışmaktan vazgeçebilirdi. Maksimum iki telefon görüşmesiyle de açılan boşluğu kapatabilirdi. Carrie'nin anlayamadığı da buydu; çoktan isim yapmış, onun taleplerine ve hakaretlerine katlanmak zorunda olmayan birinci sınıf profesyonellere kafa tutuyordu.

“Bu kadar zor biriyle daha önce hiç çalışmadım,” diye fısıldadı Melissa. Yaklaşık on yıldır bu salonun yöneticisiydi, dolayısıyla pek çok değişik tiplerle karşılaşmıştı. Eğer Carrie onun standartlarına göre zor bir insansa, bunun gerçek bir yanı vardı. Kadın Jaclyn'e sempatik bir bakış attı.

Estefani öfkeyle “Aptal olduğumu söylemesine izin vermeyeceğim,” dedi. “Aptal olan kendisi. Beyaz gelinlikle siyah duvak takacakmış! Ayrıca yaptığım işler hiç de can sıkıcı değil.”

Bishop sesini alçak tutmaya özen göstererek, “Seni üzmesine izin verme,” dedi. “Zevksiz biriye cehenneme kadar yolu var.” Cesaret vermek için Estefani'nin koluna hafifçe vurdu. Bishop uzun boylu ve kaslıydı. Röfleli saçları ve siyah keşisakalıyla, kısa boylu ve hanım nine edalı Estefani'nin tam tersi bir görünüme sahipti. İş hayatları boyunca sık sık birlikte çalışmaları gerekmişti, o yüzden birbirlerini iyi tanıyorlardı. Aralarında ciddi bir etkileşim olduğu belliydi; Estefani, Jaclyn'in onu sakinleştirmek için söyleyeceği sözler yerine, Bishop'u dinlemeyi tercih ederdi.

Pastacı Audrey Whisenant kaslı omuzlarını silkti. Zamanında Olimpiyatlar'da yarışmış bir yüzücüydü ve vaktinin çoğunu hâlâ suda geçiriyordu. Bronz madalya kazandıktan sonra yarışmanın kendisine göre bir şey olmadığını fark etmiş, onun yerine bir başka tutkusunun üstüne gitmeye karar vermişti -aşçılık! Yaptığı her pasta bir sanat eseri gibiydi. İpeksi bir dokuya sahip bu pastalar, diğer tüm düğün pastalarından daha hafifti. Diğer pasta şeflerinin aksine, pastalarını kendi eliyle süslüyordu. “Kullanacağımız dolgu ve aromalara karar vermesini sağlayabilirsem iyi olur. Pastalar için hâlâ yeterli zamanım var, ama detayları bugün kesinleştirmek zorundayım çünkü haftaya tatile çıkıyorum.”

“Umarım konuyu netleştirebiliriz, hem ortalığın sakinleşmesi için zaman...”

Arkalarında Carrie'nin hiçbir şeyden şüphelenmeyen damatla “Bay baaay, seni seviyorum” diyerek vedalaşan cıvı cıvı sesi çınladı. Hemen ardından da beklenmedik bir gürültü koptu. Carrie koluyla masada ne var ne yok hepsini yere fırlattı. Estefani'nin kataloğu, kebab şişler, pasta örnekleri, broşürler, kurdeleler, birkaç mürekkep şişesi ve Jaclyn'in randevu defteri uçarak yere düşmüştü.

“*Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz?*” diyerek onlara doğru yürüdü; Carrie'nin sesi alçak ama zehir doluydu. Melissa, Bishop ve Audrey irkilerek geri çekildiler ama Jaclyn kıpırdamadı; giderek canavara dönüşen bu yaratıkla onların arasında durması gerektiğinin farkındaydı. Sadece Estefani gözlerini kırmış, sanki saldırıcağı gibi kısa ve tumbul vücudunu gererek yumruklarını sıkıyordu. Bu görüntü karşısında Jaclyn gülmek için ağzını büzmek zorunda kaldı.

“Önümüzdeki hafta Audrey tatile çıkıyor,” dedi Jaclyn, Carrie'nin dikkatini dağıtmayı umuyordu. “Pastalara harcayacak az zamanımız var, ama istersen...”

Darbenin nereden geldiği anlaşılamadı. Carrie'nin sol yanağına patlayan avucu Jaclyn'i arkaya doğru tökezletti. Bu bir anlık şok ve şaşkınlık süresi öyle büyüktü ki, Jaclyn gerçek dünyadan koptuğunu zannetti. Hatırladığı bir sonraki şey, eliyle yanan yanağını bastırırken Bishop'un düşmemesi için onu tuttuğuydu.

“*Kovuldun!*” diye haykırdı Carrie. İntikam, güzel yüzünü yamultmuştu ama gözleri ürkütücü bir biçimde soğuk ve sakindi; adeta iki farklı kişilik aynı bedeni işgal ediyor gibiydi. “Sen ne cüretle işimi ihale etmek için **benim** seçtiğim insanlarla dedikodumu yapıp, arkamdan

kuyumu kazarsın? İlk günden beri düğünümü mahvetmek için elinden geleni yapıyorsun, ama artık yeter. İşim bittiğinde, bir tesisatçının düğününü organize edebilirsen şanslısın. Buckhead’de *hiç kimse* bir daha seninle iş yapmayacak. Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Paramı da geri istiyorum çünkü hak edecek bir şey yapmadın!”

Jaclyn’in başı dönüyordu ama sırtını dikti ve gururuna yediremediği için artık canı yanmıyormuşçasına elini yanağından çekti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, zorlukla nefes alıyordu. Sağ eli kendiliğinden yumruk olmuştu; kolundaki kaslara söz geçiremiyor, gerilmeye başladıklarını hissediyordu ama Bishop durumu fark etti ve bir elini onun bileğine, diğerini de Estefani’nin omzuna koydu. Carrie’nin duyamayacağı bir sesle “Yapmayın,” diye fısıldadı. “Bu sürtüğ sizi saldırıdan tutuklatır.” Carrie’nin tam arkasında ise ikramcı Irena pozisyon almış, onu aşağı indirmek için hazır bekliyordu.

Bishop haklıydı. Jaclyn derin bir nefes aldı. Şu andaki duruma göre, eğer isterse suç duyurusunda bulunabilecek kişi kendisiydi. Carrie başkasına saldırmadığı için bunu yapmayacaktı ama yasal haklarına sahip çıkması ve Premier’in hatırına bu olayı olabildiğince profesyonel bir biçimde sonlandırması gerekiyordu.

“Sanırım tüm randevularımızı başka bir güne ertelese de iyi olacak,” dedi sakince ve Bishop ile Irena’ya *Estefani ’yi buradan çıkarın, ben iyiyim* şeklinde bakış attı.

Carrie hiddetle “Senin ne düşündüğün kimin umurunda?” diye sordu. “Bu insanlar benim için çalışıyor, senin için değil.”

Belki öyleydi, ama “bu insanlar” aynen Jaclyn’in söylediği gibi ortalığa saçılan malzemeleri yerden toplayıp, masanın üstüne bırakarak oradan ayrılmaya başladı. Melissa Jaclyn’in randevu defterini aldı ve Jaclyn’e vermek için ona yaklaşma cesaretini gösterdi. Jaclyn teşekkür etti, Melissa hızla geri döndü ve Carrie’nin vuruş alanından uzaklaştı. Carrie, Jaclyn’in defteri almasına engel olmak için uzanıp eline vurmak istedi ama Jaclyn sert bir sesle, “Bir daha bana vuracak olursan, seni tutuklatırım. Yeterince açık mı? Gazetelerde harika bir manşet olursun.”

Melissa cesaretini toplayarak “Yapılacak işlerim var,” dedi. Jaclyn o an yapılacak en iyi şeyin ortalığı toplamak olduğunu onaylarcasına hafifçe başını eğdi. Melissa kısa sürede ortalığın toparlanmasını sağladı, diğerleri salondan uzaklaşırken endişeli sesleri giderek azaldı ve duyulmaz oldu.

İki kadın karşılıklı durup, kavgaya duruşu aldı.

Carrie’nin çenesini kapatıp, elinin yana düşmesine sebep olan muhtemelen tutuklanma değil, gazetelere manşet olma korkusuydu. “Kiminle evlenmek üzere olduğumu unutuyorsun sanırım. Atlanta’da beni tutuklayacak babayığit bir polis var mıdır sence?”

“Belki yoktur ama Atlanta’da değilsin. Hopewell’desin ve ben o babayığit polislerden biriyle beraberim. Pek iyi anlaşacağınızı sanmam.” “Beraberlik” kısmı tartışmaya açık olsa da, Jaclyn Eric’i silah olarak kullanmak durumunda kalmıştı. “Bunun dışında, eğer bir daha bana vurursan aynen geri iade ederim ve buradaki herkes kendimi savunduğuma tanıklık eder. Ayrıca seni uyarmalıyım. Kickbox biliyorum ve kışınla buralara paspas çektiririm.”

Profesyonellik de bir yere kadardı. Tamam, kickbox kısmı palavraydı ama Carrie’nin poposuyla yerlere paspas çekmeyi inanarak söylemişti. Öylesine kızgındı ki, bunu yapabileceğini biliyordu. Yüzündeki ifadeden mi yoksa tehditten mi bilinmez, Carrie davranışlarını yeniden değerlendirmeye karar verdi.

Küçümseyerek güldü. “Seninle bar sürükleri gibi dalaşacağımı mı sandın? Çekilebilirsin artık. İade çeki umarım bir hafta içinde posta kutumda olur.”

“Bununla hemen ilgileneneğim,” dedi Jaclyn. “Kuşkusuz miktar işe harcadığım zamana bağlı olarak bölünecek, ki zaten işin çoğu tamamlanmıştı.”

Carrie’nin yüzü çirkin bir renk aldı. “Ben tam iade istiyorum. İşini yapsaydın kovulmazdın!”

“İmzaladığın sözleşmeyi oku. Bin dolar kadar alabileceğini sanıyorum.” Premier’in ücretinin ne kadar yüksek olduğu düşünülürse, Carrie’ye bin dolarlık bir çek iade etmek sorun değildi. Aslında, düpedüz rahatlatıcıydı.

“Göreceğiz!” diye tısladı Carrie. “Konuyu avukatımla halledersin.”

“Lütfen elini çabuk tut. Ayrıca avukatına bana vurduğunu gören beş tanıgım olduğunu söylemeyi de unutma. Eminim duyunca çok etkilenecektir.” İcini yakıp tutuşturan adrenalin yüzünden sırtıarak dişlerini gösterdi ve sesi köpek hırlaması gibi çıktı. Jaclyn, en azından fiziksel anlamda hayatında kimseyle kavga etmemişti, oysa şimdi Carrie’nin tekrar ona sataşmasını umuyordu çünkü hayatta hiçbir şeyi bu kaltağın burnuna bir yumruk patlatmak kadar çok istememişti.

“Eğer işlerini kaybetmek istemiyorlarsa, akıllıca davranır ve çenelerini sıkı tutarlar,” dese de, Carrie’nin soğuk ve dikkatle bakan gözleri söylediğinden pek emin olmadığını gösteriyordu.

Jaclyn küçümseyerek kıkırdadı. “Buradan çıktıktan en geç bir saat sonra mutlaka yeni bir iş anlaşması yapmış olurlar. Benim için de aynı şeyin geçerli olduğundan hiç şüphe duyma. Sana mutluluklar diliyorum. Belki zavallı kurban, özür dilerim, damat dışında birileri foyanı ortaya çıkarır.”

Bu çocukça saldırı öfkesini azaltmaktan başka işe yaramadı; kendini daha iyi hissettiği kesindi. Topuklarının üstünde geri döndü ve oradan uzaklaştı. Carrie aklından geçenleri arkasından bağıraramamıştı ve böylece son sözü söyleme keyfi Jaclyn’e kalmıştı.

Her adımda sırtındaki yükün ağırlığı azalıyordu çünkü artık özgürdü! Bunu elde etme şekli çirkin olsa da artık Carrie’yle dalaşmak zorunda değildi. Bundan sonra olacak her şey onun sorunuydu. Arabasına ulaştığında zonklayan çenesinin buna değdiğini düşündü.

Arabasının kapısını açtı ve yakıcı öğlen güneşiyle içerde biriken sıcak havanın dağılmasını bekledi. Cep telefonunu çıkarıp annesini aradı. Madelyn hemen cevap verdi. Günün nasıl geçtiğini merak ediyordu.

“Tamam mı?”

“Aynen. Hem de düşünemeyeceğin kadar.”

Madelyn’in sesi değişti, temkinli bir tonla sordu. “Ne oldu?”

“Çok şey. Carrie Edwards yüzünden bizi bağışlamaları için aracılarımıza pek çok iş bağlamamız gerekecek. Gretchen işi bıraktı. Muhtemelen ötekiler de ayrılacak. Ama en güzel yanı, Carrie beni kovdu.” O an için detaylara girmek istemedi çünkü hâlâ duygusal karmaşa yaşıyordu. Kontrollü davransa da sesi titremeye devam ediyordu. Madelyn’e her şeyi anlatmadan önce tam anlamıyla sakinleşmek istiyordu.

“Şükürler olsun,” diye soluklandı Madelyn. “Bana olanları hemen anlatmalısın. Claire’in orada bir kahve içelim mi? Bu akşamki düğün ahalisiyle buluşmadan önce kendime ayırabileceğim bir saatlik vaktim var.”

Bir fincan kahve. Yanında bir de Claire’in yaban mersinli muhteşem kekleri de varsa bütün gerginliğini dindirebilirdi. “On dakikaya kalmaz oradayım.”

“Ben senden önce varırım. Ne istediğini söyle hazır edeyim.”

Jaclyn konuşmayı bitirip arabasına bindi. Motoru çalıştırdığında gümüş renkli bir sedan sağındaki park yerine girdi ve içinden bir adam indi. Jaclyn kim olduğunu görmek için bekledi çünkü Carrie kendisinden habersiz başka randevular da ayarlamış olabilirdi. Her şey mümkündü. Jaclyn arabadan inen kır saçlı, gri takım elbiseli, beyaz gömlek ve kırmızı kravatlı adamı tanımıyordu. Muhtemelen salon için Melissa’dan randevu almaya gelmişti. Yan kapıya doğru ilerlerken adam ona doğru baktı ama belli ki aklı başka yerdeydi.

Jaclyn onun Carrie’yle karşılaşmayacak kadar şanslı olmasını diledi. Yoksa buna kör talih denirdi.

Zaten Carrie artık Jaclyn'in sorunu değildi!

7. BÖLÜM

JACLYN ACELE ETMEDEN; ZİHNİNİ BOŞALTIP SAKINLEŞECEK kadar zamana ihtiyacı vardı. Madelyn olanlara zaten yeterince üzülecekti, bir de karşısına yıkılmış bir halde geçip onu daha da ajite etmek istemiyordu. Olanlar onu çileden çıkarsa da, sakın ve mutlu görünmeliydi.

Carrie'yi düşünmek istemiyordu. Onun yerine bir fincan sıcak kahvenin ve yaban mersinli çöreklerin hayalini kurdu. Çörek arzusuna pek sık yenilmezdi, o yüzden şu an ister teselli isterse ödül anlamında olsun, sonuna kadar hak edilmiş bir çörek gerçek bir ziyafet demekti. Kahve aklına Eric'i getirdi ve onun da yaban mersinli çörek sevip sevmediğini düşündü. Eğer seviyorsa, bir tane almak için Claire'inki gibi şık bir yerde durur muydu? Muhtemelen hayır; orası polislere göre bir yer değildi. Müşterilerin çoğu kadındı, ama kahvesi çok güzel, fırından çıkanlar da olağanüstü lezzetliydi; o yüzden belki onun da fikri değişebilirdi. Bütün gün Eric'le ilgili düşünceleri kafasından uzaklaştırmak için çabalamıştı, ama şu an onu olanlardan uzaklaştırıp sakinleşmesini sağlayacak her şeye açıktı - her ne kadar Eric'i düşünmek başka anlamda onu geriyor olsa da...

Kalabalık caddeden ayrılıp küçük otoparka girdiğinde annesinin dışarıda, müşterileri güneşten koruyan dev şemsiye yeli masalardan birinde oturduğunu gördü. Masada iki kahve ve birkaç çörek vardı; Madelyn bir ısırik almıştı bile. Jaclyn arabasından indi ve sakince ferforje kapıya doğru yürüdü. Ayaklarını sürüdüğü düşünülebilirdi, Eric'le ilgili aklından geçenler kasıklarına hükmetmeye başlamıştı.

Tanırım. "Kızıışmış" kelimesinin ne anlama geldiğini artık iyi biliyordu, ama şu an bunları düşünmenin hiç sırası değildi. Mesela avluda açan muhteşem gülleri ya da akşama si-tenin havuzuna dalıp serinlemeyi, yani onu sakinleştirip yatıştırarak şeyleri hayal edebilirdi. Sakinleşmek için Eric'i düşünmek yanlış olurdu.

Minnet dolu bir iç çekişle masaya oturdu ve Madelyn'in çöreklerle daldığını görünce gülümsedi. Madelyn ona önce sert bir bakış fırlattı, sonra güneş gözlüklerini çıkardı ve dik-katle Jaclyn'in yüzüne baktı. "Yanağına ne oldu senin?" Jaclyn kendini olaydan öylesine soyutlamıştı ki, bir an boş gözlerle annesine baktı.

Nihayet yanağının kırmızı olduğu aklına geldi ve "Unuttuğuma inanamıyorum. Bombayı söylüyorum. O kaltak beni tokatladı, ama aklımdan uçup gittiği için gerçekten çok mutlu oldum!"

"Seni **tokatladı mı?**" Madelyn'in sesi ürkütücü biçimde yankılandı ve ayağa kalkmaya çalışırken yüzünün ifadesi öylesine sertleşti ki, Jaclyn onu sakinleştirmek için kolundan tuttu. "Onun canına okuyacağım!"

Jaclyn gülümsedi. "Buna degeceğini hiç sanmıyorum," dedi. "Tokatlanmaktan hoşlandığım için değil, ama bunun karşılığında onu bir daha görmeyeceksem mutluluk kızgınlığının önüne geçiyor!"

"Senin için öyle olabilir," dedi Madelyn sinirli bir şekilde. Artık tamamen ayaktaydı. "Hemen dava açacağız. Olay sırasında polis çağırdın mı? Tanıkların var mı?"

"Anne, hallettim ben. Polis çağırmadım ama Premier'in adına zarar verecek bir şey yapmaya kalkarsa beş sağlam tanığım var."

"Premier kimin umurunda!" Madelyn'in gözleri hiddetten kısılmıştı ve zorlukla nefes alıyordu. "Ayak takımının ete kemiğe bürünmüş sembolü o sürtük seni tokatlayacak ve ben bunu yanına bırakacağım!"

“Anne,” sesi daha sakin ve sabırlıydı. “Hallettim diyorum. Eğer bana bir daha dokunursan kışınla yerleri paspaslarım dedim. Başka terslik yaşanmadan aracılarımızı oradan uzaklaştırdım. Estefani’yle az kalsın birbirlerine gireceklerdi. O da işi bırakabilir. Eğer bırakırlarsa hiçbirini suçlayamam. Şirret kanlar gibi uflayıp puflamayı bırak da otur lütfen? Kutlayacak şeylerimiz var.”

Madelyn burnundan soluyarak oturdu. “Fayre Dennison’u tanıyan birini biliyorum,” dedi. “Oğlunun nasıl ahlaksız, şerefsiz bir “kıyakçı”yla evleneceğini bilmesini sağlayacağım.”

Annesinin **-onun annesinin-** “kıyakçı”nın anlamını bilmesinin dehşetiyle Jaclyn’in gözleri kocaman açıldı. Ağzı bir şeyler söylemek istercesine kıpırdadı ama konuşamadı. Yapabildiği tek şey güçlükle “Anne” diyebilmek oldu. Madelyn “Ne?” diye kükredi.

“Kıyakçı?”

“Haa!” Yanakları kızardı, burnunu çekti. “Ne var? Belli ki sen de ne anlama geldiğini biliyorsun, o halde bir şey demene gerek yok.”

“Ben internette bir blog okurken öğrenmiştim. **Sen** nereden biliyorsun?”

“Ben de oradan biliyorum,” diye kıkırdadı Madelyn. “Ah, tabii. Haklısın!”

“Burada senin adına o sürtüğe girişmeyi düşünürken muhafazakârlık taslama bana, küçük hanım.”

“Bunun için sana minnettarım.”

Madelyn ona haşın bir bakış fırlattı. “Lütfedip sana yetişkin muamelesi yapıyorum. Muhtemelen ikimizin de kıyakçılık deneyimi olmuştur, o yüzden konuyu kapatıyorum.” Saatine baktı. “Yoğun trafik ihtimaline karşı acele etmem gerekiyor ama yine de on dakika kadar zamanım var. Yapacağın başka işlerin var mı, yoksa bugünlük bu kadar mı?” “Mesaim bitti. Eve gideceğim; yıkanacak bir ton çamaşırım var. Ayrıca Carrie’yle dalaşmak beni oldukça yordu. Rahatlamak için birkaç saat **HGTV** ya da **History Channel** seyredebilirim.”

“O inekle ilgili başka mevzu olursa derhal beni ara. Bir daha onunla muhatap olmanı istemiyorum. Eğer Premier’e gelirse, ben icabına bakarım.”

“Bana uyar,” dedi Jaclyn. Bugün sinirlerine hakim olmuş, misilleme yapmamak için kendini zor tutmuştu. Carrie’nin tekrar onlara sataşacağına ihtimal vermiyordu çünkü yaptıklarının evlenmek üzere olduğu zavallı budalanın kulağına gitmesini istemiyordu. Sean Dennison iyi bir çocuktı ve muhtemelen duyacaklarına inanmazdı. Ancak Jaclyn’in anladığı kadarıyla annesinin durumu biraz farklıydı. Fayre Dennison ciddiye alınması gereken bir gücü; Carrie onunla ters düşmeyi göze alamazdı, özellikle Sean’la evlenmeden önce... Yoksa evlilik filan olmazdı.

On dakika sonra Madelyn’le ayrıldılar. Jaclyn kendini daha iyi hissediyordu. Annesinin Carrie hakkında atıp tutması, mizah duygusunu ve sağduyusunu geri getirmişti. Carrie artık geçmişte kalmıştı; dikiz aynasına yapışan küçük çirkin böcekten hiçbir farkı yoktu.

Carrie’nin düğünü bu haftanın planında yer almamasına rağmen, onu hayatından çıkarınca nasıl rahatladığını görmek şaşırtıcıydı. Programı hâlâ çok yoğundu ama iş stresi yarıya inmişti. Hatta belki Eric’e bile zaman ayırabilirdi. Sadece onu düşünmek bile Carrie’yi aklından silecekse, en azından gerçekten özel biri mi yoksa sadece herhangi biri mi olduğunu öğrenme cesaretini toplamalıydı.

Belki de onu aramalıydı. Yok, henüz değil. Kararsızca dudağını ısırırdı. Belki de arayacağını söylediği zamana kadar beklemeliydi ya da kendinden şüphe etmeyi bırakıp, durumla biraz eğlenebilirdi. Eric hayatının aşkı veya bu senenin aşkı olmak zorunda değildi. Dün gece aşık olmadan ve birbirlerine hiçbir taahhütte bulunmadan sevişmişlerdi; bu da dünyanın sonunu getirmemişti.

Çok ilginç bir yaz mevsimi kapıdaydı.

Melissa DeWitt son on beş dakikadır belki de beşinci kez önündeki sözleşmelerden başını kaldırıp, Carrie Edwards’- m arabasının orada olup olmadığını kontrol etmişti. Oradaydı. İçini çekti. Neden çekip **gitmiyordu?**

Otoparkın sadece bir köşesini görebiliyordu. Carrie orada kendine bir gölge kapmıştı. Park yerine geldiğinde kim bilir ne büyük bir ikilem yaşamıştı: Kapiya en yakın yeri mi yoksa gölgeyi mi seçmeliydi? İkisini birden sunan park yeri olmadığı için Melissa onun sinir krizi geçirmeyişine şaşıtı. Tanrı biliyor ya, Carrie koşulsuz her şeyden şikayet edebilirdi.

Bir süredir resepsiyon salonundan gürültü gelmiyordu, ama Melissa'nın çok yoğun bir telefon trafiği olduğundan son gösterileri kaçırmış olabilirdi. Jaclyn'in artık o hasta ruhlu cadıyla konuştuğuna ihtimal vermiyordu, öyleyse neden Carrie hâlâ buradaydı?

Carrie Jaclyn'i tokatladığında Melissa bayılacağını sanmıştı. Zavallı Jaclyn! Sonra Jaclyn'in gözlerinde parlayan alevi ve yok olan duyguları hatırladı. Carrie Edwards'ın karşısında duracak biri varsa, o da Jaclyn Wilde'dı. Görüntüde bir diplomatın soğukkanlılığı olması, maskenin arkasında yangın çıkmadığı anlamına gelmiyordu. Acaba Carrie Edwards suratının ortasına yumruk yemek üzere olduğunun farkına varmış mıydı? Jaclyn tokadı iade etmeye değil, tam güç yumruk savaşıma hazırlanıyordu.

Neden Carrie hâlâ oradaydı?

Melissa masasından kalkıp, ofisinin kapısına doğru yürüdü. Başını salona doğru uzatıp, ses var mı diye kontrol etti. Hiçbir şey duymuyordu. Melissa'nın ofisi resepsiyon salonunun diğer uçundaydı. Arada birkaç küçük görüşme odası ve tuvaletler vardı. Carrie salona girdiğinden itibaren sesler yükselmişti. Bu tür toplantılar yapıldığında, salondan genellikle kahkahalar ve espriler yükselirdi, bugün ise durum farklıydı. Carrie Edwards'la yalnız karşılaşmak istemiyordu ama artık mekânı kapatıp gitmek istiyordu. Eğer gelin adayı hâlâ oralarda bir yerde görüşme yapıyorsa beklemek zorundaydı. Onunla karşılaşmadan Carrie'yi bulmak imkânsızdı. Hatun bütün gün önüne geleni yere serdiğinden, Melissa'nın da aynı akıbete uğraması ihtimal dahilindeydi.

Derin bir nefes alıp, sırtını dikleştirdi. Eğer sürtüğ ona karşı sertleşmeye kalkarsa karşılığını verecekti. Sert bir kadın değildi - yanından bile geçmezdi. Yine de Jaclyn gibi kendini tutabileceğinden şüpheliydi. Gerçi bakışlar öldürebilseydi, Jaclyn şu an Carrie'nin katili olmuştu...

Melissa resepsiyon alanına doğru yürürken, bir şeyler duymak için kendini zorluyordu ama bina tamamen sessizdi. Carrie'nin nerede olduğunu bilmemek ürkütücüydü. Resepsiyon salonuna açılan kapının aralığından baktı ve masanın hâlâ kurdele ve evraklarla dolu olduğunu gördü. Carrie ve tedarikçileri için açık bıraktığı yan girişe doğru yürüdü.

Carrie'nin dışarıda birileriyle konuşma ihtimalini düşünerek merakla dışarı çıktığında kimseyi göremedi. Kendi arabası ve Carrie'ninki dışında park alanında başka araba da yoktu.

Kaşlarını çatarak geri döndü. Carrie kadınlar tuvaletinde olabilir miydi? Yoksa başka biriyle gitmiş ve arabasını burada mı bırakmıştı? Bunu neden yapsın ki? Mesela arkadaşlarıyla bir şeyler içmek için arabasını birkaç saatliğine burada bırakmak istese, nezaketen bunu kendisine söyleyebilirdi.

Carrie'nin kime, ne zaman nazik davrandığı görülmüştü ki? Ayrıca arkadaşları olduğu bile şüpheliydi. Bu düşünceyle Melissa onun oradan geçen bir *tanıdığıyla* çıktığını ve tuvalette olmadığını varsaydıysa da, olası bir karşılaşmaya karşı savunma duruşuna geçti. Meydan okumak sanki Carrie'ye iyi geliyordu. Melissa öyle değildi. Carrie'nin bir sonraki hedefi olma düşüncesiyle midesine kramplar girdi. Bugün görüşmelerin tamamına eşlik edememişti, ama sık sık kontrollerini yapmış ve gereği kadarını, hatta daha fazlasını görmüştü.

Kendini her türlü ihtimale hazırlayarak, Carrie'nin arkasında bıraktığı pisliği temizlemek üzere resepsiyon salonuna doğru yürüdü. Masanın üstü karmakarışık, hatta yerde kumaş parçaları vardı ama uzun masa örtüsü görüntünün çoğunu gizliyordu. Carrie burada olsa bile, kendi pisliğini temizleyecek tiplerden değildi.

Melissa odaya girer girmez kötü bir koku hissetti. Durdu, başını kaldırdı ve daha derin soluyabilmek için burnunu kırıştırdı. Pöf! Tuvaletlerden biri taşmış gibi kokuyordu. Gerçi tuvaletler koridorun sonundaydı ve önlerinden geçerken koku almamıştı. Salonun içine doğru yürüdükçe koku ağırlaştı. Yoksa kanalizasyon hattında çatlak mı vardı?

Adımlarını yavaşlattı ve eliyle burnunu kapadı. Kalp atışları hızlandı; bir terslik vardı. Çok ciddi bir terslik hem de. Ürperdi ve kolundaki bütün tüylerin havaya kalktığını hissetti. Üç adım daha attı ve soluğu adeta onu boğarcasına boğazında tıkanı.

Masanın arkasında, yerde duran şey kumaş yığını değildi; Carrie Edwards'dı ve yüzüne örtülen duvağın arkasından boş gözlerle ona bakıyordu. Kanı yerde bir göl oluşturmuştu; kebab şişleri -bazılarının üstünde hâlâ biftek ve karides vardı- gelişigüzel vücuduna saplanmıştı.

Melissa hayal meyal garip bir çığlık sesi duydu ve sonra bir an o sesin kendinden geldiğini fark etti. Her türlü krizi büyük bir soğukkanlılıkla atlatmasıyla ünlenmişti, ancak cenaze merasimleri dışında ölü bir beden görmemişti. Bu, televizyonda ceset görmeye hiç benzemiyordu. Soğukkanlılığı pencereden uçup gitti. Aman Tanrım! Koku, pıhtılaşan kan, yerde yatan kadının cansızlığı, hepsi dehşet verici ve fazlasıyla gerçikti.

Çığlık sonunda boğazında tıkanı. Gözleri hâlâ cesedin üstünde geriye doğru bir adım attı. Nabzına bakmaya gerek yoktu. Daha önce hiç ölü görmemiş olsa da, Carrie Edwards'ın öldüğünden kesinlikle emindi. Ona asla dokunmayacaktı.

Tamam. Tamam. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Öylece dikilip bir ölüye bakmaya devam edemezdi. Şeytan hemen çıkıp kapıları kilitler, eve git, bırak ertesi gün cesedi başkası bulsun diyordu ama bunu da yapamazdı çünkü **başkası** yoktu.

911 'i aramalıydı. Hepsi bu. 911 'i aramalıydı. Geri döndü ve ofisine koştu; içindeki yönetici ruhu tekrar ortaya çıkmaya başlamıştı. Hafta sonu bir etkinlik vardı, bir lisenin yirmi beşinci yıl kutlaması yapılacaktı. Bu durumun onu etkilememesi gerekiyordu; o zamana kadar polis ortalığı toparlardı ve salonu eski ıslıl ıslıl haline kavuşurdu. Gerçi bundan pek emin değildi; Carrie Edwards giderayak bile insanların hayatını altüst edecek bir armağan bırakmayı başarmıştı.

Derken aklına başka bir düşünce geldi. Ya katil hâlâ binadaysa? Onu izliyorsa? Elinde şişler, pasta bıçakları ve çiçek sopalarıyla köşede pusu kurmuşsa?

Melissa bocaladı. Yüksek ökçelerini topukladı, köşeyi döndü ve adeta Tom Cruise gibi yerde kayarak ofisine girdi. Kapıyı hızla kapadı, arkadan kilitledi, telaşla etrafına bakınarak yalnız olduğundan emin oldu ve telefona uzandı.

8. BÖLÜM

ERIC KALABALIK CADDEDE BOŞ BİR PARK YERİ ararken sıcak öğleden sonra güneşi tam gözüne geliyordu. Resepsiyon salonunun otoparkı bir ambulans, neden orada olduğunu anlayamadığı bir itfaiye aracı ve devriye arabalarıyla arapsaçına dönmüştü. Görsel kargaşaya katkıda bulunmak için hepsinin tepe lambaları yanıp sönyordu. Tamam, yoldaki devriyelerin ikaz sistemine ihtiyacı vardı ama buradakilere ne oluyordu? Neden ışıklan söndürmüyorlardı? Caddenin karşısında, tepelerinden yuvarlak çanak antenler pırtlayan basın araçları yerlerini almışlardı bile. Eric arabasının burnunu sokuşturacak bir boşluk buldu ve dışarı çıktı. Olay yerine çekilen güvenlik bandının altından geçerken birkaç devriye polisiyle selamlaştı.

Hopewell’de pek cinayet olmazdı; gelir düzeyi yüksek bir kasabaydı, çeteler yoktu, hatta uyuşturucu davaları bile esrar ve eroinden çok reçeteli haplara yönelikti. Tabii ki bu durum emniyet teşkilatının bir cinayet davasıyla başa çıkamayacağı anlamına gelmiyordu. Sadece gündelik bir olay değildi, hepsi bu. Atlanta emniyetindeyken çeteler, uyuşturucular, şiddet ve daha ne varsa hiç bitmeyecek gibi görünürdü. Savaş bölgesinde çalışır gibiydi. Dahası, Hopewell kasabası vergi matrahıyla Emniyet’i gayet iyi destekliyordu; yani burada yaşayan iyi insanlar, iyi hizmet ve iyi bir donanım karşılığında çözüm oranının da yüksek olmasını sağlıyordu.

Çavuş ve teğmenin çoktan gelmiş olması dikkat çekiciydi. Teğmenle daha sabah beraberlerdi. Medya çok önemli bir şeymiş gibi soygun olayının üstüne atlamış ve onunla röportaj yapmak için şubeye başvurmuşlardı. Böyle bir saçmalıkla uğraşamayacağı için reddetti ama nedense teğmen onun gibi düşünmüyordu. Yaptıkları kısa görüşmede Teğmen Neille ona şüpheyle baktı ve sordu, “Neden silahını kullanmadın? Neden kafasına bir şey attın?”

“Bürokrasi,” dedi Eric ve Neille’in hem anlayışlı hem de azarlayıcı ifadesiyle karşılaştı. “Hem dört yaşımdan beri beysbol oynuyorum. Kaçırmayacağımı biliyordum.”

Zoraki röportaj onun istediği gibi sorunsuz geçmemişti. Aynı soruyu sormuşlar, o da aynı cevabı vermişti. Sonra gazetecilerden birinin sorusu geldi: “Beyin sarsıntısı şüphesiyle zanlıyı müşahade altına almışlar. Akla şu soru geliyor, yağ tenekesi kadar ağır olmayan bir şey atamaz mıydınız?”

“Elbette,” diye yanıtladı. “Ama çorba reyonunda değildim.”

Bu yorum, Çavuş Garvey’nin homurtularıyla karşılık buldu; satır aralarında tutamadığı çenesi yüzünden bir gün başının derde gireceğini söylüyordu. Bu yeni bir şey de değildi.

Garvey ona doğru hareketlendi, yüzünün ifadesi pek de hayırlı görünmüyordu. “Kurban Carrie Edwards olarak teşhis edildi. Eyalet Senatörü Douglas Dennison’un oğlu Sean Dennison’un nişanlısı.”

“Allah kahretsin!” Eric ünlülerin davalarından nefret ederdi, çünkü aileler çoğunlukla davaya burnunu sokar ve soruşturmanın gidişatına bizzat engel olurdu. Bu da yetmezmiş gibi medya beyinlerini ve zamanlarını tüketirdi. Şansa bak ki, davayı alması gereken kendisinden daha yaşlı, deneyimli, *yüksek profilli bir dava olduğundan* Eric’ten daha diplomatik -burada ciddi bir tefrit vardı- memur Franklin, ailesiyle beraber Disney World’e tatile gitmişti. Hoşuna gitse de, gitmese de dava ona kalmıştı.

Resepsiyon salonuna doğru yürürlerken Garvey devam etti. “Maktulün ailesine haber verildi, ismi ise henüz medyaya yansıtılmadı.” Olay yeri inceleme oradaydı. Fotoğraflar

çekiliyor, delil toplamak için bölge taranıyordu. Eric ellerini cebine soktu ve daha yakından görmek için ayakaltında dolanmayacak şekilde cesede doğru ilerledi. Garvey yanı başındaydı.

Kurban kan gölü içinde uzanmış yatıyordu; bir ayakkabısı ayağında, diğeri ise metrelerce uzağındaydı. Yüzü duvakla örtülmüştü. Vücudundan dışarı çıkan sayısız ince ve uzun -

Gördüğü, düşündüğü şey mi diye emin olmak için gözlerini kırıştırdı.

“Kebap yapmışlar.”

Yorumu duyan arkasındaki birkaç devriye polisi kahkahaya boğuldu. Garvey ciddiyetini tehdit eden sırtıtmayı hemen kontrol altına alıp, yüzünü astı. “Tanrı aşkına, Wilder!”

Eric daha iyi görebilmek için çömeldi, keskin bakışlarıyla tepeden tırnağa cesedi gözden geçirerek, tüm detayları not aldı. “Başka ne diyecektim?”

“**Bıçaklanmış.** Doğru sözcük **bıçaklanmış.** Bunu aklından çıkarma, özellikle de ailesiyle ya da gazetecilerle konuşurken.” İfadesini bozmadan homurdanmaya devam etti. İşin gerçeği, “kebab” cuk oturmuştu. Vücuttan gelişigüzel çıkan sayısız şiş vardı. Bazıları yüzeyde kalsa da bazılarının çok derine indiği uzaktan bile anlaşıyordu. Bıçak yaraları şiş yaralarından daha fazlaydı; katil onu defalarca bıçaklamıştı, hatta yaraların açısına bakılırsa belki de iki elini de kullanmıştı. Kalbine inen şiş ise dibine kadar saplanmıştı, hatta üstünde bir parça kana bulanmış et, arpacık soğanıyla yan yana duruyordu.

Her haltı gördüğünü zanneden Franklin’in tatilde olması çok kötüydü. Eric her şeye bahse girerdi ki, böyle bir manzara onun için de yeniydi.

Eric, durumun yol açacağı duygusal çöküntünün farkındaydı. Bir cinayetin tek kurbanı ölen kişi olmazdı; aileler uzun ve derinden acı çekerlerdi. Carrie Edwards, düğününe hazırlanırken katledilen genç ve güzel bir kadındı. Belli ki bir ailesi, dostları, belki kardeşleri vardı. Tabii bir de henüz olaydan habersiz olan bir nişanlısı. Bir yerlerde, birileri onu seviyordu. Eric davalara duygularını karıştırmaması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti; empati kurup, cinayeti çevreleyen duygusal yıkıma kendini kaptırma lüksü yoktu, aksi takdirde işi yürütmek mümkün olmuyordu. Polislerin bu tür olaylarla başa çıkabilme yöntemi kara mizahtı. Ne kadar kara, o kadar iyi. Yine de ailenin hatırına kebab yorumunu rafa kaldırdı.

Bu kadının ölümünün yol açacağı acıyı dindirme işi başkasına aitti: Bir papaz, bir psikiyatrist ve bir dost. Onun işi katilleri bulmak ve adalete teslim etmekti.

Yiyecekler, kurdeleler, çeşitli broşürler, çiçek ve duvak fotoğrafları cesedin çevresindeki alana saçılmıştı. Kadın karşı koymuştu; arkasında uzandığı masa çarpılmıştı ve kollarında mücadele yaraları vardı. Yerde bir evrak çantası duruyordu. Olay yeri incelemenin işi bittikten sonra o çantanın neler söyleyeceğini merak ediyordu ama o kadar da şanslı olamazdı, katilin böylesine büyük bir delili cinayet mahallinde bırakacak hali yoktu. Kurbanın yanında duran cep telefonu onları daha doğru yönlendirebilirdi. Telefonun bir iPhone olduğu düşünülürse, kim bilir içinden neler çıkacaktı.

Kurbanın kimliğini öğrendikten sonra, midesine saplanıp kalan ağrı biraz hafiflemişti. Olay yerinin “resepsiyon salonu” olduğunu duyunca, nedense kurbanın Jaclyn olabileceği ihtimaline kendini hazırlamıştı. İşin içindeydi ve düğün hazırlığı yapan insanların bazen nasıl çıldırabileceklerini bizzat kendisi anlatmıştı.

Belki burada olan da buydu. Birileri kesinlikle çıldırmıştı.

Ayağa kalktı; şimdilik görebileceği her şeyi görmüştü. “Yönetici nerede?”

“Memurlardan biri ifadesini alıyor. Cesedi o bulmuş ve 911’i aramış.”

İlk devriye arabası olay yerine ulaştığı andan itibaren bir memur kadının yanında kalmıştı; hem mekânı kontrol altında tutabilmek hem de kadının başkalarını aramasını önlemek için. Basınla, arkadaşlarıyla ya da başka herhangi biriyle irtibat kurmasını istemezlerdi çünkü sızacak olan bilgiyi kontrol edebilmek, en az fiziksel mekânı kontrol kadar önemliydi.

Garvey dokunaklı bir tonla “Neredeyse isteri krizi geçiriyordu,” dedi. “Kendini ofisine kilitlemiş. Freddy Krueger tarzı bir seri katil tuvalete ya da herhangi bir yere saklanmış, onu doğramak

için bekliyormuş. Memurlardan biri tüm odaları aramadan sakinleşmedi. Hâlâ da bir yo-yo kadar gergin.”

Kadın rahatlayabilirdi çünkü bu bir seri katilin işi değildi. Öldürüldükten sonra kurbanın yüzüne örtülen duvak, cinayetin kişisel olduğunu gösteriyordu. Katil kurbanı tanıyor-du, muhtemelen de iyi tanıyordu. Birden fazla yara ise intikama işaret ediyordu. Bu, yabancı bir katilin ayırıcı özelliği değildi.

Olay yerine ilk gelen memurdan kısa bir bilgi aldı. Yöneticinin adı Melissa DeWitt’ti. Açık kapıdan gördüğü kadarıyla, bir mendille gözlerini siliyordu ama artık daha sakindi.

Şüphelerin onun üstünde toplandığını bilse belki de bu kadar sakin olamazdı. Katilin “kurban”ı bulması en sık görülen durumlardan biriydi. Böylece hem psikolojik olarak polise “o yapsa neden dikkatleri üstüne çeksin ki” mesajı verilir, hem de geride delil bırakılmışsa buna mazeret oluşturulurdu. Masum ya da suçlu, soruşturmanın başlangıç noktası oydu.

Brifing sona erdiğinde elinde kalemi ve not defteriyle ofise girdi; söyleyeceği hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. “Bayan DeWitt, ben Dedektif Wilder. Size birkaç soru sormak istiyorum. Cevap verebilecek durumda mısınız?”

“Evet, tabii ki,” dedi. Bir an gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve başını pencereye doğru çevirdi. Gümüş rengi bir Toyota’yı işaret ederek, “O Carrie’nin arabası,” dedi. “Salonu kilitleyip, buradan ayrılmak için herkesin gitmesini bekliyordum. Zaten herkes gitmişti... Ya da ben öyle sanıyordum.” Biraz titredi ama kontrolünü kaybetmedi.

“Herkes derken? Bana onların isimlerini verebilir misiniz? Bu öğleden sonra burada olan herkesin ismine ihtiyacım var.”

Kadın başıyla onayladı. “Elbette. Sadece zihnimi toparlayabilmem için bir dakika verin. Yemin ederim, düşünme yeteneğimi kaybetmiş durumdayım.” Derin bir nefes daha aldı, o kendini rahatlatmaya çalışırken Eric de onu izliyordu. Saldırı failin üstüne ciddi miktarda kan sıçratmış olmalıydı; 911’i aramadan önce ellerini ve vücudunu bütünüyle yıkamış olabilirdi ama giysilerinde leke görünmüyordu ve üstünde beyaz bir bluz vardı. İşyerinde değişmek için yedek giysi bulundurup bulundurmadığını öğrenmeliydi.

Nihayet konuşabildi, “Carrie birkaç tedarikçisiyle buluşmuştu.”

“Tedarikçi?”

“Bilirsiniz, düğün için size hizmet veren kişiler. İkramcı, çiçekçi, bunların hepsi tedarikçilerdir. Bazılarım çok iyi tanırım, bazılarını ise sadece isimleri ve yaptıkları işle bilirim. Bugün hepsi, nasıl desem... Çok mutsuzdu. Carrie hiçbir şeyden memnun olmuyordu. Zaman daralıyor ve hepsi son kararları bekliyordu ama Carrie hep sil baştan yapıyordu. Organizasyonu yapan firma Premier’di. Jaclyn Wilde’da herkesin bağlantı bilgileri vardır. Bence onunla görüşmelisiniz.” **Lanet olsun!** Bir an Eric içindeki her şeyin donduğunu hissetti. Aynı isimde iki düğün organizatörü olamazdı. “Jaclyn Wilde.”

“Jaclyn Wilde, düğün organizatörü,” Bayan DeWitt kaşlarını çattı. “Daha doğrusu **organizatörüydü** çünkü Carrie bugün onu kovdu. Korkunç bir sahneydi. Carrie bütün tedarikçilerin önünde onu tokatladı. Bir an kavga çıkacak sandım.” “Jaclyn... Yani Bayan Wilde bugün kovuldu mu?” **Tekrar lanet olsun!** Üstelik kurban onu tokatlamıştı. Bu koşullar altında kopma yaşayacak tarzda bir kadın mıydı? İtiraf etmek gerekirse kadını o kadar da iyi tanı mıyordu. Zihninde bir anı canlandı: **En sakın insanı bile zırdeliye çevirme yeteneği var.** Bunlar Jaclyn’in dün gece söylediği kendi sözleriydi... ve şu an Bayan DeWitt’in söylediğine göre, Carrie o öğleden sonra tedarikçilerine kan kusturuyordu. Emekli maaşının üstüne bahse girebilirdi ki, Jaclyn’in söz ettiği “o” kadın, harfi harfine söylemek gerekirse şişlenmiş biçimde şu an salonda ölü yatıyordu. Canı cehenneme!

“Bana bir dakika izin verir misiniz?”

“Elbette,” dedi kadın ofis telefonuna uzanarak. “Benim de kocamı aramam lazım.”

“Bunu biraz ertelerseniz sevinirim,” diyerek bilgi akışını önlemek amacıyla dışarıdaki memura odayı gözlemesi için işaret etti. “Mevcut ruh halinizle atlayacağınız en küçük ayrıntı, soruşturmanın seyrini değiştirebilir. Bayan Edwards’ın ailesi henüz bilgilendirilmedi ve eğer bunu televizyondan duyarlarsa hiç hoş olmaz.”

“Oh!” Elini hemen telefondan çekti. “Anlıyorum.”

Eric kalktı, defterini kapadı ve Garvey’ni aramak için çıktı. Teğmen Neille’in yanında bulunduğu Garvey’ne “Sorun var,” dedi kısaca. İki adam da dikkat kesildi.

“Görünen o ki, bugün maktulle düğün organizatörü arasında bir terslik olmuş ve maktul organizatör Jaclyn Wilde’ı tartaklamakla kalmamış, onu kovmuş.”

“Eee?” diye tahrik etti Garvey.

“Jaclyn Wilde’ı tanıyorum.”

Teğmen Neille kaşlarını çatı “Ne kadar iyi?” “İlişkimiz yok, çok da samimi olduğumuzu söyleyemem ama...” Kahretsin, gerçekler kulağa hiç hoş gelmiyordu. “Tek gecelik bir ilişkiydi.”

“Ne zaman?”

“Dün gece.”

Garvey her zamankinden biraz daha fazla sövdü, ama homurtusunu sakın bir soru izledi, “Başa çıkabilir misin?” “Evet.” Eric bir an bile tereddüt etmemişti çünkü bunu yapabılırdı. Hoşuna gitmeyebilirdi, gitmemişti, ama bu durum işini yapmasına engel değildi. Jaclyn Wilde bir ihtimaldi, taahhüt değil. Garvey çenesini kaşırken, iç geçiren Teğmen Neille’e baktı. “Şimdilik dava işlemlerine başlayalım,” dedi Neille. “Herhangi bir sorun yaşarsan davayı başkasına verebiliriz. İşini düzgün yap, Wilder. Artık ona daha önce baktığından farklı bir gözle bakacaksın, bunu peşinen bil.” “Biliyorum.” Biliyordu. Altı kişilerdi, her vardiyada iki kişi vardı. Eric le aynı vardiyada olan Franklin pazar akşamına kadar Disney World’den dönmeyecekti ve Eric bu işle başa çıkamayacağını söylese bile hiçbir güç onu dünyanın bu mutlu köşesinden geri getiremezdi. Bu, üstlerinin ona duyduğu güvenle ilgiliydi ve işi ona bırakmışlardı. Çıkar çatışması yok dediyse, ona inanırlardı.

Şimdi önemli olan kendisini ikna etmekte.

9. BÖLÜM

JACLYN, SESSİZ VE SERİN SİĞİNAĞINA KENDİNİ Altıgında derin bir nefes aldı. Madelyn'e karşı cesur bir maske takınmak zorunda kalmadığı için gerginliği daha da azalmıştı. Aslında hissettiği tam olarak sükûnet değil de, bir çeşit yumuşaklıktı, çünkü kendisini tokatladığı için içten içe Carrie'ye hâlâ çok kızgındı ve sürtüğe bir tane patlatacağına, yapılanı sineye çekmek zorunda kalmıştı. Neyse, olan olmuştu ve her ne kadar sonuç tatminkâr olmasa da, elinden geldiğince bu durumla başa çıkmaya çalışmıştı.

Yine de yaşadığı gerginlik onu çok yormuştu; kemiklerine kadar dökülüyordu ve birkaç küçük angarya dışında hiçbir şey yapmadan evde oturma fikri büyüleyiciydi. O gün giydiği kapri pantolonunu ve kolsuz bluzunu çıkardı. Kirli çamaşırlarını toparlayıp, hepsini makineye attı. Sonra yatak çarşafalarını temizleriyle değiştirdi ve kirlileri daha sonra yıkanmak üzere çamaşırlığa attı. Artık duş alıp, pijamalarını giymekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Duştayken telefonunun çaldığını duydu ama açmak için bir girişimde bulunmadı. Geçirdiği günden sonra, her kimse bekleyebilirdi. Sakince saçını yıkamaya bile vakit ayırdı. Duştan çıkınca makineyle saçlarını kuruttu, vücuduna kokulu pudralar serpti, pijamalarını giydi ve nihayet telefonuna baktı.

Arayan babasıydı. Kaşlarını çatı. Sadece “Tatlım, nasılsın? Epeydir görüşemiyoruz” demek için bile Jacky mesaj bırakırdı. Babasını tanıdığı kadarıyla mesaj bırakmayıp konuşmak istediye, muhtemelen bir şey isteyecekti.

Ne istediğine dair bir fikri yoktu. Jacky söz konusu olduğunda her şey mümkündü. Numarayı çevirdi, daha çalmaya fırsat olmadan telefon açıldı. Neşeli bir ses “Selam bebeğim,” dedi. “Nasılmış benim kızım?”

“Yorgun. Zor bir iş günüydü. Aradığında duştaydım. Ne oldu?”

“Bir şey olmak zorunda mı? Sadece konuşmak için arayamaz mıyım?”

Sesindeki gücenmişlik belli belirsiz de olsa suçluluk taşıyordu. Jaclyn sırtı. Babası iyi huylu bir adamdı, yakışıklıydı, hayatı partilerde geçiyordu ve çok sorumsuzdu. Jaclyn babasının onu çok sevdiğini biliyordu, ama Jacky ikisinden birinin hayatını kurtarma konusunda tercih yapmak zorunda kalsa, Jaclyn'in cenaze töreninde gözyaşlarına boğulmuş olurdu.

“Tabii ki *arayabilirsin*,” dedi. “Pekâlâ, ne oldu?”

“Şey... Küçük bir iyilik isteyecektim.”

Küçük iyilik genellikle para olurdu çünkü Jacky'nin eli hep dardaydı. Jacky'ye göre parayı zorunlu bir faturaya yatırmaktansa, bir kutlama için şampanyaya yatırmak daha doğrudu. Para isteklerini genellikle geri çevirirdi ama bazen de karşı koyamazdı; eğer miktar çok büyük değilse ya da isteme sebebi Jaclyn'i gülümsetmişse babasının ricasını yerine getirirdi. Bir keresinde hayır kurumunun düzenleyeceği ördek yarışına plastik ördekler almak için yüz dolar istemişti. Bu fikir Jaclyn'in o kadar hoşuna gitmişti ki, iki yüz dolarlık ördek alıp, yarışmaya birlikte katılmışlardı. Ördeklerin hiçbiri kazanamamıştı ama çok iyi vakit geçirmişlerdi.

“Ne kadar ve ne için?” diye sordu.

“Para istemeyeceğim,” diye çabucak karşılık verdi. “Geçinebiliyorum. Yalnız, biriyle tanıştım ve...”

“Aman Tanrım, yoksa on birinci üvey annem yolda mı?” Kısa bir sessizlik oldu ve karşıdan şaşkınlık dolu bir ses geldi “**On bir mi?** Ben o kadar çok mu evlendim? Tamam, annen vardı, sonra Brigitta ve Kırşten, sonra...” Ses kesildi.

“Ariel,” dedi Jaclyn. Unutmuş olmasına şaşırıyordu. Ariel’le evliliği yaklaşık iki hafta sürmüştü.

“Ah, tabii. Onu aklımdan çıkarmışım. Hayat onunla cehennem gibiydi. Ondan sonraki Tallie’ydi, değil mi? Beş etti. Diğerlerini hatırlayamıyorum.”

“Dalga geçiyorum,” dedi. “Toplam beş.” Tallie’yle herkesin umduğundan daha fazla evli kalmıştı; süre olarak Madelyn’in arkasından ikinciydi.

“Tahmin etmeliydim,” diye neşelendi. “Birkaçını unutmuşum diye endişelenmişim.”

“Las Vegas’tan benim bilmediğim birkaç yapışkan toplamışsındır belki, ama onları sen bile hatırlamıyorsan, iki eşli bir adam da olabilirsin. Benim bildiğim kadarıyla beş tane.” Evlilik konusunda yaşadığı talihsizliklerden utanacak biri değildi. Jacky davranışlarının hesabını asla verme gereği duymamıştı; keyif aldığı sürece istediğini yapma özgürlüğü vardı.

“Evlenmiyorsun. Paraya da ihtiyacın yok. Peki, istediğin ne?”

Kısa bir sessizlik daha. “Biriyle **tanıştım**. Yarın akşam yemeğe çıkacağız ve onu etkilemeyi gerçekten çok istiyorum. O yüzden düşündüm de, belki Jaguar’ım ödünç almama...” “Yanlış düşünmüşsün.” Jaclyn babasının sözünü bitirmesine bile fırsat vermeden konuyu kestirip attı.

“Söz veriyorum, dikkatli olacağım.”

“Senin dikkatten anladığın tek şey, arabanın kapısını arkandan kapamak, baba. Ya araba rahatlıkla çalınsın diye anahtarı içerde unutursun, ya bir yere çarparsın, ya da içinde seks yaparsın. **Hayır!**”

Bir isyan sesi yükseldi. “Anahtarları asla içerde unutmam.” En azından diğer iki ihtimali inkâr etmeyecek kadar dürüsttü.

“Cevabım hâlâ aynı. Eğer buluşmaya Jaguar’la gitmek istiyorsan, bir tane kiralaman gerekecek.”

“O zaman da borç paraya ihtiyacım var.”

“Hayır.”

“Jaclyn, bebeğim..

İnatçıydı. İstedikini koparabilmek için telefonu yirmi dakika kadar daha meşgul etti ama Jaclyn yumuşamadı. Babası iyi bir etki bırakırsa, yeni sevgilisinin “doğru kişi”ye dönüşüp dönüşmemesi umurunda bile değildi. Arabasını temizletip öyle iade edeceğine söz verse, yine de kabul etmezdi. Sözünü tutacağını biliyordu, ama arkasının geleceğinden de emindi. Sonunda telefonu kapadığında öylesine çileden çıkmıştı ki, neredeyse getirdiği her öneriye bağırmağa başlamıştı.

Kendini hem iyi hem de bitkin hissediyordu. Eğer bu gece telefon bir kez daha çalacak olursa açmayacaktı - Madelyn hariç.

Ya da belki Eric.

Hayır,- aramazdı. Aramayacağını biliyordu. Haftaya... Belki. Bekle-ve-gör kararından vazgeçmemeliydi.

Sinirlerini yatıştıracak tek şey, birkaç saat **HGTV** seyretmektir. Programda yapılan tercihler zaman zaman onu çuvalatsa da, kimlerin ne tarz evler aldığını tahmin etmeye çalışarak ve çoğunu da doğru bilerek, bir seri **House Hunters** bölümü izledi.

Cep telefonu çaldığında üçüncü bölüme dalmıştı. Ses istemsiz olarak onu gerdi çünkü cebini iş görüşmeleri için kullanırdı. İhtiyatla alıp ekrana baktı. Bishop Delaney? Tanrı aşkına, araması için nasıl bir gerekçe olabilirdi? Telefonu açtı.

“Selam Bishop. Bir terslik mi var?”

“Resepsiyon salonunda bir cinayet işlenmiş,” dedi dobra dobra. “Kim olduğu da belli değil. Düşündüm de, seni orada o yamyam Edwards’la **yalnız** bırakmıştık.”

Haberi sindirmeye çalıştığı boş geçen bir saniyeden sonra midesinde bir ağırlık hissetti. “Aman Tanrım. Yoksa Melissa...” Düşüncesini tamamlayamadı. Melissa’ya saldırılmış ve kadının katledilmiş olma ihtimali korkunçtu. Mekânı düşününce, tek uygun kurban o gibi görünüyordu. “Cinayet olduğundan emin misin?”

“Bir arkadaşımın duydum. O yoldan eve dönüyormuş, ama yolu kapadıkları için turlamak zorunda kalmış. En yakın benzincide durup, ne olduğunu sorduğunda, ona bir kadının öldürüldüğünü söylemişler.”

“Ne zaman? Saat kaçta?” O akşam salonda Melissa’nın söz etmediği bir etkinlik olabilirdi. Bir grup insan bir araya geldiğinde neler olacağını hiçbir zaman bilemezsiniz. O akşam salonda bir etkinlik *olmasını* umdu çünkü o zaman Melissa’nın zarar görme ihtimali biraz daha azalıyordu. “Bilmiyorum. Ayrıntılar saat on birde.”

Jaclyn o kadar uzun süre ayakta kalmayı düşünmemişti, ama kimin öldürüldüğünü öğrenmek zorundaydı. Bishop’la konu hakkında biraz lafladıktan sonra kapadılar. Bir haber almak umuduyla yerel kanallara baktı ama ne bir haber vardı, ne de alt yazı geçiyordu. Önemli birinin adı karışmadığı sürece Atlanta’da cinayet büyük bir haber ya da özellikle tüyler ürpertici bir suç olmazdı.

Dokuz kırk beşte kapısı çaldı. Öylesine gergindi ki, kalbi güm güm atarak hızla kapıya koştu. Bu saatte kim olabilirdi ki?

Kendine bir göz attı. Girişteki portmantodan bir kazak kapıp üstüne geçirerek, sutyensiz göğüslerini kapadı ve kapı deliğinden dışarı baktı.

Eric?

Kapının önünde duranlardan birinin Eric olduğuna şüphe yoktu. Orada olmasının muhtemel sebebi, Carrie Edwards’ın tokadından bile daha sarsıcıydı. Aman Tanrım! **Madelyn!** Annesine bir şey olmuştu. **Cinayet—**

Beceriksizce kilidi çevirerek kapıyı açtı. Eric’in yüzüne bakarken dudaklarının uyuştüğünü hissetti. İnce, cılız bir sesle “Annem?” dedi. “Annem iyi mi?”

Eric ve diğer adam bakiştılar. “Bildiğimiz kadarıyla,” dedi. Sinirleri boşalıp rahatlayan Jaclyn, düşmemek için kapıya yaslandı.

“Çavuş Garvey,” diye yanındaki adamı tanıttı. “İçeri gelebilir miyiz? Carrie Edwards’la ilgili birkaç soru sormak istiyoruz.”

Kapıyı açtığında yüzü o kadar beyazdı ki, Eric onun bayılacağını sandı. Geri çekildiğinde hâlâ titriyordu. “Carrie? Yani, tabii, buyurun. O halde annem değil - Melissa da değil. Öyle mi? Yoksa? Carrie Melissa’yı mı öldürdü?” Kapı girişinde durmuş, beyaz teninin ortasında mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri ise dua eder gibi kenetlenmişti. Üstündeki kazak kolsuz bluzunu örtse de, bir önceki gece olduğu gibi alabildiğine taze, şatafatsız ve seksi görünüyordu. Garvey’le içeri girerken, antredeki kapısı açık portmantoda hâlâ hafifçe sallanmakta olan askıyı görüp, kazağı kapıyı açmadan hemen önce üstüne geçirdiğini tahmin etti. Göğüslerini tekrar görmek istediği için bir yandan hayıflanıyor, öte yandan Garvey’nin görmesini istemediği için seviniyordu. Farkında olmadan onu sahiplenmek hoşuna gitmedi, ama bununla daha sonra başa çıkabilirdi.

Garvey’nin keskin bakışları, zevkle döşenmiş evden Jaclyn’in kendisine kadar her şeyi tarıyordu. Hopewell’e yerleşip terfi almaya başlamadan önce pek çok acımasız bölgede mesleğe yıllarını vermişti. Jaclyn’le ilişkisi yüzünden Eric onu kendisi sorgulayamazdı, bundan da şikâyetçi değildi. Jaclyn ister masum, ister suçlu olsun, Garvey farklı bakış açısı, güçlü bir önsezi ve işin doğru yapıldığına dair şahitlik yapmak için oradaydı.

“Carrie Edwards bugün öğleden sonra öldürüldü,” dedi. “Siz nereden biliyordunuz?”

“Bilmiyordum. Daha doğrusu, Carrie olduğunu bilmiyordum. Bir telefon geldi ve..” Eliyle salonu işaret ederken belli ki telefonun orada bir yerde olduğunu anlatmaya çalışı-

şıyordu. Derin bir nefes aldı. “Kusura bakmayın. Lütfen oturalım. Kahve alır mısınız? Hemen hazırlayabilirim.”

Garvey’e fırsat tanımadan Eric aceleyle “Hayır, teşekkürler,” dedi. Nezaketen bile olsa o zehirden tek bir yudum almaya tahammülü yoktu. Hep birlikte oturdular. Jaclyn televizyonun uzaktan kumandasını aldı. Eric ceketinin iç cebinden not defterini çıkarıp, yazmaya başladı.

“Sizi kim aradı?” Ses tonunun sohbet havasında olmasına özen gösteriyordu.

“Çiçek tasarımcısı Bishop Delaney. Carrie’nin düğününü hazırlıyor. Yani **hazırlıyordu**. O duymuş. Bir arkadaşı resepsiyon salonunda bir kadının öldürüldüğünü söylemiş, o da beni aradı.”

“Sizi neden aradı?”

Çünkü bu öğleden sonra o ve diğer tedarikçiler beni Carrie’yle orada yalnız bırakmışlardı ve düşünmüş ki... **Oh!** ” Son sözcük ağzından zorlukla çıktı ve o anda dondu kaldı. Bakışlarını Eric’e çevirdiğinde yüzü daha da beyazladı. Yutkundu, dudakları defalarca kıpırdadı ama bir şey söyleyemedi.

Eric onun kaçınılmaz sonuca varmasını izledi, boş bakışlardan şoka ve oradan öfkeye ve tekrar boşluğa dönüşen bakışlarını takip etti. Ancak bu son boş bakış, tasarlanmış bir korunma havasıydı.

Açık açık “Bu öğleden sonra ne olduğunu biliyorsunuz,” dedi. “Onu benim öldürdüğümü sanıyorsunuz.”

10. BÖLÜM

“HERKESİ SORGULUYORUZ,” DİYE YANITLADI yumuşak bir tonla. “Bishop Delaney sizi aslında niçin aradı?”

Ona inanmadı. Tabii ki er ya da geç o öğleden sonra salonda bulunan herkesi sorgulayacaklardı, ama olanlar düşünüldüğünde, şüpheliler listesinin başında kendisinin olduğu kesindi.

Göğsündeki keskin acı onu hem şaşırttı, hem de korkuttu. İncinmek istemiyordu. Bu çok saçmaydı. Mantıken Eric’ in işini yaptığını biliyordu, başka türlü düşünülemezdi. Herhangi bir bağları yoktu. Flört bile etmemişlerdi. Aralarında tek gecenin ötesinde hiçbir şey geçmemişti.

Aklı onu mantıklı olmaya zorlaşa da, duygusal anlamda midesine bir yumruk yemiş gibiydi. Tek bir şey değil, birçok şeyin bir araya gelmesinin sonucuydu bu: Resepsiyon salonunda birinin öldürüldüğünü haber almanın rahatsızlığı, çok yakın arkadaş olmasalar da bunun Melissa olabileceği endişesi, ardından Eric’in geldiğini görünce Madelyn’e bir şey olduğunu sanmanın anlamsız paniği. Jaclyn kendini güçlü biri sanırdı, ama o anda şiddetli bir korku dizlerinin bağına çözmüştü. Tam kendine gelmeye başlamışken, tek bir gecede kocasına bile bahşetmediği kadar fazla şey verdiğini düşündüğü Eric’in, onun *katil* olduğundan şüphelenmesi gerçeğiyle sarsılmıştı.

Annesine bir şey olduğunu sandığı o korkunç anda, onun kollarına atılıp huzur aramamak için kendini zor tutmuştu. Küçük bir çocuk gibi kucağında kıvrılıp başını geniş omzuna gömmek ve kendini dünyadan koparmasına izin vermek istemişti. Ne sanmıştı ki? O tek gecenin seksten daha fazla anlamı olduğunu mu? Öyle olsaydı, bütün bu saçmalıklardan onu uzak tutardı. Teselli olarak karşısına çıkacağına, sorgulayıcı olarak çıkmıştı. Vay be, uyandırma sistemi süperdi.

Göğsüne saplanan sızı soluk almasını güçleştiriyordu. Hissettiği aldatılmışlık duygusunun mantıksız olduğunu bilmesi ağrının geçmesini sağlamıyordu. Bir an gözyaşlarına boğulup kendini küçük düşürmekten korktu, ama hızla yutkunup dikkatini ismini hatırlayamadığı diğer adama verdi.

“Affedersiniz,” diyebildi. Sesi hâlâ ince ve titrekti. “İsminizi tam alamadım.”

“Garvey. Çavuş Randall Garvey.”

“Çavuş Garvey,” diye tekrarlayıp tekrar yutkundu. Göğsündeki ağırlık hafifler gibi oldu ve biraz soluklandı. Zihni de az çok açılmış gibiydi. Eric aynı soruyu iki kez sormuştu; ne o, ne de Çavuş Garvey üçüncü kez tekrarlamaktan hoşlanmazdı. “Sanırım Bishop bana bir şey olmasından endişelenmişti. Öğleden sonra Carrie’yle yaptığımız toplantı bir faciaydı. Melissa -Melissa DeWitt- dışında herkes, ki o da zaten ofisindeydi, beni onunla baş başa bırakıp gittiler.”

“Neden endişelenmişti?”

Soruyu soran Eric olduğu halde, Jaclyn gözlerini Garvey’e dikerek parladı. “Beni tokatladığımı bildiğiniz halde neden soruyorsunuz?” Eric’le konuşurken Garvey’nin gözlerinin içine bakmak tuhaf geldiğinden adamın kravatına odaklandı.

“Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Sizi neden tokatladı?”

“Emin değilim. Duvağı yapacak olan Estefani Morales’i azarlamıştı ve Estefani istifa etmek üzereydi. Terzi zaten daha toplantı öncesi işi bırakmıştı. Carrie’ye nişanlısı Sean Dennison’dan bir telefon gelmişti. O konuşurken, ben de Estefani’yi sakinleştirmeye çalışıyordum. Bishop’la birlikte onunla konuştuk ve pasta konusuyla ilgilenip, duvak işine

sonra bakalım dedim. Carrie, telefon görüşmesi bittiği anda masadaki her şeyi yere indirdi, hışımla yaklaştı, beni tokatladı ve kovulduğumu söyledi.” Acısı geçtiği halde istemsizce elini yanağına götürdü.

“Dennisonların düğününü organize etmek size iyi para kazandırmış olmalı.”

“Evet, öyle.” Konuşmanın hangi yöne kaydığının farkındaydı ve şükürler olsun, yaptıkları standart sözleşme onları, özellikle onu koruyordu.

“Kovulduğunuza göre aldığınız parayı iade edecek olmalısınız?”

Artık yere sağlam basıyordu ve sesi biraz daha güvenli çıkmaya başladı. “Hayır. İş feshedildiğinde ücretin yapılan iş temel alınarak dağıtılması esastır ve bu konuda sözleşme çok açıktır. Carrie’nin düğünü çok yakın *-yakındı-* ve neredeyse tüm organizasyon tamamlanmıştı. Muhtemelen geri ödemek zorunda olduğumuz meblağ bin doların üstüne çıkmaz. Bir türlü karar veremediği birkaç detay dışında her şey hazır. Eşit dağıtım maddesi, işverenin son dakikada fikir değiştirip bizi kovmasına ve ödeme yapmayı reddetmesine karşı alınmış bir önlemdir. Öyle de oldu.”

“Terzi...”

“Gretchen Gibson. Elbiseler bitmişti ama dün Carrie elbiseleri beğenmediğine karar verdi ve değiştirmek istedi. Ona muhtemelen o kadar vaktimiz kalmadığını, ayrıca nedimelerin de yeni bir elbiseye para vermek istemeyebileceğim söyledim. Aynı şeyleri Gretchen de söyledi. Carrie “hayır” denmesinden hoşlanmazdı. Geçmiş zaman kullanmayı unutuyordu. Carrie’nin gerçekten öldüğü, birilerinin onu öldürmüş olduğu düşüncesini tam olarak sindirememişti. Namussuz ve acımasız biriydi ama Jaclyn ona bir şey olsun istemezdi. En fazla yürürken yüzüstü kapaklanmasını ya da birinin kafasından aşağı bir kadeh şampanya boca etmesini dilerdi çünkü bunları görmekten keyif alırdı. Ama cinayet? Asla.

Eric notlar alıyordu; doğrudan ona bakmasa da, görüş alanının içinde kalıyordu. Garvey göğsüne baktığını sanmasın diye bakışlarını önce dizlerine, sonra ayaklarına kaydırdı. Pabuçlarının burnu aşınmıştı.

“Bayan Edwards sizi tokatladığında ne yaptınız?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey?” Sesi şüphe doluydu. “Yapmayın Bayan Wilde, bir şeyler yapmış olmalısınız.”

Garvey’nin ayakkabılarına bakarak, “Ona vurmadım, eğer kastettiğiniz buysa,” dedi. Belki de başka bir yere odaklanmanın zamanı gelmişti, daha ne kadar süre birinin ayakkabılarıyla konuşabilirdi? Televizyonu kapatmamalıydı; açık olursa, Eric’in sorularına cevap verirken ekrana bakabilirdi. Seyrettiği programdaki emlak müşterilerinin hangi evi aldıklarına odaklanamazdı kuşkusuz, ama en azından ayakkabı fetişisti gibi de görünmezdi. “İstedim. Burnunun üstüne bir yumruk patlatmak istedim ama yapmadım. Hayatımı organizasyon işinden kazanıyorum ve bir müşteriyi dövmek pek de iyi reklam olmaz sanırım.” Tabii müstakbel müşteriler Carrie’yi tanımadığı sürece diye düşündü, çünkü normalde Carrie’yi tartaklamak artı hanesine yazılırdı. Yine de bu düşüncesini karşısındakilerle paylaşmasına gerek yoktu.

“Peki, tam olarak *ne* yaptınız?”

Derin bir nefes aldı ve neler yaptığını hatırlamaya çalıştı. Hoş olsa da olmasa da, onlara her şeyi söylemeliydi çünkü başkalarından duymaktansa kendinden duymaları daha iyi olurdu. “Carrie beni Premier’in şöhretini karalamakla tehdit etti; kimsenin bir daha bizimle iş yapmamasını sağlayacaktı. Aslında o an yumruğu patlatmak istedim ama Bishop bana engel oldu; eğer yaparsam hakkımda saldırı davası açacağını, oysa o bana vurduğu için benim avantajlı durumda olduğumu söyledi.” Bu küçük anı canını yaktı çünkü Carrie’ye Eric’le ilişkisi olduğunu ve şikayet bile etse hiçbir yere varamayacağını söylediğini hatırladı. Oysa öyle bir şey olmadığı açıkça ortadaydı.

Genzini temizledi. “Ayrıca ona kickbox bildiğimi ve eğer bana bir daha vuracak olursa kıcıyla yerlere paspas çekeceğimi söyledim. Bilmiyorum. Yani kickbox. Her neyse, böyle dersem tekrar bana saldırmasını engellerim diye düşündüm.” Artık Garvey’nin pabuçlarına bakmıyordu. Çaresizlikle sol

eline baktı. Alyansı yerindeydi. Tombul parmaklarını biraz leke basmış gibiydi ama ışık yüzünden emin olamadı.

“Sonra ne oldu?”

“Hımm... Parasının tamamını geri almak için bizi dava etmekle tehdit etti. Ben de hiç durmamasını söyledim çünkü imza attığı bir sözleşme vardı ve beş tanığın önünde beni tokatlamıştı. Eğer işsiz kalmak istemiyorlarsa tanıkların ağzım bile açmayacağını söyledi. Ben de onun işine ihtiyaçları olmadığını söyledim. Sonra mutluluklar diledim, evlendiği aptal dışında birilerinin ona dersini vereceğine benzer bir şeyler dedim. Sonra da çıktım.”

“Beş tanık kimdi?”

Dört tedarikçi ve Melissa DeWitt’in isimlerini verdi.

“Sanırım Bayan DeWitt’in ofisinde olduğunu söylemişsiniz.”

“O zaman için evet. Carrie beni tokatladıktan sonra Melissa’dan bana yardımcı olmasını istedim ama yapılacak telefon görüşmeleri olduğunu söyleyerek odadan ayrıldı. Bir kavganın içine dahil olmamaları için ben de tedarikçilerimize oradan ayrılmalarını söyledim. Carrie’yle yalnız kaldık. Sonra ben de orayı terk ettim.”

“Saat kaçtı?”

“Emin değilim, ama annemi aradım - Premier’de iş ortağımdır aynı zamanda,” diye açıkladı Garvey’e, Eric zaten biliyordu. “Biraz kahve ve çörek eşliğinde neler olduğunu anlatmak için Claire’in Yeri’nde buluşmak üzere anlaştık. Saati cep telefonumda vardır,” diyerek telefonunu işaret etti. “Ayrıca ilginizi çekiyorsa, Bishop’un aradığı saat de vardır.” Belli ki Eric’in ilgisini çekiyordu. Telefonu aldı, bir an duraksadı ve sordu, “İzninizle.”

“Elbette.” Saklayacak bir şeyi yoktu ve Carrie’yi öldürdüğünü kanıtlayamıyorlardı. Sebebi basitti çünkü öldürmemişti. İkinci derecede kanıt denen o asap bozucu şey ile cinayet sebebi yan yana geldiğinde biraz sıkıntı olacağı muhakkaktı. Artık incinmiş duygularını göz ardı edip, sadece şu ana odaklanmalıydı çünkü durum ciddiydi.

Telefonun kapağını açtı ve görüşme listesini taranarak, isim ve saatleri not almaya başladı. Telefonu kapatıp masaya geri koyarken, “Çıktığınızı gören oldu mu?” diye sıradan bir ses tonuyla sordu.

“Ben çıkarken bir adam geldi, ama kim olduğunu bilmiyorum.”

Bir suskunluk oldu. “Bir adam?”

“Kır saçlı bir adam. Takım elbiseliydi. Aslında tüm söyleyebileceğim bu.”

“Arabasını gördünüz mü?”

“Hımm... Gümüş renkli bir sedan. Markayı bilemiyorum.”

“İçeri girdi mi?”

Biraz düşündü. “Aslında hayır. Yan kapıya doğru yürüyordu, ama içeri girdiğini görmedim.”

“Resepsiyon salonundan çıktıktan sonra doğruca Claire’in Yeri’ne mi gittiniz?”

“Evet. Bu akşamki düğünden önce annemin biraz zamanı vardı.” Jaclyn saatine baktı ve Garvey’den başka bakacak bir şey bulduğu için sevindi. “Resepsiyon birazdan biter. Nasıl gittiğini haber vermek için beni arar.”

“Claire’den sonra ne yaptınız?”

“Eve geldim. Yıkanacak bir dünya çamaşırım vardı.” “Kimseyi gördünüz ya da konuştuğunuz mu?”

“Hayır, Bishop beni arayıp, resepsiyon salonunda cinayet işlendiğini söyleyene kadar.”

“Resepsiyon salonuna geri gittiniz mi?”

“Hayır. Neden gideyim ki?” diye ifadesizce sordu. “Evrak çantanız yerde bulundu. Belki onu almak için geri döndünüz, Bayan Edwards hâlâ oradaydı ve tekrar tartışmaya başladınız.”

“Evrak çantam mı?” Jaclyn durdu ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Evrak çantasını nasıl unutulabilirdi? Şu ana kadar nasıl fark etmemişti? O çantanın elinde olması, üstünde giysi bulunması kadar doğaldı. Aniden ortaya çıkıverecekmiş gibi etrafına baktı, ama haklıydı: Evrak çantası yoktu.

Boşluğa bakarak, o anı kafasında canlandırmaya çalıştı: “Evrak çantam masanın üstündeydi. Diğer her şeyle birlikte o da yere düşmüş olmalı. Carrie sinir krizi geçirip, masanın üstündeki her şeyi yere fırlattığında, Melissa ofisine dönmeden önce randevu defterimi alıp bana vermişti. Çıkarken elimde duruyordu. Demek o yüzden evrak çantamın yokluğunu fark etmedim.”

Tanrım, evrak çantası kötü haberdı. Geri dönmesi için iyi bir sebepti ve artık tanığı yoktu.

“Bugün ne giymiştiniz?”

Soru apansız geldi. Şaşırان Jaclyn kendini toparlayıp, kahve sehпасına odaklanmadan önce az kalsın ona bakıyordu. O gün ne giydiğini hatırlamaya çalıştı ve aynı zamanda zaten bildiklerini fark etti. Muhtemelen Melissa’yı sorgularken onun giysilerinin tarifini de almışlardı. Birden sırtı buz kesti.

“Siyah kapri pantolon ve siyah bluz.”

“Görebilir miyiz?”

İşte bu da iyi değildi. Dudağını ısırđı. “Çamaşırılıkta.”

“Çamaşırılık? Onları yıkadınız mı?”

Sabrı taşıtı. Bu kadarı fazlaydı, artık patlama noktasına gelmişti. “Giydikleriniz kirlendiğinde yapılan bir işlemdir,” diye terslendi, “ama belki sizin haberiniz yoktur.” Sözler ağzından döküldüğü anda söylememesi gerektiğini fark etmişti; konuyu kişiselleştirmenin anlamı yoktu. Tutarsız bir el hareketi yaptı. “Affedersiniz, çok yersizdi. Giysiler hâlâ makinede, henüz kurutmadım.”

“Bakabilir miyiz?”

“Tabii. Buyurun.”

Küçük çamaşır odasına kadar onlara eşlik etti ve ıslak çamaşırların arasında kapri pantolonunu ve bluzunu aramalarını izledi. “Çamaşır suyu kullandınız mı?” diye sordu Eric. “*Siyah* giysilerle mi? Bozulsunlar diye mi?” **Çamaşır** muhabbeti mi yapıyordu? Bekâr adamdı, mutlaka çamaşır yıkamışlığı vardı; çamaşır suyunun ne olduğunu bilmek zorundaydı.

“Yani çamaşır suyu kullanmadınız?”

“Tabii ki kullanmadım! Griye benzer bir halleri var mı?” “Hayır, yok.” Sesinde bir neşe mi sezmişti? Belki öyle, belki değil ama şu an onu tekmelemek istiyordu. “Sakıncası yoksa bu giysileri almak istiyorum. Sakıncası varsa, yasal taleple gelebilirim.”

“Durmayın, alın.” Canı sıkılmıştı ama bütün bunlardan bir an önce kurtulmak için her şeye razıydı. Anlayamadığı şey ise, makinedeki bütün çamaşırları almalarıydı. Bu da gardırobunda ciddi bir boşluk olması anlamına geliyordu. Çamaşırlar koruma altına alınırken sessiz bir şaşkınlıkla izledi. Sonunda işleri bitti. O sırada Eric’i yerdeki çarşafı süzerken yakaladı ve dün geceyi hatırlayıp, keyif alıyor olma ihtimaliyle kan beynine sıçradı.

Sevimli bir sesle, “Buradaki koku için özür dilerim,” dedi. “Sanırım çarşafı bir kokarca işemiş. Ne yazık ki hepsini yakmak zorunda kalacağım.”

Garvey sırtıtmak için arabaya binene kadar bekledi. “Wilder, bunu söylemek istemezdim ama artık senden pek hoşlandığını sanmıyorum.”

Eric homurdandı. “Fark ettim.” Bir kez bile yüzüne bakmadığı yetmezmiş gibi, kokarca ve çarşafıarla ilgili iğneli sözler ölümcül bir dışavurumdu.

“Bir önemi var mı bilmiyorum ama hiçbir titreşim almadım. Temiz olduğunu düşünüyorum.”

“Biliyorum.” Yaşadığı şok samimiydi; en iyi oyuncunun bile rol gereği beti benzi atmaz, göz bebekleri o kadar büyümezdi. Söylediğı her şey, Bayan DeWitt’in onlara söyledikleriyle tutuyordu. Giysilerini yıkamıştı ama bu şüphelenecek bir şey değildi. Üstlerinde kan varsa incelemede ortaya

çıkardı. Çamaşır suyu delilleri yok edebilirdi ama onu da kullanmamıştı; dediği gibi koyu renk giyside kim çamaşır suyu kullanırdı ki?

Eğer üstünde kan olsaydı, annesiyle buluşmaya Claire'e gidemezdi. Gerçi tam olarak temize çıkmış değildi. Claire' - den ayrıldıktan sonra evrak çantasını almak için salona geri dönmüş, tekrar Carrie'yle karşılaşmış, bu karşılaşma da Carrie'nin şişlenmesiyle sonuçlanmış olabilirdi.

Unuttuğu evrak çantasını geri almak için döndüyse, tekrar unutarak çıkmasında bir mantık var mıydı? Onu aşırı düzenli biri olarak zihnine kazımıştı, ama eğer Carrie'yi bir cinnet anında öldürdüyse yapacağı şey kaçmak olurdu.

Senaryoyla ilgili en büyük sorun, Carrie'nin yaklaşık bir saat boyunca boş salonda hiçbir şey yapmadan ve kimseyle görüşmeden vakit geçirmesinin sebebiydi.

Bir de, Jaclyn'in gördüğü meçhul adam vardı. Bayan DeWitt başka kimsenin varlığından söz etmemişti, ama sürekli ofisinde olduğu için bu mümkün olabilirdi.

Raporuna dökmesi gereken sayısız ayrıntıya konsantre olmaya çalıştı: Diğer tedarikçiler ki iki tanesinin Bayan Edwards'la sorunu vardı meçhul adam, Carrie'nin telefonundaki eski görüşmeler... Silinen görüşme olup olmadığını servis sağlayıcıdan teyit etmek gerekecekti. Jaclyn henüz temize çıkmamıştı, ama o da suçlu olduğunu düşünmüyordu. Garveyn'in dediği gibi, bir titreşim almamıştı. Yine de, aklanana kadar bu davaya da diğerleri gibi bakacaktı.

Çarşafı yakacağını söylemişti, üstünde uyudukları çarşafı. Eric onları hemen tanımıştı; beyaz puantiyeli altın rengi çarşaf. Muhtemelen de yakacaktı, çünkü burnundan soluyordu.

Lanet olsun. Muhtemelen bir daha asla onunla konuşmayacaktı.

11.BÖLÜM

MADELYN, SALONUN DİĞER UCUNDAKİ GELİNİN annesine gülümsedi. Sempatik kadın yaklaşık iki haftadır diken üstündeydi ve şimdi hafif alkolle rahatlamaya çalışıyordu. Aralarında, karınları doymuş arkadaşların ve aile bireylerinin gayet güzel bir canlı müzik eşliğinde dans ettiği kalabalık bir dans pisti vardı. Herkes iki dirhem bir çekirdek giyinmişti ve çok azı çakırkeyfin üstündeydi. Kendi açısından bu hem iyi hem de kötüydü. İyi tarafı, herkes çok eğleniyordu. Kötü tarafı ise insanlar çakırkeyif olmuşsa arkasından utanacakları, yaralanacakları ya da tutuklanacakları olaylar gelebilirdi. Bu aşamada artık olay onun denetiminden çıkmıştı; yapabileceği tek şey, sorun çıkmadan herkesin iyi vakit geçirmesi için dua etmektir.

Tören aksamadan sürmüş, düğün fotoğrafları çekilmiş ve keyifler doruğa çıkmıştı. Peach'in makyajcısı mucize yaratmış ve gözü moraran nedimeyi en az diğerleri kadar kusursuz hale getirmişti. Nedimeler hâlâ -hepsi siyah satenler giyinmiş sarışın kızlardı- ellerinde şampanya kadehleriyle fotoğraf için laubali pozlar veriyorlar, kat kat dökülen bembeyaz gelinliği içindeki kumral gelinle çarpıcı bir tezat oluşturuyorlardı. Madelyn en azından bir nedimenin gerçek sarışın olmadığını ve gelinin ricasıyla saç rengini açtırdığını biliyordu. Her şey bir yana, görsel etki önemliydi.

Gelinlik bile başlı başına görsel bir şölendi. Bu tarz, nispeten küçük bir düğünde gelin elinden geleni yapmıştı. Göz kamaştırıcı elbisesi içinde tam damada göre olabilirdi, tabii yüzükleri getiren beş yaşındaki haylaz, adeta köpürüp taşan bembeyaz dağ yığının altında ne olduğunu merak etmeseydi. Hem güzel, hem iyi huylu ve düğününde bir prenses gibi görünmek isteyen gelin dahil, partideki herkes kahkahaya boğulmuştu.

Bembeyaz çiçekler ve titreşen mumlarla süslenince masalsı bir niteliğe bürünen ve Madelyn'i bile etkileyen eski tarz bir kilisede yapılan törene yaklaşık iki yüz davetli katılmıştı. Madelyn romantik biri değildi; Jacky Wilde'la olan evliliği bu duygunun icabına bakmıştı, ama bazen düğünlerden biri onu bile etkileyebiliyordu. Belki de süslemelerden çok, gelin ve damatla ilgili bir durumdu. Bu düğündeki gelin ve damat birbirlerine o kadar yaklaşıyorlardı ki, onlara bakıp da gülümsememek elde değildi. Düğün töreni mükemmel olduğu için Madelyn onlar adına seviniyordu.

Düğün partisi normal koşullarda hafta sonu yer bulmanın imkânsız olduğu, rezervasyon için altı ay hatta bazen bir sene öncesinden başvurulduğu, yakınlardaki bir salonda devam etti. Düğün alışılmışın dışında hafta içi yapılmıştı, ama gelin ve damat açısından istedikleri yeri alabildikleri için olabileceğin en iyisi buydu.

Şimdilik Madelyn'in oradaki işi bitmişti ve artık paydos edebilirdi, ama "şimdilik". Gelin ve damat gidene kadar işi bitmiş sayılmazdı. Gidişlerinin de planladığı gibi gerçekleştiğinden emin olduktan sonra içi rahat bir şekilde geceyi tamamlayabilirdi. Biri bitmiş, geriye dört düğün kalmıştı. Peach orada olsaydı, sıradaki törenleri ve provaları tartışarak, belki biraz da dedikodu yaparak vakit geçirebilirlerdi. Ancak hafta boyunca çalışmak zorunda kaldıkları ekstra saatleri de düşününce, iki kişi gerektirmeyen bir düğünde sadece eşlik etsin diye Peach'i de çağırmak haksızlık olurdu. Gelecek birkaç gün hepsi fazlasıyla yoğun olacaktı.

Yanından geçen garsonların birinden bir kadeh şampanya aldı ve kadehinden tek bir yudum alarak salonu turladı. Bu gece için sadece bir yuduma izin vermişti, ama çevresindekilere selâmlaşırken ya da düğünün güzelliği konusunda övgüleri kabul ederken kadehi elindeydi. Hepsine tek tek vakit ayırdı çünkü bu da işinin bir parçasıydı. Buradaki herkes, yani neredeyse herkes, potansiyel müşteriydi. Tabii gelinin doksan iki yaşındaki büyük büyükbabasını saymazsak. İyi bir izlenim bırakmak önemliydi, malını kakalamaya çalışan seyyar satıcılara benzemek istemezdi. Tek bir kişinin bile eline Premier'in kartvizitini sıkıştırmamıştı. Törenden etkilenen biri nasılsa organizasyonu yapan firmanın adını hatırlardı, ilgisiz biri de kartı çöpe atardı. Kartvizit dağıtmayarak kaç ağaç

kurtardığını Allah bilirdi. Bazen Jaclyn ve kendisi için mükemmel olan bu işe giriştikleri için çok şanslı olduğunu hissediyordu. Premier'i Jaclyn'le beraber açmak, kendi adına verdiği en akıllıca karardı. Daha önce dangalakça şeyler yaptığı olmuştur -Jacky örneğinde olduğu gibi- ama Premier dahiyane bir işti. Hem kendi patronuydu, hem de kızı Jaclyn'le mükemmel bir yakınlık kurmuştu. Her kadın kendi çocuğuyla aynı işte çalışamazdı, bunu biliyordu, ama ikisi sadece birlikte çalışmıyordu, iyi de geçiniyorlardı. Başarıları büyüdükçe Peach ve Diedra onlara katılmış, birlikte bir aile gibi olmuşlardı. Peach zaten uzun zamandır ailenin bir parçası gibiydi, ama beraber çalışmak ilişkilerini daha da güçlendirmişti.

Madelyn'in geçirdiği uzun ve yoğun iş günleri, erkeklerden vazgeçmek için henüz genç olduğu duygusundan onu uzaklaştırmaya yarıyordu... Ama her zaman değil.

Evlilikler roller coaster gibiydi; inişleri ve çıkışları, virajları ve dönüşleri vardı. Bazen başınızı döndürüp, bazen kusturuyordu. Düğün içinde olmak, o küçük parlak vagona ilk kez binip kemerleri bağladıktan sonra, midede kelebekler uçuşurken keyifli bir yolculuğa hazırlanmak gibiydi ve belki de kendi evliliği raydan çıkmış, uçurumdan aşağı yuvarlanmış, parçalanmış ve yanmış biri için uygunsuz bir seçimdi. Jacky Wilde'la evliliği tarif etmenin sayısız yolu vardı.

Onunla olan yılları çıkışı az, inişi bol bir yolculuk gibiydi; eğer şimdiki akılsaydı... Yine de o soysuzla evlenirdi.

Kalbini kırmıştı ama onunla güzel zamanları da olmuştu, özellikle başlangıçta. Her şeyin ötesinde ona Jaclyn'i vermişti.

Kızına hayrandı; onu sadece kendi kızı olduğu için değil, insan olarak çok seviyordu. Akraba olmasalardı da, Jaclyn dünyada en sevdiği insan olurdu. Kendi evliliği yüzünden kızının bu kadar temkinli olması onu üzüyordu, öyle ki kendini romantik bir ilişkinin ürkütücü coşkusuna asla kaptıramıyordu. Jaclyn'in kendi evliliği de çok çabuk bitmişti. Daha da kötüsü, boşanmalarında hiç hüznün yaşanmamıştı, mücadele etmeye bile gerek duymamışlardı.

Yaptığı beş evlilikle Jacky'nin sergilediği örnek ise... İşin doğrusu, daha iyiydi.

Madelyn çocuğunun aşkı tanımasını, riske girmesini, onu nereye götüreceğini bilmeden o ısıltılı vagona atlamasını istiyordu ve bunun asla olmayacağını bilmek onu üzüyordu. Jaclyn gerçek anlamda aşık olamazdı çünkü aşk demek körlemesine bir atlayış, bir başkasına güvenmek ve ona önem vermek demektir. Oysa Jaclyn şu ana kadar duygusal risklere girme konusunda son derece temkinliydi.

Atlanta bölgesindeki düğünlere ikram hizmeti veren ve Madelyn'le neredeyse ahabap diyecek kadar samimi olan kadın, Madelyn'in arkasına doğru yürüdü ve kolunu tuttu. Madelyn bu ani hareketten ve gelen kişiyi tanıdığından yerinden sıçradı. Shirley bir etkinlik süresince mutfakta **asla** terk etmezdi, o yüzden Madelyn mutfakta bir facia yaşandığını düşündü.

Shirley'nin bakışları endişeliydi. "Senin kızın Hopewell'de yaşamıyor mu?"

"Evet" derken Madelyn'in yüreği "güm" etti ve annelik güdüleri alarına geçti. Shirley'nin gözleri parlak, yanakları kıpkırmızıydı. "Neden?"

Shirley sesini iyice alçalttı ve neredeyse fısıltıyla, "Hopewell resepsiyon salonunda bir cinayet işlenmiş," dedi. "Biliyorsun, şu büyük salon."

Madelyn buz kesti. Zorlukla "Kim?" diye sordu. Shirley'yle beraber en yakın masadaki çiftten uzaklaşarak, duvara doğru yürüdüler. Bu gece resepsiyon salonunda hangi etkinlik vardı? Aklından ihtimaller geçiyordu: Yönetici Melissa? Tedarikçilerden biri? İyi tanıdığı biri olabilir miydi? Bu küçük dünyada kurban herhangi biri olabilirdi. Jaclyn'in bu akşam programı olmadığı ve doğruca eve gideceğini söylediği için sessizce bir şükran duası okudu. Şu an sevgili HGTV'sinin karşısında, güvende olmalıydı.

"Bilmiyorum," dedi Shirley, "ama duyduğum kadarıyla şu an otopark resmi araçlarla doluymuş ve biri **ölmüş**

Kızının cinayete bu kadar yakın bir yerde olması onu ürküttü ve Jaclyn'in sesini duymak için dayanılmaz bir istek duydu. Sadece o değil, Jaclyn de olayla ilgili bir şeyler duymuş olabilir ve Shirley'den daha fazla ayrıntı verebilirdi.

Madelyn salona kısaca göz attı, kriz yaratacak bir ortam görünmüyordu. Hızla kadınlar tuvaletine yöneldi. Yürürken bir yandan da kristal kakmalı çantasını açıp, cep telefonuna ulaşmaya çalışıyordu. Düğün töreni nedeniyle telefonunu sessize almıştı, açtığında beş cevapsız çağrı gördü. Hiçbirinin Jaclyn'den olmadığını görünce, mantık ne söylerse söylesin, kurbanın kendi kızı olabileceğinin çok uzak ihtimaliyle bile kalbi güm güm vurmaya başladı. Tuvalete girip numarayı çevirdi.

Jaclyn, telefonun başında bekliyormuşçasına ilk çalışta cevap verdi. "Alo."

Sesi cılız ve gergin gelse de, dizlerinin bağı çözülde. "Shirley bana dedi ki—"

"Anne duydun mu?"

Sözcükleri birbirine karıştı ve ikisi de sustu. Sonra Jaclyn derin bir nefes aldı ve "Resepsiyon salonunda olanları duydun mu?"

"Shirley söyledi, ama pek bir şey bilmiyor. Sen ne biliyorsun?"

"Carrie."

Kafasında sayısız ihtimal cirit atarken, Madelyn gözlerini kırıştırdı. "Birini mi öldürde? Ruh hastası küçük sürük, şaşırdığımı söyleyemem. Canı cehenneme."

"Hayır. Kimseyi öldürmedi. Biri **onu** öldürde." Madelyn tekrar gözlerini kırptı. Haberi hazmetmeye ve bir şeyler söylemeye çalıştı. "Yine de şaşırmadım. Ruh hastası bir sürüktü." Bütün söyleyebildiği bu oldu.

Jaclyn susarak bekledi. Duymayı düşündüğü sözcük grubu gelmedi. "Canı cehenneme" demedin?"

"Tanrı aşkına, öyle demek istemedim. Yani belki. Yalancı olacağıma merhametsiz olmayı tercih ederim. Her neyse.

Canı cehenneme."

Jaclyn gülmekle hıçkırmak arasında garip bir ses çıkardı ve alaycı bir ifadeyle "Polis buradaydı," dedi. "Carrie'nin beni tokatladığını biliyorlar ve onu benim öldürdüğümü sanıyorlar."

Yeni bir dehşet duygusu Madelyn'i sardı. "**Ne?**" Sözcük ağzından neredeyse feryat olarak çıkmıştı. Madelyn tuvalette başkası var mı diye etrafı kontrol etti. Vardı. Tuvalet kapılarından birinin ardında bir çift siyah ayakkabı görünüyordu ve sahibi her kimse hiç sesi çıkmıyordu; ne tuvalet ihtiyacını gideriyor ne de başka bir şey yapıyordu -her ne kadar emin **olmasa da**- bir kulak misafiri olduğu belliydi. "Bekle," dedi. "Dışarı çıkacağım."

İssiz bir yer bulmak demek, tekrar aynı kalabalığın içinden geçip nemli gecenin havasını solumak demektir. Orada bile tam yalnız sayılmazdı çünkü çevresinde pek çok sigara içen vardı ve sigaraların uçları gecenin karanlığında ateş böcekleri gibi ileri geri oynuyorlardı. Madelyn onlara görmedikleri acınası bakışlar fırlatarak, ters tarafa doğru yürüdü. İnsanların muhabbetleri duyulmaz olunca, Madelyn söyleyeceklerinin de duyulmayacağına karar verdi.

Sonunda "Tamam" dedi, "Nihayet yalnızım. Sen ciddi misin? Gerçekten bu yüzden sorgulandın mı? Hopewell polisleri bu kadar mı geri zekâlı?"

Jaclyn umutsuz bir ses tonuyla cevap verdi. "Açıkçası onu son gören kişi bendim."

"Hayır, değildin. Onu son gören katildi."

"Pekâlâ, onu gördüğü bilinen son kişiyim diyelim. Beni tokatladığı ve kovduğu göz önüne alındığında, kim olsa beni düşünür."

"Kişiliği göz önüne alındığında da, Atlanta'nın yarısının gerekçesi olduğu ortaya çıkar," dedi Madelyn öfkeyle. "Ayrıca resepsiyon salonundan ayrıldığında benimle Claire'de buluştun. Ben senin tanıştım."

“Açıkçası gerçek hayattaki ölüm saatleri, televizyon dizilerindeki kadar net olmuyor. Ah... Daha da kötüsü, öğleden sonra evrak çantamı resepsiyon salonunda unutmuşum ve olay yerinde bulmuşlar. Yani onu seninle buluşmadan önce ya da sonra öldürmüş olabilirim.”

“Ama **öldürmedin.**”

“Tabii ki hayır. Çok dert etmiyorum.” Jaclyn öyle dese de, Madelyn onun ses tonundaki sıkıntıyı hissediyor ve gerçeğin tam tersi olduğunu biliyordu. “Ben yapmadığıma göre, benim yaptığımı gösterecek bir delil olması da söz konusu değil. Hepsi bu. Sadece başlangıç için en güçlü aday benim.” Duyulabilecek kadar yüksek bir sesle yutkundu. “Giysilerimi aldılar.”

“Giysilerini mi?” Madelyn, kızının evde giyecek bir şeyi olmadan çıplak gezdiğini gözünde canlandırmaya çalıştı.

“Bugün giydiklerim. Onları yıkamıştım, ki bu da kulağa hoş gelmiyor. Çamaşır makinesinin içindeki her şeyi aldılar.”

En azından **bütün** giysilerini almamışlardı. Yine de ona karşı yapılan bu davranış kaba ve küçük düşürücüydü, kızının şu anda ona ihtiyacı vardı. “Bakayım işleri ne kadar hızlandırabiliyorum. Şu çifti sonsuz mutluluğa doğru yolcu etmeye çalışayım,” dedi. “Sonra çarçabuk orada olacağım. Üzülme, tatlım. Her şeyi halletmenin bir yolunu bulacağım.”

Jaclyn telefonu kapadı; annesinin sadece sesini duymak bile onu rahatlatmıştı. Hatta Madelyn’in öfkesi kendini daha da iyi hissetmesini sağlamıştı, ertesi gün her şey yoluna girecekti sanki. Polis Carrie’yi kimin öldürdüğünü bulacaktı ve bu gece ağzında bıraktığı buruk tatla kalacaktı.

Aklına babasını aramak gibi saçma bir fikir geldi. Eğer polisle başa çıkma konusunda bilgi sahibi biri varsa, o da Jacky’ydi.

Nasihat almak için babasını aramasının ciddi anlamda yanlış olduğunu düşündü. Muhtemelen şafaktan önce Meksika sınırına kadar kaçmış olurdu. Jacky’nin en iyi bildiği şey, zor bir durumla karşılaştığında tüymekti.

Hayır, burada durup polisle işbirliği yapmalıydı. Madelyn, olumlu ya da olumsuz her durumda ona destek olurdu ve bugün resepsiyon salonunda bulunanların hepsi söylediklerine arka çıkardı. Bütün bunlar sona erdiğinde Eric Wilder hiçbir şey olmamış gibi çıkma teklif ederse, ona ne kadar şerefsiz, insanı sırtından vuran, kış yalayıcı bir orospu çocuğu olduğunu haykıracaktı -gerçi, sadece işini yapıyordu- o yüzden sadece birbirleri için uygun olmadıklarını söyleyecekti. Her şeyi adabına uygun yapmak daha iyi hissetmesini sağlardı.

Gözyaşlarına boğuldu.

Bu kadar iyi hissetmek yeterdi.

12.BÖLÜM

ERİC ÖYLESİNE YORGUNDU Kİ, ŞUBEYE DOĞRU Yürürken artık ayaklarını sürümeye başlamıştı. Sadece uzun bir gün olduğundan değil, bir gece önce de doğru dürüst uyumamıştı. Bunun keyifli bir sebebi olsa da, uykusuzluk hâlâ ona hükmediyordu. Eve gitmeden önce ilgilenmesi gereken tonlarca delil ve başka bürokratik angaryalar vardı. O yüzden daha en azından birkaç saat yatağım görmesinin hayal olduğunu düşündü.

Maktulün ailesine haber verilmişti. İşin en zor yanı her zaman buydu. Bu davada, nişanlının babasının eyalet senatörü olması, Garvey’le beraber iki zor ziyaret yapacakları anlamına geliyordu. Kızın ailesi perişan olmuştu. Gözyaşları ve sorular su gibi akmamış, ama yaşama sebepleri ellerinden alınmışçasına öylece kalakalmışlardı.

Nişanlısı Sean Dennison ise neredeyse şoka bağlı katatoni geçiriyordu. Sürekli “O olamaz, onunla konuştum,” deyip duruyordu. Cep telefonunu kontrol ettiklerinden kurbanı aradığını biliyorlardı. Söylediğine göre onu aradığında işyerindeydi. Bunun doğruluğu çok rahat ispat edilebilirdi. Yalan söylüyorsa, bu çok aptalca olurdu. Eric aptallığı göz ardı etmiyordu; her gün defalarca karşılaştığı bir durumdu bu. Genel olarak, suçluların dahi oldukları söylenemezdi.

Jaclyn’le görüşmeye gitmeden Önce, delilleri kayıt altına almak için Eric şubeye tekrar gitmişti ve şimdi onun ıslak çamaşırlarıyla ilgilenmesi gerekiyordu. İmzalanan onay belgeleri, yazılması gereken raporlar - lanet olsun, bu sabah soyguncunun kafasına yağ tenekesi atacağına ateş etmiş olsaydı, yine bu kadar evrak işiyle uğraşacaktı. Oysa şimdi hem davaya bakıyor, hem evrak işiyle uğraşıyordu. Gerçek şu ki, formlardan ve raporlardan kaçmanın yolu yoktu.

Her delili dikkatle kayıt altına alıp, incelenmesi için gönderdi. Aslında gayet emindi ki, çamaşırlar Jaclyn’in suçunu değil, suçsuzluğunu belgelemeye yarayacak ve onu listeden çıkaracaktı. Garvey’nin de dediği gibi, ondan titreşim almamışlardı; içerde herhangi bir uyarı alarmı çalmamıştı. Ancak mahkemede içgüdülerini delil olarak sunacak halleri olmadığına göre, resmen aklanana kadar ona davanın gerektirdiği gibi davranmak zorundaydı. Sadece her şeyin kitabına uygun olması kaygısıyla değil, ayrıcalıklı davranıldığı şüphesiyle ilerde masumiyetine leke düşmemesi için.

Onu arayıp “Hey, senden şüphelenmiyorum, ama her şeyi kitabına uygun yapmam ve sana diğer şüpheliler gibi davranmam gerekiyor,” bile diyememişti. Bu bile çizginin öteki yanına geçmek olurdu.

Bu şekilde olmasını istemiyordu, ama işler böyle yürüyordu. Dava kapandıktan sonra onunla şansını tekrar deneyecekti. Belki de kindar biri değildi. Belki mantıklı davranıp, olayı dram haline getirmezdi çünkü rol kesmekten hoşlanan birine benzemiyordu; gayet kontrollü ve soğukkanlıydı. Bu düşünce Eric için umut ışığı olmakla kalmadı, ortalığı bir an önce toparlamasına da teşvik etti.

Sadece merakından, bilgisayarında kebab şişleriyle ilgili bir araştırma yaptı. Bambu şişler, çelik şişler, dekoratif şişler, uyduruk şişler... Bu çok kadınsı bir şey olmalıydı, çünkü aklı başında hiçbir erkek, aşçı olmadığı sürece, etlerini ve sebzelerini pişirmek için şişe dizmeyi aklından geçirmezdi. Bu, gerçekten çok saçmaydı.

Yazdığı raporu itti. Sandalyesinde kayıp, ayaklarını masaya dayadı. Ellerini ensesinde kenetleyerek, omuzlarını rahatlatmaya çalıştı. Bir yandan da kapalı gözlerle o gün görüp yaşadıklarını aklından geçiriyor ve hepsini mantıklı bir sıraya oturtmaya çalışıyordu.

Her şeyden önce bu kesinlikle ikinci dereceden bir cinayetti; taammüden, hatta birinci derece bile değildi. Cinayet silahının seçimi -kebab şişleri- kasıt olmadığına işaret ediyordu. Carrie’yi her kim öldürdüyse, oraya cinayet amacıyla gitmemişti. Kim cinayet işlemeye gidip, elinin altında kebab şişleri olacağını tahmin edebilirdi ki?

Oradaki tedarikçiler, artı Jaclyn, artı Melissa DeWitt. Hepsi şişlerin orada olduğunu biliyorlardı. Öte yandan hukuk kurallarına biraz aşına olan kişi, işlediği birinci dereceden kasıt yokmuş gibi gösterebilirdi ve ayrıca bir katil genellikle işlediği cinayetin derecesini az göstermeye çalışmaktan çok, işlememiş gibi göstermeyi tercih ederdi. Hayır, Carrie Edwards hazır el altında bir silah varken -bu kez silah kebab şişleriydi- anlık bir kararla öldürülmüştü. Becerikli bir savunma avukatı, kebab şişlerinin ölümcül bir silah kabul edilemeyeceğini bile iddia edebilirdi; kebab şişlerinden birinin kayıp, Carrie'nin kaburgalarına saplanması çok üzücü bir kazaydı.

Carrie farklı şişlerle, defalarca şişlenmişti. Sanki katil sırayla şişleri alarak Carrie'ye saplamıştı. Biri saplandığında ya da düştüğünde, öbürü elde hazır bekletiliyordu. Böylesi bir icraat, gözü dönmüş bir intikam duygusuna işaret ediyordu. Soğukkanlılıkla ya da sakın bir şekilde öldürülmemişti... Ve sonrasında yüzüne duvak örtülmesi, failin ne yaptığını görmek istememesinden kaynaklanıyordu. Bu bir ahabap cinayeti idi, Carrie katilini tanıyordu.

Şişlerin giriş açısı da, saldırganın boyuyla ilgili ipucu veriyordu. Notlarına baktı, Carrie'nin boyu bir altmış civarıydı. On bir pontluk ökçeleriyle bir yetmişe yaklaşıyordu. Her bir şişin açısını inceledi; tamamen farklı açılardan saplanmışlardı. Orada öylece durup, kebab yapılmayı beklemiş olamazdı - tamam, berbat bir kelime oyunuydu, sadece aklından geçmiş olsa bile. Mücadele etmiş, kaçmaya çalışmış olmalıydı, belki de saldırganıyla göğüs göğse mücadele bile etmişti. Bu kebab —lanet olsun, bu sözcük aklından çıkmıyordu. Evrak işleri kadar berbat bir şeydi, adeta pabucunun tabanına yapışmış bir çiklet gibi ondan kurtulamıyordu. “Uyuyacaksan neden eve gitmiyorsun, Wilder?”

Ses Garvey'nindi. Gözlerini açmadan “Bir şeyler araştırırken engel olma,” dedi.

“Oh! Artık böyle mi deniyor?”

Garvey'nin masanın ucuna iliştiğini hissetti. Teslim olup iç çekerek gözlerini açtı ve komiserin biraz yorgun, biraz bitkin yüzüne baktı. “Neden hâlâ buradasın?”

Garvey belirsizce gülümsedi. “Seninle aynı sebepten. Araştırma yapmaya çalışıyorum. Evraklarla boğuşmaktansa, dava üstünde çalışıp sizi buralarda süründürmek ve çuvalladığınızda gırtlığınıza çökmek daha iyi.”

Eric bunu anlayabiliyordu. Kendisi de yerel polis hiyerarşisinde en üst kademeye gelmeyi şiddetle istiyordu -gerçi federal ya da eyalet işini de göz ardı etmiyordu- ama o zaman dava üstünde çalışma şansını kaçıracağını da biliyordu. Eğer eyalete ya da federallere giderse, davalarda yine yer alabilirdi. Neyse bunlar gelecekle, Carrie Edwards'ın davası ise bugünle ilgiliydi. “Peki, neyi araştırıyorsun?”

“Kızın içine giriş açılarını gözümde canlandırmaya çalışıyorum,” diye başladı Garvey.

Eric kişner gibi gülerek, “Tanrı aşkına be adam, aklım biraz seksten uzak tut ve davaya geri dön.”

Garvey beğeniyle sırtımadan önce homurdandı. “Ukala!”

Eric ayaklarını masadan indirdi ve ayağa kalktı. “Komik ama benim aklımdan da kesinlikle aynı şey geçiyordu,” diye itiraf etti. “Gördüğüm kadarıyla açılar her yerde; soldan, sağdan, yukarı doğru, aşağı doğru. Bir kısmı ise fazla derin olmayan yaraların üstünde sallanıyordu. Mücadele etmiş, kaçmaya çalışmış. Belki düştü ve saldırgan doğruca üstüne gidip, kalbine giren şişi sapladı. Laboratuvar sonuçları gelene kadar ne desek boş. Salırganın boyunu kestirmek çok zor.” Bir kalem aldı ve şişlerden birinin eskizini çizdi. “Bu pişler yaklaşık kırk beş elli santim boyunda, paslanmaz çelikten yapılmış. Hayli büyükler, ama birini şişlemeye kalkınca durum biraz değişiyor. Ucundaki şu küçük halka, şişi nereden kavrayacağını gösteren tek yer. Ucunu saptamak istediğinde dirençle karşılaşınca, elin şişe doğru kayıyor.” “Birini öldürmek için en ideal silah olmadığı ortada. Salırgan oraya cinayet amaçlı gitmemiş.”

“Belki öyle, belki değil. Şişlerin orada olduğunu bilen yedi kişi var. Düğün organizatörü, salonun yöneticisi, terzi, çiçekçi, pastacı, duvakçı ve ikramcı. Bu arada kasabı, aşçıyı ve mumcuyu da göz ardı etmiyorum.” Garvey gözlerini tavana dikince, Eric ukalalıkta biraz dizginleri çekmesi gerektiğini kendine hatırlattı. Bu konuda genelde başarısızlıkla sonuçlanan ciddi bir çabası vardı. “Her neyse, bunlardan üçü cinayetten önce maktulle tartışmış, ama diğer dördünün de önceden kalma tatsızlıkları olabilir. Duruma bakılırsa pek sevimli ve hoş sohbet biri değilmiş; daha ziyade önüne çıkan herkesi ezip geçen şirret bir kadınmış.”

“Onda dokuz,” dedi Garvey sıkıntıyla. “Saldırgan ya aileden ya tanıdıklardan biri. Belki damat ne yaptığını fark edip, hatasını telafi etmeye çalışmıştır.”

“Bu kadar net olmasını çok isterdim, ama bunu becerebilecek birine benzemiyor. Kızı aradığında işyerinde olduğunu söylemişti, bunun doğruluğunu ya da yanlışlığını ispatlamak çocuk oyuncağı. Ayrıca laboratuvar bize ölüm saatini verdiğinde, eğer ışınlanma özelliği yoksa kendiliğinden aklanacaktır.” Yüksek sesle söylemese de, ölüm saatinin Jaclyn’i de aklamasını umuyordu. Adli tıp uzmanları, televizyon dizilerinde olduğu gibi dakikasına kadar kesin bir saat veremiyordu -kahretsin aslında hiçbir şey televizyonda görüldüğü gibi değildi, soluk almaları dışında- ama yine de zaman aralığını hayli daraltabilirlerdi.

Kebap şişlerinden bir ipucu çıkmamıştı; notlarına baktı, şişler iki yaşında bir çocuğun bile rahatlıkla kavrayabileceği incelikteydi. Uçtaki küçük halkayı sağlamca tutmak içinse parmaklara değil, avuç içinin baskısına ihtiyaç vardı.

“Bayan Wilde’ın sözünü ettiği kır saçlı adam hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“İkimiz de onun saldırganın profiline uymadığını düşünüyoruz. Eğer masumsa, böyle bir yalan uydurmaya ihtiyacı yok.”

“Bayan DeWitt, ofise gittiği süre ile cesedi bulduğu süre arasında kimseyi görmemiş.”

“Bu kimsenin içeri girmediği anlamına gelmez. Yan kapının kilitli olmadığını itiraf etti. Adli tıptan gerçek bir delil çıkmadığı sürece, Bayan Wilde aslında katili ve olay yerini birbirine bağlayan tek tanışımız olabilir.”

Durum biraz karışık. Damadın babasıyla, yani senatörle görüşmemişti, ama gördüğü politik afişlerden ve reklamlardan kır saçlı olduğunu biliyordu. Kurbanın babası da kır saçlıydı. Bayan DeWitt’in söylediğine göre aynı günün sabahı, üç farklı grup resepsiyon salonunu görmeye gelmişti ve bu grupların ikisinde yaşlı bir adam vardı. Olay yeri inceleme ekibinin birkaç beyaz saç teli bulmasını umuyordu ve tabii gün boyunca resepsiyon salonunda bulunan pek çok kişi kır saçlı birilerine dokunmuş ve bu telleri taşımış olabilir. Aman ne güzel!

Yine de, Jaclyn’in gümüş ya da gri bir sedana binen beyaz saçlı bir adam gördüğünü söylemesi, başka bir sonuç olmadığı sürece üstüne gitmeye değer görünüyordu.

Bu davayla ilgili sorun, şüpheli enflasyonu yaşanmasıydı. Kurbanı tanıyan neredeyse herkesin ona garezi vardı.

Garvey esnedi, sonra Eric’in masasına serdiği poposunu kaldırdı. Elleriyle yüzünü ovuşturup, zımpara gibi bir ses çıkartırken “İkimizin de biraz uykuya ihtiyacı var,” dedi. “Evdeki sevgili gelinim canıma okuyacak. Komiser yardımcısı olmamı istemesinin tek nedeni, mesaiye kalmak zorunda olmayışımı ve bak neredeyim.”

Garvey on dört yıllık eşinden kulağa çok sevimli gelen bir biçimde hep sevgili gelinim diye söz ederdi, ancak eşiyle tanıştıktan sonra Eric bunun korkudan kaynaklandığına kanaat getirmişti. Kadın kısa boylu, biraz çökök, yüzünde aldatıcı bir şirinlik maskesi taşıyan ve Garvey’ni evin içinde polis hizmetlisi değil, ev hizmetçisi gibi çalıştıran bir tipti. Hatta Garvey üstünde “KORKUYLA YAŞIYORUM (ama bazen balığa gitmeme izin veriyor)” yazan esprili bir çıkartma alıp arabasına yapıştırmıştı. Aslında bunu espri olsun diye satın almıştı ama Bayan Garvey’nin o kadar hoşuna gitmişti ki, arabasına yapıştırması için ısrar etmişti. O çıkartma yüzünden Garvey pek çok alaya maruz

kalmıştı. Neyse ki arabasını baka bir arabayla takas ettiği gün çıkartmayı “yanlışlıkla” öbür arabada unutuvermişti.

Öte yandan, on dört yıldır evliydiiler ve belki de bir polisle mutlu evliliğin sırrı dominant olmaktan geçiyordu. Garvey’ni hizaya soktuğu ise tartışılmazdı.

Eric de kalktı, bu saatten sonra hiçbir şeyin üstesinden gelebilecek gibi hissetmiyordu. Bayan Garvey’nin iyi yönlerini biraz gıdıklamanın sakıncası olmadığını düşünerek, “Gelinini benim için  p,” dedi.

“Hadi oradan! Sıkıyorsa, git kendin  p.”

13 BÖLÜM

JACLYN ERTESİ SABAH ERKENDEN UYANDI, BİR- kaç dakika yerel televizyon kanallarına baktı; Carrie'nin cinayetiyle ilgili bir gelişme yoktu, yani kimse tutuklanmamış ve kâbus gibi bir gece sabun köpüğü gibi eriyip gitmişti. Madelyn onu rahatlatmak için gece yarısını geçene kadar yanında kalmış, ne var ki, öğleden sonra resepsiyon salonunda yaşananların tekrar tekrar üstünden geçmesi rahatlamasına gölge düşürmüştü. Ancak ne düşünürlerse düşünsünler ya da ne kadar üzgün olurlarsa olsunlar, gösteri devam etmeliydi çünkü o gece iki düğün töreni provası vardı ve ayrıca üç gün sonra yapılacak düğünün son ayrıntıları konuşulacaktı. Bir an önce poposunu kaldırıp ofise gitmesi gerekiyordu.

Carrie'nin cinayetiyle ilgili olarak sorgulanması hâlâ canını sıkıyordu, hangi aklı başında insanın böyle bir şeye canı sıkılmazdı ki? Peki, bu konuda ne yapabilirdi? Çıkıp soruşturma yapacak ve katili kendi başına bulacak değildi çünkü her şeyden önce bu konuda hiçbir fikri yoktu. Cinayet araştırmaları Eric'in işiydi ve bu konuda yapabileceği tek şey adamın işini çok iyi yapıyor olması için dua etmekte.

Durum böyle olunca soruşturmaya kendisini sorgulamakla başlaması, işin uzayacağı anlamına geliyordu.

Aslında rencide olmasıyla ve Eric'le başa çıkabilir, onu listesinden silebilirdi. Birlikte bir gece geçirmişlerdi, ama erkekler için bu çok önemli bir şey değildi ve dikkatli olup kimseye kendini kaptırmama konusundaki kişisel telkinlerine rağmen, yine de ondan çok şey beklemişti. Şimdi ise kendini ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, yeniden başlayabileceklerinden emin değildi. Hem Eric bir an için bile katil olabileceğini düşündüyse, zaten onun da ilişkiye girebileceği bir kadın tipi değildi. Eğer öyleyse, onu suçlayamazdı. Kendi duyguları da aynıydı.

Kutudan aldığı gevreğin tadı odun talaşına benziyordu. Yüzünü ekşiterek kutuyu dolaba geri koydu. Sabaha sadece kahveyle başlasa daha iyi olacaktı. Midesi ve gergin sinirleri yemek için pek uygun değildi.

Giyinirken telefon çaldı ve Jaclyn kimin aradığına bile bakmadan açtı.

"Merhaba, tatlım." Jacky'nin sesi neşeliydi.

On iki saatten daha az bir zaman içinde iki telefon?

Yeni sevgilisini hafta sonu Jaguar'ıyla etkilemeyi gerçekten çok istiyor olmalıydı. Bazen aylarca onun sesini duymazdı; onu aramaya çalışır, karşısına mesaj kutusunun dolu olduğunu söyleyen telesekreter çıkar, bir mesaj bile bırakamazdı. Telefonlarına bakmak istemediği zaman en sık başvurduğu yolu bu.

"Hayır, arabamı vermiyorum," dedi. "Bu konuda bana baskı yapmayı kes çünkü bugün kaldıracak durumda değilim."

"Ama küçük bir iyilik," diye yaltaklanmaya başladı, sonra Jaclyn'in sesindeki bir şey babasını ebeveynliğe bağlayan biricik ve artık sönmüş geni ateşlemiş olmalı ki, sustu. "Sorun nedir?"

Jaclyn nefes aldı. Söylemesinde bir sakınca yoktu. Zaten bir an önce giyinip, ofise gitmesi gerekiyordu. "Dün gece seninle konuştuktan sonra polis beni sorguladı," diyerek hızlıca konuya girdi. Desteğe öylesine ihtiyacı vardı ki, Jacky'den bile medet umuyordu. "Müşterilerimden birini öldürdüğümünden şüpheleniyorlar."

Tepki anında geldi, "Nasıl bu kadar salak olabilirler? Tabii ki sen yapmadın."

Bu hızlı ve sorgusuz inanç Jaclyn'in gözlerini doldurdu. "Sadece şüpheleniyorlar. Benden şüphe etmediğin için teşekkürler."

"Asla etmem. Eğer **benden** şüphelenselerdi..." söylememesi gereken bir şey söyleyeceğini hissederek sustu. Sonra sohbe kaldığı yerden devam etti. "Peki kim ölmüş? Tanıdığım biri mi?"

“Adı Carrie Edwards - yani idi.”

“Pekâlâ, ölü ya da diri ismi hâlâ bu, değil mi?”

“Yani demek istiyorum ki, elbette ismi bu ama kendisi artık *geçmiş* zamanda kaldı.”
Sabahın erken saatinde yapılmayacak anlamsız bir muhabbetti bu.

“Carrie Edwards, Carrie Edwards,” diye zihnini zorladı Jacky. “Bilmiyorum - bir dakika. Kongreye girmeye uğraşan eyalet senatörü, Dennison... Oğlunun nişanlısı öldürülmüş. Müşterin o olabilir mi?”

“Aynen. Daha doğrusu düne kadar öyleydi. Öldürülmeden önce beni kovdu.”

Jacky bir an sessiz kaldı. “Of!”

“Kötü bir tesadüf.”

“Takma kafana,” dedi pür neşe. “Polisler durumu yoluna koyacaktır.”

Takma kafana. Durum ne kadar umutsuz olursa olsun, Jacky’nin yaşam felsefesi buydu işte. “Umarım... Ama bu süreç boyunca pek keyifli olacağımı zannetmiyorum.” Saate bir göz attı, konuşmaya devam ederse geç kalacaktı... En azından kendi kafasından daha geç kalacaktı. Kendi patronu olmak harika bir şeydi, ama Premier gibi küçük bir firmada bu aynı zamanda hem Madelyn’in hem de kendisinin uzun saatler boyunca çalışması anlamına geliyordu. “Üzgünüm, çıkmak zorundayım. Bu hafta programımız gerçekten çok yoğun ve...”
“Dur, dur! Kapatmadan önce, Jag’ı bana ödünç verme konusunda tekrar düşün lütfen!” Jaclyn telefonu kendisinden uzaklaştırarak bir süre inanmayan gözlerle baktı, “Alo, *aloooH* diye bağırđını duyunca tekrar kulağına götürdü.

“Hayır,” dedi açık ve net. “Düşünmeyeceğim. Bulduğun son sürtüğü hangi sosyetik arabayla etkilemek istediğinden çok, cinayet suçuyla tutuklanma ihtimalim üstünde kafa yormakla meşgulüm.”

“Hey! Bu kadar kaba olmana gerek yok, küçük hanım. Lola sürtük değil.”

“Kaç yaşında?”

“Ne ilgisi var?” diye kaçamak bir cevap geldi.

“Benden genç mi?”

“Sormadım ki.”

“Bunu evet olarak kabul ediyorum. Önemsemediğinden değil. Sana uygun bir yaşta olsaydı da cevabım değişmezdi. Arabalara davranış biçimin ile paraya davranış biçimin arasında hiç fark yok. Tek bir arabam var ve o araba bana çok lazım.”

“Gece vakti değil herhalde.”

“Jacky! İşimin neredeyse yarısı gece vakti! İnsanlar nedense düğün törenlerini ya da partilerini gece yapıyor, anlarsın ya. Bu hafta her gece çalışıyorum ve arabama ihtiyacım var. Gerçi çalışsam da cevabım yine hayır olacaktı.”

“İyi, eğer öyle düşünüyorsan,” dedi huysuz bir sesle. “Evet, öyle.”

Tersçe kapadı Jacky. Jaclyn birkaç ay sesi çıkmayacağını düşündü. Bir yanı rahatlamış, öte yanı hüzünlenmiş, ama her yanı çileden çıkmıştı; babası söz konusu olduğunda sonuncusu kaçınılmazdı. Babasını seviyor, ama asla ona güvenmiyordu. Pembe gözlüklerini çıkaralı uzun zaman olmuştu ve babasını artık gerçek yüzüyle görebiliyordu.

Öfkenin mevcut yasal durumuyla ilgili endişelerini hafifletmesi ilginçti. Hayır, endişesi *hafiflememişti*, sadece odaklandığı konu artık bu değildi. Jacky en azından bu konuda işe yaramıştı.

Giyinmeyi hızla bitirdi, randevu defterini kapdı ve hafızası yüzüne vurmadan önce bir saniye evrak çantasını aradı. Çanta polisteydi. “Olamaz!” diye inledi ve umutsuzlukla gözlerini kapadı. Evrak çantasına ihtiyacı vardı; dağ gibi yığılan tüm prova ve törenlerin ayrıntıları o çantadaydı. Bugün onu geri alma imkânı olmalıydı. Alamaması için uygun bir

gerekçe düşünemedi çünkü çanta olay yerinde bulunmasının dışında Carrie'nin cinayetiyle ilgili değildi. Yoksa çantayı delil olarak mı tutuyorlardı? Carrie'nin kanıyla mı kaplanmıştı.

Zırva. Zırva, zırva, zırva!

Çantayı orada unutmanın kendi suçu olduğunu bilmesi durumu kolaylaştırmıyordu. Eric'in, arkasında özel cep telefonu yazılı olan kartı cüzdanındaydı. Sebep ne olursa olsun onu aramak istemiyordu ama belki de **Sorun yok, zaten çanta cinayet silahı değil, merkezden alabilirsiniz** diyecekti.. Belki. Pek sanmıyordu, ama belki. Zanlı durumunda olduğundan, belki çantayı cinayet mahallinde olduğunu kanıtlamak için tutuyorlardı, sanki başka kanıt gerek varmış gibi. Yine belki çanta, Madelyn'le buluştuktan sonra olay yerine geri döndüğüne işaret eden ikinci dereceden kanıttı.

Denemezse bilemezdi. Saatine baktı, aramak için erken bir saattti. Hangi saatlerde çalıştığını bile bilmiyor olması, ona bir kez daha yeni tanıştığı biriyle yatağa atlamanın pervasızlığını hatırlattı.

Ofisteki bilgisayarda dosyalar saklıydı; hepsini düzenleyip gerekli bilgiye ulaşmak çok zamanına mal olsa da, yapılmayacak bir şey değildi.

Sinirle Premier'e doğru yola çıktı; otopark boş, bina karanlıktı, o yüzden konsoldaki küçük el fenerini çıkardı ve biber gazıyla birlikte binanın arka kapısını açıp kendini içeri attı. Işıkları yakıp, kapıyı tekrar kilitleyince kahve suyu koydu ve günün yapılacaklar listesini gözden geçirmeye başladı. Gece iki düğün provası vardı; Madelyn Pembe'yle, Jaclyn Bulldog'la ilgilenecekti.

Söz konusu Bulldog, George Üniversitesi'nin maskotu Uga'ydı. Bu düzenledikleri futbol temalı ilk düğün değildi, sonuncusu da olmayacaktı. Sonuçta, Güney'de yaşıyorlardı.

Diedra hemen ondan sonra gelerek Jaclyn'i şaşırttı çünkü asistanı sadece yirmi dört yaşındaydı ve hareketli bir sosyal hayatı vardı. O yüzden sabah erken kalkma alışkanlığı yoktu. Dakikti, genelde saat tam sekizde ofiste olurdu ama "erkenci" olmak Diedra'nın dünyasına ait bir durum değildi.

El çantası, evrak çantası, dev boy Starbucks kahve fincanı ve üstü kapalı büyük bir servis tabağıyla içeri girme mücadelesi veriyordu. Onu görünce Jaclyn masasından zıpladı ve düşürmeden önce Diedra'nın elindeki tepsiyi kaptı. Tepsinin ağırlığına şaşırarak Jaclyn sormadan duramadı, "Bu da ne?"

"Yiyecek. Tam olarak söylemek gerekirse, çikolata kaplı duble delüks brownie. Narin ellerimle bizzat yaptım çünkü düşündüm ki, bir cinayet zanlısının en çok ihtiyaç duyacağı şey çikolatadır." Diedra kahvesini ve diğer döküntülerini masaya koydu.

Tepsiyi masaya bırakırken Jaclyn'in ağzı sulanmıştı. "Duble delüks?" Ne olduğunu bilmiyordu ama çikolatayla ilgili bir şeyse, mutlaka iyi olmalıydı. Sonra sordu "Nereden duydun?"

"Annen Peach'i aramış, Peach de beni aradı. O sürtüğü öldürdüğünü bilsem, başka yerde benimle olduğuna yemin billah ederdim, üstelik bunun için beş kuruş istemezdim." Diedra'nın kahverengi gözlerinde kıvılcımlar çaktı. "Ölünün arkasından konuşmamalıyım ama kahretsin ki söyleyecek tek bir iyi söz yokken zor oluyor."

"O kadar da kötü olmamalı. Sonuçta onu seven bir ailesi ve arkadaşları vardı. Biz sadece müşkülpesent yüzünü gördük ama işin gerçeği, kimse müşkülpesent olduğu için ölmeyi hak etmiyor."

"Ayrıca aşağılık ve kindar," dedi Diedra kuru bir sesle. "Bu yönlerini unutma."

"Tamam. Müşkülpesent, aşağılık ve kindar. Yine de ölmeyi hak etmiyor." Jaclyn neden Carrie'yi savunduğunu bilmiyordu. Onu sevmezdi, kovulduğunda mutlu olmuştu ve aslında üzüntüsünün sebebi cinayetin işlendiği yer ve kendisinin zanlı olmasıydı. Carrie'nin nişanlısı için de üzülüyordu. Asıl onunla evlenmiş olsaydı üzülmesi gerekirdi.

"Peki, nasıl olmuş? Vurulmuş mu? Kafasına bir şey mi geçirmişler?"

Jaclyn duraksadı, bu konuda ne Eric'in ne de Garvey'nin bir şey söylemediğini fark etti. Kendisi ise sormayacak kadar şaşkıındı. "Aslında ben de bilmiyorum. Vurulduğunu düşünmüştüm."

"Yani sormadın mı?" Diedra afallamıştı, Jaclyn'in umarsızlığına inanamamış gibiydi.

"Hiç aklıma gelmedi. Polislerin beni sorgulamasının şaşkınlığı içindeydim." Ilık brownie'lerin kokusu burnuna geliyor, intikam duygusuyla iştahı kabarıyordu. Tepsinin üstündeki alüminyum folyoyu kaldırdı ve kokuyu içine çekti. "Bunları yapmak için ne kadar erken kalktın?"

“Ölümüne erken. Başka kimse için yapmazdım.” “Bugün diğer günlerden daha erken geldiğin için şanslıyım. Polisin beni sorgulama nedenlerinden biri, evrak çantamı resepsiyon salonunda unutmuş olmam. O yüzden çanta hâlâ onlarda.”

Diedra şaşkınlık içindeydi. “Sen evrak çantanı asla unutmazsın.”

“Dün unuttum işte. Polisler söz edene kadar da farkında değildim. Carrie’yle görüşmemiz son derece asap bozucuydu.”

Diedra’nın sorgu dolu bakışları Jaclyn’in derin bir nefes almasına yol açtı. Çirkin detaylara girmek istemiyordu ama Carrie onu pek çok tanığın önünde tokatlamıştı ve bunu gizli tutmanın imkânı yoktu. “Baştan sona kâbus gibiydi^” dedi. “Gretchen istifa etti. Estefani ayrılmak üzereydi. Sonra Carrie beni tokatladı ve işime son verdi.”

Şaşkınlıktan Diedra’nın çenesi aşağı sarkmış, öylece

Jaclyn’e bakıyordu. “Aman Tanrım.”

“Öylece *kabullenmem*, o tokadı iade etmemem utanç verici” diye itiraf etti Jaclyn. “Öte yandan, hayatımda kavga etmiş biri değilim. Beni yerde paspas yapabiliirdi. Ayrıca Bishop, karşılık verirsem beni dava edebileceğini söyledi. Bunun üzerine kendimi frenleyip, yasal ve etik davranmayı tercih ettim. İnan bana, bunu yapmak benim için hiç kolay değildi.”

“Zekice davranmışsın. Belki de seni ya da Premier’i dava edebileceği bir zemin yaratmak için seni tokatladı. Daha önce bu tarz birkaç kişiyle karşılaşmıştım. Sürekli sorun çıkarırlar, kıskırtırlar ve götürebildikleri yere kadar durmazlar. Bundan adeta zevk alırlar.”

Jaclyn bu tanımın Carrie’ye cuk oturduğunu düşündü. “Neyse, o andaki tek düşüncem, herhangi biri tokat yemeden tedarikçileri oradan uzaklaştırabilmektir. Estefani patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Arbede çıkmak üzereydi. Bu arada, Carrie parasının tamamını geri istedi. Ben de ona imzaladığı sözleşmeyi hatırlattım. Tabii bu hiç hoşuna gitmedi ama yapabileceği bir şey yoktu. Arabamla çıkarken bir adam geldi ve beni gördü, ama kim olduğunu ve onu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Kaldı ki, adamın katil olma ihtimali varken.”

Diedra yutkundu. “*Katili gördün mü?*”

“Bir adam gördüm. Belki de *katildir*. Onun yapıp yapmadığını bilemem.” Ne Eric, ne de Çavuş Garvey onun kır saçlı adam öyküsünden etkilenmişti. Melissa da onu görmediğine göre, orada olduğunu kanıtlayacak bir yol yoktu. Zaten Jaclyn bile adamın içeri girdiğini görmemişti. O günkü randevuları sona erdiyse Melissa muhtemelen ön kapıyı kilitlemişti. Adam ön kapıya varıp, kilitli olduğunu görünce geri dönmüş olabilirdi.

“O seni gördü mü? ”

“Tam yanıma park etti. Görmemiş olması imkânsız.”

Belki de çok fazla cinayet dizisi seyrettiği için, Diedra’nın kahverengi gözleri tekrar fal taşı gibi açıldı. “Eğer Carrie’yi o öldürdüyse,” dedi sert bir tonda, “adamı olaya bağlayan tek görgü tanığı sensin. Onu gördüğünü biliyor. Saklanman gerek!”

14. BÖLÜM

SAKLANMAK BİR SEÇENEK DEĞİLDİ -EN AZINDAN programın bu kadar yoğun olduğu bir haftada. Hopewell polisinin Jaclyn'in ortadan yok olmasına ne kadar iyi gözle bakacağını söylemeye bile gerek yoktu. Ayrıca gördüğü adamın kim olduğu hakkında da bir fikri yoktu. Rezervasyon için salona gelmiş herhangi biri olabilirdi. Tabii bütün bunlar adamın Carrie'yi öldürdüğü varsayılarak akla geliyordu, belki de kadınla hiçbir ilgisi yoktu.

Yine de aklına giren bu düşünce rahatsızlık vericiydi. Teselliyi brownie'lerde ararken -çikolatanın gerçekten sakinleştirici bir yanı vardı- bir yandan da dosyalarını gözden geçirip, gerek duyduğu listeyi hazırlamaya başladı. Bu kadar dosyayla uğraşılmıyorsa, Eric'i arayıp bir iyilik rica etmeyi düşündü. Diedra bilgisayardaki dosyaları tarayarak, ona ihtiyacı olan ayrıntıları bulmakta yardımcı oluyordu; telefon numaraları araştırılıyor, fotoğraflar basılıyordu.

Madelyn ve Peach beşer dakika arayla geldiler ve her yeni gelenle birlikte bir önceki günün tartışması tekrar gündeme geldi. Carrie'yi kimin öldürmüş olabileceği üstüne dedikodular -liste hayli uzundu- ve ayrıca polisin sorduğu sorular üstüne uzun yorumlar. Sözler araya öfke, ilgi ve destek sıkıştırılarak kesiliyor, konuşma uzadıkça uzuyordu. Bu arada masadaki tepsiye yapılan saldırılar da kesintisiz sürüyordu, brownie'ler karşı konulamayacak kadar güzeldi gerçekten.

Jaclyn, ofisindeki telefonda o gece yapılacak olan düğün provasının resepsiyonu için restorandan teyit almaya çalışırken, ön kapının alarmı çaldı ve içeri biri girdi. Bir saniye sonra Diedra'nın sesi duyuldu. "Günaydın, yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Dedektif Wilder. Madelyn Wilde burada mı?" Jaclyn kaskatı kesildi. Burada ne işi vardı? Ah, tabii, yeni sorular soracaktı. Sesini duyması bile Jaclyn'in midesine bir yumruk oturttu. Tanımamış olmayı dilese de bu sesi tanıyordu; ilk kez kırk sekiz saatten az bir süre önce duymuş ve bilincine kazınmıştı. Havadan sudan konuşmuşlardı, ama gerçek sesini sevişirken duymuştu; tok ve kaba. Cinayet işleyip işlemediğini sorguladığında, sakin ve duygusuz bir sesle konuşmuştu.

İstemsizce ayağa kalktı, sonra duraksadı. İçgüdüleri onun düşman olduğunu söylüyordu ama aslında ne yapması gerekiyordu? Annesiyle görüşmesini engellemeli miydi? Daha neler; o bir polisti. Eğer Jaclyn'i korumak adına Madelyn onunla konuşmayı reddederse, bu sadece annesinin merkeze götürülüp sorgulanmasıyla sonuçlanırdı ve Jaclyn'in bunu istemeyeceği aşıkardı.

O halde tek çare ona aldırılmamaktı. Tabii Eric ve Madelyn buna izin verirse. Madelyn adamı sepetlemeye kalkarsa, Jaclyn ondan işbirliği yapmasını ve sorulara cevap vermesini istemek zorunda kalabilirdi. Gerisi Eric'e kalmıştı. Kendisine soracak sorusu kalmadığını umdu, varsa da olabildiğince sakin cevaplamalıydı.

Şeytan çarpsın, mecbur kalmadıkça kapıya gitmeyecek ya da burada olduğunu fark ettiğini belli etmeyecekti; oturdu ve sakinleşmeye çalıştı. Restoran yöneticisine teşekkür edip, listeden bir madde daha çıkardı. Ne başını kaldırdı, ne de kapıya doğru baktı. Sadece kendini otobana çırılçıplak bırakılmış gibi savunmasız hissetti. Sonunda dayanamayıp ayağa fırladı ve sert bir şekilde kapıyı kapadı.

Hızla çarparak kapanan kapının sesi tüm binada yankılandı. Eric bakışlarını camlı ahşap panellere çevirdi. Tüm görebildiği kapının kenarındaki ince koldu, ama ofisin kime ait olduğunu tahmin etmesi için ikinci kez bakmasına gerek yoktu: Jaclyn'in ofisiydi. Kesinlikle çok kızgındı, kesinlikle onu görmek istemiyordu.

Kendisine bakmakta olan karışık ırktan genç ve güzel kadına geri döndüğünde, yüzündeki misafirperver ifadenin gitmiş olduğunu gördü.

Kuşkuya gerek yoktu, düşman kampındaydı.

Premier silahlandırılmış bir kampa benzemiyordu. Aşırı süslü değildi ama feminendi. Pencerelerdeki ağır perdeleri ve pahalı mobilyalarıyla güçlü bir kalıcılık duygusu veriyordu; sanki *Mayflower* demir attığından beri Premier oradaydı. Jaclyn'in evindeki tarz ofisteki mobilyaların, çiçeklerin ve sanat eserlerinin de bir kısmına yansımıştı. Karşısındaki genç kadının masası bile gerçek bir masa

değildi. En azından kendi çelik masasına benzeyen bir masa değildi; üstünde tesadüfen şık bir bilgisayar monitörü varmış gibi duran şatafatlı bir dekoratif parçaydı.

Çarpan kapıyla beraber iki kadın daha görüntüye girdi. İkisi de orta yaşlı, farklı açılardan çekici kadınlardı. Biri daha kısa ve topluydu, bukleli kızıl saçları vardı. Parlak yeşil gözlerindeki ışık “güzel günler gördük” diyordu. Jaclyn’in annesinin o değil, diğer kadın olduğu kesindi. Renkleri yüzünden değil, o da muhtemelen saçlarına dip boya yaptırmış bir sarışındı. Gözleri, Jaclyn’in parlak İrlanda göçmeni mavisi gözlerinden daha farklı bir maviydi. Yontulmuş gibi biçimli elmacık kemikleri, hafif köşeli çenesi ve yumuşak, dolgun ağzı onun annesi olduğunu söylüyordu. Madelyn Wilde’a bakınca Jaclyn’in yirmi beş otuz yıl içinde nasıl görüneceğini düşündü ve bu görüntü hoşuna gitti.

Kafasındaki düşünceleri kovdu. Ne Madelyn Wilde’ın şu anki, ne de Jaclyn’in yıllar sonraki görüntüsünün konuyla ilgisi vardı. Kim olduğunu bildiği halde nazikçe “Madelyn Wilde?” dedi, rozetini göstererek. “Dedektif Eric Wilder. Konuşabilir miyiz?”

Kadın buz gibi gözlerle onu süzdü; ifadesi giderek bir savaşçınıninkine dönüşüyordu. Eric, kadının cevabı bildiğine yemin edebilirdi ama Madelyn yine de sordu. “Siz hangi şubeye bağlısınız?”

“Hopewell,” diye yanıtladı.

“Yetki alanınızın dışında değil misiniz?”

Eric ona fazlasıyla hoşgörülü davranmaya kararlıydı çünkü ne Garvey ne de kendisi failin Jaclyn olduğunu düşünüyordu. Bu sadece ayrıntılardan emin olmak için mecburen yapılan yasal bir görüşmeydi. Ancak Eric otoritesini sorgulamasına tepkisiz kalamazdı. “Evet, hanımefendi, öyleyim ama buraya kimseyi sorgulamaya değil, sadece birkaç soruya cevap aramaya geldim. Eğer cevap vermek istemezseniz, bir telefonla birkaç Atlanta devriyesinin kapıya gelmesini sağlayabilir ya da kendinizi daha iyi hissederseniz sizi Hopewell Emniyeti’ne davet edebilirim. Tercih sizin.”

Madelyn cevap bile vermeden kapalı kapı gürültüyle açıldı ve Jaclyn beyaz teninde şimşekler gibi çakan mavi gözleriyle kapıda belirdi. “Annemi rahat bırak,” diye haşın, boğuk bir sesle haykırdı. Öylesine öfkeliydi ki, konuşurken adeta boğulacak gibiydi.

Eric, hayranlığını belli etmemek için ifadesiz bir yüzle Jaclyn’i seyrederken, “İlginç bir durum,” diye düşündü. Öfkeli bir Jaclyn Wilde inanılmaz çekiciydi, sadece çakmak çakmak yanan gözleri yüzünden değil, aslında her zaman son derece kontrollü ve soğukkanlı olduğu için. Onunla sevişmek kadar olmasa da, kontrolünü kaybettiğini görmek çok güzeldi, aklına gelen bu düşünceyle onu daha sık kızdırması gerektiğini düşündü. Bugün değil kuşkusuz; davaya odaklanması gerekiyordu, onu ne kadar çabuk temize çıkarırsa o kadar iyiydi.

Rengini belli etmeyen dümdüz bir sesle “Tamamen Bayan Wilde’a kalmış,” dedi. “Görüşmenin nerede olacağı umurumda değil.”

Ancak bir görüşme olacaktı ve ses tonu bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Madelyn kızına doğru yürüdü ve elini kolunun üstüne koyarak “Sorun yok,” dedi. Kızı üzülüşü için üzölme sırası ondaydı. “Kendini hiçbir şey için sıkma. Sadece birkaç soru soracak.”

Dört kadının tavrı ve tarzı birbirinden bu kadar farklı olamazdı, ama Eric onların gözlerini kırpmadan birbirleri için kendilerini ateşe atabileceklerini hissetti. Zoru gördükleri anda Völtran’ı oluşturabilirlerdi. Eğer polis olmasaydı, Eric onu anında kapı dışarı edeceklerini düşündü. Polis olmasaydı zaten sorgulama için burada olması gerekmezdi; kendi bakış açısından bu hem iyi hem de kötü bir şeydi. Jaclyn’in bam teline basıp küplere binmesini izlemek keyifliydi, ama aralarında açılan mesafe gittikçe uzuyordu.

Odadaki gerilim yükseldi, eğer bakışlar öldürebilseydi Eric şu an yerde olurdu. Varlığı onlar için tehdit oluşturuyordu ve bu onları çıldırtıyordu. Belki Jaclyn onların ortak omuzlarında ağlamış ve beyinsiz bir polisin onu nasıl sorgulayıp, giysilerini aldığı ve ona bir zanlı gibi davrandığını -ki teknik olarak öyleydi- anlatmıştı. Kadınlar kendilerinden birine karşı en küçük bir

tehdit hissettiklerinde anında çevresinde bir çember oluştuyorlardı. Şu anda bu çember kesinlikle açılmayacak biçimde kapalıydı.

Carrie'nin Jaclyn'i tokatladığını duyduklarında ne tepki verdiklerini merak ediyordu. Cinayet anlık bir öfkenin işaretlerini taşımasaydı, Eric bakışlarını Madelyn Wilde'a çevirirdi çünkü onda kızını koruyan bir annenin tüm özelliklerini görüyordu.

"Bu taraftan," dedi Madelyn geveleyerek ve adamın yüzüne bile bakmadan kendi ofisine giden yolu gösterdi. Yürürken topukları parlak laminant zemini koruyan yolluğu dövüyordu. Eric onu takip ederken Jaclyn'e bakmamaya özen gösterdi. Öfkesiyle başa çıkabilirdi; hatta onu böyle görmek Eric'i tahrik ediyordu, zaten başından beri onunla ilgili her şey Eric'i tahrik ediyordu. Gözlerinde görmek istemediği tek şey nefretti ve şu anda kendisinden nefret ettiğini hissediyordu.

Madelyn salonun sonunda, sağdaki odaya girdi. Eric onu izledi, kapıyı kapadı ve çevresine baktı. Püsküllü lambalar, şatafatlı çerçeveler içinde aynalar ve ancak kadınların sığabileceği koltuklarla her şey çok femineni. Kendisi, masasının arkasındaki yerine geçerken eliyle koltuklardan birini gösterip "Lütfen, oturun," dedi. Eric koltuklara göz atıp, hangisinin ağırlığını çekebileceğini kestirmeye çalıştı. Derin bir nefes aldı ve oturdu; görüldüğünden daha sağlam ama alışık olduğundan daha alçaktı. Dizleri göğüslerine değecekmiş gibi hissediyordu, o yüzden bacaklarını biraz uzatarak durumu dengelemeye çalıştı. Madelyn, o koltuğa oturmasının ne kadar münasebetsiz ve mahcup edici olduğunu bilerek, zalim bir hoşnutlukla onu izliyordu.

Kalemینی ve not defterini çıkardı, bir gece önce Jaclyn'le yaptığı görüşmenin notlarını arayıp buldu. Nazikçe, "Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," derken suları biraz durultmayı umuyordu.

Madelyn kişner gibi güldü. Bir bayana uygun şekilde de olsa, yine de kişner gibiydi. "Pek seçme şansım yok gibiydi, dedektif."

"Mekânı kastetmiştim, bayan."

"Tamam, işte konuşuyoruz. Sorularınızı sorun."

Eric arkasına yaslanıp bir ayağını dizinin üstüne koyarak, daha rahat bir pozisyon aldı. Bu hareketiyle masanın arkasındaki Madelyn olsa da, yetkinin kendisinde olduğunu göstermeye çalışıyordu. "Neden bana dün öğleden sonra neler yaptığınızı anlatmıyorsunuz?"

"Hangi saatlerde?" diye sordu.

"Diyelim ki, saat üçten itibaren." Carrie'nin belirlenen ölüm saati daha geçti, ama bunu ona söylemedi. Madelyn masasının kenarındaki randevu defterine uzandı. Sonra cüzdanından Blackberry'sini çıkardı ve tüm randevularıyla telefon konuşmalarının dökümünü sunan resitaline başladı. Kızından gelen telefon hâlâ kayıttaydı ve Jaclyn'in telefonundaki saatle tam uyuşuyordu. Teyit için Blackberry'yi ona uzattı, Eric notunu aldı ve telefonu iade etti.

"Her şey çok organize," dedi.

Madelyn istihzayla burnunu büktü. "Çünkü ben bir organizatörüm. İşim bu. Her ayrıntı öngörülme ve kontrol altında tutulmak zorundadır."

"Anlıyorum. Peki, kızınızla konuştuktan sonra ne yaptınız?"

Claire'in Yeri'ne gitmek için sözleşmişdik. Oraya gittim, çöreklerimizi sipariş ettim ve masalardan birine oturup, Jaclyn'i beklemeye başladım."

"Fişiniz var mı?"

"Hayır. Sizde dün yediğiniz yemeğin fişi var mı? Eğer sorun buysa, ödemeyi kredi kartımla yaptım. Kaydı çıkar." "Sonra ne yaptınız?"

"Oturup konuştuk. O akşam bir düğünüm vardı ve eve gidip dinlenecek vaktim yoktu."

"Size ne anlattı?"

"Eğer sorduğunuz buysa, Carrie'nin onu tokatladığını anlattı," dedi sert bir tonla. "Carrie gerçek bir sürtüktü. Ona randevu verdiğim güne lanet olsun. Premier'in bugüne kadar gördüğü en baş belası müşteriydi. Sadece mantıksız istekleri yüzünden değil. Gelinlerin çoğu müşkülpesenttir ve istekleri genelde mantıksızdır, ama baskı altında oldukları düşünüldüğünde kapris yapmalarını hoş görebilirsiniz. Carrie'yi

farklı kılan *zalim* olmasıydı. Herkese zulmetmekten büyük keyif alıyordu. İnsanları azarlamaktan ve üzmekten hoşlanıyordu.” “Kızınız Carrie’nin şiddet uyguladığını söylediğinde ne yaptınız?”

“Aslında hiçbir *şey yapmadım* çünkü Jaclyn bana engel oldu. Son derece akli başında bir kızdır. Oysa bütün istediğim o düzeysiz, kabadayı kılıklı küçük ineğin peşine düşüp, ağzına - yani ağzının payını vermektir.”

“Ama yapmadınız?”

“Hayır! Çünkü Jaclyn yasal açıdan Premier’in avantajlı olduğunu, üstelik daha da iyisi, bizi kovduğunu söyledi. Yani artık ondan kurtulmuştuk.”

Cevabı bildiği halde “Peki yaptığı ödemeler?” diye sordu. İşin püf noktası aynı soruları tekrar tekrar sorarak, aynı cevabın verilir verilmediğini kontrol etmektir. Eğer cevap farklıysa, üstüne gidilmesi gereken bir ipucu var demektir.

“Fazla bir para alamayacaktı. Sözleşmemiz gayet açıktır; feshedilmesi durumunda ödemeler bölünür ve ajans çalıştığı sürenin parasını alır. Carrie’nin düğünüyle ilgili düzenlemelerin neredeyse tamamı yapılmıştı.”

Bu da Jaclyn’in söylediklerini doğruluyordu ama sonuçta anne kız konuşmuşlardı. Neler söyleyecekleri konusunda ayrıntılara kadar kararlaştırmış olabilirlerdi. “Sözleşme örneğini görmem mümkün mü?”

“Elbette.”

Madelyn çekmecelerden birini açtı, dosyaları karıştırdı ve yosun yeşili bir klasör çıkardı. “İşte burada.” Klasörü masanın üstüne koyup, ona doğru itti. Eric eğilip klasörü aldı ve içeri incelemeye başladı. Sözleşmeyi bulana kadar sayfaları çevirdi. Söz konusu maddeyi bulmak birkaç saniye sürdü. Aynen söyledikleri gibiydi. Carrie Edwards’ın imzaladığı sözleşmenin üstünden neredeyse bir yıl geçmişti.

Düşüncesizce “Lanet olsun!” dedi. “Bir düğün planlamak bu kadar uzun mu sürüyor?” Sonra ne dediğinin farkına vararak bakışlarını kaldırdı. “Özür dilerim.”

Madelyn bir el hareketiyle özrü uzaklaştırdı. “Sözleşmenin örneğini ister misiniz?”

“Sakıncası yoksa.” Buna ihtiyacı olup olmadığını bilmiyordu, ama el altında durmasında zarar yoktu.

Madelyn sözleşmeyi aldı. Bir dolabın kapağını açarak içindeki yazıcıyı çalıştırdı ve her sayfanın tek tek kopyasını aldı. Sonra basılan sayfaları bir araya getirip, köşelerinden zımbaladı ve Eric’e uzattı. Aynı işlemi asıl dosyalar içinde gerçekleştirip, klasörü çekmecedeki yerine geri kaldırdı. O tüm bu işlerle uğraşırken, Eric sessizce bekledi.

Rozetinin üstüne bahse girerdi ki, eğer bu dört kadından biri cinayet işlemeye karar verirse, cinayet önceden iyice etüt edilmiş, tasarlanmış ve titizlikle uygulamaya konmuş olurdu. Hiçbir ayrıntı şansa bırakılmaz, hiçbir eylem fevri yapılmaz, geride tek bir ipucu bırakılmazdı. Muhtemelen yaptıkları da yanlarına kâr kalırdı. Bu düşünce onu eğlendirsin mi, sinirlendirsın mi karar veremedi çünkü içindeki polis hiçbir suçun kâr kalması düşüncesini benimseyemiyordu. “Claire’den kaçta ayrıldınız?”

“Beş on beşte.”

“Tam olarak mı?” diye sordu; bu kadar kesin bir cevap çok hoşuna gitmemişti. Deneyimlerine göre insanlar hangi saatte ne yaptıklarını bilirlerdi, ama dakikasına kadar değil.

“Tam olarak,” diye onayladı Madelyn. “Ben bir saat insanıyım. Hepimiz öyleyiz, daha önce söylemiştim. O gece nezaret etmem gereken bir düğün vardı. Önceden orada olmalıydım.”

“Düğün neredeydi?”

Yerini söylediğinde, deneyimlerine dayanarak oraya ulaşmasının en az kırk beş dakika alacağını biliyordu. Üstelik mekân Hopewell’in tam ters tarafındaydı. “Oraya kaçta ulaştınız?”

“Altı sıfır iki. Tedarikçilerden bir kısmı kiliseye gelmişti bile. Hatta davetlilerden bir kısmı da. Dilerseniz beni doğrulamaları açısından size bir isim listesi verebilirim.”

“Lütfen,” dedi nazikçe ve verdiği isim listesi ile telefon numaralarını not almaya devam etti. Tanrım, bu kadınlar ürkütecek kadar organizeydi. Madelyn onun zanlı listesine hiç girmemişti

ama aslında çok uygun bir adaydı. Ancak verdiği ayrıntılar onu aklıyordu. Eğer kiliseye söylediği saatte vardıysa, eve gidip giysilerini değiştirmek bir yana, Carrie'yi öldürüp Hopewell'den kiliseye kadar ulaşması mümkün değildi.

Üstelik Jaclyn için de iyi bir tanık olmuştu. Adli tabibin verdiği ölüm saati, Jaclyn'in salonu terk ettiği saate yakındı - Carrie'yi öldürüp, kalabalık bir kalede sakın bir şekilde çörek yemeye gittiğinde Jaclyn'in üstü başı kan içinde olmalıydı.

Carrie'nin cinayeti plansızdı. Onu her kim öldürdüyse, arkasında bir kan gölü bırakarak öfke içinde kaçmıştı. Bunun netleşmesi için Jaclyn'in giysilerinde kan bulunmadığına dair sonuçların gelmesi gerekiyordu, ama emin olduğu tek şey bu kadınlardan hiçbirinin panikleyecek cinsten olmadığıydı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Jaclyn Wilde'ın kendini kaybedip Carrie Edwards'ı öldürdüğü sahneyi kafasında canlandıramıyordu. Onu her haliyle gözünün önüne getirebiliyordu-özellikle altında, çıplak ve doyuma ulaşmış halde- ama katil olarak asla. Hâlâ zanlı listesindeyken, onu çıplak hayal etmemeye özen göstermeliydi.

Her ne kadar objektif olmaya çalışırsa çalışsın, akli hep birlikte geçirdikleri geceye gidiyor ve o konuda bir türlü objektif davranamıyordu.

İşin iyi yanı, Jaclyn'i aklamaya bir adım daha yaklaşmıştı. Kötü yanıysa, neredeyse herkesin nefret ettiği Carrie' nin katili konusunda başa dönmeleri idi.

Madelyn'den öğrenebileceği başka bir şey kalmamıştı. Çok netti ve Jaclyn için iyi bir tanık olmuştu. Yine de bir şey söylemeden önce giysilerin raporu gelene kadar beklemek zorundaydı. Diğer seçenekleri araştırarak vakit geçirmeyi umuyordu. Bir şeyler kaçırıp kaçırmadığını kontrol etmek için bir an notlarına baktı; her şey yerli yerinde görünüyordu. Sonunda defterini kapadı ve ayağa kalktı. "Sorularıma cevap verdiğiniz için teşekkürler, Bayan Wilde. Konuyla ilgili sizi haberdar edeceğim."

Madelyn yine o küçümseyici kişneme sesini çıkardı. Bu, kadınsı bir homurdanma gibiydi.

Diğer iki kadın düşmanca ifadeleriyle hâlâ yerlerindeydiler. Jaclyn'in kapısı yine kapalıydı. Eric iki kadınla vedalaştı ve dostça gülümseyerek onlara bir bakış attı. Kırmızı saçlı olanı gözlerini kısarak, dişlerini gıcırdattı.

Çok yakında Jaclyn temize çıkacak, ama her şey için çok geç olacaktı. Hatta onu sorgulamaya gittiği an şansını kaybetmişti. Arabasına binerken kokarca yorumunu hatırladı ve içi ürperdi. Kapının önünde durup arkasından bakan iki kadın gibi, Jaclyn'in de uzun süre bu nefreti sürdüreceğini düşündü.

Birden aklına geldi: Jaclyn annesine birlikte geçirdikleri geceden söz etmiş miydi?

Yok canım.

Her şeyden önce, geveze değildi. İkincisi de, Madelyn bağırsaklarını deşmeye kalkmamıştı.

15. BÖLÜM

JACLYN, KAPISININ DIŞINDA MADELYN’NİN SESİNİ duydu. Peach ve Diedra’nın art arda bir şeyler soran sesleri de onunkine karıştı. Daha iyi duymak için bir an durdu. Eric’ in boğuk sesi gelmiyordu. Rahatlayarak derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Yine de gittiğinden emin olmak için etrafa bakındı ve sordu, “Ne oldu?”

“Dün öğleden sonra ne yaptığımı ilgili bir sürü soru sordu ve notlar aldı,” diye yanıtladı Madelyn. “Sanırım Carrie’yi benim öldürmediğimden emin olmaya çalışıyordu, ama bunu yapmama imkân yoktu zaten. Claire’de çöreklerimizi yedikten sonra geri dönüp, görevi tamamlayıp tekrar düğüne yetişemezdim.”

Peach sordu “Claire’de çörek mi yediniz?”

“Dün öğleden sonra, Carrie bizi kovduktan sonra,” dedi Jaclyn.

Diedra keyifsizce püfledi. “Birincisi: Bugün beraber yi yelim diye yeterince çörek alabilirdiniz. Öylesine söylüyorum. İkinci ve daha önemlisi: Nerede olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu ve Madelyn senin tanığın.”

“Belki,” dedi Jaclyn mutsuzca. Madelyn’i sorgulayacağını tahmin etmeliydi. Eğer bunu önceden düşünebilseydi, hazırlıksız yakalanıp şok yaşamazdı. Oysa öylesine ani bir hiddet dalgasına kapılmıştı ki, hâlâ titriyordu.

Madelyn “Bilmiyorum,” diye ekledi. “Dün öğleden sonra saat üçten düğüne gidene kadar ne yaptığımı sordu.” “Kim bilir” anlamında omuzlarını kaldırdı. “Bu sabah gazete alan oldu mu? Televizyonda ayrıntılı bir haber yok. Belki gazeteler cinayetin kaçta işlendiğini yazıyordu.”

Kimse almamıştı. Diedra “Ben gidip bir tane alırım,” diyerek çantasını ve araba anahtarlarını kapıp, kapıya doğru hızla ilerledi. Peach, “Ben bir kahve ve brownie daha alacağım,” diyerek mutfığa doğru yürüdü.

O sırada “Neden?” diye sordu Madelyn, “sen sorgulanmadın?”

Kalorilere kafa yoracağına sinirlerini çikolatayla yatıştırması gerektiğini düşünen Jaclyn de onlara eşlik etti. “Sorgulanmadığım için kendimi avutmaya çalışıyorum.”

“Ne?”

“Tanrı aşkına, Madelyn, belden aşağın öldü mü senin?” Kapıda Jaclyn’i görünce ona suçlu bir bakış attı. “Affedersin, tatlım, ama *biliyorsun* annenin de bir aşk hayatı var ve...” “*Peach!*” Madelyn’in sesi gayet tehditkârdı.

“Aslında biliyorum.” Jaclyn bir kahve ve tepsiden bir brownie daha aldı.

Peach, “Sana söylemişim” bakışlarıyla brownie’den bir ısırık aldı. “Görüyorsun. Manastırın Baş Rahibesi gibi davranmana gerek yok. Dediğim gibi adam testosteron saçıyordu. Kimyasal reaksiyondan ateş bastı - neyse ki ona karşı öfke doluydum, olmasam düşünün neler olurdu!”

Jaclyn aldığı kahve yudumunda az kalsın boğuluyordu. “Ben o dedektiften en az yirmi yaş büyüğüm ve aynen sen de öyle, Peach Reynolds. Testosteron konusunu fark etmedim, sen de fark etmemeliydin.”

“Artık kadınlar kendinden genç erkeklerle takılabiliyor. Kendi adıma ben bunda bir yanlışlık görmüyorum. Pinpon herifler her zaman budala genç kızların peşinden koşabiliyor da, neden bizim yaşımızdaki kadınlar kendi çapında biraz eğlenemiyor? Aslında son derce mantıklı çünkü hamile kalma gibi bir derdimiz de yok. Bekâret, genç ve budalalar için geçerli olmalı, olgun ve bilge olanlar için değil.”

Kaçmalı mı yoksa orada öylece durmalı mıydı? Eric’le ilgili eteğindeki taşları döküp - onunla yatma konusu hariç- tanıştığını söylemeli mi yoksa sessiz kalmaya devam etmeli miydi? Jaclyn ne yapacağını bilemedi ama bildiği bir şey vardı. Eric’in testosteronu konusunda ne annesini ne de teyzesi yerine koyduğu birini dinlemek istemiyordu. Ne diyeceğini bilemeden “uh” diye

başladı, ama bir şey söylemese de dikkatler ona çevrildi. Madelyn ellerini beline dayadı. “Sana bir haberim var. Olgun ve bilge biri olduğun andan itibaren bekâreti düşünmek için artık çok geç. At çalındıktan sonra ahırın kapısını kapatsan ne olur?”

“İyi ya işte! Olgun ve bilge kadınlar bekâr kalmamalı; kendi gustumuz doğrultusunda yaşamalıyız. Bu durumda da hedef genç erkekler oluyor.”

“O adam cinayet zannıyla kızımı soruşturuyor! Sen aklını filan mı kaçırdın? O adam gusto mu, gulaş mı, creme brulee mi, ne halt olursa olsun - onu sevmedim!”

Bir an düşündükten sonra Peach onayladı. “O başka. Kişisel olarak onu ben de sevmedim ama kişisel bakmazsak uzun, esmer ve haşin... Bana uygundur.”

Jaclyn yemeye çalışırsa boğulacağını düşünerek, brownie’yi kâğıt bir peçetenin üstüne koydu. Eric’le aralarında... *Bir şeyler* olduğunu anlatsa kim daha çok utanırdı; Peach mi, Madelyn mi yoksa kendisi mi? Olmuş bitmişti işte çünkü tek bir gece, bir ilişki demek değildi. Oysa şu an söylenenler doğrultusunda, o tek gece hakkında bile konuşulacak ne çok şey vardı. Önemsemediğinden değil, çünkü o “gece” artık geçmişti ve ikinci dereceden delillerle kendisini Carrie cinayeti için tutuklamadığı sürece aralarında başka hiçbir şey olmayacaktı.

Şu an bir şey söyleyemezdi çünkü ortada konu bile yokken konuşulacak bir sürü şey olurdu. Oysa cinayet zannıyla sorgulanmak, üstünde konuşulacak bir konuydu. Nasıl becereceğini bilmesine de, Eric’le ilgili o geceyi unutup, asıl önemli konuya odaklanmalıydı.

Yüksek sesle “İş dışında bir şey düşünemiyorum,” diyerek annesinin ve Peach’in tartışmasına çomak soktu.

İkisi birden ona baktı. “Ne?”

“Bütün bu olaylar kontrolümden çıktı. Hoşuma gitmiyor ama geri çekilip hâlâ kontrolümde olan şeye, yani işime odaklanmalıyım. Oysa, ah... Kahretsin, o buradayken, evrak çantamı geri alıp alamayacağımı sorabilirdim. Ben ne yaptım? Fırtınalar estirip, küçük bir çocuk gibi ofisime saklandım.” Alnına bir şaplak vurdu.

“Diedra’yla birlikte o dosyaları tekrar indirdiğinizi sanıyordum,” dedi Peach. “Bulldog provası ve töreni için evet, çünkü sıradaki ve en acil olanı o, ama diğerlerini de hazırlamamız gerek.”

Madelyn, brownie’sinin köşesinden bir ısırık alıp çiğnedi.

“Can sıkıcı, ama halledemeyeceğimiz bir şey değil. Her yerden bilgiye ulaşabiliriz, önemli olan düzenli bir şekilde onları sıralamak.”

“Biliyorum, ama başka şeye ayıracağımız zamanı kaybedeceğiz.”

“Brownie yemek gibi,” diyerek gülümsedi Peach. “Tatlım, ne kadar asap bozucu olduğunu tahmin ediyorum ama yakında bitecek ve her şey yoluna girecek. Onu sen öldürmediğine göre kanıtlayabilecekleri bir şey yok.”

“İkinci derecede deliller...”

“Herkes için geçerlidir. Carrie’ye garezi olan herkes için. Elbiselerini kan örneği aramak için aldıklarını varsayıyorum. Cinayeti sen işlemediğine göre kan da yok. Tüm incelemeler yapıldı, tüm raporlar yazıldıktan sonra temize çıkmış olacaksın.”

“CSI’da böyle mi oluyor?”

“Flört ettiğim tüm adamlar *CSI* seviyor, dolayısıyla ben de artık *CSI* seyircisi oldum. Dizide en güçlü zanlı hiçbir zaman katil çıkmaz, bu rahatlatıcı bir durum. *CSI* bir yana, sağduyum kan örneği aradıklarını söylüyor. Giysilerinin tek alı- konma sebebi bu. Hey tatlım, dün gece elinde barut izi filan aradılar mı?”

“Hayır, neden?”

“Demek ki vurularak öldürülmemiş. Öyle olsa, barut izi ararlardı.”

Bu demek oluyor ki, Carrie’nin vurularak öldürüldüğü konusundaki varsayımı yanlıştı. Her cinayetin öncelikle tabancayla işlendiği konusunda bir şartlanması vardı. Ortada bir çete olsa belki, ama ya diğer katiller?

“Birini öldürmenin sayısız yolu var,” dedi Madelyn. “Boğmak, kafasına vurmak, yüksek bir yerden itip kaza süsü vermek. Hımm, tabii zehir de var, ama o zaman Irena ya da Audrey’i sorgularlardı, değil mi? Zehri geçelim.”

Carrie’nin nasıl öldürüldüğü konusunda tartışılacak liste hayli uzundu ve buna Jaclyn de komik katkılarda bulunabilirdi ancak yapacak işleri vardı. Saatine baktı; Diedra nerede kalmıştı? “Dunwoody’deki randevuma gitmeden önce kuru temizleyiciden alacaklarım var. Gazete ilginç bir şeyler yazıyorsa bana da haber verin.”

Cüzdanı ve randevu defteri ile Diedra’yla birlikte yeni hazırladıkları dosya klasörünü de kaptı -keşke evrak çantası yanında olsaydı- ve arka kapıdan dışarı çıktı.

Eric, Jaguar’ma yaslanmış, kollarını kavuşturmuş onu bekliyordu. Jaclyn aniden durunca, ince ökçeler beton zeminde kaydı. Öfkeyle karışık kontrol edilmesi güç bir panikle midesine bir yumruk oturdu, saçları adeta kafa derisinden yukarı fırladı. Az kalsın geri, içeri kaçacaktı -eli hâlâ kapı kolundaydı- ama bu korkakça olurdu. Zaten şanslı varken Carrie’ye tokadını iade etmediği için pişmanlık duyuyordu, o yüzden yerinde kalmak için kendini zorladı.

Eric Jaguar’dan uzaklaşıp ona doğru yaklaştı. Korkaklık utanılacak bir şey değildi, eli yavaşça kapı kolunu çevirmeye başladı. Eğer ona bir şey söyleyecek olursa, yanında şahidi olsun istiyordu.

Ela gözlerini kısarak, ruhsuz polis sesiyle “Korkarım kasabayı terk etmemenizi söylemek zorundayım,” dedi.

Kasabayı terk etmemek mi? Zaten şu anda kasaba dışındaydı; burası Atlanta değil, Hopewell’di. “Kasabanın tanımı nedir? Hopewell mi, yoksa daha büyük olan Atlanta mı? Bir randevu için Dunwoody’ye gidiyorum. Kasaba içi sayılır mı?” Yüzünden belli belirsiz, sabırsız bir ifade geçti. “Dunwoody sorun değil. *Bölgeyi* terk etmeyin. Mesela tatil için Bahamalar’a gitmeyin.”

Tekrar düşünebildiğinde, Jaclyn ne halt etmeye orada olduğunu sorguladı. Arabasına baktı. Kendi arabasının yanına park etmişti. Eğer ona söylemek istediği bir şey varsa, içeri gelip söyleyebilir ya da telefon edebilirdi. Premier’in telefonunu ve kendisinin içerde olduğunu biliyordu. Üstelik onda cep numarası da vardı. Sanki ne kadar sürerse sürsün beklemeye hazır gibi Jaguar’ına yaslanmıştı. Oysa bütün gün içerde çalışabilirdi de.

Bir şey kesindi: Diedra çıktığında orada değildi, yoksa içeri koşar haber verirdi. Demek ki gitmiş, sonra geri dönmüştü. Onunla konuşmak istemediği halde şüpheyle “Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu. Bir bit yeniği vardı ve ne olduğunu bilmek istiyordu. “Arabamı mı aramak istiyorsunuz?” “Arama emri olmadan böyle bir şey yapamam,” dedi sakın bir sesle.

“Belki de arama emri olmadan yapmak üzereydiniz.” Öfkeyle ona bakarken, çenesi kilitlenmeye başlamıştı. “Hayır, bayan. O işi kitabına uygun yaparım.” “Arabama yaslanmıştınız, eğer yasal olmayan bir araştırma yapıyorsanız ne halt ediyorsunuz?” diye sert bir sesle sordu. Kendi sesindeki düşmanlığı duyabiliyordu - soğukkanlı davranmak için yaptığı onca telkin işe yaramıyordu. “Sizi bekliyordum.”

“Hangi sebeple? Söylemek istediğiniz bir şey varsa neden içeri gelip söylemiyorsunuz? Ayrıca telefonla arayabilecekken neden geri geliyorsunuz?”

“Aradığımda atlatılma ihtimaline karşı gelmeyi uygun gördüm.”

Başını aniden yukarı kaldırdı, gözleri alev saçıyordu. “Sizinle işbirliği yaptım. Annem de öyle. Atlatılacağınıza dair en ufak bir imada bulunmadık.”

“Evet, bayan. İşbirliği yaptınız,” dedi dümdüz bir sesle.

“Bunun için size müteşekkirim.”

Sürekli “bayan” diye hitap etmesi onu çileden çıkarıyordu ve o da bunu gayet iyi biliyordu.

“O halde mazeretinizin tutar bir tarafı yok, dedektif.” “Mesajımı aldığınızdan emin olmak istedim.”

Kısaca “Aldım. Açık ve net,” dedi. Arabasının yanında duran diğer arabaya baktı ve aklına birkaç soru geldi. “Hangi arabanın benim olduğunu nereden biliyorsunuz?” Sonuçta Madelyn’le arabası tıpatıp aynıydı.

“Plakayı kontrol ettim.”

Harika! İsminin tüm emniyette geziyor olması sevimsiz bir düşünceydi, ancak yapabileceği bir şey yoktu. Bir cinayet davasının zanlısı olduğu da sır değildi kuşkusuz. Yorum yapmadan ikinci soruya geçti. “Dışarı çıkacağımı nereden bildiniz?” Yemek için dışarı çıkana kadar öylece arabaya yaslanmış duracak hali yoktu. Cevabı tahmin ediyordu, ama yine de bilmek istedi.

“Evrak çantanız bende, unuttunuz mu? İçindeki her şeyi okudum. Programınızı biliyorum, o yüzden Dunwoody’deki randevunuzdan haberdarım.”

Aynen düşündüğü gibiydi. Dişlerini gıcırdattı. Ondan *herhangi bir şey* istemekten nefret ediyordu, ama sormanın tam zamanıydı. “Çantamı geri alabilir miyim?” Reddetmeden önce devam etti. “Ya da çanta sizde kalsın, ben içindekileri alayım. O dosyalara ihtiyacım var. Onu da yapamıyorsanız, bana dosyaların bir *kopyasını* çıkarır mısınız?”

“Evrak çantası cinayet mahallinde bulunmuş bir delildir.” Bu, kocaman bir HAYIR anlamına geliyordu. “İçindeki muhteviyatın sizin için kopyalanmasında bir sakınca görmüyorum. Teğmene danışacağım, onaylarsa onları size ulaştıracağım.”

Kahretsin, teşekkür sırası ondaydı. Sözcükler ağzının içinde kötü bir tat bıraksa da, çıkmalarına izin verdi. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.”

Tanrım, onunla konuşmak, bir yaranın üstündeki bandajı kaldırıp yeniden kanatmaya başlamak gibiydi. Bunu yapmasına müsaade edemezdi. Kızgın olabilirdi ama onu incitmesine ve onun bu kadar değerli olmasına izin veremezdi.

Zihninin derinliklerinde bir ses, çok geç diye fısıldadı. O sesi Eric’i eve davet ettiğinde dinlemeliydi, ama onu duymak istememişti. Şu an tek istediği, sesin ve Eric’in yok olmasıydı. Bu durumla başa çıkabilirdi, *çıkmalıydı*. Zaman alacaktı, ama yapabilirdi.

“Başka bir şey var mıydı?”

“Hayır, şimdilik bu kadar.”

Olabildiğince ifadesiz bir yüzle arabasına binmek için yanından geçti ve arkasına bakmadan oradan uzaklaştı.

Arabasına bindiğinde Eric dokunaklı bir şekilde aman ne iyi geçti diye düşündü. Bölgeyi terk etmemesi gerektiğini söylediğinde hoşuna gitmeyeceğini biliyordu, ama bunu yapmak zorundaydı. Kitabına göre davranıyor, kuralları uyguluyordu. Jaclyn’e özel ilgisi olduğunu düşündürecek en küçük bir imada bulunmamış, küçücük bile olsa ondan herhangi bir iyilik istememişti. Karşılığında Jaclyn ona, üstüne basıp ayakkabısından temizlemek zorunda kaldığı bir sümüklü böcek gibi bakmıştı.

Özellikle buna kızmıştı çünkü Jaclyn’i zanlı listesinden çıkarmak için elinden geleni yapıyor, aynı zamanda kurallara uygun oynuyordu; aksi takdirde onu davadan çekerlerdi. Şubedeki diğer tüm dedektifler de davayı çözmek için elinden geleni yapardı ve hepsi iyi çocuklardı, ama ondaki motivasyon hiçbirinde yoktu.

Önceki gece çok geç yatmış ve sabah erkenden kalkmıştı. Henüz merkeze bile gitmemişti çünkü önce Madelyn Wilde’la olan görüşmesini halletmek istiyordu. Bu kadar düzenli olması işe yaramıştı; defterine not almadan tualete gidip gitmediğini düşündü - şifreli olarak tabii, böylece notlarına göz atan hiç kimse onun işediğini anlamazdı. Madelyn sağlam bir tanıktı. Laboratuvar raporu Jaclyn’in siyah giysilerinin Carrie’nin kanıyla kaplı olduğunu söylemediği sürece, ki bunu şiddetle umuyordu, Jaclyn aklanma yolundaydı.

Eric’in sevinci Jaclyn ona yüz verdiği için değildi, aksine kadın öylesine öfkeliydi ki, ona şüphelenme fırsatı bile vermiyordu.

Yine de gözlerinden alev fışkırırken harika görünüyordu. Soğukkanlı kızımız kontrolden çıkabiliyor ve Eric bunun çok keyifli olduğunu düşünüyordu. Bu kontrolü yatakta da kırabilirdi; tırnaklarını sırtına geçirmesi sağlayabilir, çılglık atmamak için yastığı ısırtabilirdi ama en çok da bunu yatak dışında

da yapabilme düşüncesini sevdi. Berbat kahve yapmasıyla eşdeğer bir şeydi bu. Hem soylu hem de avam bir yanı vardı. Kendisinin de öyle hissettiğine dair bir ipucu vermemişti. Belki de Eric'in kendine güveni konusunda sorunu vardı.

Bunu bir an düşündü ama sonra başını salladı. Yok be. Sadece, saçlarının bozulacağını dert etmeden ya da Eric sesini yükselttiğinde gözyaşlarına boğulmadan onunla alt alta, üst üste yuvarlanıp, itişip kakışmayı arzuluyordu. Bu sabah gördüğü kadarıyla Jaclyn'de o potansiyel vardı - yeter ki bunu yapmasına izin versin.

Her şeyden önce, onu temize çıkarmak gerekiyordu. Davranış biçimlerini daha sonra da ettüt edebilirdi.

Listesindeki ilk durağı, terzi Gretchen Gibson'ın ortası fiskiyeli, "U" şeklinde, üç tarafı otoparkla çevrili seçkin bir alışveriş merkezinde bulunan Elegant Stitches adlı dikiş atölyesiydi. Dükkân, "U"nun sol bacağına kalıyordu. Saat henüz erken olduğundan -daha dokuza bile gelmemişti- otopark boştu ama binanın arka tarafında, Elegant Stitches'in arka kapısının önünde park edilmiş bir Honda Civic vardı. Eric ön kapıya gitti ve cama sertçe vurdu. On saniye sonra tombulca, orta yaşlı bir sarışın göründü ve eliyle kapıda asılı olan "kapalı" yazısını işaret etti. Eric cüzdanını çıkarıp rozetini gösterdi. Kadının ağzı şaşkınlıkla "O" şeklinde açıldı. Parmağıyla bekle işareti yapıp gözden kayboldu. Neredeyse aynı anda, elinde anahtarlarla tekrar belirdi. Eric anahtarın kilidin içinde defalarca dönmesini, sonra zincirin ve nihayet kapının açılmasını bekledi.

"Gretchen Gibson?"

"Benim," dedi temkinli bir şekilde. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Dedektif Eric Wilder. İçeri gelebilir miyim?" "Tabii, tabii. Elbette." Geri çekilip kapıyı ardına kadar açtı. Eric içeri girdikten sonra tekrar kapatıp kilitledi. "Carrie Edwards'la ilgili, değil mi?"

Sesinin rahat ve alçak tonda olmasına özen göstererek, "Uygunsanız size onunla ilgili birkaç soru sormak istiyorum," dedi. Dedektif olmanın önemli özelliklerinden biri, insanları konuşturmayı becerebilmektir. Eğer kendilerini rahat hissedерlerse daha çok konuşurlardı. Gretchen Gibson'dan otuz santim kadar daha uzundu, kadını şimdiden sindirmiş olabilirdi. Cüssesi konusunda yapabileceği bir şey yoktu, ama sevimli görünmek için elinden geleni yapabilirdi.

"Gazetede dün öğleden sonra öldürüldüğünü okudum," dedi. "Ayrıca birkaç arkadaşım da arayıp, haber verdi." Derin bir iç çekti, sonra tombul omuzlarını dikleştirdi. "Sanırım tartıştığımızdan haberdarsınız."

"Zor bir müşteri olduğu izlenimi edindim."

Yüzü hiddetle kızardı. "Zor mu? Bu, Charles Manşon için biraz huysuz demekle eşdeğer. O kadın acımasız, ahlaksız, gerçek bir sürtüktü ve bunu söylemekte hiçbir sakınca görmüyorum."

"Neler olduğunu bana anlatır mısınız?" Sesinde nazik bir davet vardı.

Gretchen Gibson dudaklarını sıktı. "Arkada hazır taze kahvem var. Bir fincan ister misiniz? Ofisime gidip oturalım ve size Carrie Gibson'la uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu anlatayım."

Yaklaşık yarım saat sonra Eric dükkândan çıkarken elinde birkaç sayfa not tuttuğu defteri vardı ve listesindeki bir muhtemel zanlının daha üstü çizilmişti. Terzi resepsiyon salonundan çıkarken Carrie Edwards hâlâ capcanlıydı. Öldürüldüğünde ise atölyesinde, yeni bir müşterisiyle birlikte yapacağı gelinliğin ayrıntılarını konuşuyor, ölçülerini alıyordu.

Gretchen Gibson kafasını şişirmişti. Onun söyledikleriyle yola çıkacak olsa, Carrie Edwards'ı öldürmek istemeyenleri listelemek daha kolaydı. Baş nedimesi bile Carrie'yle sıkı bir kavga ettikten sonra düğünü terk etmişti.

Kurbanların çoğunu öldürmek isteyen bir ya da birkaç kişi bulunurdu. Carrie Edwards söz konusu olduğunda, bir futbol stadyumu kiralamak gerekiyordu.

16. BÖLÜM

ERİC MERKEZE DÖNMEDEN ÖNCE, MCDONALDS'IN arabaya servisinden bir fincan kahve almak için cama yanaştı. Bayan Gibson'ın kahvesi aromalı değildi, standart kahveydi ama o kadar suluydu ki, fincanın dibini görebiliyordu. Şu anda kafeine ihtiyacı vardı. Mickey D. güzel kahve yapıyordu ama bir kere daha benzer bir olay yaşama riskine girmeden, tercihini sorun çıkarmayacak araba servisi için kullandı.

Kasada yaklaşık bir seksenlik, sırık gibi bir kız duruyordu. Pencereyi açıp sordu. “Krema, şeker?” derken kızın iri gözleri biraz daha açıldı ve tezgâha doğru dönerken zorlukla *Polis Çağır* diyebildi.

“Hayır, sade olsun.” Hızla içeriye göz gezdirdi. Tezgâhın arkasındaki herkes, her zaman yaptıkları gibi siparişler için koşuşturacaklarına, kazık gibi dikiliyorlardı. Müşterilerin çoğunu göremiyordu ama gördükleri de hareketsiz duruyorlardı.

Hayır olamaz. Yine mi?

“İçine edeyim...” diye mırıldandı. Gaza basıp gitmemek için kendisiyle mücadele ediyordu. Bütün istediği bir fincan kahveydi ama bok herifin teki soymak için burayı uygun görmüştü. Evrende huzur içinde kahve içilebilecek bir yer var mıydı acaba?

Soyguncuyu göremiyordu ama iyi bir tahmini vardı; neredeyse tam Eric'in arabasının önüne açılan yan kapıya yakın duruyordu. Göremediği bir diğer şey ise herifin herhangi birinin kafasına silah dayayıp dayamadığıydı. Etrafına baktı. Evet, işte oradaydı. Motoru, hâlâ çalışan döküntü egzoz borusundan zehir akıtıyordu. Sürücüsü yoktu, demek bu geri zekâlı yalnız çalışıyordu.

Patlak gözlü kız kahveyi uzattı. Eric başıyla onaylayıp kahveden bir yudum alır gibi yaptı. “Bu kahve bayat. Lütfen taze bir kahve verir misiniz?”

Kız ona şaşkınlıkla baktı. “Bakın, taze bir kahve yapmak o kadar sorunsuz, yöneticinizle görüşmek istiyorum.” Bir yandan konuşurken, cüzdanını çıkarıp çaktırmadan kıza rozetini gösterdi. Kız derin bir nefes aldı, başıyla hafif bir işaret yaptı ve “Tamam efendim. Bir dakika içinde hazırlıyorum.”

Lanet olsun. Peki, şimdi ne olacaktı? Arabasını sürücü kapısından çıkamayacak kadar duvara yanaştırmıştı. Olabildiğince hızlı kahveyi bardak tutucuya koydu, emniyet kemerini çözdü ve yolcu koltuğundan sürünerek dışarı çıktı.

Çıkarken kahveyi de yanma aldı. Kaybedecek tek saniyesi yoktu. Herif elini çabuk tutabilir, insanlar zarar görebilirdi. İsteyebileceği son şey, kalabalık bir fast food restoranına yayılım ateşi açılmasıydı.

Kahvenin plastik kapağını açtı, arabanın önünden dolandı ve tam tabancasını çekerken, elinde bir para torbası ve bir tabancayla kapıdan dışarı fırlayan kaim enseli bir mankafayla çarpıştı. Mankafa kükredi. “Çekil, geri zekâlı!” diyerek silahını Eric'e doğrulttu. Eric sol eliyle kahveyi mankafanın yüzüne fırlattı. Mankafa böğürdü ve istemsizce iki elini de yüzüne götürdü; ona bir adımdan daha yakındı, öyle ki kolunu kaldırırken silahı neredeyse Eric'in burnuna çarpacaktı. Eric elini uzatıp adamın bileğini yakaladı ve şiddetle bükte. Mankafa küçük bir kız çocuğu gibi ciyakladı; panikle avazının çıktığı kadar bağıyordu. Sonunda silahı düştü ve hızla kaldırımın karşısına kaydı. Silahın düşünce çıkardığı ses ve kayma hızı Eric'i bir an afallattı. Ağır bir silah ne öyle ses çıkarabilir, ne de kayarak gidebilirdi. Ancak hafif bir malzeme, plastik gibi -

Yoksa lanet şey bir *su tabancası* mıydı?

“Buraya kadar!”

Eric mankafayı arabaya doğru sürükledi, yüzünü kaportaya dayadı ve adam zırlamaya devam ederken kelepçeleri taktı. Öylesine öfkeliydi ki, tepesinden neredeyse buhar fişkırıyordu. “İçine ettiğimin kahvesi için bir daha hiçbir yerde durmayacağım.”

McDonalds'm önüne dökülen müşteriler arkasında durmuş onu alkışlıyordu.

“Hey Wilder, kahramancılık oynamak için gittiğin yerleri soysunlar diye bu heriflere para mı ödüyorsun?”

Şubeye adımını attığı anda alaylar başlamıştı. Homurdanarak masasına doğru ilerlerken, Garvey de sırtarak ona doğru yürüdü. Tanrım, etrafındaki herkes sırtıyordu. “Röportaj yaptıkları şu çocuk harika bir iş çıkardı, ama ne tarz bir kahve için durmayacağın kısmını biplemek zorunda kaldılar. Tabii dudak okumayı azıcık bilen biri bile ne dediğini anlar. Bu arada, teğmen seni istiyor.”

“Şimdi mi?”

“Evet.”

“Aman ne harika,” Eric söylenmeyi sürdürerek merdivenleri tırmandı. Yerel TV kanallarından birinin restorandaki müşterilerle röportaj yapmasını nasıl engelleyebilirdi? Elini çocuğun ağzına kapatıp, sessiz olmasını mı söyleyecekti? Üstelik oradaki kaç kişinin kahveyle ilgili yorumunu duyduğu hakkında bir fikri yoktu. Muhabir konuşmak için her zamanki gibi koca gözlü, kepçe kulaklı, televizyona çıkacağı için yerinde duramayan fırlama bir velet seçmişti. Neden hiçbir zaman utangaç, yüzünü annesinin kolunun altına saklayan bir çocuk seçilmezdi?

Tüm öğlen haberleri bununla doluydu. “Vay canına!” Velet, Eric’in kahveyi mankafanın yüzüne fırlatışını taklit ediyordu. Yüzünde sanki Noel arifesindeymiş gibi bir sırıtma vardı. “Sonra soyguncunun silahını aldı ve onu arabanın üstüne ‘bammm’ diye fırlattı, işte böyle.” Bu hareketin de taklidi yapıldı. “Sonra, içine ettiğimin kahvesi için bir daha hiçbir yerde durmayacağım dedi.” Bu kısım biplenmişti ama Garvey haklıydı; veledin ne dediği konusunda hiç şüphe yoktu.

Teğmen Neille’in kapısını çaldı, “gelin” sesiyle içeri uzandı. “Beni mi görmek istediniz?” derken kendi sesinin huysuzluğuna inanamadı, ama umurunda değildi.

“Otur.” Neille siyah deri koltuğunda öne doğru kaydı, yüzünde kafası karışmış bir ifade vardı.

“Wilder, normal yöntemler kullanarak tutuklama yapma konusunda bir sorunun mu var?”

Eric ziyaretçi koltuklarından birine çöktü. “İnsanlarla dolu bir restoranda, havada kurşunlar uçuşsun istemedim.” Bu yeterince açık olmalıydı.

“Adamın silahının gerçek olmadığı düşünülürse, bundan daha şanslı olamazdın. Eğer onu vursaydın, medya ayağa kalkardı.”

“Eğer şanslı olsaydım, bu olaylar her seferinde beni bulmazdı,” dedi rahatsız bir sesle.

“Her neyse, valinin bürosundan aradılar. Seninle röportaj yapmak için beş talep var ve bir hayır kuruluşu seni başka bekârlarla birlikte müzayedeye koymak istiyor.”

“Oha, daha neler!” diye hırladı Eric, sonra kendine geldi. “Özür dilerim, efendim.”

Neille sırttı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Senin adına reddettim.” Ellerini başının arkasında kenetlerken sırtmaya devam ediyordu. “Ama röportajları atlatabilir miyim, bilmiyorum. Art arda iki gün kötü adamları alışılmadık biçimde dize getiriyorsun ve vali bunun süper bir tanıtım olduğunu düşünüyor.”

“Tek sorun benim tanıtım için vaktimin olmayışı.” Eliyle yüzünü sıvazladı. “Bir cinayeti soruşturuyorum. Ortalık zanlı kaynıyor ama hiçbiri katil olacak kadar iyi değil. Bu da yetmezmiş gibi, bütün sabahımı bu sirk gösterisine harcıyorum.”

“Anladım. Zaman kazanmak için elimden geleni yapacağım. Belki bu arada şansına spot ışıklarını senin gülümseyen yüzünden başka birine çevirecek bir olay çıkar da kurtulursun. Yine de vali röportajlar yapılacak derse, yapılacak.”

“Tamam, efendim.” Eric hüsranla ayağa kalktı ve masasına dönmek üzere odadan çıktı. Her adımında sırtan bir yüz onu izliyordu. Başa çıkamayacağı kadar çok işi vardı; zamanının böylesine heba olması için tam gününü bulmuştu.

Masasında yığılmış onu bekleyen raporlara ve evraklara baktı. Televizyondaki polis programlarıyla ilgili canını sıkın şeylerden biri de buydu: Her gün, her davada, her gerçek polisin uğraşmak zorunda olduğu dağ gibi evrak işini kimse göstermiyordu. Raporlar yazılacak ve dosyalanacak, dilekçeler yazılacak ve dosyalanacak, deliller her aşamada tasnif edilecek ve dosyalanacak...

Kendini iskemlesine attı ve raporları elden geçirmeye başladı. Jaclyn'in giysileriyle ilgili sonuçların henüz gelmeyeceğini biliyordu; daha dün gece laboratuara gitmişlerdi. Belki teknisyenler henüz teknisyenler henüz incelemeye bile almamışlardı. Giysiler ıslaktı, incelemeden önce kurutulmaları gerekiyordu.

Laboratuardan gelen bir ön inceleme raporu vardı. Tam kapsamlı analiz, zamana bağlı bir işti ama en azından doğru yolda ilerleyip ilerlemediklerini gösterirdi. Önemli olanla olmayanı ayırtırmak da zamanını alacaktı, ama bir yerden başlamak gerekiyordu.

Evrak klasöründen bir rapor çekip okumaya başladı. Dikkatini ilk çeken şey saçlar oldu - insan saçının dönüşebileceği hemen her renkten, hatta Eric'in özellikle ilgisini çeken şeker pembesi tonunda sayısız saç örneği vardı.

Garvey, Eric'in masasının yanında duran iskemleye oturdu. Eric bakışlarını ona çevirdi "Şunu gördün mü?"

"Gördüm."

"Beyaz bir saç."

"Nerden geldiği belli değil. Orası herkese açık bir yer." Bu, durumu fazlasıyla karışık hale getiriyordu ama belki de, getirmiyordu. Bazen çok karmaşık görünen bir şeyi eşelemeye başladığınızda, günün sonunda aslında cevabın ne kadar basit olduğunu görüp şaşırılabiliyorsunuz.

"Bu sabah Jaclyn Wilde'ın annesiyle görüştüm. Öylesine düzenli bir kadın ki, İsviçre bankaları bile önünde şapka çıkarır. Her dakikasının bir hesabı var. Dün öğleden sonra Jaclyn'le beraber Claire'de çörek yemeye gitmişler. Eğer katilimiz Jaclyn'se, olay yerini terk ettikten sonra sakın bir şekilde gidip annesiyle bir şeyler atıştırmış."

"Üstündeki kanlı giysilerle mi?"

"Aynen öyle."

"Zaten başından beri profile uygun görünmüyordu. Şu an onu tamamen liste dışı bırakamayız ama korkarım vaktimizi boşuna harcıyoruz."

Amirinin sözleri Eric'i rahatlatmıştı. Garvey'nin içindeki iyi adam, çoğu zaman onların içgüdülerine göre davranmalarına izin verirdi. Şu an ise başka bir kişiye odaklanma konusunda onun onayını almak keyifliydi.

Adli tabibin verdiği yaklaşık ölüm saati ile Jaclyn'in beyaz saçlı adamı gördüğünü söylediği saatler çakıştığı için belki de kurbanın hayatındaki beyaz saçlı adamları araştırmaları gerekecekti. Hayli derin kazmaları gerekiyordu ama en azından başlangıç için ellerinde kurbanın babası ile nişanlısının babası vardı. Hüzünlü bir gerçektir ama ne zaman bir kadın öldürülse, katil çoğu zaman ona en yakın erkeklerden biri olurdu.

"Çok güzel bir kızdı," dedi Corene Edwards. Sesi öylesine cılız ve üzgün çıkıyordu ki, Eric adamın bu acıyı atlatıp atlatamayacağını düşündü. Atlatabilenler olduğunu biliyordu; bu insanlar kendilerinin bile tahmin ettiğinden daha güçlü oluyorlardı ama o an için hepsi parçalanmış ve tamiri olanaksız bir görüntü veriyordu.

"Evet, haklısınız," diye nazikçe onayladı. Carrie Edwards'ın kişiliği berbat olabilirdi ama onların çocuğuydu.

Garvey'le birlikte, Edwards ailesinin salonunda yan yana oturuyorlardı. Seksenlerin tarzında tuğla bir evdi, bahçe son derece bakımlıydı. İç mekânın modası biraz geçmişti, ama tek bir toz zerresi bile yoktu. Oraya vardıklarında garaj kapıları açıktı. İçerde yan yana park edilmiş iki araç duruyordu: Kırmızı bir Ford ve mavi bir Ford kamyonet. Diğer arabalar giriş yolunu tıkamıştı. İçlerinden biri griydi ve Eric içeri geçmeden önce plaka numarasını kaydedip, sorgulattı; araç seksen üç yaşında bir kadına aitti. İçerde aile bireyleri ve arkadaşlar toplanmış, acılı aileye destek verebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Telefonlara bakıp taziyeye gelenleri karşılıyor, aynı zamanda eve yiyecek taşıyorlardı. Eric, üstünde yığılı yiyecekler yüzünden bel vermiş olan yemek masasının çökeceğini düşündü. Seksen üç yaşındaki kadın, Corene'in halası çıktı. En fazla bir elli boyunda olan kadın kürdan gibi incecikti. Katil olmasına imkân yoktu.

Yan komşu olarak kendini tanıtan otoriter bir kadın evdeki diğer konukların sorumluluğunu alarak, Edwards'larla polislerin baş başa kalabilmesi için onları arka taraftaki mutfağa götürdü. Carrie'nin babası Howard, başı önde eşinin yanında oturuyordu. Birbirlerinden destek alıp dik durabilmek için el ele tutuşmuşlardı. Onları ilk gördükleri Carrie'nin öldüğü gecedan beri daha da yaşlanmış görünüyorlardı. Howard'ın saçları kırışmaktan öte, aklaşmıştı; bir piyanistin uzun, kemikli ve zarif ellerine sahipti.

"Kim yaptı bunu bebeğimize?" Sesi titriyordu ve son sözcükle birlikte gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

"Henüz bilmiyoruz," dedi Eric. "Katilini bulmak için bize yardımcı olacağınızı umuyoruz. Dün resepsiyon salonunda tedarikçileriyle görüştüktan sonra kiminle buluşacağım söylemiş miydi?"

"Hayır," dedi Corene. Gözleri şiş, yüzü bembeyazdı. Sanki o kadar çok ağlamıştı ki, cildi kırmızıya dönüşme yetisini kaybetmişti. "Gelinliğini sevmemişti. Neden bilmiyorum; bence içinde prenses gibi görünüyordu ama Carrie bazı konularda çok titizdi. Düğününün mükemmel olmasını istiyordu. Söylediğine göre mükemmel bir adamla evleniyordu, o yüzden her şey mükemmel olmalıydı."

Aslında bu söylediğiyle, diğerlerinin baş belası tanımı uyuşuyordu ama Eric bu düşüncesini kendine sakladı.

"Bu akşam bizimle yemek yiyecekti," dedi Howard. "Bugün perşembe. Her perşembe akşamı bizimle yemek yer." Bir daha perşembe akşamı yemeklerinin olmayacağı düşüncesiyle zayıf göğsü indi, kalktı.

"Tartıştığı birinden hiç söz etti mi? Ya da ona kin duyan birinden?"

"Bilmiyorum," dedi Corene bitkince. "Carrie'nin bütün söylediği insanların sürekli sorun yarattıkları ama başa çıkabileceğiydi. Her şeyin nasıl görünmesi gerektiği konusunda sürekli konuşurdu."

"Gelinliği diken Gretchen Gibson, baş nedimeyle aralarında geçen bir tartışmadan söz etti."

"Taite Boyne. Evet, Carrie'nin en iyi arkadaşı. Carrie sorunu halledeceğini söylemişti, ben de öyle olduğunu varsayıyorum. Bildim bileli arkadaşlırlar."

"Bayan Boyne düğüne katılmaktan vazgeçmiş. Yeni bir baş nedime bulmaya çalışmak Carrie'de baskı yarattı mı?" "Yo, hayır. Başka biriyle görüşecekti. Taite'in elbisenin fiyatını karşılayamayacağını, ekonomik durumu yüzünden utandığım ve o yüzden katılamayacağını söyledi."

İki genç kadın arasındaki tartışmaya şahit olan Bayan Gibson'ın anlattığı öykü bu değildi, ama Eric Bayan Edwards'a karşı çıkmadı. Onun işi insanların konuşmasını sağlamaktı, kızdırıp susmalarına sebep olmak değil.

"Carrie herhangi bir şey için üzgün görünüyor muydu?" "Tanrım, hayır. Bulutların üstünde uçuyordu. Her buluşmamızda düğün için giderek heyecanlandığını görüyorduk. Yılın en büyük düğünü olacağını söylüyordu, öyle ki herkesin yıllarca konuşup taklit etmeye çalışacağı bir düğün olacaktı. Bu hoşuna giden bir duyguydu, yani insanların onu taklit etmeye çalışması. Düğünün bazı magazin dergilerinde bile yer bulacağını söylüyordu."

"Nişanlısı ve ailesiyle yolunda gitmeyen bir şey var mıydı?"

Howard yüzünü kaldırdı, sırtını biraz dikleştirmeye çalıştı. "Bunu Sean'ın yapmış olabileceğini mi söylüyorsunuz?" Öfkeyle de olsa ışık gözlerine geri dönmüş gibiydi. Ne istediğini anlamak kolaydı; yaşadığı acı için suçlayacak somut birine ihtiyacı vardı.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Eric ve en azından şimdilik söylediği doğrudu. Sean Dennison öldürölmeden hemen önce Carrie'yle telefonda konuşmuştu; o sırada işyerindeydi ve Carrie'nin ölümünden sonra yaklaşık bir saat daha orada kalmıştı. Çok kolay kanıtlanabilen, sağlam bir delildi. "Ancak her soruşturma merkezde, maktulün çevresindeki en yakın kişilerle başlar, sonra bilgiler toplandıkça çember de genişlemeye devam eder. Anlatabiliyor muyum?"

İçinde doğruluk payı olmasına rağmen söyledikleri palavraydı, çünkü nadiren o merkezin dışına çıkılırdı.

Howard'ın omuzları tekrar aşağı düştü. "Bildiğim kadarıyla aileden kimseyle sorunu yoktu. Sean'ın arkadaşlarını tanımıyoruz. Ailesiyle tanıştık kuşkusuz, ama onları sadece iki kez gördük."

Corene araya girdi. "İyi insanlara benziyorlar." Sonra sesi yine soldu. Dünyadan adeta koptu ve hareketsiz bir şekilde yere bakmaya başladı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz," dedi Eric nazikçe. Onlara sunabilecekleri bir bilgileri yoktu. Acıdan uyuşmuşlardı ve bu durumda onları sorgulamaya devam etmek hiç yakışık almazdı. "Size gelişmeleri bildireceğim." Garvey'le birlikte arabaya doğru yürüdüler. Garvey ellerini cebine soktu, cebindeki bozuklukları şingirdattı. "Burada bir şey yok."

"Yok. Belki Dennison'larla şansımız daha yaver gider." Dennison'lar Buckhead'de, yani yetki sınırlarının dışında yaşıyorlardı, ama Eric onları önceden bilgilendirip, bir dilekçeyle görüşme talebinde bulunmuştu. O nedenle senatör ve eşinin orada olması gerekiyordu. Eric genel bir talepte bulunmuştu çünkü senatör bir şekilde bu işin içindeyse, ona önceden tüyo vermek istemiyordu.

Dennison ailesinin, daha doğrusu Bayan Dennison'un ailesinin mal varlığı devasa kapılı bahçe girişinde kendini hissettiriyordu. Yüksek duvarların ardında görünen bir ev yoktu. Sol tarafta küçük bir klavye ve bir de güvenlik kamerası vardı. Eric camını indirdi ve klavyenin yanındaki uyarı düğmesine bastı. Hoparlörden bir kadının canlı sesi duyuldu: "Evet."

"Komiser Yardımcısı Garvey ve Dedektif Wilder, Senatör Dennison ve eşiyle görüşecek."

Listede isimleri kontrol edilirken biraz beklediler. Sonra kapı kayarak açıldı. Girişe yöneldiklerinde Eric ve Garvey bakıştı; ilerlerken dikiz aynasından kapının kayarak arkalarından kapandığını gördüler. Kalıplanmış beton yol, çeşitli türden yetişkin ağaçların gölgesinde sağa doğru kıvrıldı. Ağaçların bittiği yerde, sol tarafta ve daha çok ağacın arasında ev görüntüye girdi. Bir turizm seyahat firmasının kataloguna bakar gibiydiler. Altın taşıyla bezenmiş üç katlı devasa evin sütunlu bir girişi, balkonları ve beş araçlık bir garajı vardı. Garaj kapıları kapalı olduğu için içerdeki araçları göremediler. Garvey homurdanarak cebini çıkardı. Bir göz atsalar da fena olmazdı ama arabaları görmeleri şart değildi. Motorlu Araçlar Departmanı, senatör adına kayıtlı tüm araçların listesini verirdi.

Eric ön tarafa park etti ve Garvey'le birlikte yaklaşık üç metre yüksekliğindeki çift kanatlı kapılara doğru ilerlediler.

Parmağıyla kapı ziline dokundu. Dışarıdan bile çalan gongun yankılanması duyuluyordu. Eric mırıldandı, "Nedir bu, tapmak filan mı?"

"Eğer Indiana Jones isen."

Kapıda bekletilmekten nefret eden Eric'in gözü saatinin yelkovanındaydı. On beşinci saniyeyi gösterdiğinde zile bir daha dokunmak için parmağını uzattı, ama buna gerek kalmadan kapının sol kanadı o güne kadar görmüş olduğu en tumturaklı iş kıyafeti içinde orta yaşlı bir kadın tarafından açıldı. "Ben Nora Franks, Bayan Dennison'un asistanıyım," dedi ruhsuz yüzüyle. "Lütfen içeri gelin."

İçeri girdiler. Eric kadını ilgiyle izliyordu. Nora Franks'miş, kıcımın kenarı; soyadının Danvers olduğuna bahse girerdi. Rebecca'nın ruhunun da bir yerlerde gezindiğine emindi; sadece Rebecca'nın ruh olup olmadığını hatırlayamıyordu. Kahrolası kitabı lisedeyken edebiyat sınıfını geçebilmek için okumak zorunda kalmış ve her bir satırından nefret etmişti. Yoksa ayrıntıları *Macbeth*'le mi karıştırıyordu? Her neyse.

"Bu taraftan." Onları mermer bir zeminden geçirirken, topuklarının sesi taş zeminde yankılanıyordu. Sağdan ve soldan yukarı doğru tırmanan muazzam bir ikili merdiven, ikinci kata beş basamak kala birleşip tek merdiven oluyordu. En az kendisi kadar uzun kristal bir avize, yontulmuş dev bir göz damlası gibi fuayenin tavanında asılı duruyordu. Tam altında da titizlikle ortalanmış işlemeli bir masa vardı. Masadaki kocaman bir vazanın içinde taze kesilmiş çiçekler duruyordu. Eric sadece ortancaları tanıyabilirdi çünkü annesinde de vardı. Diğer çiçeklerin ne olduğu hakkında bir fikri yoktu ama güzel kokuyorlardı.

Bayan Danvers -hay anasını, Bayan Franks, doğru adı aklında tutsa iyi olacaktı çünkü hitap etmesi gerekirse utanç verici bir yanlışlık yapabilirdi- sol tarafta bulunan kapalı bir kapının arkasında durdu ve

ahşap panele yavaşça tıkladı. Başını kapıya doğru hafifçe eğmişti; Eric bir cevap duymadı ama o duymuş olacak ki, kapıyı açtı.

“Hanımefendi, Senatör... Komiser Yardımcısı Garvey ve Dedektif Wilder.” Sonra geri bir adım attı, başıyla ikisini hafifçe selamladı ve kapıyı arkalarından kapadı. Eric kendilerini tanıtmadıklarını düşündü; demek ki diyafondaki kadın oydu. Girdikleri oda bir kütüphaneydi. Duvarlar, içinde her çeşit ve her boy kitabın olduğu yerden tavana kadar gömme raflarla kaplıydı. Bazı kütüphanelerin aksine, bunun içindeki kitaplar okunmuş izlenimi veriyordu. Öyle ki, renklerine ve boylarına göre sıralanmamışlardı. Ciltlilerin arasından karton kapaklılar görünüyordu. Bazıları yerlerine bile konmamış, üst üste yığılmıştı. Kimilerinin ise ciltleri ayrılmıştı. Kitapların önünü aile fotoğrafları, pahalı bibloların arasında tatillerde toplanmış denizyıldızı gibi ucuz hediyelikler süslüyordu.

Eric odayı sevmişti ve bu onu şaşırttı, çünkü Dennison’larla ilgili hiçbir şeyi seveceğini ummuyordu. İkisinden birinin katil olması düşüncesine karşı zihnini açık tutmalıydı, ama bunun kişisel olarak bir şeyi sevip sevmemesiyle ilgisi yoktu. Oysa onlar içeri girdiğinde okuduğu kitabı kenara bırakıp, ayaklarını altına toplayarak oturduğu geniş, koyu kahve deri koltuğundan kalkan kadın... Onu hemen sevdi. “Ben Fayre Dennison,” dedi dobra bir edayla. Onlara yaklaşarak elini uzattı. İkisiyle de kısaca tokalaştı; Eric, ölü balık gibi soğuk bir el uzatmayıp sıkıca kavrayan kadının tokalaşma tarzını bile sevdi. İri bir kadın değildi; orta boylarda, zayıf ve esnek bir yapısı vardı. Atletik vücudu, kendini her gün marula mahkûm ederek değil de, kalori yakarak formunu koruduğunu gösteriyordu.

Çarpıcı bir kadındı. Eğer Douglas Dennison politik kulvarda yanma alacağı değerli bir katkı amacıyla onunla evlendiyse, bundan ötesi olamazdı. Fayre Dennison’un ensesinde siyah bir tokayla tutturduğu omuz boyunda platin saçları vardı. Modeli yumuşatmak için perçem ya da birkaç başıboş tutam bırakmamıştı, ama zaten yüzünün yumuşatılmaya ihtiyacı yoktu; neyse oydu. Kemikli ama feminen, çenesinde belli belirsiz bir gamze, koyu renk düz kaşlar ve saçlarının beyazlığıyla tezat oluşturan ve neredeyse siyah görünen gözler. Sesi canlı, bakışları hem dostça hem de kurnazdı. Sıradan bir beyaz pantolon, siyah bluz ve siyah sandaletler giymişti ama onun üstünde giysiler bir milyon dolarlık gibi duruyordu. Eric onun altmışlı yaşlarda olduğunu tahmin etti ama omuzlarına yüklenen otorite onu yüzündeki kırışıklardan -ki aslında pek yoktu- daha yaşlı gösteriyordu.

Arkasında, Senatör Dennison ayakta duruyordu. Bazı kişilerin aksine, senatör aynı fotoğraflarındaki gibiydi. Karısından yaklaşık on beş santim kadar daha uzundu. Vücudu biçimli ve atletik, kolları kaslıydı. Bronz tenli adamın çoğu kırılmış koyu renk saçları, doğal bir gülüşü ve dostça bakan mavi gözleri vardı. Karısı kadar rahat giyinmemişti; üstünde takım elbisesinin pantolonu ve gömleği vardı ama ceketini ve kravatını çıkarmış, kollarını sıvamıştı.

Eric çaktırmadan dikkatini senatöre yönlendirdi. Yüzeyde, ilk görüşte sevilen adamlardan - zeki, cana yakın, ama zorlama gibi. Karısının parasıyla yaşamak ona yetmemiş, politikaya atılmadan önce kendi işini kurarak hem işinde hem de politikada başarılı olmuştu.

İkisi de rahat görünüyordu ama yine de havada hissedilen hafif bir gerilim vardı. Oğullarının nişanlısı öldürülmüştü. Şimdilik saha kenarındaydılar ama her an oyuna çağrılabilirlerdi. Sürekli göz önündeydiler; basının sorularına cevap vermek, oğullarını teselli etmek ve bir aya kadar neredeyse oğulları Sean’ın kayınvalidesi ve kayınbabası olacak acılı çifte desteklerini sürdürmek zorundaydılar. Şu an fırtınanın ortasındaydılar. Mutlak sessizlikten istifade ediyorlardı ve bu sessizliğin uzun sürmeyeceği açıktı.

“Lütfen oturun,” dedi Fayre, erkekleri rahat ettirmek için düşünülmüş, standart üstü büyüklükte deri bir koltuğu işaret ederek. “İçecek bir şeyler alr mısınız? Alkol istemeyeceğinizi biliyorum ama kahvemiz, buzlu çayımız ve diğer alkolsüz içeceklerimiz var.” Dennison’ların ikisinin de yanında birer kadeh beyaz şarap vardı. Oturlurken Eric “Hayır hanımefendi, teşekkürler,” dedi. Yumuşak deri, poposunu tam kıvamında sarmalayarak içine gömülmesi için kışkırtı. Yapmadı. Öne eğilerek not defterini dizine koydu.

Fayre ona baktı ve yüzünden hınzır bir gülümseme geçti. “Tabii ya. Öğle haberlerini yakalamıştım. Kahveden sonsuza kadar vazgeçmiş olmalısınız.”

Garvey gülmeyle kişneme arasında garip ve kısa bir ses çıkardı. Eric ise bütün yüzüne ateş bastığını hissetti, “Hanımefendi, çok özür dilerim.”

“Özür dilemeye kalkmayın. Güne biraz mizah duygusu kattınız ve bizi Carrie’nin haberini aldığımızdan bu yana ilk kez gülümsettiniz. İyi ki o veledin annesi değilim, ele avuca sığmaz görünüyor. Son derece cesur davrandınız, o yüzden biraz sövmeyi kesinlikle hak ediyorsunuz.”

“O kadar da cesur sayılmaz.” Yakasını çekti, sıcaklık ensesine doğru iniyordu. “Saldırganın silahı oyuncakmış.” “Ama bunu bilmiyordunuz ki, gerçek silah sanıyordunuz.”

“Evet, hanımefendi.”

Senatör sırayla ikisine de bakarak “Neyi kaçırdım?” diye sordu. “Konu nedir?”

“Sana sonra anlatırım. Muhtemelen akşam haberlerinde de verirler, o zaman izlersin.”

Tahminde bulunan senator hafifçe gülümseyerek, “Sansürlenmiş olmalı,” dedi.

“Şimdi,” dedi enerjik bir sesle, bakışları Eric’ten Garvey’ne kaydı. “Muhtemelen Carrie’yi ikimizden birinin öldürüp öldürmediğini sormaya geldiniz.”

Senatör dehşet içinde “Fayre!” diyebilirdi.

Eric “Evet, hanımefendi,” dedi. Kelime oyunlarına pabuç bırakacak biri değildi, hatta içine yerleştirilmiş doğal bir yalan dedektörü bile olabilirdi. “Standart işlem.”

“Biliyorum. Önce aileden başlayalım. Kendi adıma, onu sevmiyordum ama Sean’ın hatırına ona katlanıyordum.” “Onu sevdiğini sanıyordum!” Senatör şoktan şaşkınlığa doğru hızlı bir geçiş yapmıştı, öyle ki her an travma geçirebilirdi.

“Sevmek mi? Hayır. Ancak Sean mutlu olduğu sürece evliliklerine itirazım olmazdı. Carrie’yle sessiz bir anlaşmamız vardı. Sean’ı mutlu edip, çevremde ayak oyunları yapmadığı sürece sorun yaşamazdık. Evlilik öncesi anlaşmasını hiç tartışmadan imzalamıştı; belki Sean’ı gerçekten seviyor ve onu kullanmıyordu.”

Garvey^ “Onu kullanmak isteyeceği düşüncesine neden kapıldınız?” diye sordu. Normalde geri planda kalıp, sorgulamayı Eric’e bırakıyordu ama Fayre Dennison’da insanları gaza getiren bir şeyler vardı. Eric tam olarak ne olduğuna parmak basamamıştı ama burada olma sebebini unutmuş gibiydi. Kadının tarzı ve konuşması işini gölgelemişti.

Karizma. İşte bu. Fayre Dennison’u tanımlayan sözcük buydu; insanları kendine çekiyor, sonra yavaşça onları kabuklarından çıkarıyordu. Onunla konuşmak, tekrar çocukluğuna dönüp, yılbaşı hediyelerini açmak gibi bir duyguydu.

Lanet olsun. Küçük bir çocuk gibi ona düşkünlük duymaya başlamıştı. Annesiyle yaklaşık aynı yaşlardaydı. Galiba bugün, çekici yaşlı kadınlarla tanışma günüydü: Önce Madelyn Wilde, şimdi Fayre Dennison. Birbirlerinden çok farklıydılar, ama ikisi de ilk bakışta seveceği ve birlikte vakit geçirmekten keyif alacağı tipte insanlardı - üstelik Jaclyn’in annesi öylesine öfkeliydi ki, onu etkilemeye çalışmamıştı bile.

Kısa bir duraksamadan sonra “İçgüdüsel,” dedi Fayre. “Carrie bir kullanıcıydı. Bana karşı hiçbir tavrı olmadı ve Sean’a karşı her zaman çok iyiydi, ama diğer insanlara nasıl davrandığının farkındaydım. Net bir şey yok, ama daima kendine sevimli olması gerektiğini telkin ettiğini hissettim. Örneğin, bir restorana gittiğimiz zaman. Eğer herhangi bir şey onun isteği dışındaysa, bir saniyeden az bir süre yüzünde buz gibi acımasız bir duygu yakalıyordum, ama hemen kendine geliyor ve dişlerimi sıkma sebep olan o tatlı gülümsemesini takınıyordu.”

“Bir evlilik öncesi anlaşmasından söz ettiniz?”

“Evet. Sean’ı onun durumunda olan diğer çocuklar gibi şımarık büyütmedik. Ona bir iş sunulmadı, gidip kendi aramak zorunda kaldı. Faturalarını da kendi öder. Bu anlamda şanslıyız çünkü iyi bir çocuk. Tek hatası, tabii buna hata denirse, insanların sadece iyi yanını görebiliyor.” Gururla gülümsedi. “Ama zeki bir çocuk, biz de öyleyiz, o yüzden aile servetimizi devre dışı bıraktık. Carrie mirasımız üstündeki tüm haklarından vazgeçtiğini belgeleyen bir sözleşme imzaladı. Hepsisi bu. Sean’ın sahip olduğu her şey kendine

ait. Bu konudaki ön koşullar ona da uyar diye düşündük. Uymasa da, Carrie sorgulama yapmadan anlaşmayı imzaladı.” “Belki gerçekten onu seviyordu.”

“Belki. Her şey mümkün.” Sesinin tonundan aslında buna inanmadığı belli oluyordu, ama artık Carrie olmadığına göre bu şüpheyile yaşamının tadını çıkaracaktı.

“Carrie’nin anlaşılamadığı biri var mıydı? Tartıştığı ya da kavga ettiği?”

Senatör, “Carrie herkesle tartışırdı - bizim ve Sean’ın dışında,” dedi. Derin bir nefes aldı. “İtiraf ediyorum ki, Sean’ m onunla evlenecek olması beni de endişelendiriyordu ama Carrie her zaman - nasıl desem, Sean ondaki iyiyi açığa çıkarabiliyordu. Bilmem anlatabiliyor muyum? Onunla beraberken daima iyi bir kızdı.”

“Herhangi bir tartışmaya şahit oldunuz mu?”

“Sadece Taite Boyne’la,” dedi Fayre. “Çok iyi arkadaşlıklar. Taite baş nedime olacaktı ama Carrie’yle büyük bir tartışma yaşadılar -ki bunu anlayabiliyorum- ve Taite törenden çekildi.” Sesinin tonunda sanki baş nedimenin düğün töreninden ayrılması, kilisenin yanmasıyla eşdeğermiş gibi bir hava vardı.

Baş nedimenin adı ikinci kez geçiyordu. Sorun şu ki, baş nedime kır saçlı bir adam değildi ve onu resepsiyon salonunda gören olmamıştı.

“Galiba barışmışlardı,” dedi senator, sonra omuzlarını silkti. “Emin değilim. Sean Ta konuşurlarken kulağıma çalınmıştı, öyle bir izlenime kapıldım.”

“Belki.” Fayre de omuzlarını silkti. “Düğün hazırlıklarıyla ilgili o kadar fazla dram yaşandı ki, bir süre sonra dinlemekten vazgeçtim. Planlarıyla ilgili bir sorun yaşamaması gerekiyordu; kararlarını veriyor, onlara bağlı kalıyor, profesyonel ellerde hazırlanmasını sağlıyor ve eğer sorun çıkarsa doğaçlama yapabiliyordu, tüm bunlar için yorulması, terlemesi gerekmiyordu.”

Eric “Sormak zorundayım,” dedi. “Dün saat üçle altı arasında neredeydiniz?”

Fayre sorudan gocunmamıştı. Aksine, ona anlayışla baktı. “Buradaydım. Crystalle Ball’un diğer dört komite üyesiyle birlikte neler yapabileceğimizi konuşuyorduk. Sanırım en son Sydney Phillips çıktı. Galiba beş buçuk civarıydı ve tabii Nora - Bayan Franks buradaydı.”

“Ben işteydim,” diye ekledi senator. “Her zamankinden biraz uzun kalmak zorunda kaldım. Beş çeyrekte ofisten çıktım, eve vardığımda... Kaçtı? Altı mıydı? Ya da biraz daha önce.”

Tanıklara gelince, sağlamdılar. Eric, Bayan Dennison’un komite arkadaşlarının isimlerini not etti ve benzer işlemi senator için gerçekleştirdi, ancak söylediklerini o kadar kolay doğrulayacak tanıklardı ki, daha fazla zaman kaybetmeye gerek yoktu. Jaclyn’in gördüğü kır saçlı adamla ilgili yine bir iz yakalayamamıştı.

Garvey’le birlikte kalktılar. Senatör de kalktı. “Sizi geçireyim,” dedi. Bekleme salonuna geldiklerinde, “Carrie’nin cenazesinin ne zaman ailesine teslim edileceğini biliyor musunuz?” diye sordu.

“Muhtemelen yarın,” dedi Garvey. Senatör düşünceliydi.

“O halde düzenlemeler yarın öğleden sonrası için yapılacak; Fayre ile ben, Sean ve Carrie’nin ailesinin yanında olmak, belki alınacak bazı kararlarda destek vermek istiyoruz. Sean perişan. Aslında şu anda burada, yukarda uyuyor. Bütün gece uyumadı ama sonunda bitkin düştü.” Kapıyı açtı ve onlarla beraber dışarı çıktı.

Sonra durdu, ellerini cebine soktu ve yere baktı.

Senatörün durmasından ve suçlu bakışlarından kaynaklanan bir şey Eric’in de durmasına sebep oldu. Garvey arkasına dönüp baktı, o da durdu. Üç adam bir çember oluşturmuş, öylece dikiliyorlardı.

Senatör zorlukla “Söylemekten hoşlanmadığım bir şey itiraf etmek zorundayım,” dedi.

Eric bekledi. Senatörün yüzündeki en küçük ifade titreşimini bile dikkatle inceliyordu.

Sesini alçaltarak, “İşte değildim,” dedi.

Bir saniye bile düşünmeden Eric konunun hangi yöne doğru gittiğini kavradı. “Bize aslında nerede olduğunuzu söylemek ister misiniz?”

“Şeyde - bakın. Bir kız arkadaşım var. Onunla beraberdim.”

Tombala! Haklıydı. Eric merak etti, nasıl bir geri zekâlı Fayre Dennison gibi bir kadını aldatabilirdi? Düşüncelerini kendine saklayıp “İsmi, adresi ve telefon numarası gerekecek,” dedi.

Senatör başıyla onayladı. “İşten onunla beraber olabilmek için erken çıktım. Onun da kendi işinden ayırabildiği kısa bir zamanı vardı, görüşme şansımızı kullandık.” “İsim?” diye hatırlattı Eric.

Senatör acınacak haldeydi. “Ben - şey, mazeret uydurmayacağım. Taite Boyne.”

Bir kez daha sabık baş nedime diye düşündü Eric. Vay, vay. İşler ilginç bir hal alıyordu.

17.BÖLÜM

ARABAYA BİNER BİNMEZ GARVEY “BİR GÖRÜŞMEYE daha hazır mısın?” diye sordu. Taite Boyne’un numarasını çevirmeye başlamıştı bile.

“Elbette.” Saat beşi geçiyordu ve halen sıcak olan güneş dokunduğu her yeri yakıyordu, ama polislik dokuz beş arası mesai işi değildi. Şanslı günlerinde yediden altıya kadar sınırlı kalabiliyordu. Klimayı sonuna kadar açtı.

Bir dakika sonra Garvey telefonu kapadı, gerek olmadığı halde “Açmıyor,” dedi. Sonra Senatör Dennison’un verdiği numarayı tuşladı. “Bayan Boyne, ben Hopewell Emniyeti’nden Dedektif Eric Wilder.”

“Sağ ol be,” diye mırıldandı Eric, ama Garvey haklıydı; bu onun davasıydı ve kendisi uğraşmak zorundaydı. Garvey devam etti, “Sizinle Carrie Edwards’la ilgili olarak görüşmek istiyorum. Lütfen beni.. ,” Bir an düşündü, sonra Eric’in telefon numarasını verdi.

Taite Boyne’un satın almacı olarak çalıştığı seçkin butik bu saatte kapanmış olmalıydı, ama Eric bir satın almacının saat kaç kadar çalıştığını bilemiyordu. Cep telefonuna cevap vermiyordu; eğer evdeyse o telefonu da açılmıyordu. Bu durumda artık gün sona ermiş demektir, tabii Bayan Boyne geri aramazsa. Böyle bir şey olacağına ihtimal vermiyordu.

Garvey de aynı fikirde olmalı ki, esnedi ve “Bugün uygun bir saatte eve dönebilirim mahcup gelinim mutlu olacak,” dedi.

“Yani demek istiyorsun ki, bugün uygun bir saatte eve dönebilersen sen mutlu olacaksın çünkü mahcup gelinin toplanmasını kesip sana yedirmeyecek.”

“Aynen öyle.” Karısından söz edildiğinde her zaman yaptığı gibi hafifçe gülümsedi. “Haşlanmış toprakları çiğnemek zor olur.” Eric onun karısını kıskanmıyordu -*Tanrım*, elbette hayır!- ama ilişkilerini kıskanıyordu. Bir gün, evliliklerinin üstünden yıllar geçse bile onu gülümsetebilecek bir kadın bulabilmeyi umuyordu. Jaclyn’i düşündü, çünkü ilişkileri daha bir zemine oturmadan derin yara almıştı - evlenmeyi filan istediği için değil, Allah korusun. Sadece ikisinin uyumlarının düşünmüştü.

“Senatör gibi dallamalara aklım ermiyor,” dedi. Akli istemeden de olsa az önce yanlarından ayrıldıkları çift gitmişti. “Öyle bir kadını aldatmak için geri zekâlı olmak gerek.”

“Ben de aynısını düşünmüştüm. Güzel, zeki, bakımlı ve zengin - bir erkek başka ne isteyebilir ki?”

O iki insanın özel hayatları hakkında fikir sahibi olamazlardı kuşkusuz, ama görünen kısmıyla Eric senatörün bir pislik olduğunu düşünüyordu. Politikanın içinde olması bile bir sebep diye düşündü çünkü neredeyse bütün politikacıların bir metresi vardı, ama Bayan Dennison’u o kadar sevmişti ki senatörün kadını aldatıyor olması onu doğrudan evrensel geri zekâlı kategorisine sokmuştu.

Hopewell Emniyeti’ne geri döndüklerinde, yeni mesajları ve son raporları gözden geçirdiler. Şube arı kovanı gibi kaynamıyordu ama yine de boşalmamıştı ve oradakilerin en az yarısının hâlâ sabahki kahve olayıyla ilgili söyleyecekleri vardı. Ha ha ha. Kahve düşüncesi aklına Jaclyn’i getirdi. Ona evrak çantasındaki dosyaların kopyasını hazırlayacağına söz vermişti. Eliyle alına bir şaplak vurdu.

Garvey masasına dönünce, Eric delil şubesinde ona bir iyilik borçlu olan memuru aradı. Tam derdini anlatmaya çalışırken Garvey seslendi. “Motorlu Araçlar Departmanı’ndan ilginç bir şey geldi,” dedi. “Bil bakalım kimin gümüş renkli Mercedes’i var.”

Mercedes ciddi bir delildi. “Senatör,” dedi Eric. “Yuh be!” “Yuh be. Bu dava kokmaya başladı.” Zengin bir politikacının salabileceği kokunun sınırı yoktu ve ikisi de bunu biliyordu.

“Ve birden bir numaralı zanlımız, bir numaralı şahidimiz oluveriyor.” Bu da başka bir sorundu. Şu anda bir yön belirlediklerine göre, Jaclyn’e aralarında senatörün de bulunduğu kır saçlı çeşitli adamların fotoğraflarını gösterebilir ve adamı teşhis etmesini isteyebilirlerdi. Ancak mevcut problemlerin sadece biriydi bu. Kongre için yarışan ve her yerde çarşaf gibi reklamları olan, televizyon programlarına çıkan bir senatörü Jaclyn’in daha önce görmemiş olması mümkün müydü? Eric tabii ki birilerini tutuklamak istiyordu, ama bu **yanlış** kişi olmamalıydı.

Şu an ellerinde arama emri çıkarmak için yeterli delil yoktu, keşke olsaydı. Bir yargıca kendilerini dinletecek kadar bile delilleri yoktu. Üstelik sevgilisi senatörün tanığıydı. Bir yön belirlemişlerdi ve o yönde ilerleyeceklerdi. Tanıklar fazla geveze olabilirdi. Bu bağlamda, eğer senatörün bir sevgilisi varsa, Fayre Dennison ön plana çıkabilir ve kendi gevezeliğini sergileyebilirdi.

“Bence Jaclyn Wilde’la tekrar konuşman gerekiyor,” dedi Garvey. “Bakalım gördüğün adamın daha ayrıntılı bir tarifini alabilecek misin?”

Eric, evrak çantasındaki yoğun ve detaylı programı düşündü. En azından o haftanın geri kalanında ne zaman nereye gideceğini biliyordu. Düzenli olmak harika bir şeydi.

“Gidiyorum.”

Tam arkasını dönmüşken, Garvey seslendi. “Wilder!”

Eric durdu, arkasına döndü ve kaşları merakla kalktı.

“Yarın sabah, kahve almak için bir yerlerde durmak istersen... Bir daha düşün.”

Madelyn’in kendini berbat hissettiği, ama yine de bir organizasyona nezaret etmek zorunda kaldığı anlar olmuştu. Baş ağrıları, aybaşı sancıları (şükürler olsun ki onlar geride kalmıştı), mide ve bağırsak iltihabı, hepsini yaşamıştı. Üstelik sonuncusu salgındı ve gelin balayında bu hastalığa yakalansa mutlaka kendine minnettar kalırdı. Hasta olduğunda başkalarıyla temas etmekten kaçınırdı, ama onun yerini alacak kimse yoksa işini yapmaktan sakınmazdı. O akşam da hissettiği buydu, yaklaşan prova için “mazeretleri boş ver, tam yol ileri” havasındaydı. Başka şansı var mıydı? Carrie Edwards kendini öldürttü diye diğer gelinler yas tutacak değildi. Yaşam sürüyor, Premier yoluna devam ediyordu.

Bu akşamın provası ve ertesi günün düğünü için kendini gülümseyen bir yüze hazırlamalıydı. Her ne kadar öyle hissetse de, hiç kimse organizatörünün düğününe mahkeme duvarı gibi bir yüzle gelmesini istemezdi.

Gerçekten sevimli, genç bir kadın olan gelinin iflah olmaz pembe tutkusu, düğünü balonlu çiklet reyonuna dönüştürmüştü. Pembe çiçekler, pembe davetiyeler, kilometrelerce pembe kurdele... Nedimelerin pembe elbiseleri, pembe mumlar ve hatta sağdıçların kuşakları. Düğün pastası çilekli ve pembe kremalıydı. Neyse ki süslemeleri beyaz güllerle yapılmıştı. Pembe güllerin, pembe krema içinde kaybolacağı uyarısını gelin dikkate almıştı.

Prova, düğünden aşağı kalmazdı. Gelin pembe bir elbise giymiş, damat da ona uysun diye pembe bir kravat takmıştı. Tam bir uyumsuzluk sergileseler de, bütün nedimelerin üstünde pembenin herhangi bir tonu vardı. Güzel ve rengârenk elbiselerin renk yelpazesi pastelden şeker pambesine, oradan da ahududuna doğru çeşitlilik gösteriyordu. Gelinin annesi, şampanya rengi sık bir elbise **giymişti** ama elinde kocaman, pembe bir çanta vardı. Damadın annesinin uzun, uçuşan elbisesi ise pembe güllerle bezenmişti.

Peach’in çiçek desenli bluzunda bile pembe tonlar vardı.

Üstündeki ördekbaşı yeşili takımıyla, Madelyn kendini pembeler denizinde yüzen bir balık gibi hissetti. Onu aykırı kılan sadece giysisi değildi; dışarı yansımaya izin vermemeye çalıştığı, giderek büyüyen öfke ve hayal kırıklığıydı. Yoksa bu özel geceyi hiç kimse için ya da hiçbir şey uğruna bozmaya niyeti yoktu.

Öfkeyle keşke Carrie Edwards olmasaydı diye düşündü. Bu kadar yoğun bir düğün haftasında kendini öldürtmesi şart mıydı? Son nefesinde bile yapacağını yapmıştı.

Peach eğildi ve Madelyn'in kulağına fısıldadı, "Galiba kusacağım."

Madelyn önce manidar bir şekilde arkadaşının pembe çiçekli bluzuna baktı, sonra da kaşlarını çatarak uyarı bakışı fırlattı. Kaş çatması uzun süremedi; arkadaşının güya düğünden dehşete düştüğünü saklamaya çalıştığı benzersiz ifadesi neşesini biraz geri getirmişti. Dürüst olmak gerekirse, ikisi de oradakilerin umurunda değildi; kenarda dikilmiş provayı izliyorlardı ve kimsenin onların fısıldadığı yorumlan duyduğu yoktu. Peach bluzunun kolundaki pembe bir çiçeği güya kopartırken "Bu bir kazaydı," dedi. "Tabii akli dengemi yitirmedığım sürece. **Düğünün** pembe olacağını biliyordum ama provanın da öyle olacağı kimin aklına gelirdi?" Beş yaşındaki yüzük taşıyan çocuk mihraba yürüyeceği zaman bir karışıklık oldu. Çiçek taşıyan üç yaşındaki kız inatla önce kendi yürümek istiyordu çünkü o bir "kıs"dı ve "kıslay hey saman önden gidey"di! Madelyn öne çıktı ve ipek saçlı küçük şeytana önemli kişilerin daima en son sahne aldığını anlatmaya çalıştı. Zaten gelin de o yüzden herkesten sonra yürüyecekti. Ufaklık düşündü ve sonunda bu saçma koridor yürüyüşünde yer almak istemediğine karar verdi.

Harika, eğlence başlıyordu.

Balonlu çıklet düğünü, Premier'in başa çıkmak zorunda kaldığı zorlu düğünlerden biri değildi; aslında ilk ona bile giremezdi. Eğer havasında olsaydı, Madelyn bu pembe enflasyonunu bile masum bir cazibenin parçası olarak görürdü. Sonuçta bu gelinin dileği idi ve bütün yapmaları gereken sorunsuz bir düğün ve şans dilemekti. Bu müşkülpesent gelin pembe, hem de çok fazla pembe istemiş, onlar da istediğini vermişlerdi. Kumaşlardan çiçeklere, pastalardan peçetelere ve masa örtülerine, hatta gelinin hediyelerine kadar her şeyi Premier temin etmişti. Pembenin o kadar fazla tonu vardı ki, onları uyumlu kılmak ciddi bir araştırma ve zamana mal olmuştu. Ertesi gün belki de görünen her şey pembe olacaktı ama her biri diğerini tamamlayacaktı. Uyumsuz tonlara izin verilmemişti. O gün ruh haliniz pembeyse, yaratılan ortam o kadar da kötü değildi; hatta güzeldi.

Pembe savurganlığı dışında, bu düğününün organizasyonu adeta bir ilkbahar meltemi gibiydi. İki tarafın da ailesi hoş insanlardı. Herkes arkadaş canlısıydı ve çiçek taşıyacak ufaklığın dışında ilgi merkezi olmaya çalışan kaprisli kimse yoktu. Gelin ve damadın birbirlerine aşık oldukları çok açıktı. Sevimli, birbirlerine bakarken gözlerinde yıldızlar parlayan iyi gençlerdi. Düğünün kusursuz geçmesine katkıda bulunacağını bilse, Madelyn gardırobunu pembelerle donata- bilirdi. Hatta Premier'deki herkese pembe uniformalar yaptırılabilir, pembe kartvizitler bastırılabilirdi. Ama Jaclyn parlak pembe Jaguar fikrine muhtemelen sıcak bakmayacaktı.

Bu uzun günün içinde Madelyn ilk kez dudaklarında gerçek bir gülücük hissetti.

Çiçekçi kız, eğer gelinin önünde yürürse gecenin yıldızı olacağına ikna edildikten ve prova başarıyla sona erdikten sonra gelinin annesi minnetle Peach ve Madelyn'i bölgenin en iyi balık restoranlarından birinde verilecek olan akşam yemeğine davet etti. Başka bir akşam olsa baştan çıkması işten değildi, ama bu çok uzun bir gündü. Dürüst olmak gerekirse, "off" hissettiği halde sürekli "on" olmaktan, hiçbir şey yolunda gitmezken her şey yolundaymış gibi davranmaktan yorulmuştu. Madelyn gülümsedi ve daveti nazikçe geri çevirdi. Ertesi akşam kilisede buluşmak üzere vedalaştılar.

Peach, otoparka doğru giderlerken Madelyn'e eşlik etti. "Jaclyn nasıl? Ciddi olarak soruyorum ve uyduruk bir 'iyi' cevabını kabul etmiyorum. Bayağı dirençli görünüyor ama sen annesisin. Gerçekten görüldüğü kadar sakın mı yoksa rol mü yapıyor?"

"Ben onun yerinde olsaydım, bu kadar iyi başa çıkamazdım." Madelyn, işi ile kızına olan duygularını ayrı tutmaya çalışıyordu ama sıkıntısı bir türlü geçmiyordu. Hatta gün iler-

ledikçe bu dağ gibi bir öfkeye dönüşmüştü. Öfke, üzüntüden daha kolaydı; onunla başa çıkabiliyordu. Yapacağı tek şey, öfkesini hak eden birine yoğunlaştırmaktı ama öyle çok aday vardı ki, içlerinden seçemiyordu.

Gerçek bir sürtük olduğu ve bütün bu olanları yaşattığı için Carrie Edwards'a mı öfkelenmeliydi? Yoksa oklarını, Jaclyn'e suçluymuş gibi davranma cüretini gösteren küstah Dedektif Eric Wilder'a mı yöneltmeliydi? An itibarıyla, herkese ve her şeye kızmak en kolayıydı.

"Tek başına cinayet bile yeterince kötüyken" diye hırladı, "bir anlığına bile olsa onun böyle bir şey yapabileceğinin düşünülmesi beni çileden çıkarıyor. Yemin ederim, eğer o Eric Wilder'ı ıssız bir yerde tek başına kısıtırsam..."

Peach, "-Onu ıssız bir yerde kısıtırsam ben de ne yapacağımı biliyorum," diye mırıldandıktan hemen sonra derin bir nefes alarak kendini toparladı ve devam etti. "İyi bir şaplağı hak ediyor." Durdu, dudaklarını büzdü. "Kulağa söylemek istediğim gibi gelmedi."

Madelyn iç çekti. "Aslında, belki de öyle geldi. Eğitilmiş bir dedektif nasıl bu kadar kör olabilir? Jaclyn asla böyle bir şey beceremez."

Peach, alışılmadık bir ciddiyetle sözünü kesti, "Bunu bilemem. Derinlerde bir yerde hepimizde böyle bir beceri yok mu acaba? Fırsatını yakaladığımızda ve kışkırtıldığımızda? ... Bunu, Jaclyn'in Carrie Edwards'ı öldürdüğünü düşündüğüm için söyleyemiyorum," diye ekledi aceleyle. "Koşullar gerektirdiğinde, sevdiğin birini korumak adına cinayet işleyebileceğin aklına gelmiyor mu hiç? Kendi adıma, ben yapabileceğimi biliyorum. Belki Carrie'yi öldüren kişi de kendisinden asla şiddet umulmayan biridir."

"Olabilir," dedi Madelyn yumuşak bir sesle. Peach mantıklı olmaya çalışıyordu ama Madelyn mantıklı olmak istemiyordu. O bir anneydi ve çocuğu tehdit altındaydı. Öfkesi yine alevlendi. "Sana şu kadarını söyleyeyim. Eğer Jaclyn Carrie Edwards'ı öldürmeye karar verseydi, bunu bu kadar beceriksizce, dikkatleri üstüne çekecek şekilde yapmazdı. Bir avuç güvenilir tanıdığın önünde tokat yiyip kovulduktan sonra o kadını öldürecek kadar aptal değil." Eğer Jaclyn Carrie Edwards'ı öldürecek olsaydı -teoride bile olsa- cesedi kimse bulamazdı. Madelyn bundan emindi çünkü kızı kendisine çok benziyordu ve kendisi olsa aynen öyle yapardı.

Düğün provasının ardından yemeğe katılacak olanlar arabalarıyla otoparktan ayrılmaya başlamışlardı. Peach ve Madelyn gülümseyerek onlara el salladılar ve vedalaştılar.

Madelyn bir an önce Jaclyn'le konuşmak istiyordu; sadece nasıl olduğunu sormak, bir ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek, yanında olduğunu hissettirmek için. Ancak Jaclyn'in provası, Madelyn'in balonlu çiklet provasından bir saat sonra başlıyordu. O yüzden aramak için uygun bir zaman değildi. Jaclyn'in onu aramasını beklemek zorundaydı.

Havada cinayet ve şüphe kol gezerken ve içindeki öfke giderek büyürken, Madelyn yalnız kalmaya çok da meraklı değildi. Arkadaşına döndü ve sordu. "Akşam yemeği için bir planın var mı?"

Peach, "Lean Cuisine uyar mı?" diye sordu.

"Hayır, uymaz. Buzlukta lazanyam var. Mikroya atıp, bir şişe de şarap açalım. Pabuçlarımızı fırlatıp, uzun uzun oturalım. Geçen haftaki randevunun ayrıntılarını hâlâ anlatmadın ve açıkçası dikkatim biraz dağılırsa fena olmaz."

Peach içini çekti. "Tatlı dilli şeytan. Bir lazanyaya beni tavladın."

Madelyn imkânsız olduğunu bilse de, Peach'in ona eşlik etmesinin ve bir şişe şarabın rahat bir uyku sağlamasını umuyordu. Oysa bebeği temize çıkmadan, tek bir gün huzur bulamayacaktı.

Premier in düzenlediği ilk Bulldog töreni değildi, ama Jaclyn bu kez katılımcıların öncekilere göre daha azgın fanatik olduklarını fark etti. Yaz ortasındaydılar ve prova için gelin ve damat, tuttukları takımın uniformaları içindeydiler. Tanrıya şükür hiç kimse yüzükleri kırmızı-siyah kurdelelerle bir futbol topuna bağlayıp, şut çekerek koridor boyunca göndermeyi önermemişti. Deneyimlerinden biliyordu ki, törenlerde her ne olursa olsun bir şey fırlatmak iyi bir fikir değildi.

Güneyde, üniversite futbolu neredeyse ibadet gibiydi ama yine de futbol temalı düğün talebinin gelinden gelmesi Jaclyn'i şaşırttı. Premier'in işi, geline istediğini vermektir ama ve kurdelelerde Georgia Bulldog'un orijinal kırmızısının tonunu tutturmak Jaclyn'e kâbus yaşatmıştı.

Ayrıca düğünün organizasyon sürecinde, öncesinde ve sırasında Diedra'ya Georgia Tech taraftarı olduğunu söylemesi yasaklanmıştı. Daha azı için bile işine son verilen organizatörler vardı. Jaclyn daha önce, üniversite futbolu gibi riskli bir konuyu ele alan birden fazla kongre ve seminere katılmıştı. Yoğun sadakat ve rekabet duygularıyla nasıl başa çıkacağını iyi biliyordu. Örneğin Alabama'da hiç kimse Auburn ve Alabama'nın maçı olduğu bir günde düğün yapmazdı çünkü düğüne aile bireylerinden başka kimse gelmezdi. Gelenlerin de çoğu maçı kaçırdıkları için surat asar, düğün herkesin burnundan gelirdi.

Diedra ertesi akşam düğünde onun yanında olacaktı, ama özellikle istemediği sürece provada bir temsilci yeterliydi. Aslında Jaclyn bu geceyi onun idare etmesi için ricada bulunabilirdi - ne de olsa patron kendisiydi, ama kendi halletmek istiyordu. Hayır, aslında her ne olursa olsun düşüncelerini ölü gelinlerden ve can sıkıcı polislerden uzak tutacak bir şeylerle meşgul olmalıydı.

Can sıkıcı polisi aklına getirmeyecekti. O defter kapanmıştı ama onu hâlâ beyninden atamayışı keyfini kaçırıyordu. Öfkeli olmak sorun değildi. Hatta belki daha sağlıklıydı. Oysa *incinmiş* hissetmek mantıksız ve aptalcaydı; bunlar da kendine yakıştıramadığı iki sözcüktü. Gün boyunca bu düşünceden kurtulmak için kendine telkinde bulunmuş, pek de başarılı olamamıştı. Aksi şeytan, yoksa hiç mi başaramamıştı?

Damadın heyecan, coşku ve gururla karakteristik bir Bulldog uluması koy vermesi, düşüncelerinin tekrar provaya yoğunlaşmasını sağladı. Jaclyn yüzündeki ifadenin değişmemesi için mücadele etti. Damat coşkusu her zaman böyle mi ifade ediyordu? Sevişirken de uluyor muydu? Hayret içindeydi. İşin iyi yanı, gelin gülmüştü; kötü yanıysa diğer erkekler aynı ulumayla karşılık vermişlerdi.

Uzun bir gece olacaktı; Jaclyn ulumak için havasında değildi.

Yaşı küçük bir kız ve bir oğlan, gelinin yeğenleri, koridor boyunca ileri ve geri koşarak muhtemelen akıllarının erdiği tek oyunu oynuyor, oynarken de avazlarının çıktığı kadar bağırarak uluyanlara eşlik ediyorlardı. Şuursuzca yaptıkları şey onları oyaladığından ve çok da gürültü çıkarmadıklarından -gürültü subjektif bir kavramdı- herkes bu eğlenceye göz yumuyordu. Kargaşaya alışık bir aileydi. Jaclyn bile onlara uymuş, neler yapılması gerektiğini söyleyerek arkasına dayanmış ve provayı izlemeye dalmıştı. Dinsel tören veletlerin etrafında gerçekleşse, kimsenin umurunda olmayacaktı. Gecenin atmosferinde bol şamata ve mutluluk vardı.

Jaclyn böylesi bir gecenin tatsızlıkla sonuçlanmaması için dua ediyordu. Derken oğlan çocuk -Jaclyn dört yaşlarında olduğunu tahmin etmişti- kilise banklarından birinin etrafından son hızla döndü, hızını alamayıp tökezledi ve Jaclyn' in tam önünde yüzükoyun yere kapaklandı. Upuzun gelen bir an, çocuktan hiç ses çıkmadı. Yüreği ağzına gelen Jaclyn ne olduğunu anlamak için müdahale etti. Tanrım, yoksa bilinci mi kapanmıştı? Çocuk feryat etmeye başlayınca bu korku yok oldu. Ses giderek yükseliyor ve kulak tırmalamaya başlıyordu. Çocuğun yanına diz çöktü, elini sırtına koydu ve aynı anda feryat tanımlanamaz bir boyuta ulaştı. Nakarat sürerken herkes onlara doğru koşuyordu.

"Gel tatlım, bakalım nereni vurmuşsun," dedi. Kan görmemeyi umuyordu. Aşırı hassas değildi ama yine de çocuğu yavaşça çevirdi ve oturttu. Yüzüne bakınca derin bir nefes aldı; bol gözyaşı ve sümük vardı ama kan yoktu.

Jaclyn eliyle çocuğun saçlarını geri iterek, şişlik olup olmadığını kontrol etmek istedi ve "İyi olacaksın," dedi.

Sesini duyan ve onu kurtarmaya gelenin annesi ya da babası değil de bir yabancı olduğunu keşfeden çocuk, daha yüksek perdeden ağlamaya başladı.

Gerçekten bunlardan bir ya da iki tane istiyor muydu? Anne imdada yetişip, çocuğun feryatlarına pek aldırmadan sakince onun yerini alırken Jaclyn bunu düşündü. Jaclyn'in hayatında hiç küçük çocuk olmamıştı. Ne kardeşleri vardı ne de yeğenleri. Eğer hayalini kurduğu şey buysa, tavşan ya da balık beslemeyi tercih ederdi.

Bu çok hüznü bir düşünceydi. Yaygara koparsalar da koparımsalar da kalan hayatını böyle geçirmek istemezdi.

Kadın bu işlemi daha önce binlerce kere yapmışçasına -belki de yapmıştı- çocuğun burnunu, ağzını ve kafasını kontrol etti. Cebinden bir mendil çıkarıp yüzündeki sümükleri temizledi. Çocuk feryada devam ediyor, karşılığında annesi ona nazikçe “şşşt” diyordu. Endişeli görünmüyordu, Jaclyn de endişelenmeyi bırakması gerektiğini düşündü.

Derken arkasında tanıdık bir ses, “Ne yapıyorsun? Canlı canlı derisini mi yüzüyorsun?” diye sordu.

Jaclyn kaskatı kesildi ve ensesindeki bütün saçlar dehşetle havaya dikildi. Aman Tanrım, burada **ne** işi vardı? Eğer müşterilerinin önünde onu sorgulamaya ya da tutuklamaya geldiyse, onu... Onu öldürebilirdi; hiç değilse o zaman kelepçeleri hak etmiş olurdu.

Ellerini arkada birleştirip kelepçelemek yerine yanından geçti. Koridor öylesine kalabalıktı ki, sürtünmemek için Jaclyn geri çekilmek zorunda kaldı, ama yine de kokusunu ve sıcaklığını hissetmemek mümkün değildi. Zırlayan küçük çocuğun yanma çömeldi. Ceketini arkaya itince, silahıyla kemerine taktığı rozeti ortaya çıktı. Sonra kocaman eliyle çocuğun saçlarını karıştırdı. “Galiba düşmüşsün.” Tanımadığı bu adam çocuğun dikkatini dağıttı ve bir an sustu. Sonra silahı ve rozeti görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Burnunu çekerek başını salladı. Annesi bir an Eric'e baktı; yıldırım hızıyla düşünüp kalktı ve ayakaltından çekildi. O da bir anneydi; gerçek bir silahın ve parlak bir rozetin cazibesıyla nasıl başa çıkabilirdi?

Çocuk silahı işaret ederek “Bu gerçek mi?” diye sordu.

“Kesinlikle. Rozet de gerçek.”

Çocuk şarkı mırıldanmaya başladı, “*Bad boys, bad boys*” Hiç fena değildi. Sadece dört yaşlarında olmasına rağmen melodiyi yakalamıştı. Dudakları titremeye ve tekrar ağlamaya başladı.

“**Benim** için mi geldin?” diye sordu keder dolu bir sesle. Annesi güldüğü duyulmasın diye eliyle ağzını kapadı.

“Hayır, sadece kötü çocuklarla ilgileniyorum ve gördüğüm kadarıyla sen onlardan biri değilsin.” Eric tekrar çocuğun saçlarını karıştırdı. “Üstelik cesursun da. Sanırım kafan kocaman şişecek. Eğer sert oynayacaksan, kendini korumayı öğrenmelisin.”

“Ama nasıl?”

Eric ayağa kalktı, elini çocuğun omzuna koydu. “Dur bir düşüneyim.” Sonra herkesin duyabileceği bir sesle “Galiba ailede futbolseverler var,” dedi. Bu sözün üstüne erkeklerden birkaçı uludu. Çocuk başını salladı ve Eric'le beraber en az yarım düzine erkeğin etrafında toplanıp, provanın devamı için beklediği mihraba doğru yürüdüler. “Eminim içlerinden biri sana göre bir kask alacaktır. Böylece kafanı vurduğunda yara almazsın. Büyüdüğünde sen de futbol oynayacak mısın?”

Çocuk coşkuyla başını salladı.

“Evet, farkındayım. Sert bir adamsın. Sanırım koşucu olacaksın. Zor bir pozisyonudur.”

İçerleyen çocuk, “Oyun kurucu!” dedi.

“Ciddi misin? Vay canına, o zaman işin gerçekten zor. Kesinlikle bir kask şart.”

Dudaklar sabitlendi, yaşlar kurudu ve küçük göğüs gururla kabardı. Bir dakika önce üstüne kaynar su dökülmüş gibi ciyak ciyak bağıırıyordu. Şimdi ise sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Ona teşekkür edecek **değildi**. Tamam, tam gerektiği anda dikkatleri dağıtmıştı ama zaten ortada bir facia filan da yoktu.

Damat ufaklığa bir kask alacağına söz verdi ve ertesi akşam düğünde takmasına izin vereceğini söyledi. Jaclyn'in şık bir düğünden anladığı kesinlikle bu değildi, ama sonuçta onların düğünüydü. Mutlu oldukları sürece sorun yoktu. Eğer mesele buysa, bütün veletlere birer kask hediye edebilirdi.

Gelinin annesi temkinli bir şekilde Eric'e "Bir terslik mi var?" diye sordu.

"Hayır, her şey yolunda. Jaclyn'in arkadaşıyım."

Hadi ya! Jaclyn ağzının payım vermemek için çenesini sıktı. Kadın Eric'e ve Jaclyn'e baktı, hafifçe gülümseyerek onları baş başa bırakmak üzere uzaklaştı. Kalabalık, ilgisini tekrar provaya verdi. Zaten geç kalmışlardı. Çok eğlenmişlerdi ama hızlanmazlarsa akşam yemeği için yaptırıldıkları rezervasyon yanacaktı.

Jaclyn biraz ileri çıktı, herkesi hizaladı ve kaldıkları yerden devam etmeye başladı. Eric'in yaklaşıp, tam arkasında durduğunu hissediyordu. Sanki kürek kemiklerinin arasına bir silah dayanmışçasına kaşınıtı duydu. Gözünün önünde korkunç bir manzara canlandı. Yoksa burada, herkesin önünde onu sorgulayacak ya da daha kötüsü, tutuklayacak mıydı?

Eric hiç kıpırdamadan gayet sakin durdu ve provayı izledi. Papaz işi çok iyi kontrol ediyordu ve aslında Jaclyn'le ilgili kısım sona ermişti. Sadece her ihtimale karşı törene eşlik ediyordu. Şamatacı çocuklar ise annelerinin ısrarıyla üçüncü sıradaki bankta yerlerini almış, ayaklarını sallayarak fısıldaşmaya devam ediyorlardı.

Daha fazla dayanamadı ve "Ne işin var burada?" diye sert bir öfkeyle fısıldadı.

"Bir yardım çağrısı duydum ve görev aşkıyla koşup geldim. Hizmet ve koruma için, hepsi bu."

Sormak istediğinin bu olmadığını gayet iyi biliyordu. Kelepçelerini ya da küçük not defterini çıkarmadığı için az da olsa rahatlamıştı. Soruları varsa da provanın bitmesini bekler gibiydi, böylece onu utandırmayacaktı. Eğer tutuklama için gelseydi, muhtemelen beklemezdi. Belki.

Kahretsin, yanlış hiçbir şey yapmamıştı ama yine de bir bedel ödüyordu! Tamam, eğer biri soracak olsa, Carrie Edwards olmadan dünyanın daha güzel bir yer olduğunu söylerdi, ama bu onu katil yapmazdı. Şu an birkaç dakikalığına bile olsa Carrie Edwards'm geri gelmesini istedi; böylece onunla uğraştığı aylar boyunca söyleyemediği her şeyi yüzüne haykırabilirdi.

Prova sona erince, arkasına bakmadan ve herhangi bir şey söylemeden Eric'ten uzaklaştı. Gelinle ve annesiyle vedalaştı ve herkesle ertesi akşam buluşmak üzere sözleşti. Mazereti nedeniyle prova yemeğine katılamayacaktı. Gelin ve arkadaşlarının Eric'e bakışlarından, mazeretin o olduğunu düşündükleri anlaşılıyordu.

Güya!

Jaclyn, herkes gittikten sonra Eric'e bakmak üzere arkasına döndü. Cumartesi sabahları yayınlanan çizgi filmlerde olduğu gibi, Eric'in kötü adamı tutuklamak üzere elinde kelepçelerle beklediğini kafasında canlandırıyordu, ama orada değildi. Şaşkınlıkla çevresine bakındı, hiçbir yerde yoktu. Aptalca bir an, rahatlıkla karışık hayal kırıklığı hissetti. Sonra hayal kırıklığım hemen kovup, rahatlama kısmına konsantre olmaya çalıştı, ama hâlâ neden geldiğini merak ediyordu.

İbadethanenin dev kapılarını içerden kilitleyen ve muhtemelen son kontrollerini yaptıktan sonra arka kapıdan çıkacak olan papaz dışında bir tek Jaclyn kalmıştı. Jaclyn en üst basamakta durup, etrafına baktı. Mutlu çift, Bulldog çıkartmalarıyla süslenmiş kırmızı kamyonetlerine binmek üzereydi. Hiç şaşırmadı. Biraz daha ilerde nedimelerden biri Toyota'sının üstüne oturmuş, rujunu tazeliyordu. Diğeri ise yolcu koltuğunda laf yetiştiriyordu. Jaclyn onların mutlu ve şanslı insanlar olduğunu düşündü. Futbol düşkünlüklerini biraz abartmışlarsa ne olurdu ki? Yaşam döngüsünde bu bir hiçti. Önemli olan

hayatın tadını çıkarıyor olmalarıydı. Kimseyi incitmiyorlardı ve yarın harika bir düğün partisine katılacaklardı.

Papazın arabası hâlâ oradaydı. Kendi Jaguar'ı ve Eric'in arabası da. Tam yanma park etmişti ama içinde değildi çünkü aynen sabah yaptığı gibi, elinde bir tomar kâğıtla Jag'a yaslanmış bekliyordu.

Jaclyn derin bir nefes alıp arabasına doğru yürüdü. Sırtı dikti ama yüreği güm güm atıyordu. Onu önce azarlayıp sonra üstüne atlamak ve bütün gün onu yiyip bitiren hayal kırıklığı ve öfkeyi kusmak istiyordu, ama yapamadı. O artık Eric

Wilder değildi; o gece bir hataydı. O **Dedektif** Eric Wilder'dı ve eğer üstüne atılacak olursa hapsi boylardı.

Başka bir zaman olsa, sadece o anın zevkini yaşamak için bu riski göze alırdı, ama bu haftaki mevcut programla bunu yapamazdı.

Elinde kontak anahtarıyla önünde dikildi. "Bana soracağınız bir şeyler mi var, dedektif?"

Eric, belki ona "dedektif" diye hitap ettiği için, belki de yorgun olduğu için içini çekti. "Evet, var. Dün resepsiyon salonundan çıkarken gördüğünüzü söylediğiniz kır saçlı adam. Onunla ilgili başka detaylar verebilir misiniz? Arabanın markası? Ya da başka herhangi bir şey?"

"Hayır," dedi kısaca. "Kır saçlı bir adam ve gümüş renkli bir araba. Hepsi bu. Kötü bir gün geçiriyordum ve aklım park yerindeki adamları incelemekte değildi. Ayrıca bunu sormak için çalıştığım yerde beni taciz etmenize gerek yoktu, dedektif. Numaranızı biliyorum, aklıma bir şey gelirse ararım."

"Taciz etmiyorum."

"Yoruma bağlı." Anahtarlarını şıkırdattı ama Eric yerinden kıpırdamadı. Belli ki o pozisyonu kasten almıştı. Onu yolundan çekmek için güç kullanmak -sanki öyle bir şansı vardı- ya da umutsuzca bakmak yerine yolcu kapısını açtı ve zarafetten uzak bir şekilde yerine geçti.

Kahrolası. Ona baktığında, bir önceki gece hayatında hiç hissetmediği kadar iyi hissettirdiğini, onu güldürdüğünü, inlettini, kadın olmasının dışında her şeyi unutturduğunu hatırlamadan edemiyordu. Bir kaçış gecesi, anlık bir hataydı ve şu an Carrie'yi ya da başka birini öldürmediğini bildiğini, ona inandığını ve onun için mücadele ettiğini söylemesini isterdi.

Tabii, ne demezsin. Jaclyn burada zaman kaybediyordu.

Bir anlık sessizlikten sonra "İstediğiniz kopyaları getirdim," dedi.

"Aa!"

Tam ona karşı yine kendini gaza getirmişken, ne cüretle onun için iyi bir şey yaptığını söylüyordu? "Aa!" yeterli değildi, şimdi bir kez daha teşekkür etmek zorunda kalmıştı.

Uzattığı kâğıtları alarak "Teşekkür ederim," dedi kuru bir sesle.

"Yarın merkeze gelip, bazı fotoğraflara bakmanızı rica edeceğim."

Yarın mı? Yarın olacakları düşününce dehşete düştü. Bir an zihni boşaldı ve derinlerden bir ses duydu. Sonra dudakları kıpırdadı ve konuşabildi. "Bana bak Sayın İşgüzar Aygır, doğru olanı yap; ya beni tutukla, ya defol git."

18.BÖLÜM

“NE DEDİN SEN?” DİYE BOĞULUR GİBİ SORDU ERİC.

Jaclyn parmaklarıyla ağzını kapadı. Tanrım, bunu yüksek sesle söylemiş olamazdı! Bu bir kâbustu. Birkaç dakika sonra uyanacak ve Eric Wilder'la neredeyse ıssız olan bu otoparkta, güvenlik lambalarının sert ve uğursuz ışık tayfının altında baş başa kalmak yerine, yatağında geriniyor olacaktı.

“İşgüzar aygır? ” diye tekrarladı Eric.

Neden yer yarılmıyor ve içine girmiyordu? Çenesi kop- saydı da ağzını açamasaydı. Keşke Eric Wilder kendisinden en az yüz kilometre uzakta yaşasaydı da, hiç karşılaşmasalardı.

“Bir kolluk kuvvetine düşmanca davranışlar sergilemekten tutuklanabilirsin,” dedi yine boğuk sesiyle. Konuşurken zorluk çekiyor gibiydi.

Jaclyn kontrolünü kaybederek parladı, “Öyleyse neden tutuklamıyorsun?” Öylesine gözü dönmüştü ki, bileklerini uzatmış onu kışkırtmaya çalışıyordu. “Neden hemen kelepçelerini takıp, beni hapse sürüklemiyorsun? **Ha?** Hadisene! Sana işgüzar aygır dediğim için beni yüz kızartıcı suçtan tutukla ve mahkemede sana nasıl güldüklerini gör, Sayın Kendini Beğenmiş Kolluk Kuvveti!” Tanımadığı geri zekâlı bir kadın ruhunu ve ağzını ele geçirmişti. Aynı geri zekâlı, Eric’e bir omuz atarak onu geri itti. “Hadisene! Tutuklasana!” Akabinde omzunu aşağı düşürüp, onu bir kere daha iteledi.

“Jaclyn,” dedi. Boğuluyor gibiydi. Sonra resmen ulumaya başladı. Tamam, aya karşı ulumuyordu ya da Georgia fanatikleri gibi değildi ama belden aşağı eğilmiş, kıpkırmızı bir yüzle kahkahayla karışık uluyordu.

Saldırıdan tutuklanmayacağını bilse, Jaclyn ona sağlam bir tekme koyacaktı. “Defol!” diye haykırdı. “Seni tanıdığım güne lanet olsun! İnşallah iskorbüt olursun da dişlerin dökülür! Raşitik ol! **Beriberi** ol!”

Kahkahayı basmadan önce “Sen beriberinin ne olduğunu bile bilmezsin,” diyebilirdi.

“**Seni**, geri zekâlı bir ahmağa dönüştüren iğrenç bir hastalık!” Daha önce böylesine kendini kaybettiğini hatırlamıyordu, ama daha da kötüsü kendini zavallı durumuna düşürmüştü. Onu kaldırıp, bir vitrin camından içeri fırlatmak son derece keyifli olurdu. Onu vuramazdı ya da bıçaklayamazdı çünkü o tür silahlar taşımıyordu. Tekme de işe yaramazdı; ayağında burnu açık sandaletler vardı, bu yüzden sadece kendine zarar vermiş olurdu. Elindeki kâğıt rulosunu kafasına patlatabilirdi ama bu da ancak sinekleri kovalamaya yarardı.

Tek yapabildiği, hâlâ kontrolü altında olan geri zekâlı kadının etkisiyle ağız dolusu çemkirmekti.

“Bayan Wilde?” İşini bitirip yan kapıdan çıkan ve onun giderek dozu artan öfke patlamasına şahit olan papaz çekinerek sordu. “İyi misiniz?”

“Hayır, iyi filan değilim!” Ayağını sertçe vurdu, anahtarlarını yere fırlattı ve üstünde tepinmeye başladı. Son saniyede uzaktan kumanda onu tehlike olarak algıladı ve Jaclyn vücudundaki tüm kaslarını sıkarak, sözsüz bir gazap çılgılığı koy verdi.

Gülme krizine tutulan Eric, destek almak için Jaclyn’in arabasına yaslanmış, ellerini dizlerine dayamıştı. Sesi hâlâ boğmacalı gibi çıkıyordu. Biraz kendine gelir gibi olunca anahtarları almak için uzandı, ama bunu başarabilmesi için üç hamle yapması gerekti.

Papaz ısrar etti, “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” Belki de Jaclyn’in tehdit altında olduğunu düşünmüştü ama tanıdığı hanım hanımcık Jaclyn Wilde, gözünün önünde zıvanadan çıkmış bir manyağa dönüşmüştü.

“Evet!” diye kükredi Jaclyn ve eliyle Eric’i işaret etti. “Burnunun üstüne bir yumruk indirin. Olabildiğince sert bir yumruk olsun ki kendimi iyi hissedebileyim!”

“Bunu yapamam,” dedi papaz dehşet içinde.

“O zaman niye soruyorsunuz?” Anahtarlarını Eric’in elinden kaptı ve arabanın uzaktan kumandasına bastı. Öfkeden bulanmış zihninde akliselim bir kıvılcım çaktı ve yapabileceği en iyi şeyin, gerçekten bir tutuklanma sebebi yaratmadan bir an önce oradan uzaklaşmak olduğunu düşündü.

Hâlâ kahkahadan boğulan Eric, elini arabanın kapısına koyarak açmasına engel oldu. “Jaclyn... Dur,” diyebildi. Omuzlan inip kalkıyordu.

Jaclyn yüzünü onunkine yaklaştırdı ve hırladı “**Durdur- sana.**”

“Aman Tanrım.” Eric titreyerek derin bir nefes aldı, papaza döndü. “Kusura bakmayın, peder.”

“Sorun değil,” dedi peder hafiften gülümseyerek. “Sanırım anladım.”

“Yarın görüşürsünüz, peder. Öyle sakın olacak ki, bunları rüyanızda gördüğünüzü sanacaksınız.”

“Biraz şüpheliyim, ama denerim. Şimdi genç adam, onu seninle yalnız bırakırsam iyi olacak mı?”

“O /yi olacak da, ben sağ kalır mıyım bilmem.” Tekrar kıs kıs gülmeye başladı.

Jaclyn terslendi. “Kes kıkırdamayı.” Yanlarında üçüncü bir kişinin oluşu biraz soluk almasını sağlamıştı ama öfkesini dindirememişti. Daha önce kendisini hiç böylesine kaybetmemişti, ama daha önce hiç kimse onu bu kadar öfkeliendirmemişti. Carrie onu tokatladığında bile sinir krizi geçilmemişti.

Eric eliyle yüzünü sıvazladı. “Polisler kıkırdamaz. Ben de polisim, o halde kıkırdamam.” Aşırı gülmekten yüzü ile gözleri kızarmış ve nefes nefeseydi. Papaz onlara sevgiyle gülümsedi -**papazın** zoru neydi?- arabasına doğru yürüyerek onları baş başa bıraktı.

Derin sessizlik anında Jaclyn kendi soluğunu dinledi. Akim yatıştırıcı sesi kendini tekrar duyurmaya başlayınca, yaşanan beş dakikanın inanılmazlığı dank etti. Hiç böyle davranmamıştı, hele başkalarının önünde, hiç! Duyguları utancın ötesine geçti; dehşetin ve düpedüz kendini küçük düşürmenin karışımıyla olduğu yerde kalakaldı. Kendini kaybetmiş, çocuk gibi davranmış ve bunları bildiği halde kendisini duramamıştı.

Kulaklarındaki uğultu nefes alması gerektiğini söylüyordu; aslında almamayı tercih ederdi. Bilinçsizce yere yığılıp, Eric gidene kadar öylece kalmayı diledi. Sorun şu ki, Eric gitmezdi. Yanında kalıp, belki ceketini çıkararak başının altına koyar ve 911’i çağırırdı. Bilincinin yerinde kalmasının en rahatsız edici yanı, tek seçeneği olmasıydı. Biraz soluklandı. Kendini “özür dilerim” demeye zorladı. Sözcüklerin ağzından çıkabilmesi için önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. Sesi hâlâ başkasının sesiymiş gibi çatlak çıkıyordu.

Eric poposunu tekrar Jag’a dayayarak, “Sorun değil,” dedi yavaşça.

Söylediklerini ve yaptıklarını düşününce, basit bir “özür”le yırtamayacağını düşündü. Yüzü yanıyordu, sesi çatlak ve kırık dökük çıkıyordu. “Evet, sorun. Davranış biçimim dehşet verici ve küçük düşürücüydü.”

“Ben küçük düşmedim, eğlendim. Bugüne kadar gördüğüm en harika sinir krizlerinden biriydi. Yaratıcılık açısından da, annemin bir teneke unu babamın tepesinden aşağı boşaltmasını gölgede bırakabilir. Annem eylem kadınıdır. Aklına beriberi geleceğini hiç sanmıyorum.” Kollarını kavuşturup gülümsedi; Jaclyn bir an, onu ilk gördüğünde teslim olduğu hormonların etkisini vücudunda hissetti. Etkinin giderek yayılması onu dehşete düşürdü; bu en az sinir krizi kadar berbat bir durumdu. Özüne devam etmeden önce bakışlarını ondan kaçırdı.

Azimle devam etti, “Yok, kendimi küçük düşürdüm. Gerçekten çok üzgünüm.”

“Jaclyn,” boğuk sesi her yerini sardı. “Nasıl bir baskı altında olduğunu biliyorum. Katkıda bulunduğum için üzgünüm, ama gerçekten o fotoğraflara bakman gerek.”

İçinde bulunduğu durumu bildiğini sanıyordu. “Yarın bir provam ve bir düğünüm var. İkisini de kendim halletmek zorundayım çünkü annemin de programı yoğun. Bütün gün koşuşturup duracağız. Tabii ki o fotoğraflara zorla bakmamı da sağlayabilirsin. Bunu anlayabilirim.”

“Cinayetin olduğu yerde düğünün sözü olmaz,” diye vurguladı Eric.

“Bir yaşam kurmak da listenin yeterince üst sıralarında yer alır,” diye terslendi Jaclyn, bir an yine kontrolünü kaybetmekten korktu. “Üstelik şu an yanımda bile dursa, adamı teşhis edebileceğimi sanmıyorum.”

“Denemeden bilemezsin.” Arabadan çekildi ve ona kapıyı açtı. “Şimdi eve git, biraz rahatla. Seni arayacağım.” Arabaya bindi. Kâğıt tomarı hâlâ elindeydi. Veda sözlerinden anladığı kadarıyla, ertesi günkü programının mahvedilmek üzere olduğunu düşündü.

Eric, parlak ve erken bir cuma sabahı, gününün yarısını mahveden bir soyguna karışmadan iş yerine ulaştı. Çözüm basitti; kahvesini evde yapmış, eski bir termos bulmuş ve yanında getirmişti. Eğer McDonalds bile bir kahve için güvenli bir yer olmaktan çıktıysa, bu tür çözümler üretmek gerekiyordu. Bundan sonra kahvesini kendisi yapacaktı. Yoksa iyi bir kahve içme şansı hiç olmayacaktı.

Masasına yaklaştığında gördüğü ilk şey, öğleden sonra Garvey’le beraber geldiklerinde masasında olmayan bir klasördü. Bu saatte laboratuarda kimse olmazdı, öyleyse birileri klasörü masasına gece bırakmıştı.

Beklediği şey buydu. Belki Jaclyn’dan ayrıldıktan sonra ofise bir uğramalıydı ama kadının otoparktan çıkışını izlerken kendini öylesine huzursuz, öylesine aşağılık hissediyordu ki, doğruca eve gidip yatağa yatmak ve saatlerce uyuyamamak ona daha uygun görünmüştü.

Kendini aşağılık hissetmesi, Jaclyn’in sinir krizi geçirmesinden kaynaklanmıyordu. Dava elini kolunu bağladığı için çok istediği halde o krize engel olamamaktan kaynaklanıyordu. Onu kollarına alıp, ikisi de yere düşene kadar öpmek için kendini zor tutmuştu. Tanrım, bir sinir krizi nasıl olup da onu bu kadar tahrik edebilirdi? **Jaclyn** hanım hanımcık halini, soğukkanlılığını kaybettiğinde çok etkileyici görünmüştü. Aslında o anda bile... Duruşundan bir şey eksilmemişti...

Tek bir küfürle sözcük bile kullanmamıştı. Anahtarlarını yere savurmuş, tepinmiş, gayet yaratıcı ve eğlenceli biçimde beddua etmişti; gerçi bunlara beddua bile denemezdi çünkü beriberiye yakalanmasını dilemek onun için iyi dilekte bulunmamaktan öte bir şey değildi. Ona omuz atmıştı -hem de iki kere- teknik olarak bunun için onu suçlayabilirdi ama bunu yapması için budala olması gerekirdi çünkü ondan en az otuz, belki de kırk kilo daha ağırdı. Onu bir şeyle dürtmemiş, ona vurmamış, hatta ısırmaya bile kalkışmamıştı. Birisine fiziksel olarak nasıl saldırılacağı konusunda tam bir cahildi. Gerçi Carrie Edwards’ı yumruklamak üzere olduğunu itiraf etmişti ama o durum farklıydı; önce kendisi saldırıya uğramıştı.

Jaclyn Wilde’ı çileden çıkarmak, hayatta en keyif aldığı şeylerden biri olmaya başlamıştı.

Eve gitmiş, onun içine, ıslak, kaygan ve şişmiş kadınlığına doğru kaydığını, muhteşem bacakların yine kendisini sardığını, başını arkaya atıp hafifçe çığlık attığını hayal ederek uyuyamamıştı. Uykusuzluk için iyi, hatta mükemmel bir sebepti ama bedelini şu anda ödüyordu; yorgundu ve gün daha yeni başlamıştı. Uyuyabilmek için sonunda bir erkek için bilmen en eski metodu uygulamak ve otuz bir çekmek zorunda kalmıştı; ancak kasıklarını rahatlatırsa da, durumun Jaclyn’in içinde olmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

İskemlesine çöktü ve zihnini pornografik fantezilerden uzak tutmaya çalışarak klasörü aldı. İçinde ne olduğunu biliyordu ama yine de açmadan önce bir saniye tereddüt etti. Testler Jaclyn’i aklayacaktı; aklındaki en küçük şüphe kırıntısı bile dün gece yok olmuştu. İçgüdüleri

ve akli ona Jaclyn' in Carrie Edwards' ı öldürmediğini söylediği halde tereddüt etmesi onu üzdü.

Belki de fazla emindi. Belki kendi kurallarını bozmuş ve duygularının zihnini bulandırmasına izin vermişti. Belki de -şeytan çarpsın!- gardım düşürüp, sessizce onun ruhuna sızmıştı ve belki de Jaclyn'e aşık olmak üzereydi; birkaç dakikanın hatırına gönül bağlayan budala çocuklar gibi. Muh-teşem de olsa, bir seks gecesinin onun gibi zeki ve olgun bir adamın düşüncelerini etkilemesine izin veremezdi. Tamam, belki o kadar da zeki değildi. Hoşuna gitse de gitmese de kadından *etkilenmişti*.

Ona böyle bağlanamazdı. Bekârlıktan vazgeçmeye hazır değildi. Bu halini *seviyordu*.

Ama... Adı batasica Jaclyn. Uzun bacaklı, zarif, onun hiç alışık olmadığı bir biçimde komik. Öylece ondan vazgeçip, hiç çabalamadan çekip gidebilir miydi?

Kahretsin, hayır. Bütün kararlılığıyla onun peşinden gidecekti. Annesinin de dediği gibi, bir şeyi kafasına koydu mu, bedeli ne olursa olsun yapardı. Kendisine bir şans vermesi için onu ikna etmek, deveye hendek atlatmaktan zordu ama mücadeleyle severdi. Belki hendek o kadar derin değildi; hiç yüz vermeyecek olsaydı, ona o kadar öfkelenmezdi.

Bu düşüncesiyle keyfi yerine geldi ve termosundan fincanına biraz kahve koydu. Bir yudum içtikten sonra klasörü açtı ve arkasına yaslanıp raporu okumaya başladı.

Televizyonda insanlar bir odaya giriyorlar ve hemen kendilerini suçla ilişkilendirecek olan deri hücreleri veya kıl parçaları dökmeye başlıyorlardı. Bu durum gerçek hayatta o kadar kolay olmuyordu. Raporun ilk sayfası, olay yerinden toplanan örneklerin ayrıntılarıyla başlıyordu. Uzmanlar, insanların ayakkabılarıyla resepsiyon salonuna taşman sayısız halı örneği bulmuşlardı. Ayrıca çöp, çimen, tanımlanamayan lifler ve kıl... Sayılamayacak kadar çok, tonlarca hem hayvan hem insan kılları. İnsanların fifillerini ve pisi'lerini resepsiyona getirmeleri şaşırtıcı değildi. Kedi ve köpek tüyleri bulunmasını zaten bekliyordu. Ancak keçi ve diğer çiftlik hayvanlarının tüyleri karşısında üretilecek muhtemel senaryolar hayli ilginç olabilirdi.

Uzmanlara göre toplanan kır saçlar yedi ayrı kafaya aitti. Bu sayı şaşırtacak kadar düşüktü. O salona düzenli olarak yüzlerce insan girip çıkıyordu ve mekân etkinlik aralarında temizlense bile, bir saç parçası temizlik görevlilerin özellikle dikkat edeceği bir şey değildi. Bu saçların hiçbirinde saç dibi folikülü bulunmuyordu. O yüzden benzeşme bulma şansları olsa da, DNA eşleştirmeleri mümkün görünmüyordu.

Raporda pek çok sayfa vardı, Eric onları hızla taradı. Kendisini en çok ilgilendiren sayfayı arıyordu. Dört sayfa daha çevirdi, işte oradaydı.

Jaclyn'in çarşamba günü giydiği kıyafetlerde kan örneği bulunamamıştı.

Bir rahatlama duygusu tüm vücudunu sardı. Herhangi bir kanıt *kendisini* cinayetle aklı, Eric bundan daha fazla rahatlayamazdı. Garvey ve Neille bunu konuşmaya geldiklerinde, onlar da bu kanıtın Jaclyn'i zanlı listesinden çıkardığını söyleyeceklerdi. O halde iyi haberi verebilirdi.

Hop. Dur bakalım.

Jaclyn, bunu duymaktan çok mutlu olacaktı ama onunla kutlama yapacak hali yoktu. Aksine, onu zanlı listesinin en başına koyduğu için Eric'i yayılım ateşine tutacaktı. Ondan şüphelenmemişti, ama Jaclyn öyle düşünmeyecekti. "Sana söylemişim" fırçasıyla karışık, asil bir "canın cehenneme" edası takınacaktı.

Üstelik Jaclyn artık zanlı değilse, onu görmesi zorlaşacaktı. Ona iyi davranmayacaktı - dün gece de iyi davranmamıştı, ama Eric o kadar eğlenmişti ki, bu tavrım pek umursamamıştı. Eric'in yaşamını cehenneme çevirebilirdi, çevirmek ister gibiydi ama yine de bakmasını istediği çok fazla fotoğraf vardı.

Sonra ona defolup gitmesini söylemişti ve ona yapacak başka bir şey bırakmamıştı. Eğer soruşturma için tekrar ona ihtiyaç duyulursa başka birini talep edebilirdi. O zaman Garvey ya da belki tatilden dönünce Franklin işi üstlenirdi.

Hayır. Öyle bir şey olmayacaktı.

Hafifçe sırttı. Bu önemli haberi onunla hemen paylaşmaya gerek yoktu. Ona karşı öfkesi geçene kadar birkaç gün daha bekleyebilirdi. Bu arada kendisi de onu iyi huylu haline geri döndürmek için çabalardı. Raporları sonuna kadar okudu. Tüm ayrıntılara rağmen pek yardımcı olmuyorlardı.

O salondan çok fazla insan geçip gitmişti. Kaldı ki, herhangi bir şüpheli orada oluşunu açıklayabilirdi çünkü mekân halka açık bir yerdı. Kurbanın tırnaklarının arasında deri kalıntısı, vücudunda hiçbir ipucu yoktu. Başa geri dönmüştü. Rapordaki tek göze çarpan sonuç, Jaclyn'in temize çıkmasıydı.

Oysa bir de gümüş bir araba kullanan kır saçlı adam vardı. Eğer bu kişi Senatör Dennison ise, Jaclyn fotoğrafların arasında onu teşhis etse bile, herhangi bir avukat teşhis sebebinin aslında son günlerde fotoğraflarının sürekli basında ve reklamlarda yer alması olduğunu söylerdi.

Öyle ya da böyle, ona katili verecek olan tek şey kandı. Cani ortalığı kan gölüne çevirip, tertemiz giysilerle çekip gidemezdi. Bir tedarikçi, gizli bir sevgili, gözünü kan bürümüş bir nedime ya da henüz tespit edilememiş biri katil olabilirdi. Kan sonuçları bütün öyküyü ortaya çıkarabilirdi. Cinayet anındaki giysilerden kurtulmuş, arabasını iyice temizletmiş de olsa kan izi mutlaka kalırdı. Diyelim ki adamları senatördü; Eric'in içgüdüleri ondan sinyal alıyordu, belki de sadece eşini aldatan bir pislik olduğu için gözü üstünde olacaktı. Eğer Senatör Dennison arabasını satmaya karar verirse, bu iyice şüpheleri üstüne çekerdi. O yüzden gümüş Mercedes' ten kurtulmak yerine, beş araçlık garajdaki diğer arabalardan birini kullanmayı düşünebilirdi. Bu durumda kan örneği hâlâ orada keşfedilmeyi bekliyor demektir.

Yakın çevresinde bir senatörün arabası için arama kararı çıkaracak yargıç bulması zordu. Giysilere gelince... neredeyse iki gün geçmişti. Katilin onlardan kurtulmak için fazlasıyla zamanı olmuştu. Onları yakabilir, şehir dışına çıkarıp gömebilir ya da sadece iyice yıkayıp, evsizlerden birine verebilirdi. Giysileri bulmak tamamen mucizeye kalmıştı. Arabaya odaklanmak daha iyi bir tercihti. Tüm yapması gereken, davayı oluşturmaktır.

Garvey içeri girdi ve doğruca kahve makinesine yöneldi. "Bu sabah kahve macerası yok mu?" diye sordu.

"Kahvemi kendim yaptım."

"Zekice bir davranış. Bugün beni yendiğine inanamıyorum."

"Yapılacak çok iş var," dedi Eric. "Laboratuar sonuçları geldi," diyerek klasörü salladı.

Garvey Eric'in masasının kenarına ilişip, kahvesinden büyük bir yudum aldı.

"Özetle."

"Jaclyn'in giysilerinde kan yok."

Garvey kahvesine bakarak yüzünü buruşturdu. "Bu pislik gece vardiyasından kalma, öyle değil mi?"

"Aynen. Benimkinden biraz ister misin?"

"Kesinlikle." İçeri gidip fincanındaki zehri lavaboya boşalttıktan sonra döndü ve Eric'in termosuna uzandı. "Pekâlâ, şu senatörün sevgilisini arayalım. Bakalım anlatacak neleri var."

"Bence de."

Jaclyn tüm olanlara rağmen gece birkaç saat deliksiz uyumuştı. Sinir krizi geçirmek yorucu bir şeydi, ama en azından kendini yerden yere atmamış ve etrafa tükürükler saçmamıştı. Kendi adına krizi en üst düzeyde yaşamış olsa da, gerçek bir kriz geçiren kişi onunkinin yarım yamalak olduğunu söyleyebilirdi. Kendini yatağa atar atmaz uykuya dalmıştı. Tam anlamıyla dinlendiğini hissetmiyordu, ama ayakta uyuyacak durumda da değildi.

Yan yola gelmişlerdi. Günlerden cumaydı; bugünü ve yarını kazasız belasız atlatabilirlerse, evlilik maratonunda yokuş aşağı inmeye başlamış olacaktı. Pazar günü her şeyin bir arada olduğu çok büyük bir düğün vardı, ama o gün Madelyn'le beraber çalışacaklardı ve yardım gerekecek olursa Peach ile Diedra da boştaydı. Yani kadınlar arası dayanışmada sorun yoktu.

Bir kez daha kahvaltı yapmadan dışarı fırladı. Yolda ilerlerken, ofiste dünden kalan birkaç brownie bulmayı umuyordu. O çikolataya gerçekten çok ihtiyacı vardı. Bir brownie ve bir kahve, işte mükemmel ikili.

Otoparkta onu bir sürpriz bekliyordu. Erken geldiğini düşünürken, herkesin orada olmasına şaşırı. Bu hiç alışılmış bir şey değildi.

Diedra, Jaclyn'i koridorda karşıladı. Gözleri ışıltıyordu. Heyecanlı bir sesle "Duydun mu?" diye sordu.

"Neyi duydum mu?"

Diedra sanki ofiste dördünden başka biri varmış gibi, kimsenin onları duymasını istemezmişçesine sesini kısıtı.

"Carrie'nin nasıl öldürüldüğünü."

Jaclyn midesine darbe yemiş gibi oldu. Ayrıntıları bilmek istiyor muydu? Ölen ölmüştü ve Carrie'nin başına her ne gelmişse, artık bir önemi yoktu. Yine de, hâlâ davanın bizzat ortasında olduğu için merak etti. "Bir şey duymadım. Sen ne duydun?"

"Onu şişlemişler."

Iyy! Jaclyn'in ilk düşündüğü şey, bıçağın tabancaya göre daha çok kan dökeceğiydi. Bıçak yakın plan ve kişisel bir aletti. Eric'in giysilerinde kan aradığına şüphe kalmamıştı.

Diedra anlatmayı sürdürdü, "Kelimenin tam anlamıyla şişlenmiş. Görünüşe göre, masanın üstünde duran şişlerle ve bir kez değil, defalarca. Cesedi Melissa DeWitt bulmuş. Kimseye söylemeyeceğine yemin ettirerek arkadaşı Sharon'a anlatmış çünkü aslında bu konuda konuşmaması gerekiyormuş. Ama Sharon Gretchen'e, o da Bishop Delaney'e anlatmış. Malum, eğer Bishop biliyorsa, artık herkes biliyordur." Kebap şişleri mi? İki kere ıyy! Orada sayısız kebab şişi vardı ve Carrie'nin şişler sarkan bedeni gözünün önüne geldi. İğrençti.

Peach onlara katıldı. Elinde, porselen fincanında dumanı tüten bir kahve vardı. "İnsan neden önce ikramcıyı sorgulamadıklarını merak ediyor. Polis, zanlı listesi yaparken cinayet silahını göz önüne alıyordur herhalde."

"Ne yani, gırtlğından aşağı pasta kreması boşaltmışlarsa doğrudan pastacıyı mı sorgulayacaklar?" diye sordu Diedra. Düşünceli görünüyordu.

"Kesinlikle," dedi Peach. "Ya da uygun yerlere yüzlerce çiçek sopası saplanmışsa çiçekçidir."

"Beyaz, saten bir kumaşla boğulmuşsa da, terzi."

"Eğer her burun deliğinden ve nefes borusundan içeri birer köfte sokulmuşsa, yine ikramcı. İkramcı giderek daha güçlü bir aday haline geliyor," dedi Peach.

"Peki ya gelin ve damat..."

"Yeter, kesin!" dedi Jaclyn, ama gülmesine de engel olamadı. "Bu çok korkunç. Düşünsenize, Carrie - yani **Carrie**- öldü sonuçta."

"Onu bu haliyle daha çok seviyorum," dedi Diedra. "Öylesine söylüyorum."

"Aynı şekilde düşünen tedarikçi sayısının az olduğunu hiç sanmıyorum," derken Peach gülümsedi. "Belki de çoğu aynı şeyi diledi, ama içlerinden sadece biri gerçekten yapabildi."

Jaclyn, annesinin odasına doğru giderken, "Çok şükür fondan ya da çiçek çubuklarıyla değil," dedi. Bir yandan da tanıdığı, birlikte çalıştığı birinin Carrie'yi şişlemiş olma düşüncesini aklından kovmaya çalışıyordu. "Hepiniz gayet iyi biliyorsunuz ki, ölünün arkasından konuşulmaz derler." Diedra hemen karşılık verdi, "Ama aynı zamanda dürüstlük en büyük erdemdir de derler. Bu örnekte iki eski deyiş çakışıyor."

Doğru söze ne denirdi?

Taite Boyne, Hopewell Emniyeti'nin kendisiyle görüşmek istemesinden hiç hoşlanmamıştı, ama bunu beklemiyor da değildi. Panikle kendisini arayan Doug'ı sakinleştirmek zorunda kalmış, her şeyi yoluna koyacağını söylemişti. Yapacak çok daha önemli işleri vardı, ama şu an iyiyi oynamak zorundaydı. Hem sonra, sorgucuları sinirlendirmeyi hiç istemezdi.

Geçen gece Dedektif Eric Wilder hem cebini hem de evini aramıştı. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olduğundan ikisini de açmamıştı. O sabah erkenden aradığında ise nihayet cevapları hazırды ve randevulaştılar. İşyerinde değil, evde görüşmek istemişti çünkü çalıştığı yere polislerin girip çıktığının görülmesini istemiyordu. İşli harikaydı; çalışma saatlerini kendi belirliyor ve genellikle şehir dışında oluyordu. Böylece senatöre ayıracak hayli vakti kalıyordu. Senatör de bundan sonuna kadar yararlanıyordu.

Kapı zili çaldığında hazırды. Bu bir çeşit oyun, diye düşündü. Rolünü benimse, ifadeni ve ses tonunu iyi ayarla, karakterinle bütünleş. Birbirinden farklı birçok şeyi dengelemek konusunda ciddi bir deneyime sahipti.

Doug'ın kendisi için satın aldığı iki yüz altmış metrekaarelik göl evinin kapısını açtı. Göl özel mülktü, yakın çevrede sadece sekiz yapı vardı ve üçü henüz satılmamıştı. Arazinin alanı, gelip gideni gözlerden saklayacak kadar büyüktü. Üstelik Doug her zaman üç araçlık kapalı garaja park ediyor ve arabadan orada iniyordu. Hem ev hem de faturalar kendi adınaydı ve ödemeleri kendi çek hesabından yapıyordu. Meraklı bir muhabirin Doug'la bütün bunları ilişkilendirebilmesi için hem çok derin bir araştırma yapması hem de çok şanslı olması gerekirdi.

Oysa şimdi bunların hepsi tehlikedeydi çünkü Carrie açgözlü sürtüğün tekiydi.

İki polisi -Garvey ve Eric'i- bekleme odasına aldığında, ifadesi sakin ama hüzünlüydü. Odadan bakınca, kanatlı kapıların ardındaki havuz görünüyordu. Havuzun yaklaşık yüz ile yüz elli metre kadar arkasında ise, masmavi gökyüzünün yüzeyde yansıdığı göl vardı. Polislerin etrafa bakıp, her şeyi not aldıklarını gördü. Bunlardan bir tanesi, dolabın dibinden bir yerlerde bulup çıkardığı, Carrie'yle beraber çekilmiş neşeli bir fotoğraftı. Her oyunda sahne donanımının büyük önemi vardı, çünkü atmosferi yaratan onlardı. Hazırladığı atmosfer kederli, ama isterik değildi.

Otururlarken sordu, "Kahve alır mıydınız? Ya da buzlu çay?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Eric, ikisi adına da cevap vererek. Şükürler olsun, hiçbir şey istememişlerdi. İşleri ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk giderlerdi. Zihninin bir köşesine, Doug'la tanışmadan önce olsa Eric'i daha iyi tanımaktan rahatsız olmayacağı biri olarak not aldı. Birlikte keyifli vakit geçirilecek biri olabilirdi, ama sırf adamı götürmek adına şu an sahip olduklarını riske atmaya değmezdi.

İkisinin beraber oturduğu kanepenin karşısındaki koltuğu tercih etti. Ortama uygun bir kıyafet seçmişti: Dar, ama çok da dar değil, diz boyu siyah bir etek ve terziden yeni çıkmış beyaz bir bluz. Makyajı da tam dozundaydı; solgun bir görüntüsü yoktu, ama frapan da değildi. Gözaltlarına hafif morluk vermek için bir parça far kullanmıştı. Satın almacı olduğundan daima şık görünmeliydi, o yüzden derbeder bir görüntü yerine ölçülü olmakla yetinmişti. On dört pontluk ayakkabıları şık ve modaya uygun, sofistike bir satın almacının işe giderken tercih edeceği cinstendi çünkü onlar çıkar çıkmaz işe gidecekti. Senaryoya biraz gerçeklik katmak her zaman işe yarardı.

"Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz, Bayan Boy- ne," dedi Dedektif Eric Wilder. "Carrie Edwards cinayetini soruşturuyoruz. Bu konuda bize neler söyleyebilirsiniz?"

Bu ucu açık bir soruydu. Muhtemelen onu konuşturmak, söylemek istediklerinden fazlasını ağzından almak için tasarlanmıştı.

“Çok iyi arkadaşlık,” dedi. Son sözcüğü söylerken sesini biraz titretti. Bu hoş, dokunaklı bir başlangıçtı.

Dedektif birkaç dakika boyunca anlamsız sorular sordu: Carrie’yi ne kadar zamandır tanıyordu, onu en son ne zaman görmüştü ve buna benzer sorular. Hepsine bütün samimiyetiyle cevap verdi çünkü araştıracaklarını biliyordu. Gerekli olmayan durumlarda yalan söylemenin anlamı yoktu. Mümkün olan her yerde doğruyu söylerseniz, yalan söylediğiniz zaman bile insanlar size inanma eğiliminde olurdu.

“Çarşamba günü saat üçle altı arası neredeydiniz?” “Buradaydım.”

“Yalnız mı?”

Derin bir nefes aldı, sonra bıraktı. “Hayır.” Ellerine baktı, sonra onları birleştirdi. “Doug -yani Senatör Dennison- buradaydı. İki haftalık bir Londra seyahatinden sonra, önceki gün kasabaya dönmüştüm. Birlikte vakit geçirebilmemiz için işten biraz erken çıkmıştım.”

“Döndüğünüz gün ziyaretinize gelmedi mi?”

“Hayır. Jet-lag yüzünden çok yorgundum.”

Bu da doğrudu, en azından jet kısmı. Üstelik gerçekten Londra’daydı.

“Buraya kaçta geldi?”

Taite alnını ovdu. Otomatik cevaplar yalanları ortaya çıkarırdı. Bu fırsatı onlara tanımayacaktı. Sağa mı bakıyordu, sola mı? Hatırlayamadı, cevabı göz kapaklarının içinde görmek istercesine gözlerini kapadı. “Sanırım, üçü geçiyordu.” “Kaçta ayrıldı?”

“Üç saat kadar kaldığına göre... Altı olmalı.”

“Saat konusunda emin misiniz?”

Doğrudan kendisine bakan sert bakışlarla karşılaştı. “Mecburen, dedektif. İşimiz hep saatle.” İsteddiği gibi düşünebilirdi; utanmış ya da özür dileyecekmiş gibi davranmaya gerek yoktu çünkü ikisi de doğru değildi.

Nihayet Wilder konunun özüne geldi ve beklediği soruyu sordu. “Kısa bir süre önce Carrie’yle aranızda ciddi bir sorun yaşamışsınız.”

İç çekti. “Pek sayılmaz.”

“Sayılmaz mı? Baş nedimesiyken, düğüne katılmaktan vazgeçmişsiniz.”

“Ben... Yani biz...” Durdu, derin bir nefes aldı. “Yeni kampanyası için düzenlenen bir bağış toplantısında beni Doug’la tanıştıran Carrie’ydi. Biz hiç düşünmemiştik, yani biriyle ilişki yaşamayı düşünmüyordum, o da öyle, ama oluverdi.”

“Ve Carrie bunu öğrendi.”

Taite şaşırılmış görüldüğünden emin olarak bakışlarını kaldırdı. “Zaten her şeyi başından beri biliyordu.”

İki polis bakıştı. “Tartışma sebebi neydi?”

“Gerçek bir tartışma değildi. Carrie baş nedime olmamı istediğinde, Doug’ın kim olduğundan ya da neler yaşanacağından habersizdim. Ancak aramızda bir ilişki başlayınca, düşündüm ki... Yani, hoş olmazdı. Carrie oğluyla evlenirken ve o karısıyla törendeyken ben de nedime olmak istemedim. Eğer iyi bir gerekçeyle bu işte sıyrılmazsam komik dururdu ve kimse inanmazdı. O yüzden Carrie’yle ciddi bir tartışma planladık.”

“Senatörle durumunuzu onaylıyor muydu?”

“Pek sayılmaz. Benim için endişeleniyordu. Her zaman, üste gelen kadının sonunun iyi olmayacağını söylerdi; belki de haklıydı.” Hızlı bir soluk aldı. “Ancak ben şansımı gönüllü olarak deniyorum.” Doug karısını terk etse de etmese de, Taite durumla başa çıkabilirdi. İlişki ortaya çıkıp, zengin sürtük Bayan Dennison Doug’ın kışına tekme koysa bile, Doug’ın kariyeri devam ederdi. D.C.’de karısını aldatmayan tek bir politikacı bulamazdınız; yakalandıklarında bir süre yalan söylerler, sonra her şey kaldığı yerden devam ederdi.

Eğer Doug boşanacak olursa... Taite süper bir senatör eşi olacağını biliyordu. Boşanmazsa da... Dert değildi; şu andaki hayatından gayet memnundu. Her iki koşulda da bütün istekleri karşılanıyordu. Refah bir hayat sürmenin yolu Doug'dan geçiyordu ve bundan vazgeçmek niyetinde değildi.

“Carrie en iyi arkadaşımды,” derken yaşlı gözlerle bakmayı başardı. Ağlamak tarzı değildi, ama zaten o kadarına niyeti yoktu. “Hep arkadaş kaldık. Geçen hafta buradaydı. Düğün ayrıntılarıyla ilgili sıkıntılar yaşıyordu ve biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Ah, bazen tam bir baş belası olabiliyordu, ama yine de en iyi arkadaşımды. Onu çok özleyeceğim.” İşte buydu. Küçük bir gerçeğin içine sıkıştırılmış kocaman yalanlar. Bundan daha iyisini yapamazdı.

Şubeye döndüklerinde Eric masasına geçti, yerine oturdu. Ellerini ensesinde kilitleyerek, tavana bakmaya başladı. Davayla ilgili tüm ayrıntılar beyninde dönüyordu. Masasının üstüne raporlar ve notlar yığılmıştı ama zaten her şey şu anda kafasının içindeydi. Hepsinin birleştirileceği yer de orasıydı.

Keşke bütün tanıklar, düğün tedarikçileri kadar iyi olsa. Çarşamba öğleden sonra resepsiyon salonunda olan herkes aynı öyküyü anlatmıştı. Görgü tanıkları genel olarak güvenilir insanlar, ama bunlar çevrede neler olup bittiğine ve ayrıntıya önem vermek üzere eğitilmişlerdi. Tüm öyküler birbirinin aynıydı - harfiyen olmasa da, hepsi birbiriyle tutarlıydı. Zaten her sözcük aynı olsaydı, Eric bir araya toplanıp neler söyleyeceklerini kararlaştırdıklarını düşünürdü.

Hepsi Carrie ile Jaclyn'in tartışmasını kendi yorumuyla anlatmıştı. Yorum farkları olsa da, her biri diğeriyle örtüşü- yordu ve onlara inanmamak için bir sebep yoktu.

Yüzeysel bakınca, en güçlü aday hâlâ Jaclyn'di ama bunu kanıtlayacak bir delil yoktu. Şükürler olsun ki, artık zanlı listesinde değildi.

Senatör bu iş için en uygun adaydı ama kız arkadaşı iyi bir tanıktı. Arabadan somut bir kanıt alamadıkları sürece, ki öyle bir durumda tanığın önemi kalmıyordu, sonuç sıfırdı.

Taite Boyne'u tam çözememişti. Tanıkların çoğuna göre Carrie'yle ciddi bir tartışma yaşamışlardı. Ciddi bir tartışma. Tabii ya, eğer bu gerçek bir tartışma değilse, her ikisi de tüm tanıkları ikna edecek kadar iyi oyuncu olmalıydılar. Eğer Taite o kadar iyi bir oyuncuysa, bugünkü performansı da sorgulanmaya değerdi.

Çok az ağlamıştı ama yüzünde gerçek bir keder ifadesi vardı. Üzüntüsünü abartmamaya çalışmış, hatta senatörle ilişkisinden utanıyor gibi de davranmamıştı. Eric onun çetin ceviz olduğunu düşündü.

Sonuca ulaşmayan konu, Carrie'yle bozuşmasıydı. Yanlış bir şeyler vardı. Her haftanın kim bilir kaç günü kendini senatöre becertmek sorun olmuyordu da, oğulları evlenirken onun ve eşinin yanında olmak mı sorun yaratıyordu? Bu hiç de inandırıcı değildi.

Garvey, elinden eksik etmediği kahve fincanıyla geldi ve Eric'in masasının kenarına yaslandı. “Enteresan. Carrie hakkında iyi şeyler söyleyen tek bir kişi var, o da cinayet esnasında müstakbel kayınbabayla mercimeği fırına vermekle *meşgul*. Kendi pembe dizimizi yaratıyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Tek eksikimiz, şeytani bir ruh ikizi ve gayrimeşru bir bebek. Bizi izlemeye devam edin.”

Eric gülümsedi, “Elimizde olan tek şey, olaylar arası koordinasyonsuzluk.”

“Yeni ne var?” dedi Garvey ve sonra samimi bir duyguyla “İşimi seviyorum. Belki Franklin bir hafta daha kalır. Tüm bu olanlar acayip keyifli,” dedi.

Eric Garvey'le aynı fikirdeydi; polisliği seviyordu. Önlerinde bir yapbozun sayısız parçası vardı ve o yığından bir resim çıkarmak onların işiydi. Bu kez de başaracaklardı. Birileri bir yerlerde mutlaka hata yapmıştı. Yapması gereken tek şey, kimin nerede hata yaptığını bulmaktı.

Esmedi, pencereden güneş'e baktı ve ayağı'a kalktı. Garvey'le birlikte zaten uzun bir gün geçirmişlerdi, çünkü ikisi de erkenden gelmişlerdi. Saat akşama doğru ilerliyordu; paydos ederlerse kimse onları suçlayamazdı. Son birkaç saat sorgularla, dosyalarla, laboratuvar dilekçeleriyle ve raporlarla dolu geçmişti. Günü bitirmeden önce yapması gereken bir şey daha vardı, ama bu kez yalnız gidiyordu.

19.BÖLÜM

BAZI DÜĞÜNLER VARDIR Kİ, DEVAMININ gelmeyeceğini bilirsiniz.

Jaclyn olabildiğince boş bir ifadeyle derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı. Premier, zaman zaman potansiyel müşterilerinin fotoğraflarını broşürlerine bastırırdı, ama diğerlerinden farklı olan bu organizasyon onlardan biri değildi. Asla. Bütün kalbiyle bu işe hiç bulaşmamış olmayı dilerdi.

Aslında bu tür bir etkinlik için organizatöre gerek yoktu, ama gelinin planları karşısında dehşete düşen damadın annesi, olayın itibarını biraz da olsa kurtarmak umuduyla son çare olarak Premier'e başvurmuştu. Üstelik bu kadar yoğunken Jaclyn bu işi almaması gerektiğini biliyordu, ama kadın gerçekten çok çaresiz görünüyordu; üstelik haklıydı da. İşin en kötü yanı, Jaclyn nasıl yardımcı olacağını bilemiyordu. Kadının parası tükenmişti ve düğün facia olma yolunda ilerliyordu. Her şeyine bahse girerdi ki, bir evlilik ancak bu kadar kötü olabilirdi.

O akşam iki düğün ile bir prova vardı. O gece, çılgın tempolarının doruk noktasıydı ve eğer yarma sağ salım çıkarlarsa her şey çok daha kolay olacaktı. Pazar günü, şükürler olsun, altı düğünün sonuncusu yapılacaktı ve nihayet normal bir yaşama ya da daha az çılgın bir tempoya geri dönebileceklerdi. Eğer Madelyn bir kez daha bu kadar yoğun rezervasyon alırsa, Jaclyn tatile çıkacağına ve düğünler bitene kadar dönmeyeceğine kendi kendine söz verdi.

Genelde Peach ve Diedra provalara nezaret ederken, Jaclyn düğünlerden birinde olurdu. Oysa şu an oradaydı çünkü Premier'de çileden çıkmadan ya da kahkahaya boğulmadan gelinin ailesiyle başa çıkabilecek bir tek o vardı. Hoşuna gitse de, gitmese de bu akşamki prova ve ertesi akşamki düğün onundu. Aile provayı normal saatten biraz öne çekmeyi kabul etmişti, böylece Jaclyn prova sonrası doğruca Bulldog düğününe gidebilecekti. Neyse ki Diedra orada çalışıyor olacaktı. Arada Madelyn ve Peach diğer provayla uğraşıyorlardı. "Aile Faciası" demeye başlamışlardı bile; aynı şekilde pembe düğün de öyleydi.

Kayıp bir düğün olduğunu düşünse de, Jaclyn gelini NASCAR temalı bir pasta olmaması konusunda ikna etmeyi başarmıştı. Bu artı bir puandı, ama gelin hâlâ çıkartmalarla süslü oyuncak bir arabaya tırmanan gelin ve damat figürlerinin çok şirin görüneceği konusunda ısrarcıydı. Üstelik araba aynen Dale Junior'ın arabası gibi olacaktı. Jaclyn yarışlar konusunda fanatik değildi ama Dale Junior'ın kim olduğunu biliyordu; arabasının parlak mavi olmadığından da emindi. Açıkçası önemli olan çıkartmalardı.

Ayrıca gelinin annesini, düğünün yapılacağı yer olan ahır Noel ışıklarıyla süslemenin -üstelik yanıyordu- pek uygun düşmeyeceği konusunda da ikna etmişti. Müzik de ayarlamıştı; en azından gelin mihraba yürürken Willie Nelson ya da Brad Paisley değil, düğün marşı çalacaktı. Willie ve Brad'e itirazı yoktu, ama hiç değilse mutluluk yürüyüşünde değil. Ertesi gün gelinin uygun gördüğü yapay çiçekler değil -solmadıkları için onları seviyordu, üstelik düğünden sonra evde veya Anma Günü'nde babasının mezarını süslemek için de kullanabilirdi- gerçek çiçekler kullanılacaktı. Yapay çiçekler, zarif ipek çiçekler bile değildi, rengârenk plastik çiçeklerdi ve çoğunun doğada gerçekten var olduğu bile şüpheliydi.

Aşırı yorgun olmasaydı, Jaclyn isterik bir şekilde göz kırpan Noel ışıkları ile plastik çiçeklerin ne kadar uyumlu olduğunu düşünebilirdi. Noel ışıklarına itirazı yoktu, hatta onları severdi, ama sadece Noel'de. Plastik çiçekleri ise asla sevmemişti. Neyse ki, günün ilerleyen saatlerinde ahırda prova yapmak için yeterli ışıklandırma yoktu ve prova ve resepsiyon, "papaz"ın sahibi olduğu restoran/barda gerçekleşti. Ne yazık ki restoran -Porky's BBQ-barbekü servisi yapan bir mekândı ve her yer yiyecekleri metheden reklamlarla doluydu. En

göze çarpanı ise gurur dolu bir iddiaydı: “Kalçalarımıza bayılacaksınız.” İkincisi de ondan aşağı kalmıyordu: “Şehirdeki en iyi kalçalar bizde.”

Jaclyn, papazın gerçek bir papaz olduğundan bile şüpheliydi, ama ona gelene kadar daha bir sürü dert vardı. Eğer evlilik yasal olmazsa, damat açısından her işte bir hayır vardır diye düşünüp, çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

Neon ışıklı, kocaman bir Budweiser tabelasının altına eğreti bir mihrap kurulmuştu. Öyle parlaktı ki, Jaclyn ısrarla söndürülmesini istedi. Eğer onu oradan indirme şansı olsa yapardı ama tıpkı “kalça” reklamları gibi hepsi birbirine bağlıydı. Jaclyn’in kesinlikle yasakladığı rengârenk plastik çiçekler, artık kararmış olan neon tabelanın altını süslüyordu. Masaların üstündeki kareli muşamba örtüler ile plastik çiçeklerin uyumu dudak uçuklatan cinstendi. Masaların bir kısmı yuvarlak, bir kısmı kareydi; ama örtülerin hepsi kareydi.

Muşamba da olsalar örtüler o kadar kötü değildi. Üstünde uğraşabileceği bir temaydı; tabii zamanı, parası ve en önemlisi izni olsaydı. Beyaz papatyalar, kırmızı-beyaz tabaklar ve kadehlerle son derece hoş bir piknik teması oluşturabilirdi. Oysa şimdi yapabileceği en iyi şey, bir süre beladan uzak kalmaktı.

Ama ne yazık ki, bu pek mümkün görünmüyordu.

Orta yaşlı, dul bir kadın olan damadın annesi, beti benzi atmış olmasına rağmen gülümsemesini eksik etmiyordu. Tereddütlü, belirsiz bir gülümseyişti bu ve Jaclyn kadının dişlerini sıkışına emindi. Acıyı hissediyordu. Tek bir oda içinde bu kadar rengi bir arada görmemişti. Gece için seçilen giysi üstünkörüydü; yalnızca Jaclyn, damadın annesi ve kız kardeşlerin üzerinde uygun kıyafetler vardı. Daha doğrusu kot pantolon ve üstü sloganlarla dolu tişörtler giymemişlerdi. Papazın - Jaclyn onun internet papazı olduğuna bahse girerdi- ertesi gün yıkanmış, en azından bir kravat takmış olacağını umuyordu. Palabıyıklı ve iri yapılı olan papazın, dazlak kafasını örten kırmızı bir bandanası, üstünde solmuş bir kot pantolon ve kolları yırtılmış bir Harley tişört vardı; böylece her iki omzundan bileklerine kadar inen rengârenk dövmeleeri görülebiliyordu.

Öte yandan, eğer Jaclyn’in hizmetine ihtiyaç varsa, şimdi tam yeri ve zamanıydı. Hiç kimse törenin gidişatı ya da nerede durması gerektiği konusunda fikir sahibi değildi. Orada olmasa damadın annesi, Brad Paisley eşliğinde töreni izliyor olabilirdi. Neyse ki doğru zamanda doğru yerde oturuyor olacaktı.

Her şey yolunda giderse, yani gelin veya annesi bu gece tutuklanmaz ya da papaz rakip bir motosikletli çete tarafından öldürülmezse yarının nasıl geçeceği ortadaydı.

Bunlar gibi pek çok şey vardı ve her şeyin yolunda gitmesi mucizelere bağlıydı.

Önce bu geceyi atlatmalıydı.

Jaclyn’in düğün töreni için onaylamadığı Noel ışıkları yasağı bu akşam kırılmıştı. Her yerden karmakarışık halde sarkıyorlardı. En azından gelinin arkadaşlarını her şeyin etrafını ışıklarla çerçevelemekten vazgeçirebilmişti, yoksa barın arkasındaki bira musluğundan tezgâh üstündeki ekmek somununa kadar her şey ıslıl ıslıl olacaktı.

Feci prova, zihnini bir süre Carrie Edwards ve Eric Wilder’dan uzak tutmayı başarmıştı ama dürüst olmak gerekirse, Eric’i düşündüğü kadar Carrie’yi düşünmüyordu ve bu onun için üzücüydü. Yine de Eric’e yoğunlaşmak o kadına yoğunlaşmaktan daha kötü bir durum değildi.

Eric... Hayatında gördüğü en sinir bozucu adamdı. Düşünmemeye çalıştıkça, o inatla bir köşesinden beynine sızmaya çalışıyordu. Bu adam yüzünden kendini maskara etmişti ve akşamki Bulldog düğününde pederin yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu. Vahşi domuzları ağıla tıkip, kuyruklarına kurdele takmaktan farklı olmayan provaya nezaret ederken Eric’i aklından çıkarmıştı. Kurdeleler ise işe yaramamıştı; domuzlar hâlâ dik kafalıydı. Prova nispeten iyi geçmiş, damadın annesinin yüzüne biraz renk gelmişti. Ta ki papaz bir çılgılık atıp, herkesi barda kanat yemeğe ve bira içmeye davet edene kadar; ardından da muzlu puding ve brownie vardı.

Kadının yüzündeki kan tekrar geri çekildi. Jaclyn şölenin önceden farkına varmış ve dehşet içinde brownie'lerin yanında duran kutular dolusu kremayı ve her iki tatlının üstündeki rengârenk süslemeleri protesto etmişti. Müşterisi doğru dürüst bir prova gerçekleştirmek için çok çabalamıştı; düğünün onun kontrolünde olduğu tek yer burasıydı. Ancak mutlu çift, burada harika yiyecekler varken başka yere gitmenin anlamsız olduğuna karar vermişti; üstelik mekân zaten bütün gece onlara ayrılmıştı. Damadın annesi, üstünden buldozer geçmiş gibi görünüyordu.

Jaclyn, kadıncağızı kızlarından biriyle konuşurken hastanede oğlunun doğum sonrasında değiştirildiğinden şüphelendiğini fısıldarken duymuştu; ona bunları yapan biri, oğlu *olamazdı*.

Gelinin kirpi saçlı ağabeyi, Jaclyn'e hadi gel dercesine sırtıp, bir baş hareketiyle de teklifini tekrarlardı. Çokbilmiş bir bakışla konuşmaya başladı, "Senin gibi bir fıstığın burada yalnız oturduğuna inanamıyorum."

"Çalışıyorum," dedi Jaclyn soğuk bir sesle.

Çocuk, yirmi bir ya da ancak yirmi iki yaşındaydı; kinayeyi anlayamamıştı. Ona daha da sokulup, kişisel alanını ihlal etmeye başladı. Tanrım, leş gibi bira ve çiş kokuyordu. Hatta ağzında bir an çürük bir diş gördüğünü ve asla gülümsememesi gerektiğini düşündü. Kesinlikle gülümsememeliydi. Jaclyn bir adım geri kaçtı. Eğer dokunacak olursa onu çok kötü bozacaktı. Son iki gündür olanları düşününce, eğer bardağı taşıran kişi o olacaksa, tepki vermekten kaçınmayacaktı.

Evet, bu harika olurdu, hem de Carrie Edwards cinayetinin zanlısıyken. Ancak öyle şeyler vardı ki, bedelini ödemeye değermişti.

"Seni evine bırakayım mı, tatlı şey?"

Kirpi saçlıya kısa ve kararlı bir "İlgilenmiyorum" bakışı fırlatarak, arkasını döndü. Çok şükür buradaki işi bitmişti. Rahatsız edilmeden kendisini bir an önce arabasına atmak istiyordu; daha sırada Bulldog düğünü vardı. Eric sağ olsun, muhtemelen kasklı yüzük taşıyıcı düğünü tamamlayacaktı. Neyse ki Diedra orada destek için bekliyordu. Yarın uzun bir gün olacaktı ve o yüzden kendini bir an önce yatağa atıp, örtüyü kafasına kadar çekmek istiyordu. Tam damadın annesiyle ve- dalaşacakken, restoranın kapısı açıldı. Gelinin annesi kulak tırmalayan, tütün tiryakisi sesiyle cırladı. "Burada özel bir parti var. Kapıdaki "kapalı" yazısını okuyamıyor musun, kuş beyinli?"

Herkes kapıya döndü. Keskin bakışlarıyla batakhanenin içini tarayan uzun boylu, yapılı adamı görünce Jaclyn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Eric, gelinin annesini buz gibi bir bakışla süzdü ve rozetini gösterdi. "**Dedektif Kuş** Beyinli."

Herkes sustu. Salon o kadar sessizdi ki, bir fısıltı bile duyulabilirdi. Nihayet gelinin annesi mahcup bir sesle, "Kuş beyinli kısmı için özür dilerim. İçeri gel," dedi.

Davetlilerden bazıları o kadar tedirgin olmuştu ki, Jaclyn acaba kaç tanesi polisin kendileri için geldiğini düşündüğü diye merak etti. Başka herhangi bir gecede haklı olabilirlerdi, ama bu gece güvendediler. Dedektif Wilder onun için gelmişti.

Çenesi havada, gözleri alevler saçarak Jaclyn ona doğru yürüdü. İkinci kez çalışırken müdahale ediyordu. Bir kez bile yeterince fazlayken, ikincisi onu çileden çıkarmıştı.

Jaclyn ona yakınlaştığında, "Birkaç sorum var," dedi. Arka planda parti kaldığı yerden devam etmeye başladı ama sesler biraz daha kontrollü çıkıyor, pek çok göz de yeni geleni süzmeye devam ediyordu. İşbirliği gerektiren bir durumdu. Eric doğrudan ona bakmıyor, bakışlarını arkadaki salonda gezdiriyordu.

Sadece onun duyabileceği ama sert bir sesle sordu, "Bekleyemez mi?"

“Hayır. Bu akşam konuşmamız gerekiyor.” Bir kez daha salonu inceledi ve yılışıkça sırtıttı. “Her şey bir yana, iyi çalışma. Özellikle Noel ışıklarına bayıldım. Ortama ruh katmış.” “Cehenneme kadar yolun var!”

Bakışları yüzüne kilitlendi, “Sen de benimle geleceksen, tatlım,” dedi. “Ne zaman istersen.”

Jaclyn’in beti benzi attı ve bir adım geri çekildi. Hayır. En çok ihtiyaç duyduğu anda, ona inandığını, güvendiğini söyleyeceğine, şalterleri kapatmıştı. Şimdi yine bir ışık yakmadığı halde pervane gibi ona gitmesini bekliyordu. “Bana böyle şeyler söylemeye hakkın yok,” dedi soğuk bir sesle. “Ne şimdi, ne de başka bir zaman.” Gerçi ona “defol” diyerek olayı kendisi başlatmıştı ve tekrar özür dilemesi gerekiyordu. Bu durumu alışkanlık haline getirmeden, onu gördüğü anda ters yöne doğru kaçmaya başlasa iyi olacaktı - ya da bir özür metni hazırlayıp, bir tomar kopyalayacak ve lafı ağzına tıktırdığı her an bir sayfa takdim edecekti.

Jaclyn konuşmaya başlayamadan, Eric bakışlarını onun dudaklarına çevirdi, “Evet, var.”

Zihni boşaldı, dudakları kıpırdadı ama bir şey söyleyemedi. Sadece onun papaza doğru dönüp, başıyla işaret ettiğini gördü. “Neden bugüne özel düşün takkenizi takmıyorsunuz?”

Özür dileme dürtüsü yerini birden kafasına muzlu puding tepsisini geçirme dürtüsüne bıraktı. Önceki akşam kontrolünü kaybedip, kendini nasıl küçük düşürdüğü aklına gelince, bu karşı konulmaz dürtüyü bastırabilmek için tüm iradesini kullanmaya çalıştı. Onu bir kez daha çileden çıkarmasına asla izin vermeyecekti.

“Yarma saklıyorum.”

Jaclyn eziyet çekiyordu. Açıklamalar ve mazeretler gırtlığına hücum ediyordu. Eğer kendisi olmasa, bu düğünün nasıl bir kâbusa dönüşeceğini, Brad Paisley’nin “kenelerini ayıklamak istiyorum” şarkısı, plastik çiçekler ve ahırdan oluşan dehşet verici ayinin ayrıntılarını ona açıklayabilmek isterdi ama Eric Wilder’a söyleyeceği hiç bir şeyi yoktu.

Omuzlarını geri çekti ve duygusuz, sabit bir bakışla onu süzdü. “Sorularınızı sorun ve elinizi çabuk tutun. Bir başka randevum var ve bir saat içinde orada olmam gerekiyor. Bilmek istediğiniz nedir?”

“Çarşamba öğleden sonra olanları tekrar konuşabiliriz diye düşündüm. Gördüğün adamla ya da Carrie’nin söyledikleriyle ilgili aklına yeni bir şey gelmiş olabilir mi?”

“Yeter artık, dedektif,” dedi sertçe. Hatırladığı her şeyi söyledim. Aynı şeyi daha kaç kere tekrarlayacağız?”

“Ne kadar gerekirse.” Bu kez bakışları sertti, az önceki mizah duygusundan eser yoktu.

“Biraz bekleyemez mi, ben...”

“Memur Bey,” diye seslendi papaz ve ikisi de barın arkasındaki palabıyıklı dev adama döndü. “Bira ve kanat ızgaraya ne dersin?”

Eric papazı düzeltmeye kalkışmadı çünkü bu grubun ikisi arasındaki farkı bildiğinden emin değildi; aynasız her zaman aynasızdı. “Bira almayayım, teşekkürler ama biraz kanat ve büyük bir bardak Sweet Tea fena olmaz.” Jaclyn’in yanından geçip, bara doğru yöneldi.

“İşte hazır,” dedi koca adam. “Brownie’miz de var. Daha erken gelseydin, muzlu pudingden de yerdin, ama ne yazık ki hepsini silip süpürdüler.”

Jaclyn’in, Eric’in kafasına muzlu puding geçirme planı böylece suya düşmüştü. Bara doğru yürüdü. O kadar gücen- mişti ki, kendini bir tür Victoria dönemi melodramının içine hapsedilmiş gibi hissediyordu. Parmağını ona doğru uzatıp, **“Bu ne cüret!”** diye en aşağılayıcı ses tonuyla bağırmak istiyordu. Ne halt ettiğini sanıyordu? Bu onun dünyası, onun işi, onun yaşantısıydı ve adam onu sanki bir terör eyleminin ortasında enselemeyi umar gibi sürekli takip ediyordu. Bu, işi için de iyi değildi. Bir kere olması hoş görülebilirdi, ama ya İkincisi? Yarın tekrar karşısına çıkarsa ne olacaktı? Premier’de garip şeyler olduğu kulaktan kulağa yayılabilir, bunu önemseyen insanlar başka organizasyon şirketlerine kayabilirdi.

Eric kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz, tabaklarındakileri henüz yarılammış bir çift fısıltıyla diğerleriyle vedalaştılar ve neredeyse çaktırmadan kendilerini dışarı attılar. Bir başkası sessizce kalktı ve çıktı. Kirpi kafa da onların fazla uzağında değildi ama o bu kadar erken ayrılacak gibi görünmüyordu. Bu insanların her zamanki müşterilerine benzemediğini biliyordu, ama yine de Eric onu zor duruma düşürmüştü.

Yanına gider gitmez Eric, “Kaç kişi ayrıldı?” diye sordu.

“Dört.”

“Beş olmasını bekliyordum,” diye homurdandı.

Ona uymaması gerektiğini biliyordu. Sadece sorulara cevap verip, oradan ayrılmalıydı ama merakı ağır bastı ve sormadan duramadı, “Beşinci kim?”

Öylesine omzunun üstünden salona bakıp, söz ettiği kişinin yerini tespit etmeye çalıştı. “Memeleri kırmızı yularından dışarı sarkan kadın.”

Aman Tanrım. Gelinden söz ediyordu.

Eric ona yanındaki tabureyi işaret ettiğinde henüz şoktan kurtulamamıştı. “Gel, otur. Biraz konuşalım.” Birdenbire gına geldiğini düşündü. Buradan bir an önce kurtulmalıydı. Barın arkasında gayet mağrur asılı duran tabeladaki yazıyı işaret etti:

Kıçımı öp.

Jaclyn ona arkasını dönüp, memelerini sergilemeye çalışmayan üç kadının, uzaylıların istilasına uğrayacakmış gibi korkuyla birbirlerine sokularak oturdukları masaya doğru yürüdü. En yaşlı olan o kadar perişan görünüyordu ki, Eric onun damadın annesi olduğuna hükmetti. Çevresine bakınca, damadı bile tahmin etti. Neredeyse zil zuma sarhoştur ama en azından Eric’in uykusunda bile tespit edebileceği bağımlı görüntüsü yoktu.

Organize suçlar biriminden olmadığı için şanslıydılar.

Kimin yanında uyuşturucu var ya da hangisi için tutuklama emri mevcut, umurunda değildi. Eğer içlerinden biri park yerinde seyyar bir “meth lab” kurmaya kalkarsa -aslında içeri girmeden önce havayı iyice koklamıştı- harekete geçebilirdi ama bu akşamki hedefi onlar değildi.

Asıl hedefi, orada bir çanak çakılın içinde elmas tanesi gibi duruyordu. Zarafet, güzellik ve cesareti kendinde toplamıştı. Başka bir kadın olsa çoktan dağılır ya da ağlamaya başlardı, ama o gayet soğukkanlı görünüyordu. Aheste, seksi ve işveli yürüyüşü Eric’i öldürüyordu. Lacivert iş kıyafeti tam doğru yerlere oturuyordu; beline doğru kesim daralıyor ve vücudun düzgünlüğünü ortaya çıkarıyordu. Etek boyu ise dizlerinin az üstündeydi ve Eric’e görsel de olsa bacakların tadını çıkarma şansı veriyordu. Ateş püsküren gözlerle bakarak onu sindirmişti, ama düşündüğü gibi değildi.

Dehşet içindeki kadınlarla biraz konuşup onlara gülümsedi ve arkasına bakmadan restorandan çıktı. Eric taburesinden aşağı kayd ve onu izledi. Kimse gidişine üzülmemiş, karnatlardan sadece iki ısırik ve çayından bir yudum aldığını fark etmemişti. Duyguları incinmişti çünkü Jaclyn onunla vedalaşmamıştı.

Onu park alanında yakalamak zor olmadı; bacakları uzundu ama dar eteği ve yüksek ökçeli pabuçları hızlı yürümesini engelliyordu.

Jag’a ulaştığında, “Seninle gerçekten konuşmam lazım,” dedi.

“Eğer beni tekrar sorgulamak istiyorsan avukatımla görüş.”

“Lanet olsun, Jaclyn, beni dinle,” dedi sert bir tonda, kızmaya başlıyordu.

“Bayan Wilde diyeceksiniz,” diye terslendi Jaclyn. Arabasının kapısını açıp, çantasını yan koltuğa attı. Şoför koltuğuna oturdu ama Eric ona kapıyı kapama fırsatı vermedi.

“Gördüğün kır saçlı adam,” diye başladı. “Sence...”

Jaclyn öylesine inanmayan gözlerle ona baktı ki, az ışılandırılmış park yerinde bile bakışlarının ne anlama geldiği fark ediliyordu. “Kafandan bunu uzaklaştırabilmek için ne söy-

lemem gerekiyor?” diye sordu kuşkuyla. “Yüzüne dikkat etmedim ve gümüş bir sedan olduğu dışında arabasını tanımlayamam. Arabalardan anlayan biri değilim. Sadece kamyonet ya da SUV olmadığımı söyleyebilirim, hepsi bu. Rengi belki şampanyaya çalıyor olabilir ama yine de gümüş olması daha güçlü bir ihtimal. Onun dışında başka bir şey bilmiyorum. Carrie’nin yanından ayrıldığımda -canlıydı- şaşkın ve kızgın olduğum için park yerindeki yabancıları ezberlemeye çalışmıyordum. Tamam mı? Yapmaya çalıştığım bir işim var, yolumdan çekilersen tabii!” Hızla çekerek kapıyı kapadı. Eric elini çekmese, parmaklarının kırılması işten değildi.

Ona bakmadan motoru çalıştırdı ve neredeyse tekerleklerini öttürerek hızla park yerinden uzaklaştı. Belki de yapmak istediği buydu.

Pekâlâ, muhabbet neredeyse tam düşündüğü gibi seyretmişti. İşe yarar hiçbir şey çıkmamış olsa da, samimiyete doğru bir adım atmıştı. Üstelik onu yine kızdırmıştı. Bu da, aralarında hâlâ bir bağ olduğunu gösteriyordu. Jaclyn belli etmemek için ne kadar da çaba gösterse, o bağ hâlâ oradaydı.

Gözden kaybolana kadar araba farlarının ışığını izledi. Onu düğüne kadar takip etmeyi düşündü. Ne işe yarardı ki? Düğünde buradaki prova gibi sirk gösterisi olmayacak ve onu orada görmekten hiç hoşlanmayacaktı. Sakinleşip düşünebilmesi için bu akşam onu rahat bırakmaya karar verdi. Gördüğü adamı bahane olarak kullanmıyordu; bazen insanlar tahmin ettiklerinden çok daha fazlasını hatırlayabiliyorlardı, ama ayrıntıların yüzeye çıkması için düşünmeye ihtiyaçları vardı. Ona anlattıklarından daha fazlasını **görmüş olmalıydı**. Yarın tekrar bağlantı kurmak için yeterince vakti olacaktı. Belki o zaman yüzüne bir yumruk patlatmak ister gibi bakmazdı.

20. BÖLÜM

BELKİ DE PORKY’NİN BARBEKÜ LOKANTASI’YLA kıyasladığı için, Bulldog düğünü hem aksamadan sona erdi, hem de büyüleyiciydi. Şükürler olsun ki zihnini de hayli meşgul etmişti, yoksa şu anda evde Eric’le son anlaşmazlığı yüzünden burnundan soluyarak oturuyor, ne HGTV’ye konsantre olabiliyor ne de uyuyabiliyor olacaktı. Yoğunluk iyi gelmişti, hatta çok yoğun olmak mükemmeldi.

Konuklar, pek de geleneksel olmayan temadan hoşlanmışlardı ve üstünde üniforması, başında kaskıyla küçük yüzük taşıyıcı büyük bir ciddiyetle mihraba yürümüştü. Bu kadar mutlu insanla bir arada olmak iyi karma olmalıydı. Jaclyn son dönemde yaşadığı kötü karmayı düşününce, bu durumun kesinlikle iyi karma olduğuna hükmetti.

Kilise oldukça büyüktü. İbadethanenin yanı sıra birçok ek binası vardı ve bunlardan biri büyük bir resepsiyon salonu olarak düzenlenmişti. Böylece konuklar törenden sonra arabalarına binip başka bir yere gitmek zorunda kalmıyorlar, sadece kısa bir yürüyüş yapıyorlardı. Hava da düğünle işbirliği içindeydi; nem biraz dağılmış, soluk almak kolaylaşmıştı. Hatta hafif bir meltem esiyordu. İncecik bir yeni ay gökyüzünü aydınlatıyor, gümüş ışığın fonunda birkaç küçük bulutçuk sakince sürükleniyordu.

Tören baştan sona çok güzeldi; müşterinin tüm istekleri karşılanmış ve bertaraf edilmesi gereken en ufak bir aksaklık bile çıkmamıştı. Her şey göz önüne alındığında, en azından profesyonel anlamda, gece başarıyla sona ermişti. Kişisel olarak Jaclyn nerede olduğunu ya da ne hissettiğini bilemiyordu. Son dört gün boyunca çok fazla şey olmuştu ve hepsi Eric’le tanıştıktan sadece birkaç saat sonra yatağa girme cinnetiyle başlamıştı. Her yönden duygusal bombardımana tutulmuştu. Coşkudan hiddete uzanan bir yelpazede korkuyu, üzüntüyü, küskünlüğü ve hatta suçluluğu yaşamıştı. Artık olan biteni kavrayamıyor, anı yaşayarak sadece oluruna bırakıyor ve bu cehennem haftasının ardından akıl sağlığının bir an önce geri gelmesini umuyordu.

Gece yarısı gelin ve damatla beraber davetlilerin çoğu da gitmişti. Diedra çok erken geldiği için otoparkta güzel bir yer kapmıştı. Birlikte arabaya kadar yürüdüler ve yorgunca vedalaştılar. Jaclyn o kadar şanslı değildi. Arabasına ancak dört sokak aşağıda bir yer bulabilmişti. Kendisi gibi geç ayrılan konuklardan bir çiftle beraber aşağı doğru yürümeye başladılar. Onların arabası yaklaşık otuz metre kadar daha yakındaydı; vedalaşırken mükemmel bir gece için iyi dileklerini sundular. Jaclyn onlara teşekkür etti ve topukları kaldırırda tıklayarak yoluna devam etti.

Atlanta’nın bu mutena semti gecenin ilerleyen saatlerinde boşalmıştı. Yol boyunca devam eden iri cüsseli ağaçlar, derin gölgelerle birlikte zenginlik duygusu yaratıyordu. Yakinlardaki bir bahçeden güçlü çiçek kokulan geliyordu; Jaclyn küçük, çiçekli bir avlusu olmasını çok isterdi ama uğraşacak vakti yoktu. Uzaklarda bir yerde araba kapılarının çarpıldığını ve insanların gürültüğünü duydu. Güzel bir geceydi. Düzeltmek kaydıyla: Gecenin son kısmı güzeldi.

Kilidini açıp Jaguar’ma atladı. Derin bir soluk alıp, uzun gün boyunca tamamlanan görevleri aklından geçirdi. Hepsı sırtında büyük bir yükü. Üç düğün bitmiş, üçü kalmıştı. Şu sıralarda Peach ve annesi Pembe düğünü toparlıyor olmalıydı. Eve döndüğünde telefon açıp Pembe düğünün yanı sıra, “aile faciası” provasının nasıl gittiğini de sorardı. Gece boyunca aranmadığına göre ortada bir sorun yoktu. Ufak tefek pürüzler olmuştu belki, ama facia, hayır. Hiç yoktan iyiydi.

Pazar günkü büyük düğün, haftanın en kapsamlı organizasyonuydu ama en azından sonuncusuydu. Rahat bir soluk alabilecekler, dinlenmek için kendilerine birkaç değerli gün ayırabilecekler ve durum değerlendirmesi yapabileceklerdi. Hatta pazartesi günü ie gitmeyebilirdi. Madelyn’le birlikte Premier’de ie başladıklarından beri durup dururken ie gitmediği hiç olmamıştı. Üç yıl önce bir haftalık uzun bir tatile çıkmış, birkaç kere de hasta olduğu ve ona ihtiyaç olmadığı için evde kalmıştı. Bunlar dışında, daima işinin başındaydı.

Bu haftayı atlatırlarsa, küçük bir molayı hak ediyordu.

Motoru çalıştırıp vites taktı, ama omzunun üstünden arkaya bakıp sokağı kontrol etmeden ayağım frenlen çekmedi.

İyi ki öyle yapmıştı çünkü arkasındaki kavşağa yakın kaldırımdan bir araba yola çıkıp, aşağı doğru yalpalayarak hızla ilerlemeye başladı. Jaclyn otomatik olarak gerildi ve geçip gitmesini bekleyerek arabayı göz ucuyla süzdü. Sarsılarak ve yoldan çıkararak gidişine bakılırsa sürücüsü sarhoş olmalıydı. Sürücünün resepsiyondan çıkmamış olmasını diledi; içenler vardı kuşkusuz ama kimse aşırıya kaçmamıştı. Jaclyn ve birlikte yrdğu çiftten önce yola çıkan olmamıştı; demek ki sürücü daha önceden gelmişti ve bir süredir arabada oturuyordu. Belki biraz ayılmaya çalışıyor, belki de el yordamıyla kontak anahtarını arıyordu.

Jaclyn yola çıkmadığı için şükretti. Yan taraftan bir darbe almadan dangalak herif geçip giderse, hareket edebilirdi. Dikiz aynasından izlediği kadarıyla yandan darbe imknsıza dönüşmeye başlamıştı; adam doğruca üstüne geliyordu. Asırlar gibi gelen birkaç saniye içinde araç aradaki mesafeyi kat etti. Jaclyn kendini desteklemek için direksiyona sımsıkı sarıldı ve gözlerini kapatıp dua etmeye başladı.

Araba artık tam yanındaydı; ani bir frenle lastiklerini hafifçe öttürerek yavaşladı ama tamamen durmadı. Jaclyn gözlerini açıp başını kaldırdı ama sokak lambalarının ışığında bile sürücü karanlıkta kalıyordu. Tüm görebildiği, kendine doğrultulmuş metal bir objenin yansıyan ışıltısıydı. Bir salise için gördüğüne inanamadı; bu bir silahtı.

Bir patlamayla birlikte başının hemen yanındaki cam tuzla buz olmuş, zerreler havada uçuşmaya başlamıştı. Sıcak bir hava dalgası yüzünü yaladı. İstemsizce eğildi ve kendini konsolun yanına attı. Bir el daha ateş edildi. Cam kırık olduğu için şimdi ses daha da yüksekti. Aynı sıcak hava dalgasını bir kez daha hissetti ve sanki kurşundan koruyabilirmişesine yüzünü deri koltuğa gömdü. ığlıklar duyuyordu; donmuş bir halde çığlık atanın kendisi olduğunu fark etti.

Tanrım, ne kadar kolay bir avdı! Arabadan çıkmaya kalksa bile başını kaldırmak zorunda kalacak ve ateş edene güzel bir hedef oluşturacaktı - ama zaten adam arabasından inmiş ve kırık camdan ateş etmek üzere geliyor olabilirdi! Yakalanmıştı, yapabileceği hiçbir şey, kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Gelişigüzel ateşlenmiş bir silahla ölüp gidecekti. Bir pişmanlık, dalgası iini kapladı çünkü Eric’e söyleme şansı olmayacaktı—

“Jaclyn!” Uzaklardan duyduğu ses sanki Diedra’nındı ve yükselerek kendi çığlıklarını bastırıyordu. Başka sesler de vardı; bağıran bir adam, kapanan bir kapı ve sonra beklediği üçüncü atış yerine hızla uzaklaşan arabanın ten tekerleklerinin sesi...

Zaman adeta durmuştu. Gırtladıktan çıkan ses, Jaclyn’ in kulaklarını tırmaladı. Kalbi adeta vücudunun her yerinde atıyordu. Çiçeklerin baş döndürücü kokusuyla karışık keskin barut ve deri kokusu genzine doldu.

Birkaç saniyede yetmiş yıl ihtiyaşlamışasına yavaşça yerinden doğruldu ve çevresine bakındı. Nişancının arabasının hl kilisenin önünde savrulduğunu görünce şaşırdı; dakikalar gibi hissetmesine rağmen demek birkaç saniye bile geçmemişti henüz. Uyuşmuş ve dağılmış bir halde olsa da, arabanın plakasını almayı akıl edebildi, en azından bir kısmını; ancak plakası yoktu. Sürücü sonunda aracı kontrol etmeyi başardı. Köşeye varınca tekerlekler bir kez daha tt ve araba gözden kayboldu.

Diedra yolda adeta sprinte kalkmıştı. Bir yandan cep telefonunda bir numara çevirmeye çalışırken, bir yandan da hl Jaclyn’e bağırıyordu. Kilisenin otoparkından henüz çıkmamış olan bir

çift, onun birkaç metre ardındaydı. Jaclyn'in birlikte yürüdüğü çift yola henüz çıkmıştı, ama silah seslerini duyunca durmuşlar ve adam aracını kaldırıma geri park etmişti. Eşiyle birlikte o da Jaclyn'e doğru koşuyordu. Sokaktaki evlerin ışıkları yanmaya, insanlar sokağa dökülmeye başlamıştı.

Adamın biri "İyi misin?" diye bağırdı. Som tuhaf geldi; iyi değilse nasıl cevap verecekti?

Dudakları uyuşuktu ama arabanın kapısını açıp dışarı çıkabildi. Her hareketi sanki suyun altındaymış ve güçlü bir akıntıya karşı koyuyormuş gibiydi. Şokun getirdiği ürpermeyle tüyleri diken diken olmuştu. Tanrım, ramak kalmıştı.

Atlanta büyük bir şehirdi. Bindiği Jaguar bu ihtimali zayıflatsa da, gelişigüzel ateş edilmiş ya da hedef şaşırlmış olabilirdi. Neredeyse bir eşek şakasına ya da çete savaşıma kurban gidiyordu.

Yine de öyle düşünemiyordu. O arabadaki her kim ise, doğrudan Jaclyn'i hedef almıştı ama sebebi hakkında hiçbir fikri yoktu.

Olay yerine vardığında Eric'in kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Telefon geldiğinde yataktan fırlamış, bir elinde anahtar diğeriyle silahıyla dışarı çıkmak üzereyken çıplak olduğunu fark etmişti. Her türlü küfrü savurarak geri dönüp, eline geçen ilk şeyi -önceki gün çalışırken giydiği pantolon ve gri tişört- üstüne geçirmek zorunda kalmıştı. İç çamaşırları düşünecek zaman değildi; o yüzden doursuz ve çorapsızdı ama en azından rozetini takabileceği kemeri belindeydi ve tabanca kılıfını omzuna geçirebilmişti.

Atlanta'ya doğru yürekleri ağızlara getirecek bir hızla araba sürerken, bir yandan da Atlanta Emniyeti'nden bir arkadaşıyla görüşmüştü. Yolda olduğunu biliyorlardı, o da Jaclyn'in iyi olduğunu biliyordu. Şu an önemli olan iki şey buydu. İlk olarak artık makul bir hıza inebilirdi. İkinci olarak da Atlanta polisi silahlı, yan çıplak ve çılgına dönmüş bir adamın oraya gittiğinden habersizdi. Atlanta Emniyeti için çalıştığı dönemlerden kalma pek çok arkadaşı vardı ama onlar kendisini daima saçları taranmış ve giyinik olarak hatırlardı. Yeni gelenlerse kim olduğunu anlayana kadar onu vurabilirlerdi.

Kendini emniyete almak adına mavi ışığını yaktı.

Olay yerine ulaştığında tahmin ettiği gibi kendisini bir hayvanat bahçesinde buldu. Arabasından inince Jaclyn'i görene kadar çevresine bakındı. Kilisenin otoparkındaydı; çevresi annesi, arkadaşları, tanımadığı başka siviller, üniformalı ve üniformasız polislerce sarılmıştı. Hep bir ağızdan konuştukları uzaktan bile belli oluyordu. Madelyn şefkatli elini kızının omzuna koymuştu. Arabasını tespit etmek ise daha kolaydı; bir polis güruhunun ortasında, ilerdeki kaldırımda park edilmiş duruyordu. Sürücü tarafındaki cam ise kırılmıştı.

Atlanta polisiyle konuşan dört kadının içinde en sakin olanı Jaclyn'di, ama o mesafeden bile Eric ne kadar solgun olduğunu görebiliyordu. Telaşla park edilmiş arabaların arasından kendine yol açmaya çalışarak ona doğru yürümeye başladı. Koşmamak için çaba gösteriyordu. Vurulmamıştı. İyiydi. Yaklaştığında Jaclyn adeta radarı varmış gibi ona doğru döndü ve açık bir düşmanlıkla "Burada ne işiniz var?" diye sordu.

"Size de merhaba. Sanırım küçük bir sorun yaşamışsınız."

Şüphesle "Nereden duydunuz?" diye sordu. Dedektifle konuşurken gözlerini kısarak bakıyordu. "Onu aradınız mı? Nereden biliyor ki?"

Peach içini çekerek "Onu ben aradım," diye itiraf etti. "Aklım başımdan gitmişti, yapılacak en doğru şey bu diye düşündüm."

Şaşkınlık ve gücenirlik arası bir sesle, "Neden böyle bir şey düşünesin ki?" diye itiraz etti Madelyn.

"Neden birisi Jaclyn'e ateş etsin ki? Carrie'yi öldüren aynı kişi olabilir; iki olayın tamamen ilgisiz olduğunu düşünmek de çok fazla artık."

Haklıydı. Eric bütün parasını, Jaclyn'in onu gördüğünü bilen kır saçlı adama yatırmaya hazırdı.

Hâlâ yapılanın anlamsızlığını vurgulamaya çalışan Madelyn sesini biraz daha yükseltti, "Telefonunu nereden biliyordun peki?"

Peach yalvaran gözlerle Eric'e baktı. "Kartı cüzdanımdaydı ve..."

Madelyn kollarını kaldırarak adeta bağırdı. "Kartını nereden buldun?"

Peach herhangi bir utanma emaresi göstermeden "Senin çöp kutundan," diye açıkladı. "Orada, en üstte ve hak etmediği biçimde duruyordu."

Öyle ya, sanki insanlar topladıkları kartvizitleri her zaman çöpe atmıyormuş gibi. Yaşlı kadınlar tartışmaya devam ederken seslerini biraz alçalttılar ve Eric bir an Jaclyn'in bakışlarını yakaladı. Yorgundu ve ürkmüştü. Eric ona sarılıp, göğsüne bastırmamak için kendini zor tuttu. Sanki izin verecekti de! Sadece sordu, "İyi misin?"

Başını sallayarak onayladıysa da, Eric ona inanmadı. Vurulmamıştı ama iyi de değildi.

Eric Atlantali görevlilere kendini tanıttı. Kıdemli müfettişin yanına giderek, Jaclyn'in Hopewell'de işlenen bir cinayetin tanığı olduğunu söyledi. Atlantali dedektif "Şenindir ahbap," dedi. "Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum ama açıkçası görgü tanıklarının söyledikleri biraz karışık. Kafayı çekmeyen sadece Bayan Wilde ve Bayan Kelley. Ne yazık ki en çok korkan da onlar. Sen onlarla konuşurken, ben diğerleriyle ilgileneyim."

"Karışık" ifadesi duruma açıklık getirmekten uzaktı. Sürekli birbirleriyle konuşan Jaclyn ve Diedra ne olduğunu açıklamışlardı. Açıklama uzun değildi, ama ana konularda hemfikirler. Jaclyn yola çıkmak üzereyken, yanından geçen bir arabadan iki el ateş edilmişti. Diedra ve düğünden ayrılan bir avuç diğer tanık Jaclyn'i doğruluyordu. Onun orada açık bir hedef gibi oturuyor olması, Eric'in yüreğini ağzına getirdi.

"Gördüğün arabayı bana tarif et," dedi, sesinde belli belirsiz bir yalvarma vardı. Memurlardan biri kederle başını salladı; Eric ne olduğunu tahmin ediyordu.

Diedra "Arabaydı," dedi. "Kamyonet ya da SUV değildi, siyah bir arabaydı."

Jaclyn "Bana maviymiş gibi geldi," dedi.

Memurlardan biri araya girdi. "Ateş edilmesi dışında bir şeyden emin olamayacak kadar uzak olan diğer tanıklara göre araba yeşil olabilirmiş."

"Marka?" diye sordu Eric umutla. Jaclyn'den yana umudu yoktu, ama belki bir başka tanık...

Memur yine başını salladı.

İnanılmaz bir durumdu. "Eminim ikiniz arabayla ilgili birazcık ayrıntı hatırlıyorsunuzdur." Bir Jaclyn'e bir Diedra' - ya bakıyordu. Nasıl ikisi birden bu kadar araba körü olabilirdi?

Jaclyn omuzlarını salladı. Diedra "Mustang değildi," dedi. "Mustang olsaydı, tanırdım diye düşünüyorum." "Hepsi bu mu? Mustang değildi?"

"Orta ölçek bütün arabalar birbirine benziyor," dedi Jaclyn. Sesi ince çıkıyor, hafifçe titriyordu. "Hiç yoktan iyidir, değil mi? Orta ölçek bir arabaydı; büyük değildi ama Mini Cooper da değildi."

"Bütün şubelere bülten dağıtırız," diye mırıldandı. "Mustang değildi, Mini Cooper da değildi. Her şeyi toparlayıp tasnif edelim. Muhtemelen plaka numarasını da alamamışsınızdır?"

"Çünkü plakası yoktu," dedi Jaclyn. "Bakmayı akıl *edebildim*."

İşaret edilen gerçek, tüyler ürperticiydi. Gelişigüzel ateş edilmemişti; planlı bir saldırıydı ve bir tanık olması ihtimaline karşı plaka sökölümüştü. "Ya sürücü?"

Jaclyn titredi, annesi kollarıyla kızını sarmaladı. Bir dakika sonra Jaclyn derin bir nefes aldı, kendine gelmiş gibi biraz dik durdu. "Sanırım yüzünde kayak maskesi ya da kapüşon gibi bir şey vardı. Ayrıntı göremedim, sadece bana silah doğrulttuğunu gördüm. Koyu giysiliydi, sağ elini kullanıyordu. Hımm... Eldivenleri de vardı."

Diedra başıyla onayladı. “Bence de öyle çünkü yanımdan geçerken yüzünün olması gereken yer karanlıktı, muhtemelen kapüşon takıyordu. Ancak...” Düşünceli şekilde gözlerini kıstı. “Sürücünün pek iri olmadığını hatırlıyorum. Ufak tefek bir adam ya da bir kadın olabilir. Arabada oturan birini tanımlamak zor, ama iri değildi.”

Jaclyn biraz düşündü. “Haklısın,” dedi. “Camdan baktığımda sürücüden kıl payı uzundum sanki.”

Arabanın Mustang ya da Mini Cooper olmadığı dışında markası meçhuldü, ama başka ayrıntılarda ve ölçülerde söylenenler birbirini tutuyordu. Bu kadarı bile hiç yoktan iyiydi. “Kesinlikle sağ eliyle ateş etti, değil mi?”

“Kesinlikle. Araba arkamdaki kaldırımdan çıktı ve geçmesini izlerken dikiz aynamdan bakıyordum. Zikzaklar çiziyor, şeridi tutturamıyordu. Ben de sürücünün sarhoş olduğunu düşündüm. Sonra adam -ya da kadın- yanımda durdu ve sağ kolunu uzattı ve iki kere ateş etti.”

Arabayı incelemek üzere bir süre Jaclyn’in yanından ayrıldı. Sürücü tarafındaki cam dağılmıştı; içerisi patlayan camın kırıklarıyla doluydu. Hiç mermi kovanı bulunmamıştı ama bu illa silahın yarı otomatik olduğu anlamına gelmezdi. Kovanların arabanın içine düştüğü bir tam otomatik de olabilirdi. Şansları varsa, döşemenin içine gömülmüş birini ya da ikisini bulabilirdi.

Araba kullanılabilir haldeydi ama delil aramak için kanunen alıkonulmuştu. Daha doğrusu, onun önerisiyle Atlanta Emniyeti alıkoymuştu. Bunların hepsi zaman alıyordu. Cezai soruşturmalar aşın titizlik isterdi. Zaman ilerliyordu; bir buçuk oldu, sonra ikiyi geçti. Sabah üçe doğru bir şeyler toparlanmaya başladı. Eric’in gözü Jaclyn’in üstündeydi çünkü rengi giderek soluyordu.

Arabasından olmak hoşuna gitmemişti ama tartışacak hali de yoktu. Biri ona ateş etmişti ve bulunması kendi iyiliği içindi. “Benimki tamir olana kadar bir araba kiralayacağım,” dedi ve hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. “En azından artık Jacky arabamı ödünç almak için beni bunaltmaz.”

“Jacky kim?” Eric kıskançlığa teslim olup, böyle bir soru sorduğuna inanamıyordu. Jaclyn ise neden böyle saçma bir soru sorduğunu anlamaya çalışıyordu.

Madelyn ona kaşlarını çatı. Kısaca “Jaclyn’in babası,” dedi. Konuya çok net bir nokta koymuş ve başka soru istemediğini ifade etmişti.

Tamam. Zaten bu Jaclyn’in adını da açıklıyordu, en azından Jack ve Madelyn’in bir karışımıydı.

Madelyn kızına döndü ve sevgiyle koluna dokundu. “Gitmene izin verecekler mi bir bakayım. Çok yoruldun.” “Sağ ol, anne.”

Eric kararlı bir sesle “Onu eve bırakırım,” dedi. Jaclyn’in sesi soğuktu, “Teşekkürler, ama gerek yok.” Durumla iyi başa çıkıyordu ama gece henüz sona ermemiş, adrenalin yükü henüz onu vurmamıştı. O an geldiğinde Eric onun ayakta bile duramayacağını biliyordu.

Eric hemen yalan söyledi, “Birkaç sorum daha var.” Aslında pek yalan sayılmazdı; ona sormak istediği bir sürü şey vardı. Daha doğrusu, hep aynı soruyu farklı biçimlerde soruyordu. Bazen soru cümlesindeki küçük bir değişiklik hafızayı tetiklerdi. “Bunu Hopewell’e dönerken yolda yapabilir, ya da sizi izleyip sorularımı evde sorabilirim.”

“Pekâlâ,” dedi bıkkın bir sesle. “Bir an önce kurtulmak istiyorum.”

Madelyn’in çenesine bir öpücük kondurdu. “Burada olduğun için teşekkür ederim. Sabah görüşürüz. Biraz gecikebilirim çünkü araba işlerini halletmem gerek, ama sonrasında orada olacağım.”

Madelyn “Yarın izin yapmalısın,” dedi, ama Jaclyn hemen başıyla itiraz etti.

“Hayır, kafamı dağıtmam için işe gelmem daha iyi. Ayrıca yarın yine korkunç bir gün olacak. Bu geceki provada olanlara inanamayacaksın. Sana hepsini anlatmam gerek.” Neredeyse törenin tamamında orada olan Eric sessiz kaldı, ama onunla aynı fikirdeydi.

Madelyn dişlerini sıktı. “Eve gidince beni ara.” “Arayacağım.”

Orada olan herkese, Atlantali memurlara, dedektiflere ve tanıklara tek tek teşekkür etti. Çevrede yaşayan herkesten, sebep olduğu rahatsızlıktan dolayı özür diledi. Yaklaşan çöküntünün sinyallerini alan Eric uzanıp dirseğini tuttu ve ona arabasına kadar eşlik etti.

Hafiften tökezlemeye başlamıştı; yürüdükçe Eric desteğini artırmak zorunda kalıyordu. “Sorularının ne olduğunu bilmiyorum ama ne Carrie’yle, ne de bu geceyle ilgili şu ana kadar söylemediğim hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Bir kez konuşmaya başlayınca bazı ilginç şeyler aklına gelebilir.”

“Sanmıyorum.”

“Bunu arabada konuşuruz,” diyen Eric kapıyı açarak binmesine yardımcı oldu. Jaclyn emniyet kemeriyle uğraştı ama bağlamayı beceremedi. Eric uzanıp yardımcı oldu. Ardından o da arabaya binip kemerini taktı. “Yemin ederim, bütün bunlar bittiğinde seni bir otomobil galerisine götüreceğim.”

“Bütün bunlar bittiğinde seni bir daha görmeyeceğim,” diye cevap geldi.

“Her kadın bir Ford, bir Toyota ve bir Cadillac arasındaki farkı bilmeli.”

“Hepsinin dört tekerleği ve bir vites kolu var. Gerisi kimin umurunda?”

“Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, Diedra’yı da alabiliriz. *Mini Cooper değilmiş*, kıcımmın kenarı.”

21. BÖLÜM

GÜÇLÜ, SICAK BİR KOL ONU SARMALAYIP, KAYA GİBİ sert bir omuza dayadı. Yarı uykulu halde içini çekti ve biraz daha sokuldu çünkü yaslandığı yer sıcacıktı, güven veriyordu ve Jaclyn yorgunluktan neredeyse tükenmişti. Çenesini kaldırmak için diğer elini kullanarak “Evine geldin,” diye mırıldandı Eric. Acele etmeden, masum bir öpücük için ağzını onunkine yaklaştırdı ama dili dudaklarına eşlik ederek derinleri araştırdıkça, giderek yükselen ısı Jaclyn’in yorgunluğunu alıp götürdü.

Evet, evdeyim diye düşündü hayal meyal. İçini çekti, kolunu Eric’in boynuna doladı ve elini saçlarında gezdirdi. Tanrım, ne güzel kokuyordu; ter, ısı ve geceyle karışık erkek kokusu... Oysa herkesin teni aynı değil miydi? Neden erkekler kadınlardan bu kadar farklı kokuyordu? Bu kokuyla yavru bir kedi gibi mırıldanmak istiyordu.

Eric’in sol eli Jaclyn’in göğüslerine doğru kaydı; kat kat giysilerin üstünden göğüs uçlarını buldu ve sertleşip dikilene kadar parmakları arasında ovaladı. Zevk yavaş yavaş çoğaldı. Denizin giderek kabarması gibi, yükselen dalgalar yorgunluğunu süpürdü, ama hâlâ kemiklerini hissetmiyordu. Vücudu onun vücudunu tanıyor, ağırlığını ve sıcaklığını biliyordu. Eric, onu neyin tahrik ettiğinden haberdardı. Jaclyn’in onu öpmesine ve şimdi yaptığı gibi ona dokunmasına izin vermemesi gerekiyordu. Yorgundu ve bu gece neredeyse öldürülüyordu ama şu an onu ilk tanıdığı gecedен daha fazla istediği de inkâr edilemez bir gerçektir.

Ne yazık ki ilk gece de aynı hataya düşmüştü; hiç düşünmeden tanımadığı bir adamla yatmış ve sonucunda duygusal bir çöküntü yaşamıştı. Tedbiri elden bırakmak onun tarzı değildi - en azından çoğunlukla bu böyleydi. Eric onu fanusundan çıkarıp rahatlık bölgesinden uzaklaştırmış, normal koşullarda asla yapmayacağı ve söylemeyeceği şeyleri yapmaya zorlamıştı. Koynunda olmak onu *rahatlatıyordu*, ama oradan çıktığında aynı şekilde hissetmiyordu.

Zihninin gerilerinde bir yerlerde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Bir an önce Eric’i durdurması gerekiyordu, yoksa bir sonraki aşamada eteği yukarı sıyrılacak ve çamaşırı çıkarılacaktı. O noktadan sonra geri dönüş yoktu. Tekrar oraya dönmek ve daha fazla incinmek istemiyordu.

Omzunu eline destek yaparak dudaklarını onunkilerden kurtardı ve geri itti. Yüzünü çevirerek “Hayır,” dedi. “Üzgünüm. Uyumak üzereyim ve... Hayır.”

Eric, Jaclyn’in bu sözleri karşısında hareketsiz kaldı.

Sonra yavaşça soluğunu bıraktı ve direnmeden ondan uzaklaştı. Koltuğunda dikleşti ve sol kolunu vitese uzattı. “Tamam.” Reddedilmek onu kızdırdıysa bile sesinden belli olmuyordu; ne de olsa duygularını saklamakta ustaydı.

Arabadan inip eve gitmeliydi. Perişan haldeydi ve yoğun bir gün daha başlamadan önce birkaç saat bile olsa uyumak istiyordu. Burada, karanlıkta onunla oturmaya devam etmek, belayı davet etmekten başka bir şey değildi ama Jaclyn dönüş yolunda uyuyakalmış, Eric sormaya kararlı olduğu soruları soramamıştı. Jaclyn kesinlikle eve onunla beraber girmek istemiyordu. Bu durumda arabada kalmak kötünün iyisiydi.

“Uyuyakaldığım için özür dilerim,” dedi. Kendini paçavra gibi hissettiği halde sesine olabildiğince canlı bir hava vermeye çalışıyordu. “Sormaya bu kadar kararlı olduğun şey nedir? Hatırladıklarımı sana söyledim, o yüzden uydurmamı istemediğin sürece verebileceğim başka bir bilgi yok.”

Eric bir an için sessiz kaldı. Parmakları vites kolunun üstünde tıkırdıyordu. Jaclyn, onun bir türlü söyleyemediği şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Konuyu öğrendikten sonra

da evine gidip bir an önce uyumak istiyordu. Eric sonunda “Giysilerinle ilgili test sonuçları geldi,” diyebildi. “Kan örneğine rastlanmadı.”

“Tabii ki rastlanmayacak,” dedi aksi bir sesle. “Bunu biliyordum zaten.” Belki çok yorgun olduğu için jetonun düşmesi biraz zaman aldı, ama o anda ateş gibi bir öfke dalgası vücudunu öylesine sardı ki, bütün yorgunluğunu yakıp yıktı. Kontrolü eline alması için tüm kaslarını sarstı. Önceki akşam yaptığığın aksine, kendisini küçük düşürecek bir teslimiyeti reddetti ve bunda diretti.

“Anladım,” dedi gergin bir ses tonuyla. “Carrie’yi öldürmediğimi belgeleyen test sonuçları geldi ve böylece tekrar öpücüklerini hak edecek kadar iyi biri oldum, öyle mi? Bu durumda artık bana inanıyorsun. Pardon, tabii ki hayır! Bana değil, test sonuçlarına inanıyorsun. Seni pislik.” Eli onu tokatlama dürtüsüyle yanıp tutuşuyordu; dürtüyü bastırmak için parmaklarını büktü ve kollarını bedeninin iki yanına kenetledi. “Biliyor musun? Aslında bir yerlerimi öpebilirsin, sorun değil. Mesela kıcıımı.”

“İstedğin zaman,” dedi Eric. Sesi alçak ama kızgındı. “Kıçına bayılıyorum ve ilgini çekiyorsa, sana başından beri inanıyorum. Çavuş Garvey de aynı şekilde.”

“Bunu gösterme yolun çok komik,” diye çemkirdi Jaclyn. “Tek yapacağın bir telefon açıp, bana - Neyse, salla gitsin.” “Durum düşündüğün gibi değil, Jaclyn. Sen kanıtlarla temize çıkana kadar kuralına uygun davranmam gerekiyordu. Sana da diğer zanlılara nasıl davranıyorsam öyle davrandım. Hatta sana karşı daha da objektif olmak zorundaydım, aksi takdirde davadan alınırdım. Şu an eleman sıkıntımız olduğu için bu davaya bakmama izin veriyorlar. Ayrıca bu davayla ilgilenmeyi özellikle istedim çünkü başka bir dedektifin kaçırabileceği detayları daha derin kazabilirdim. Ne bulacağımı, sana karşı ikinci derece delillerin ne kadar güçlü olabileceğini bilmiyordum ama araştırabileceğim bir pozisyonda olmak istiyordum. Temize çıkman için en iyi kozun olduğumu düşünüyordum.”

“Bunun için sana minnettarım,” dedi Jaclyn alaycı bir şekilde.

“İncinmiş duygularını bir kenara bırakıp beni t/m/e.” Eric’in ses tonu ve yüzü kaya gibi sertti. Dudakları nemrut bir ifadeyle kasılmış, gösterge tablosunun ışıkları haşin yüzünde acımasız gölgeler oluşturmuştu. “Teğmene ya da çavuşa -ve tabii ki bölge savcısına- davayı tehlikeye atacak herhangi bir gerekçe vermek istemedim. Tanrı aşkına, tamamen tarafsız olmak zorundaydım. İşimi yaptığım için özür dilemek aklımın köşesinden bile geçemez.”

“Seni mecburen dinliyorum çünkü polissin ve seninle işbirliği yapmazsam başım derde girebilir, ama herhangi bir duygumu **bir kenara bırakmam** kesinlikle imkânsız. Neden biliyor musun? Çünkü Carrie’yi öldürmediğimden gerçekten emin olsaydın, kan testi sonuçlarının negatif geleceğini de biliyor olurdun. Kuralları izlemene bir itirazım yok. Hiç kimse bu konuda benden daha tutucu olamaz. Fakat şu da bir gerçek ki, küçücük bir telefon konuşmasının gücü, hiçbir kanıtı değiştirmeye yetmezdi ve benim hayatımda çok şey değiştirdi. Ne yazık ki o telefon gelmedi.”

“Yani şuursuz bir budala gibi davranıp, çok güzel olabilecek bir şeyi çöpe mi atacaksın? Sadece işimin gereğini yaptım diye, öyle mi?”

“Bunu **sen** yaptın,” diye vurguladı. Tüm suçu onun üstüne yıkmasına öfkelenmişti. “Bu beni şuursuz bir budala yapabilir, ama bu durum senin açısından da çok farklı sayılmaz. Sonuçta bana güvenmedin. Şimdi de ben sana güvenmiyorum. Geriye dönme şansımızı çoktan kaybettik. O yüzden ağzını ve ellerini kendine sakla. Artık görüşmemizi gerektirecek bir şey de kalmadığına göre benden uzak dur.”

“İşte bu konuda yanılıyorsun,” dedi zalimce. “Unuttuysan hatırlatayım, bu gece biri seni öldürmeye çalıştı. Peach kesinlikle haklıydı; Edwards davasıyla bağlantı kurmamak saflık olur. Gördüğün adamın Bayan Edwards’ı öldürme ihtimali yüksek ve senin onu gördüğünü biliyor. Ne yazık ki sağlam bir tanığı var ve hakkında arama emri çıkartabilmek için geçerli bir nedenim yok. Eğer sen onu teşhis edebilirsen her şey değişebilir tabii.”

“Ama edemem,” dedi umutsuzlukla. “Dikkatli bakmıyordum, tek kişilik bir grubun içinde bile onu teşhis etmem imkânsız. Her ne kadar o bunu bilmiyor olsa da!”

“Hayır. Onu teşhis *edebileceğini* sanıyor, bu açıkça belli oldu. Belki senin kim olduğunu bulabilmek biraz vaktini almıştır, ama zaten bu gizli bir bilgi değildi. Şimdi araştırmamız gereken, bu gece burada olacağını kimlerin bildiği.” Söylenenleri ancak idrak ederek Eric’in yüzüne baktı. “Tanığı var dedin. O halde kim olduğunu biliyorsun.”

“Bir tahminim var diyelim. Sadece kanıtım yok.” “Kim?”

“Bu bilgiyi paylaşamam,” dedi. Sabrı giderek tükeniyordu. “Dava hâlâ soruşturma aşamasında.”

“Onu teşhis edebileceğimi sanan biri beni öldürmeye çalıştı. Kim olduğunu bilirimse daha güvende olmaz mıyım? Yani... Onunla tekrar karşılaşacak olursam? O zaman sana telefon açar, hey adamın burada, gel onu yakala derim!”

“Kim olduğunu söyleyemem çünkü bu konuda seni etki altında bırakmak istemem. Sana göstereceğim fotoğraflardan sonra eğer birinin üstüne parmağını koyabiliyorsan, bu onu resepsiyon salonunda gördüğün için olmalı, sana söylediğim bir isim yüzünden değil.”

Yasal anlamda doğru söylüyordu. Uygulamada ise onu sadece öfkeliendiriyordu. “Yani davanın hayrı için benim hayatımı riske atacaksın, öyle mi?”

“Hayır. **Kim** olduğunu biliyorum ve yaklaşmasını önlemek için sana zıkmı gibi yapışık duruyorum.” Tatsızca gülümsedi. “Artık kim olduğunu bildiğine göre, nerede yaşadığını bulması da uzun sürmez. Hoşuna gitse de gitmese de, henüz benden kurtulamazsın, tatlım.”

Bu durum, Jaclyn’in kendi evinde huzurlu bir uyku uyu- yamayacağı anlamına geliyordu. Gece kâbus gibiydi ve bir türlü sona ermiyordu. Eric Jaclyn’den önce içeri girdi ve her yeri araştırdı. Sonra aceleyle bavulunu toplamasını bekledi. Eric’le tartışmadı, uyuduğu yerde hayatını tehlikeye atmak istemezdi ama onu kendi evine götürmeye kalkarsa Eric’le çığlık çığlığa kavga etmeye de hazırdı. Böyle bir şeyi asla kabul etmeyecekti.

Eric bunu bildiği için konusunu bile açmadı. Uzun süre kalınabilen bir otele gittiler. Jaclyn ayrı yatak odası olan bir süite yerleşti. Evi gibi olmasa da yaşayamayacağı bir yer de değildi. Önlem amacıyla Eric otel girişini bile kendi kredi kartıyla yaptı. Salonun ortasında endişeyle dikilen Jaclyn, “Peki iş ne olacak?” diye sordu. “Nerede çalıştığımı da biliyor. Annem, Peach ve Diedra da tehlikede!”

“Bugün cumartesi,” dedi. “Annene çalışmanın daha iyi olacağını söyledin ama ofise gitmek zorunda olduğunu söylemedin, değil mi?”

O kadar yorgundu ki, zorlukla düşünebiliyordu. Yine de soruya odaklanmaya çalıştı. “Öyle ya da böyle. Bugün potansiyel müşterilere verilmiş randevumuz yok çünkü zaten çok yoğun bir gün. İki düşüncümüz ve bir provamız var, o yüzden gerçekten çalışmayı kastediyordum.”

“O halde bu hafta sonu herkes güvende olmalı. Eğer pazartesi gününe kadar davada gelişme olmazsa, gerçekten bir tatil yapmalısın.”

Tamamen farklı sebeplerden bile olsa, kendisinin de başından beri aynı şeyi düşünüyor olması ironik değil miydi? Oysa şimdi bir katili savuşturmak için tatile çıkma düşüncesi ona hiç cazip gelmiyordu; dinlenme ve rahatlamamanın büyüğü yok olmuştu. Tatile değil saklanmaya gider gibi olacaktı, aslında öyleydi de.

“Hangi etkinliklerde yer alacağını internet sitende ilan ediyor musun?” Hâlâ tedirgindi ve kafasını ayrıntılara yormakla meşguldü. En az Jaclyn kadar gergin ve yorgun görünüyordu; gözleri morarmış, saçları birbirine karışmış, sakalları uzamıştı. Yine de, koşu ayakkabılarından belli olan çıplak ayakları, buruşuk pantolonu ve kaslı göğsünün tüm ayrıntılarını gösteren daracık tişörtüyle çok seksi ve erkeksi görünüyordu. Fiziksel anlamda hiç kimseden bu denli etkilenmediğini düşündü; bu çok can yakıcıydı. Eric’in söylediklerine konsantre olmakta zorlanıyordu.

“Hayır, bu bilgiyi hiç vermeyiz. Bazen -aslında çoğunlukla- müşterilerimiz bilgileri Facebook’ta paylaşırlar, ama nereden başlanacağını anlaşılmaması zor. Üstelik arkadaş listelerine de telerine de girmek lazım. Başa çıkılacak bir şey gibi görünmüyor.”

“Doğru,” diye onayladı. “Ama bir şekilde bu akşam sana ulaştı. Bunu nasıl yaptığını bulabilirsek, bağlantıyı da kurabiliriz.”

Şafak öyle hızlı söküyordu ki, uyumak için birkaç saatten fazla zamanları kalmamıştı. Eric’in o kadar vakti bile yoktu çünkü daha eve dönmesi gerekiyordu. O çıkar çıkmaz Jaclyn kapıyı kilitleyip zincirledi. Giysilerini çıkarır çıkarmaz kendini yatağa attı. Cep telefonunun alarmini kurmayı akıl ederek, serin yatak çarşaflarının içinde kıvrılıp ağlamaya başladı. Öleceğini zannettiği anda son düşüncesi Eric olmuştu, ama onu sevdiğini hiçbir zaman söyleyemeyecekti.

Bu düşüncenin nereden geldiğini anlayamadı; onu sevmesi imkânsızdı. Henüz Eric’i doğru düzgün tanımıyordu bile. Evet, öyle bir potansiyel vardı ve Jaclyn onu acı ve boşluk içinde bırakarak kaybolan bu potansiyelin yasını tutuyordu.

22.BÖLÜM

SABAH YEDİ OTUZDA ALARM ÇALMAYA BAŞLADI. Jaclyn örtülerin altından kolunu uzatıp cep telefonunu buldu ve sesi susturdu. Telefonu eline alınca gece annesini aramadığını hatırladı. Gözlerini kırptırıp klavyeye odaklanmaya çalışarak, aceleyle annesinin numarasını çevirdi.

Madelyn telefonu “Neler oluyor?” diye açtı. “Oteldeyim,” dedi Jaclyn esneyerek. “Dedektif yerimin hiç kimsenin bilmemesinin daha güvenli olacağını düşündü. Aceleyle bir bavul topladım ve buraya geldik. Bütün işlemler sona erdiğinde saat dört buçuk olmuştu, ben de ölü gibi kendimi yatağa attım.”

“Daha güvenli?” Madelyn’in annelik içgüdüleri bu travmatik sözcüğü sorguluyordu.

“Bana her kim ateş ettiyse ondan korunmak için.” Jaclyn yatağında oturup gözlerini ovaladı. “İyi haber, artık zanlı listesinde değilim. Kötü haber ise, Carrie’yi öldüren muhtemelen resepsiyon salonunda gördüğüm adam ve benim onu teşhis etmemi bekliyor.”

“Aman Tanrım.”

“Başka iyi ve kötü haberler de var. İyi haber: Dedektif katilin kim olduğunu bildiğini söyledi. Kötü haber: Arama emri çıkartabilecek kanıt olmadığı için, göstereceği fotoğraflardan birine parmağımı koyup ‘işte bu’ dememi bekliyor ama bu mümkün değil çünkü kim olduğuna dikkat etmedim,” dedi mutsuz bir sesle. Keşke adamın ayırt edici bir özelliğini hafızasına kazımış olsaydı, o zaman her şey ne kadar kolaylaşırdı.

“Ama... Hem Diedra hem de sen ateş edenin kadın olabileceğini söylediniz.”

“Ya da ufak tefek bir adam,” diye düzeltti Jaclyn. Resepsiyon salonunun otoparkında gördüğü adamı hatırlamaya çalıştı. Yüzüyle ilgili hiçbir şey aklına gelmiyordu ama uzamsal hafızası iyiydi ve arabasıyla karşılaştığında boyunu tahmin edebiliyordu. Gördüğü adam kısa boylu değildi; fazlası olmasa bile en azından bir seksen vardı. “Gördüğüm adamın aynı kişi olduğunu sanmıyorum,” dedi.

“Ama bu bir şey ifade etmez.”

“Belki de birini kiralamıştır,” dedi pek de emin olmadan. “Öyle ya da böyle, bu olayın Carrie’nin öldürülmesiyle bir ilgisi yok.”

“Bence yanılıyorsun. Bu konuda Peach’le aynı fikirdeyim; Carrie’yle bir bağlantısı olmalı.”

“Ya da benim düzenlediğim ve gelinin her şeyden nefret ettiği bir düğünle.”

Anlık bir sessizlik oldu. Madelyn mutsuz bir sesle “Aman Tanrım,” dedi. “Dün bir telefon geldi... Eğer sana ateş eden bir kadınsa muhtemelen yerini ben söyledim.”

“Ne?”

“Dün ofisi biri aradı. Telefonu Diedra açtı, sonra bana aktardı. Kadın, her kimse, üniversiteden arkadaşın olduğunu, geçenlerde konuşup iş çıkışı buluşmak üzere sözleştiğinizi ama saatini unuttuğunu söyledi. Bir isim söyledi ama dün o kadar yoğunluk ki, not almamışım. Ben de ona senin bir provada olduğunu, oradan doğruca düğün törenine gideceğini ve törenin yerini söyledim. Yoğunluğunu ve muhtemelen tarihlerle ilgili bir karışıklık olduğunu anlatmaya çalıştım. Seni araması için telefonunu verdim. Aradı mı?” diye sordu Madelyn umutla.

“Hayır, kimse aramadı. Son zamanlarda üniversiteden hiçbir arkadaşım ile görüşmedim.”

Madelyn dehşetle soludu, ağlamaklı sesi titriyordu, “Öyleyse neredeyse seni öldürtüyordum,” dedi. “O görüşmenin takibini yapıp, seni kimin vurmaya çalıştığını bulabilirler.”

“Belki, bilemiyorum. Dedektif Wilder’ı arayacağım. Anne, ağlama. Senin yüzünden ölmüyordum. Suçlu bana ateş eden kişi, sen değilsin.” Annesinin hali onun da gözlerini yaşla doldurdu. “Lütfen ağlama yoksa ben de zırlamaya başlayacağım ve ikimiz de şiş gözlerle işe gideceğiz.”

“Bebeğim, çok üzgünüm.”

Madelyn’i sakinleştirmeye çalışmak dakikalar aldı. Telefonu kapatır kapatmaz Jaclyn Eric’in kartvizitini çıkarıp numarasını çevirdi.

“Jaclyn, bir terslik mi var?”

Sanki uzaylıların istilasına uğramışçasına şaşkınlıkla telefonu kulağından uzaklaştırdı. Annesinin konuşmaya doğrudan soruyla başlaması başkaydı, çünkü arayanın kim olduğunu biliyordu. Oysa Eric’i daha önce hiç aramamıştı. Dikkatle telefonu tekrar kulağına götürdü. “Kim olduğumu nereden bildin?”

“Numaranı biliyorum.”

“Ben seni hiç aramadım ki.”

“Aramadın, ama **ben** seni **aradım**. Sebebini hatırlıyor musun? Hani daha sırtın yatağa değmeden içindeydin.”

Bir sıcak dalga vücudunu yaladı geçti. Tanrım, elbette hatırlıyordu. Unutmak istese de öylesine güçlü bir hatıraydı ki, bedeni onun bütün sıcaklığı, sertliği ve kalınlığıyla derinliklerinde dolaştığı anı tekrar yaşadı. Kollarıyla tekrar vücudunu sardı; göğsündeki kıllar meme uçlarına sürtünüyor, her itişinde elleriyle kavradığı kalçaları yukarı kalkıyordu. Adeta içindeymişçesine bütün kasları kaskatı oldu. Birleşmelerinin doruk noktasına ulaştığı andaki gibi onu kavradı ve kenetlendi. Meme uçları sanki Eric onları emiyormuş gibi kendiliğinden sertleşti ve dikildi.

“Ben...” dedi ve sustu çünkü aksini iddia edecek bir şey bulamadı. Olan olmuştu. Önce gözlerini kapadı, sonra sancıyı biraz dindirmek için bacaklarını birleştirdi.

“Evet,” dedi hoyratça, belli ki o da kendi anılarını yaşıyordu. “Sen?”

Jaclyn derin, titrek bir soluk aldı. O ana kadar telefonda seksin cazibesine bir anlam verememişti ve şu an bunun için hiç uygun bir zaman değildi. “Ah... Birisi, bir kadın, dün annemi aramış ve üniversiteden arkadaşım olduğunu, buluşup bir şeyler içeceğimizi söylemiş.” Kafa ütölüyordu. Durdu, bir soluk daha aldı. “Neyse, annem ona dün akşam nerede olduğumu söylemiş. İşin tuhaf yanı, birlikte vakit geçireceğim bir okul arkadaşım yok.”

“Arayanın numarası?” dedi net bir sesle; belli ki zevkten işe geçişi kendisinden daha kolay başarmıştı.

“Bilmiyorum çünkü bu kişi ofis telefonundan aramış. Annem numaranın takip edilebileceği konusunda bir şeyler söyledi ama ofisteki hattımızda arayanı gösteren bir sistem yok.”

Eric bir şeyler mırıldandı, söylediklerinin övgü dolu olduğu şüphe götürürdü. “Pekâlâ, sor bakalım telefon kaçta gelmiş. Biz de hemen telefon şirketiyle irtibat kuralım.” “Arayan bir kadınmış. Bu durumda beni öldürmeye çalışanın kır saçlı bir adam olduğu varsayımın suya düşmüş olmuyor mu?”

“Hayır, aslında olmuyor. Bak, ısrarla gelip fotoğraflara bakmanı istiyorum. Eğer vaktin yoksa nerede olduğunu söyle ben getireyim.”

“Buraya gel.” Sözcükler tehlike sinyali çalıyordu. Yoksa...

“Şey... Neredesin?”

“İş yerinde.”

Neler söylediğini hatırlayınca yüzü kızardı. Acaba kimse onu duymuş muydu?

“Merak etme, yakınlarda kulak misafiri olacak kimse yok,” dedi neşeyle. “Şimdi gelebilir misin?”

Hangi şeytan dürttüyse, Jaclyn intikam ateşiyle cevap verdi. “Her an gelebilirim,” diye mırıldandı ve telefonu kapamadan önce bozgunun getirdiği arka plandaki sövgüleri dinledi.

Eric’in masasına yaklaşan Garvey’nin elinde kâğıtlar vardı. “Senatörün dün akşamki tanıkları kaya gibi sağlam,” dedi. “Bayan Dennison’la beraber Savannah’da bir hayır derneği adına para topluyorlarmış. Gece yarışma kadar sürmüş. Aynı anda iki yerde birden olamaz.”

“Yapmamış ama yaptırmış olabilir,” diye gürledi Eric. “Pislik çuvalladı. Öylece bırakmış olsaydı, hakkında arama emri çıkarabilmek için hiç kanıtımız olmayacaktı, ama Jaclyn’ in onu teşhis etmesinden korktu. Artık şu sevgilisine biraz daha dikkat etmeliyiz. Şimdi Jaclyn aradı. Dün okul arkadaşı olduğunu iddia eden bir kadın ofise telefon etmiş ve annesi kadına Jaclyn’in nerede olacağını söylemiş. Jaclyn’i nasıl bulduğunun yanıtı aslında çok basitmiş.”

“Sevgilisi.”

“Aynen.” Eric bilgisayarındaki bazı bilgileri gözden geçirdi. “Atlanta Emniyeti balistik raporunu gönderdi. Jaguar’m döşemesinde bir tane kurşun bulmuşlar, diğeri yolcu tarafından çıkmış. Kurşun dokuz milimetrelik bir silahtan atılmış. Bayan Taite ise, dokuz milimetrelik bir Glock 26’nın ruhsatlı sahibi.”

“Biraz akıllı varsa, silah şu anda Lanier Gölü’nün dibindedir.”

“Sorun şu ki, kendini herkesten daha akıllı sanıyor. Bu tür insanlar çok aptalca hatalar yaparlar. Premier’e gelen telefonu takip edelim, bakalım ne çıkacak. Umarım cebinden aramıştır.”

“Bunu da halledebilir. Çalınmıştı der.”

“Aynı anda hem silah hem de cep telefonu mu yok olacak? Ben buna şüpheli davranış derim. Neyse, akıllı varsa telefon kulübesinden aramıştır ve biz de bağlantıyı kuramayız. Yalnız Atlanta Emniyeti akşam hiç boş kovan bulamadı. Bu da, kovanların arabanın içine düştüğü anlamına geliyor. Arabanın içinde mutlaka bir iz olmalı; çizik, barut kalıntısı ve hatta vites kolunda parmak izi... Her koşulda akşam için bir tanığı olup olmadığını görmek ilginç olacak.”

Garvey ellerini ovuşturdu. Neşeli bir sesle, “Bütün ayrıntıların yerine oturmasına bayılıyorum,” dedi.

“Jaclyn yolda, fotoğraflara bakmaya geliyor.” “Dennison’u tamsa bile çok şey ifade etmez. Adam bütün gün, neredeyse on beş dakikada bir televizyonda boy gösteriyor.”

“Başka bir yol deneyeceğim. Jaclyn arabalardan anlamıyor. Sadece bir otomobili kamyonetten ya da SUV’dan ayırabiliyor. Ancak ayrıntılar konusunda çok iyi. Markasını bilmesede, araçla ilgili bir özellik hatırlayabilir.”

Bir yığın kır saçlı adam fotoğrafı hazırlamıştı. Bunlardan ikisi, senatörün farklı pozlarına aitti. Adamı hangi açıdan gördüğünü bilmiyordu ve bir insanın profilinin iki yanı çok farklı olabilirdi. Eğer onu teşhis edebilirse, bu fazladan bir ikramiye olurdu. Bundan sonra herhangi bir iddia avukatı fotoğrafın reklam panolarından akılda kaldığını savunsun dursun, artık bu bölge savcısının sorunu olurdu. Eric için önemli olan, bir hakimin araba için arama emri çıkartmasını sağlayacak kanıtları toplamaktı.

Dokuzu biraz geçte Jaclyn içeri girdi. Eric bütün bakışların ona dönüşünü izledi. Güzel olduğu için değil, çünkü güzel değildi ama kime sorsa çok çekici bir kadın olduğunu söyleyeceğinden emindi. Kendisi de ona bu yüzden çarpılmamış mıydı? Ancak onu farklı kılan asıl şey, uzun bacaklarıyla salınarak kaygısızca yürüyüşüydü; dinamit gibi bacakları ve seçkin bir tarzı vardı. Jaclyn uğraşsa bile ucuz görünmezdi. Onunla ilgili her şey özene bezene yaratılmıştı. Her yerinden bir şeyler sarkan süslü kadınlardan nefret ederdi. Oysa kulağındaki altın halkalardan ayak bileğindeki ince altın zincire kadar Jaclyn buram buram kalite kokuyordu. İşin komik yanı onu en çok cezbeden şeyler, bozmayı da en sevdiği şeylerdi; üstündeki giysileri indirip, saçlarını çözerken tırnaklarını sırtında hissetmek. *Evet, işte buydu.*

Jaclyn yaklaşırken Eric ayağa kalktı, onu masasının arkasındaki iskemleye doğru yönlendirdi. Dün gece biraz daha zorlaşa, kendilerini yatakta bulabileceklerini düşündü ama istediği sadece seks değildi. Jaclyn’in **onu** istediğine karar vermesi gerekiyordu. Üstünde düşünerek, bilinci açık bir şekilde kendilerine bir şans tanınmasını istiyordu yoksa hep bir ayağı kapının dışında olurdu. Eric’in ilk yanlış hareketinde kaçıp gideceği duygusundan kurtulamazdı.

Eric hazırladığı fotoğraf demetini almak için döndüğünde Garvey geldi. “İyi olduğunuza sevindim,” dedi Jaclyn’e. “Ucuz kurtulmuşsunuz.”

“Teşekkür ederim, Çavuş Garvey. Gerçekten öyle oldu. Hayatımda bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum.”

“Soruştırmada gelişme kaydediyoruz. Şansımız da yardım ederse yakında rahata kavuşuruz.” Bir iskemle çekip oturdu; belli ki sürecin içinde yer almak istiyordu.

“Umarım.” Önce saatine sonra Eric’e baktı. “Hazır mıyız?”

Eric ona önce vesikalıkları verdi. Her resme yaklaşık ikişer saniye bakarak sayfaları çevirdi. Bitince başını salladı. “Hiçbir şey ifade etmiyorlar. Yine de birkaç dakika sonra tekrar bakayım. Bazen izlenimlerimin iyice oturması gerekiyor.” “Aceleye gerek yok. İstediğiniz kadar zamanınız var.” Jaclyn hafifçe gülümsedi. “Bugün mü? Bugün sahip olmadığım tek şey zaman.”

Daha sonra arabaları inceledi. Fotoğraf yığını bitene kadar hepsine baktı ama vesikalıklarda yaptığı gibi kenara itmek yerine, belirsiz bir kaş çatmayla baştan bakmaya başladı. Bu kez başını hafifçe yana eğmiş, daha yavaş bakıyordu.

Eric ve Garvey sessizce oturup beklediler. Eric neredeyse soluk almayı unutmuştu. Onun ayrıntıya olan dikkatine çok güveniyordu. Araba markalarıyla arası pek iyi değildi ama tarzlarından anlıyordu. Yığının içinden bir fotoğraf çekti ve masanın üstüne koydu. “Bu,” dedi. “Araba buna benziyordu.”

Eric fotoğrafa baktı. Keyifle sırtıtmamak için kendini zor tuttu çünkü onu etkilemek istemiyordu. “Emin misiniz?” “Evet. Kaputunun üstünde aynı zimbirtıdan vardı.” Eric fotoğrafı aldı. Seçtiği araba S sınıfı, S600, yaklaşık yüz elli bin dolarlık bir Mercedes’ti. Sadece bu modellerin amblemi kaputun üstünde olurdu, diğerleri ızgarada dururdu.

İşin önemli kısmı, Senatör Dennison’un gümüş bir S600’ü olmasıydı.

Eric diğer fotoğraf yığnını çıkardı. Bunların teşhisi daha zordu çünkü araçların stop lambalarının gece çekilmiş fotoğraflarıydı. “Bu stoplardan herhangi biri dün gece gördüğünüze benziyor mu?”

“Benden çok fazla şey istiyorsunuz,” diye mırıldandı. “Korkudan aklımı kaybetmiştim. Plakaya bakmayı nasıl akıl edebildiğimi bile bilmiyorum. O da bir işe yaramadı zaten.” “Yine de bir bakın, belki bir şeyler çağrıştır.”

Aynı metodik yöntemle hepsini gözden geçirdi ama sonuncuya ulaştığında başını salladı. “Üzgünüm. Hiçbir şey yok.”

Yine de durum umut vericiydi. Jaclyn, bir hakimi ikna etmeye yarayabilecek bilgiyi çekip çıkarmıştı. Senatörü teşpit edememiş ama arabasını tanıımıştı.

Vesikalık fotoğrafları tekrar eline aldı ve son bir kez daha baktı. “Hiçbir çağrışım yok.”

Eric fotoğrafları geri aldı. “Tamam. Geldiğiniz için teşekkürler.”

Jaclyn durdu ve muzip bir bakışla sordu. “Hepsi bu kadar mı? şu kaputun üstündeki şeyin bir anlamı olup olmadığını söylemeyecek misiniz?”

Eric gülümsedi. “Hem de çok anlamı var.” Bir diğer anlamlı konu ise Jaclyn’in nezaketiydi; Garvey’nin önünde düşmanlığını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

“Güzel. Yapılacak milyonlarca iş beni beklerken burada boşuna vakit kaybetmiş olmayı istemezdim. şimdi acele etmek zorundayım. İyi günler.”

Odadaki herkes onun gidişini seyretti. Garvey içini çekti, “Mahcup gelinim olmasaydı, bu parça için seninle kıyasıya mücadele ederdim.”

Eric homurdandı, “Mahcup gelinin toplarını kesip eline verirdi.”
“Biliyorum. Zaten ben de onu söylemeye çalışıyorum.”

23.BÖLÜM

“NOT ALMAK ZORUNDAYIM,” DEDİ BİSHOP DELANEY neşeyle. “Yok, notları boş ver. Fotoğraf çekmek zorundayım yoksa kimse **Hee Haw** Cehennemi’nin çiçeklerini benim yaptığımı inanmaz.”

Jaclyn dikkatle etrafına bakarak sesini alçalttı ve “Şşş! Sus!” dedi. Şu anda ihtiyacı olan son şey, düğün sahiplerinden ya da davetlilerinden birinin onu duymasıydı. Neyse ki etrafta kimse yoktu; gözlemlerini paylaşmak için yalnız kalmayı beklemişti. Kimseyi incitmekten yana bir derdi yoktu ama oradakilerin yarısından herhangi birinin alınarak çakısını çekmesinden yana kesinlikle endişesi vardı. Çakılarla bir sorunu yoktu. Kendisi de cüzdanında minik bir tane taşıyor ve bunun faydalı bir şey olduğunu düşünüyordu. Ancak düzenlediği düğün törenlerinden hangisi bıçak savaşına dönüşebilir diye bir oylama yapılırsa, bu düğün çok kolay bir zafer kazanırdı.

Bishop’la beraber arka sırada, damadın tarafında oturuyorlardı. Mekân, daha doğrusu ahır, tam kapasite dolu değildi. Önlerindeki iki sıra katlanan sandalyelerde kimse yoktu. Oğlunun seçtiği gelin ve yapılan düğünle ilgili sessiz bir dehşet yaşayan damadın annesi, teşrifatçı tarafından -Garth Brooks’un *“Friends in Low Places”* parçası eşliğinde- yerine oturtulmak üzereydi. Gelinin kirpi kafa ağabeyi ile kıyaslandığında teşrifatçı filinta gibi duruyordu. En azından bir kravatı vardı. Ceketsizdi, pantolonu haki yeşildi ama en azından kravatlıydı.

Jaclyn kendini parti havasına sokmaya ve biraz eğlenmeye çalışıyordu çünkü damadın annesi ve iki kız kardeşi dışındaki herkes harika vakit geçiriyordu. Eğlencenin renklerle bir ilgisi yoktu, fon müziği klasik olmak zorunda değildi. Buradaki grubun eğlence anlayışıyla ilgili onu endişelendiren şey; “yasal” tanımına pek uymayışıydı. Daha önce de düğün töreninde içkiyi fazla kaçırın ya da esrar çeken konuklarla uğraşmak zorunda kalmıştı, ama bu grup suç teşkil eden ve “tutuklama emri” gerektiren sentetik uyuşturuculara meyilliydi.

Bu düğün felaketin sınırlarını zorluyordu, Jaclyn bunu hissedebiliyordu. Şu ana kadar herkes en iyi davranışını sergiliyordu ama “en iyi” öznel bir kavramdı. Bu törene **Hee Haw** Cehennemi demek, gerçek Hee Haw’a hakaretti.

Tören, Premier’in ofisine arabayla yaklaşık kırk dakikalık mesafede, büyük bir tarlanın ortasındaki ahırda yapıyordu. Arsa gelinin büyükbabasına aitti. Artık çiftlik olarak kullanılmasa da, baba toprağıydı. Ahıra ulaşabilmek için asfalt yoldan ayrılmak gerekiyordu. Yön tabelalarında şöyle yazıyordu: *Papaya’ların olduğu yola dönün, evin çevresini dolanın ve ahıra ulaşana kadar tarlanın sol tarafındaki traktör yolunu izleyin.* Belki bir zamanlar traktör yolu, pis bir yol olsa da, yola benziyordu. Oysa şimdi, kiralık arabasının altını sıyırmak üzere olan derin palet izleriyle kaplı, ot bürümüş bir patikaydı.

Toprak ve ot karışımı yol bittiğinde herkes çayıra park etmek zorunda kalmıştı ve havanın azizliğine uğramadığı için Jaclyn defalarca şükretmişti. Dışarıda yapılan resepsiyonlarda, yağmura karşı acil durumda başvurup büyük şemsiyeler temin edebileceği tedarikçisi hazırda bekliyordu ama çamur deryasına batmış araçlar ve ayakkabılar için yapabileceği bir şey yoktu.

Ahırın içi, açık pencereler ve beyaz Noel ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Kirli beyaz mumlar da vardı. Işıklıdırmanın yanı sıra beyaz ve kirli beyaz çiçeklerden oluşan bir aranjman neredeyse hoş bir ortam yaratmıştı - “neredeyse” kesinlikle doğru bir sözcüktü. Yerde, gelinin “otantik” olduğu konusunda ısrar ettiği kuru samanlar vardı; görünürde hayvan olmasa da mekânın eski sahipleri hafiften bir koku bırakmışlardı. Getirttiği vantilatörler sessiz ve çok etkiliydi ama belki de bu kadar hava sirkülasyonu koku açısından iyi bir fikir değildi. Öte yandan, vantilatörler olmasa herkes terden sıırılsıklam olurdu. Yılın en bunaltıcı günü olmasa da, sıcaklık yine de rahat otuz derece vardı.

Gelin tarafının konukları genellikle tişört ve kot pantolonla gelmişlerdi. Abiye kotlarının tozunu bile almaya gerek duymamışlar, ya da Allah muhafaza gardıroplarından bir elbise ya da takım çıkarma zahmetine katlanmamışlardı. Öte yandan, çoğunun ayağındaki spor ayakkabılar pek kullanışlıydı.

Damadın akrabaları biraz çaba göstermişler ve güzel giyinmişlerdi. Jaclyn hafif bir iş kıyafeti giymişti. Bishop her zamanki gibi kusursuzdu; modaya uygun ve karizmatik... kesinlikle karizmatik. Bu adamın ter bezleri yok muydu?

Jaclyn “Neden hâlâ buradasın?” diye fısıldadı.

Buket, korsaj ve çiçeğe ait ne kadar dekoratif unsur varsa hepsi damadın annesi tarafından ödenmiş, Bishop’un yönlendirmesiyle mekâna getirilip düzenlemeleri yapılmıştı. Bishop törene kadar nadiren oyalanırdı.

“Tatlım,” beni buradan oluklu levye ve bir kavanoz vazelin marifetiyle bile söküp atamazsın,” diye görüş bildirdi alçak bir sesle.

Son birkaç gündür olanlara rağmen Jaclyn gülümsedi. Sonuçta buradaydı ve kan dökülmediği sürece burnunun dibindeki eğlenceyi inkâr etmek anlamsızdı. Fırsatı varken biraz eğlenebilirdi. Resepsiyon aşamasının nelere gebe olduğu ise muammaydı.

“Sanki Beverly Hillbillies ve Boss Hogg karşılaşmış, araya da bir doz zavallı June Cleaver katılmış,” diye şairane bir biçimde betimledi Bishop fısıltıyla. “Hayatımda böyle bir şey görmedim. Bu işi kabul ederken aklında ne vardı Allahaşkına?”

Damadın annesi, gelinin ailesinin neler yapılacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını ve biraz desteğe ihtiyaçları olduğunu söylediğinde bir bildiği vardır diye düşünmüştü. Ne yazık ki gelin ve annesi, birkaç tanesi dışında Jaclyn’in bütün önerilerini geri çevirmişlerdi.

Davetlilere bakınca, gelinin ailesiyle arkadaşlarını damadinkilerden ayırt etmek için onları ayrı oturtmaya gerek yoktu. Gelin tarafı uygunsuz kıyafetleri, kirpi ya da dazlak kafaları ve kodes dövmeleleriyle, damat tarafı ise savaş yorgunu görüntüleriyle birbirlerinden kolaylıkla ayrılıyorlardı. Damadın zavallı annesi her an bayılacakmış gibi duruyordu. Kız kardeşleri ve ailenin diğer üyeleri hâlâ bunalım tablosu çiziyor, sadece bacanaklardan bir tanesi eğlendiğini saklamak için fazla gayret göstermiyordu.

Jaclyn, “Biz olmasak bu düğün neye benzerdi bir düşünsene,” dedi Bishop’a.

“Yurttan sesler korusu olurdu,” diye cevapladı Bishop fısıltıyla.

Uzaktan birisi arbedeye katıldı ve orada bir yere oturacağına Jaclyn’e doğru ilerlemeye başladı. Jaclyn’in şaşkın ve gergin bakışları arasında Eric yanındaki katlanan sandalyelerden birine oturdu. Sabah şubeye gittiğinde her şeyi gayet güzel idare ettiğini düşünüyordu. Sadece onu düşündüğünde bile hissettiği öfke, gerilim, sitem ve incinmeyi dışarı yansıtmamıştı. Ancak burası onun bölgesiydi ve Eric’in bu bölgeyi ihlal etmesi asap bozucuydu. Bishop Jaclyn’in üstünden eğilerek, süzen gözlerle Eric’e baktı. “Vay, vaay,” diye sözcükleri uzatarak konuşmaya başladı. “Hee Haw Cenneti.” Jaclyn seksi durduğunu kendine itiraf etse de, kot pantolonu, botları ve kolsuz tişörtünün üstüne geçirdiği yazlık ceketle Eric kalabalıkla tam bir uyum içindeydi.

Eric kolunu Jaclyn’in sandalyesinin arkasına dolayarak eğildi ve Bishop’a “Düğün organizatörüyle beraberiz,” dedi. “Bunu fark ettim,” dedi Bishop ve arkasına yaslanmadan önce göz kırptı. Jaclyn şaşkınlık içinde tanıştıklarını düşündü. Tabii ya, buna *tanışmak* denmezdi, Carrie’nin cinayetiyle ilgili olarak Eric tüm tedarikçileri sorgulamıştı.

Sert bir fısıltıyla “Burada ne işin var?” diye sordu.

“Seni gözlüyorum,” diye aynı tonda cevap verdi Eric.

Jaclyn titredi. Herhalde burada bir tehlike olduğunu düşünmüyordu? Dün geceki kurşunlama olayından sonra ne Madelyn ne- de Peach veya Diedra onun nerede olduğunu

kimseye söylemezdi. Burada güvendedi. Hatta olabileceğinden daha fazla çünkü etraftaki gürühtan en az yarısının silah taşıdığına hiç kuşku yoktu.

Jaclyn onun ilgisini ve çabasını takdir etti. Yine de yanı başına oturup kolunu sandalyesine atması ve uzattığı bacağının onunkine dokunması sinirini bozuyordu. Bacaklarını toparlayıp Bishop'un tarafına doğru kaydırıldı. Neden dışarda beklemiyordu? Burada gövde gösterisi yapmak zorunda mıydı?

Gitmesi için ısrar etmeyi düşündü ama bunun bir fayda sağlamayacağını tahmin ederek, nefesini tüketmemeye karar verdi. Eric inatçıydı ve Jaclyn'in ne istediğini umursamayacağından emindi. Aslında her şey bir yana, Jaclyn aptal değildi. Hoşuna gitse de gitmese de, onun yanında güvendedi. Endişesi, *Eric 'e karşı* güvende olmamasıydı ama bunun sebebi de kendi zayıflığıydı; bu itiraf içini acıttı.

Kolunun duruşu Jaclyn'e sarılmış gibi görünüyordu. Bir an bakışları karşılaştı. Bakışlarında, düşüncelerini kendine saklayan bir polis vardı. Kısmen. Eric bakışlarını indirdi ve vücudunda gezdirdi. Jaclyn gerildi çünkü o bakışla içindeki hararet yine yükselmeye başlamıştı.

Sonra bakışları mihraba kaydı ve omuzları sarsılarak gülmeye başladı. Kahkahadan boğulmak üzereydi. Mihrapta, Porky'nin sahibi dazlak kafalı papaz efendi duruyordu. Üstünde rengi atmış bir Lynyrd Skynyrd tişörtü, kafasında ise tam alınının ortasına denk gelen beyaz haç işaretli siyah bir takke vardı. Böylece oradaki görevinin ne olduğunu herkes anlayabilirdi.

En azından damat uygun bir kıyafet giymişti. Ahıra smokinle gelmek pek uygun olmazdı, ama şık bir siyah takım giymişti. Saçlarını kestirmiş ve traş olmuştu. Son derece gergin görünüyordu. Kaçacak gibi değildi, ama yine de... gergindi. Jaclyn, birazcık beyni varsa tabanları yağlar diye düşündü.

Besbelli ki beyinsizdi.

Normal koşullarda, törenin bu aşamasında Jaclyn düğün sahiplerinin yanında yer alır, doğru zamanda doğru yerde olmalarını sağlamaya çalışırdı. Ancak damadın annesinin Premier'le anlaşmasından hiç hoşnut olmayan gelinin halası, bunun kendi işi olduğu konusunda ısrar etmiş ve yardımını reddetmişti. Aslında hiçbir yardımını kabul etmemişti demek daha doğru olurdu. Jaclyn'in işi elinden geleni yapmaya çalışmak olsa da, istenmediği yerde memnuniyetle geri çekilmeyi bilirdi. Bazı günler bu çok daha kolay oluyordu.

Bir sonraki aşama, gelinin annesinin kendi seçtiği Garth Brooks şarkısı eşliğinde yerine oturtulmasıydı. Elbisesi en az bir beden küçük ve kısaydı. Bu tören için Jaclyn asla ince askılı bir elbiseyi uygun görmezdi.

Hemen onun ardından, drape tüllerle süslenmiş kırmızı bir arabayla çekilen gelinin on bir aylık kızı sahne aldı. Beyaz farbalalar içindeydi ve dazlak kafasına mavi bir kurdele bağlanmıştı. Düğünlere özgü “yeni bir şey” ve “mavi bir şey”in, bir başka adamdan olma bebekle arz-ı endam etmesi kimin fikriydi acaba?

Beni ilgilendirmez diye düşündü Jaclyn. Onun işi yeni evlilerin hayatım değil, düğünlerini düzenlemektir.

Bebek gayet mutsuzdu. Arabayı altı yaşlarındaki suratsız bir kuzen sarsarak çekiyordu. Bebek ahıra ağlayarak girdi ve anneannesini görene kadar feryatları giderek yükseldi. Onu görünce “Mammammamm” diye zırlayarak, küçük şişko kollarını anneanneye uzattı. Gelin hanım bebeğin uysal ve şirin bir şekilde kırmızı arabanın içinde oturacağını sandıysa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bebek bir an önce arabadan inmek istiyordu.

Anneanne “Raquelle, sus,” dedi ama etraftaki herkesin anladığı gibi, bebeğin susmayacağını o da idrak etti ve iç çekerek ufaklığı arabadan alıp kucağına oturttu.

Bebeğe bir striptizcinin adını vermişlerdi. En azından büyüdüğünde isminin ne anlama geldiğini bulmak için internette aramak zorunda kalmayacak diye düşündü Jaclyn.

Nihayet gelinle damadın sırası geldi. Garth'ın yerini Shania Twain almıştı. Aslında gelin, mihrap boyunca sıra olmuş davetlilerin bu şarkı eşliğinde dans etmelerini istiyordu, Youtube'da öyle

bir şey görmüştü. Ancak Jaclyn'in deneyimlerine göre, teoride iyi görünen pek çok şey, uygulamada aynı sonucu vermeyebilirdi. Bu da o durumlardan biriydi ve şükürler olsun en azından bu konuda gelin geri adım atma bilgeliğini göstermişti.

Sağdıçlardan birinin yanağındaki bir tomar tütün -Jaclyn bunu daha önce görmeyi dilerdi- ve ara sıra göze çarpan kalça kıvrıma figürleri dışında tören olaysız sürüyordu.

Sonra müzik birdenbire değişti ve ahır doldurmaya başladı. Aslında gelin kendi folk müziğini istemişti ama Jaclyn onun mihraba Mendelsohn'un "Düğün Marşı" eşliğinde yürümesinde ısrar etmişti. Hiçbir şeyi geleneksel olmayan böyle bir düğünde bu tarz bir dokunuş hiç fena olmazdı. Herkes ayağa kalktı ve mihraba bakmaya başladı. Gelinin giydiği kar beyazı, ayak bileği boyundaki elbise yine Jaclyn'in söylediğinden küçük biçilmişti ve kadının felsefesi **varsa, göster** olduğuna göre, kalça kısmının bu kadar dar olmasında bir gariplik yoktu. Jaclyn'in acil durumlar için taşıdığı dikiş seti yanındaydı. Gerek kalmamasını diledi ama dikişler neredeyse patlamak üzereydi. Yine hiçbir şeye ihtiyaç duymayan halanın eseri olan saçların durumu vahimdi. Neyse ki makyaj Jaclyn'in önerileri doğrultusunda yapılmıştı ve gelin, elinde taşıdığı Bishop'un çiçekleriyle gayet zarif duruyordu. İyiler bir nebze de olsa kötülerini ıslah etmişti ve Jaclyn gelinin ona bu konuda minnettar olması gerektiğine karar verdi.

Gelin yanlarından geçerken Bishop eğilip fısıldadı, "Kuzen değiller, değil mi?" Jaclyn cevap verme gereği duymadı. Oturlurlarken Bishop sırtı, "Gerçek aşk dedikleri bu olmalı."

Ya da geçici cinnet.

Eric yüksek sesle gülemiyor, sadece omuzları sarsılıyordu.

Tören olaysız devam ediyordu ancak Jaclyn kendi huzuru açısından bütün zamanını Eric'ten uzağa eğilerek geçirmişti. Ona dokunmamaya çalışıyordu ama Eric öyle bir yayılmıştı ki, kendi bölgesinden dışarı taşıyordu.

Sonunda laubali papaz "Gelini öpebilirsin" dedi ve yeni evliler davetlilere dönünce bu kez gür sesiyle haykırdı, "Haydi şimdi tıknıma vakti! Dışarıda bir sürü güzel erzak bizi bekliyor."

"**Erzak,**" diye tekrarladı Bishop. Telaffuzu neredeyse aynıydı. "Ağzıma layık."

24.BÖLÜM

HAVA KARARMAYA, KIZGIN GÜNEŞ ETKİSİNİ kaybetmeye başlamıştı. Barbekü düğünü ise bütün hızıyla devam ediyordu. Ahırın arkasındaki derme çatma iki portatif tuvalete yapılan ziyaretlerin sayısına bakılırsa, bira hem içeri hem dışarı su gibi akıyordu. Partinin yarı kabul edilebilir sınırlarda seyretmesi Jaclyn için şaşırtıcıydı; ne bir yumruklaşma olmuştu ne de bıçak çeken ortaya çıkmıştı.

Ne yazık ki ne gelinin ne de damadın gitmeye niyeti vardı ve onlar gitmeden Jaclyn hiçbir yere ayrılamazdı. Gelinin annesi ya da halası partinin o kısmına nezaret etmek niyetinde değildi. Gelin ve damat bir an önce balayına çıkmak istiyor olsalar bile bunu hiç belli etmiyorlardı. Damat ceketini ve kravatını çıkarmış, gömleğinin üst düğmelerini açıp kollarını sıvamıştı; böylece dansın tadını daha rahat çıkarabiliyordu. Gelin ve nedimeler ahıra dalıp gözden kaybolmuşlar, yarım saat sonra hepsi iç gıcıklayıcı kıyafetleriyle dansa katılmak üzere geri dönmüşlerdi. Bazıları -tamam birçoğu- iç gıcıklayıcının ötesine geçip, doğrudan tahrik edici sınıfına dahil olmuştu ama nedimelerin bir kısmı düğün vesilesiyle kenara biraz para koymak istiyorsa, bu Jaclyn'i ilgilendirmezdi.

Kot pantolon ve tişört giymiş orta yaşlı beş adamdan oluşan düğün orkestrası hiç de fena çalmıyordu. Çok iyi değillerdi ama idare ediyorlardı. Klasik rock'tan günün popüler folk parçalarına uzanan şaşırtıcı derecede geniş bir repertuarları vardı. Herkes bu parçalar eşliğinde, beceriyle olmasa da hevesle dans ediyordu. Zaten amaç yeteneklerini sergilemek değil, eğlenmekti. Bir uçta büyük bir çadır kurulmuş, diğer uca ise prova gecesinin mönüsüyle neredeyse aynı olan yiyeceklerin yığıldığı katlanır masalar dizilmişti. Yanlardaki buzdolapları ise bira doluydu. Jaclyn burada elinden geleni yapmaya çalışmış, masaları piknik tarzı örtülerle örtmüş ve hepsinin üstüne içi papatyalarla dolu farklı renklerde vazolar yerleştirmişti. Alacakaranlık çökmeye başlayıp çadırı çevreleyen Noel ışıklan da yanınca, rustik olmasa da, bir çeşit özgür ruhlu cazibe elde edilmişti. Masaların üstündeki pilli adak mumları titrek ışıklarıyla yanıyordu. Gerçek mumların zarafetinden uzaklardı ama en azından yangın çıkma ihtimali yoktu. Tüketilen bira miktarı düşünüldüğünde, masalardan birinin devrilip mumların çadırı tutuşturması işten bile değildi.

Bishop sadece görüntü olarak orada değildi; her anlamda kendini partiye kaptırmıştı. Önce damadın annesini –adı Evelyn'di- biranın tadını çıkarma konusunda ikna etmiş ve kadının gün boyunca ilk defa gülümseyecek kadar gevşemesini sağlamıştı. Bir diğer biranın yarısına geldiklerinde ise, birlikte dans etmek için kenarlardan çakılmış çerçevelerden oluşan dans pistine doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Kadıncağız dehşet içinde “Ben yapamam!” diye çılgık atıyor, Bishop “Elbette yapabilirsin,” diyerek tatlı sözlerle onu kandırmaya çalışıyordu. “Sana Line Dance yapmayı öğreteceğim.”

“Line Dance de neymiş?”

“Kıcını sallamayacaksın, Gurur ve Önyargı'dakilerin yaptığı gibi. Yan yana dizilip steps yapacaksın.

“Ben steps filan bilmiyorum.” Yanakları kızarmıştı. Dans pistine sinirle ama belli belirsiz bir istekle bakıyordu.

Bishop artık iki elini de tutmuş, onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu. “Çok kolay. Hemen öğreneceksin. Hadi gel, çok eğleneceğiz.”

Jaclyn olanları gülümseyerek izliyordu. Bishop'a minnettardı; sadece kaldığı için değil, zavallı kadına ilgi gösteren tek kişi olup gülmesini sağladığı için. Oğlunun tercihini belki hiçbir zaman onaylamayacak, belki evlilikleri bir haftadan fazla sürmeyecekti ama geriye bakıp düğünü hatırladığında, hafızasında kalan tek şey hüznün olmayacaktı.

Bishop pistin ortasında kendini kaybedenlerle karışmamak için kenarda durdu ve partneriyle beraber küçük adımlar atmaya başladı. Üçüncü denemeden sonra ayakları birbirine uyum sağlamaya başlamıştı; damadın annesi artık ne zaman zıplayıp, ellerini ne zaman çırpacağını öğrenmişti. Yanakları al al, gözleri pırıl pırıl kahkahalar atıyordu.

Orkestra da az değildi. Durumun farkına varmış, Brooks ve Dunn'a geçiş yapmıştı. Hoparlörlerden **“Boot Scootin ’ Boogie ”** duyuldu. Hatunlardan birkaçı ciyakladı ve diğerleri aceleyle Bishop ve Evelyn'in önünde sıra olup ayaklarını yere vurmaya, sıçramaya ve el çırpmaya başladılar. Bishop gülüyordu; her zamanki alaycı ifadesinden eser kalmamıştı. Evelyn de kaçırdığı her adımda kahkahalar atıyordu.

Damat Jaclyn'in yanına geldi ve ona buz gibi bir bira şişesi uzatarak “Teşekkür ederim,” dedi. Jaclyn şaşkınlıkla bira şişesini aldı ve “Niçin?” diye sordu.

Dans pistindeki gayreti yüzünden damat ter içindeydi; saçları alnına yapışmış, yüzü kızarmıştı. Başıyla annesini işaret etti, “Annemi güldürebildiğiniz için.”

Demek ki ailesine yaşattığı karmaşaya karşı tamamen duyarsız değildi. Eğer bu evliliği gözü kapalı yapmıyorsa, geri çekilmeyi de başarabilirdi. Jaclyn bundan pek emin değildi çünkü o zaman gelinin tüm arkadaş çevresinden uzaklaşması gerekecekti. Öte yandan, mevcut güruha düşündüğünden daha iyi uyum sağlayabilirdi, ki bu Evelyn için gelecekte uykusuz geceler ve üzüntü anlamına geliyordu. Bunları bilemediği, bilse de yapabileceği bir şey olmadığı için Jaclyn gülümsedi ve birasından bir yudum aldı. “Bana değil, Bishop'a teşekkür etmelisin. Line Dance bildiğinden bile haberim yoktu.”

“Peki kim o? Sevgilin mi? Polisin sevgilin olduğunu sanıyordum.”

Tanımadığı insanların düğününe gelmesi, yiyip içmesi ve eğlenmesi onu rahatsız etmişe benzemiyordu. “Hayır. Bishop, çiçek düzenlemelerinizi yapan tasarımcımızdır. Genellikle işi biter bitmez ayrılır ama bugün kalmak istedi. İzninizi almadığım için çok üzgünüm.” Aslında bunu aklına bile getirmemiş olması, ne kadar dengesiz bir gün geçirdiğinin de kanıtıydı.

Damat eliyle özrü savuşturdu. “Hiç sorun değil. Öyleyse sevgiliniz polis, doğru mu?”

İnkâr etmek için hemen ağzını açtı ama Eric'in orada olmasını mazur gösterecek bir gerekçe bulamadı. Ya yaşanan olayların bir özetini çıkaracak, ki bu istediği bir şey değildi, ya da herkesin gözünde düğünlere arkadaşlarını götüren biri olarak kalacaktı. Bu, doğruyu söylemekten de kötüydü. Eğer görevde olduğunu söylese -ki öyleydi- davetlilerin en az yarısının huzurunu kaçırarak ve düğünü berbat edecekti. Zaten görünen o ki, herkes flört ettikleri için Eric'in orada olduğunu sanıyordu ve bu onu daha az tehlikeli kılıyordu. Sonunda “Sayılır,” dedi özür dilercesine.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Damat onunla şişesini tokuşturdu, göz kırptı ve karısını aramak üzere oradan uzaklaştı.

Jaclyn elindeki bira şişesine baktı. İçkiyle arası yoktu, zaten çalışırken hiç içmezdi. Bu akşamki konumu ise organizatörden çok gözlemciye uyuyordu. Şu ana kadar gelin ile damadı arabaya atabilmek dışında -Tanrım, lütfen **bir an önce** gitsinler- elinden gelen her şeyi yapmıştı. Kahretsin, terlemiş ve susamıştı. Şişe ise soğuktan buğulanmıştı. Pek bira seven biri değildi ama kimin umurundaydı? Şişeyi kaldırdı ve birkaç yudum daha aldı.

Bir kol aniden beline sarıldığında şişe neredeyse bitmek üzereydi. Sıçrayarak dönüp baktığında, Kirpi Kafa'nın sırttan yüzünü gördü. “Hadi tatlı şey, dans edelim,” diyerek onu dans pistine doğru sürüklemeye başladı.

Eric çadırın arkasındaki masaların orada yer tutmuş, Jaclyn'le arasındaki mesafeyi korumaya özen gösteriyordu. Orada durmasının sebebi sadece Jaclyn'in çalışıyor olmasına duyduğu saygı değildi; onu en iyi bu noktadan görebiliyordu. Bir diğer avantajı ise, bira ve barbekünün kaynağında bulunmasıydı. Gerçi biradan uzak duruyordu ama yanında bol patates

ve lahana salatası bulunan ete hayır diyememişti. Çocuklar için alkolsüz içecek vardı. Onlardan birini tercih edip, buz gibi biranın cazibesine karşı koydu. Et inanılmaz güzeldi. Papazın söylediğine göre, barbeküye bir kutu bira açıp koyuyor ve et pişerken ızgara kapağını kapalı tutuyordu. Rivayete göre sıcak bira eti nemlendirip yumuşacık yapıyordu. Belki de doğru söylüyordu çünkü et gerçekten nefisti. Eğer Jaclyn'in emniyette olacağı tek bir açık alan varsa, burasıydı. Öncelikle Premier'de çalışan diğer üç kadın dışında burada olduğunu bilen kimse yoktu. Kuşkusuz Bishop Delaney biliyordu ve adamın Carrie Edwards'ın öldürülmesi ya da Jaclyn' in saldırıya uğramasıyla ilgisi olmadığını bildiği halde bu hiç hoşuna gitmiyordu. Eric düğün organizasyonlarının işleyişini anlamaya başlamıştı. Eğer düğün sahibi kendisi ayarlamadıysa, her organizatörün tercih ve tavsiye ettiği tedarikçiler devreye giriyordu. Eğer Bishop nerede olacağını ve organizatörün kim olduğunu birilerine yumurtladıysa, bu bilgi çok rahat yanlış kişilerin kulaklarına gidebilirdi.

Neyse ki, burası kolay bulunacak bir yer değildi; ahır yoldan görünmüyordu. Özel mülktü ve buraya ulaşabilen tek bir yol vardı. Eğer elinin altında Jaclyn'in iş programı ve aracında GPS olmasa, adresi kendisi de zor bulurdu.

Burayla ilgili tek bir sorun vardı. Eğer birileri orta yerde vurulacak olsa kimse eğlenceyi bırakıp da dönüp bakmazdı. Şu an park etmiş araçları aramak istese, yansından fazlasında ateşli silah bulacağından emindi. Arka camlarından bakıldığında, kamyonların içindeki çifte ve tüfekler dışarıdan bile belli oluyordu; arabaların konsollarında ya da koltukların altında tabanca bulunduğu da bahse girerdi. Üniformalı olsa ve buradakileri trafiği ihlalden durdursa, çoğu anında tutuklanırdı.

Arkadaşlarına bir telefon açıp onları buraya yönlendirebilir, ani baskın sayısız tutuklamayla sonuçlanabilirdi. Ancak şu ana kadar kimse herhangi bir kanunu ihlal etmemişti. Bazen polisler kendi adına suç kanısına ulaşabilirdi. Çok daha sudan sebeplerle yapılan sayısız tutuklama ve yine kanun hükümlerinin öngördüğü doğrultuda yapılan inanılmaz harcama ve istihdam vardı. Bu Eric'in derdi değildi.

Bütün bunları düşünürken bir anda, muhtemelen kirpi kafaların tarihindeki en berbat kirpi kafalı olan geçen akşamki sıskanın, itirazlarına ve kurtulma çabalarına rağmen Jaclyn'i dans pistine doğru sürüklediğini gördü. İşte bu kesinlikle Eric'in derdiydi.

Kendisini piç kurusuna doğru yürürken buldu ve kalabalığın arasında yüz ifadesini görenler kenara çekilip yol açtı. Zira Jaclyn'le ilgili öğrendiği bir şey varsa, ne kadar itiraz ederse etsin, sorun çıkarmamak adına kibar olmaya çalıştığıydı. Mücadele ettiğini belli etmemek için uğraş veriyordu ve bu Eric'i daha da kızdırdı çünkü onun adına gereksiz yere dezavantaj sağlıyordu.

Ahmak herif Jaclyn'i pistin kenarına kadar sürüklediğinde, Eric onlara ancak yetişebilmişti. Kalasların üstüne çıktı ve adamın omzunu tuttu; Jaclyn'in hatırı içi yapabileceği halde onu kaldırıp kenara fırlatmadı. Sadece parmaklarını omzuna kilitleyerek onu durdurdu.

"Dün söylemişim," diye gürledi. "O benimle beraber."

Adam karşılık olarak nahoş bir şeyler gevelemeye başladı ama sonra susmaya karar verdi. Belki Eric'in polis olduğunu hatırlamıştı, belki de yüzündeki kararlı ifadeden geri çekilmesi gerektiğini anlamıştı.

"Sadece dans etmek istiyordum," diye söylendi asık bir suratla.

"Ama o istemiyor."

"İyi ama sen de karışmak zorunda değilsin."

Eric "Evlat, kışına tekme yemek istemiyorsan, bir an önce uzaklaş buradan," diye öğüt verdi.

"Yapamazsın."

"Evet, yaparım," dedi sakın bir şekilde. "Bürokrasiyle uğraşmak canımı sıkacak olsa da buna değer." Yalan söylüyordu. Yani muhtemelen. Silahına güvenip gövde gösterisi yapan polislerden hiç hoşlanmazdı, ama bu dallama Jaclyn'e dokunup onu sürüklemeye başladığı anda kan beynine sıçramıştı. Uff... Jaclyn. Onu ve küçük çapkını durdurduğundan beri yüzüne bakmaya cesaret edememişti. Yarattığı sahne yüzünden utanç içinde olduğuna emindi.

Amma şans ha!

“Git başımdan, seninle mi uğraşacağım?” diye homurdandı kirpi kafa. “Hatun da matah bir şey olsa.” Geri döndü ve onları seyrederek, sırtmaya başlayan kalabalığa doğru ilerledi.

Eric arkasına dönüp “İzninizle,” dedi ve kendini sonsuza kadar süreceğini tahmin ettiği kafa ütüleme sürecine hazırladı.

Aksine, Jaclyn bembeyaz bir yüzle öylece dikilmiş titriyordu. Hiç düşünmeden onu kollarına aldı. “Tamam,” derken yüzünü saçlarına eğip, kokusunu içine çekti. Tamamen saklanmak istercesine Jaclyn bir an iyice sokuldu. Topuklarıyla en az bir yetmiş beş vardı ama şu an öyle kırılgan görünüyordu ki, ince bedeni kollarında titriyordu. Dehşete düşmüş demek belki abartılı olurdu, ama kesinlikle çok korkmuştu ve bu Eric’i daha da öfkeliyordu.

“Özür dilerim,” dedi omzuna yaslanıp. Kolunu ceketinin içine kaydırıp tişörtünü öylesine sıkı kavradı ki, Eric bir an dikişlerin söküleceğini sandı.

“Ne özrü? O budala sadece budala olmakla kalmayıp, aynı zamanda pislik olmaya karar verdiyse bu senin suçun değil.” Sakinleştirmek için yavaşça sırtını sıvazladı.

“Öyle demek istemedim.” Sesi boğuktu ama kahramanlar gibi çalan orkestraya rağmen onu duyabildi.

Ne demek istediğini tahmin edebiliyordu. Korkmuş olsa bile, ona yapıştığı için özür diliyordu. Bazı konularda oldukça tutucu olduğunu fark etmişti ve ona göre, beraberliklerinin imkânsız olduğunu söyledikten sonra sarılmasına izin vermesini döneklik ya da benzeri bir şey gibi algılıyordu.

Tutucu olması kimin umurundaydı. Kontrolünü kaybetmesi onu daha çekici kılıyordu çünkü şu andaki gibi bu beklenmedik şeyler oluyordu. Onun öylece koynunda büzüleceğini tahmin etmemişti. İlk karşılaşmalarında aralarında alevlenen sihirli ateş, şu an onu gafil avlamış, kasıklarına sancı saplanmıştı.

Sonra onun kendini toparlamaya başladığını hissetmiş ve geri çekileceğini tahmin etmişti. Oysa Eric’in istediği bu değildi. Jaclyn’e yaklaşmanın yolunun dengeden geçtiğini biliyordu.

Hiçbir şey söylemesine fırsat bırakmadan bir elini tuttu, diğer eliyle beline sarıldı ve onu etrafında çevirdi. “Hadi dans edelim,” dedi sırtarak. Jaclyn ne olup bittiğini anlayana kadar kendilerini Bishop’un dans kuyruğunda buluverdiler.

Normalde Eric dans edeceğine kanal tedavisi yaptırmayı tercih ederdi. Gerçi gençken, o bar senin bu bar benim gezdiği dönemlerde dans pistlerinde birkaç figür çektiği oluyordu çünkü piliçleri avlamanın iyi yollarından biri buydu. Şimdi ise Bishop sevinç nidalarıyla onları karşılarken, bir eli Jaclyn’ in belinde pozisyon alıyor, orkestra en az üç kere çaldığı gecenin popüler parçası **“Boat Scootiri ’Boogie”**’ye bir kez daha giriş yapıyordu.

Korku içinde fal taşı gibi açılan mavi gözlere baktı ama ifadeyi önemsemeden “Sadece yaptıklarımı tekrarla,” dedi.

Jaclyn’in ifadesi değişti. Başını hafifçe yana eğdi ve Eric onun gözlerindeki meydan okumayı gördü. “Lütfen,” dedi Jaclyn küçümseyerek. Sonra eteğini dizlerinin biraz üstüne çekerek, diğerleriyle beraber sıçramaya ve topuk vurmaya başladı. Step yapmaya başlayan ölümcül bacakların görüntüsü Eric’in soluğunu kesti. Jaclyn el çırpıp kalça sallıyor, topuk vurarak adeta yıllarını dans pistinde geçirmiş bir şov kızı edasıyla kendini dansın akışına bırakıyordu. Oradakilerin çoğu gibi şarkılara da eşlik ediyordu. Hatta bir ara dansın bir parçası olmadığı halde damadın annesiyle birlikte kasten kalçalarını tokuşturup kahkahadan kırıldılar. Eric onu tekrar kendine yaklaştırdı ve müziğin ritmine beraber kapıldılar. Gülümserken gözleri ışıldıyordu ve Eric’in düşünebildiği tek şey vardı: Tanrı birayı kutsasın, Tanrı Brooks ve Dunn’ı kutsasın.

Şarkı sona erdi. Orkestra hiç ara vermeden, dans edenlerin biraz soluklanabilmesi için daha slow bir parçaya başladı. Eric ele geçen fırsatı kaçırmayanlardandı. Onu kendisine biraz daha yaklaştırdığında, omuzlarından dizlerine kadar adeta birbirlerine kenetlendiler.

Jaclyn, kamındaki dürtülerin ne anlama geldiğini biliyordu. “Dans etmeyi biliyormuşsunuz, dedektif,” dedi. Dönerlerken Eric bacağını onunkilerin arasına kaydırıp, hareketlerini kontrol etmek için eli Jaclyn’in kalçasına doğru indi. “Siz de öyle, Bayan Wilde. Bira ve Line Dance... Anneniz üniversitede neler öğrendiğinizi biliyor mu?”

“Bazılarını.” Gözleri ve gülümseyişi hâlâ ılık saçıyordu.

“Kulağıma söylemek ister misiniz?”

Eric gülümsedi ve dansa devam etti. O da Eric’le birlikte pistte kayıyor, bacakları birbirine dolanıyor, kalçalar dokunuyordu. Jaclyn’in takım elbisesinin altından bile sertleşen meme uçları belli oluyordu. Eric vücutlardan yükselen ıstıyı hissedebiliyor, dansla birlikte ısınan teninden yayılan kokuyu içine çekiyordu. Onu yalnız nasıl yakalayabileceğini düşündü, çünkü bir punduna getirirse daha düşünmeye fırsat vermeden içine dalacaktı. Sadece beş dakika diye düşündü, alnını onunkine dayarken. Beş dakika içinde çılgılık atmamak için Jaclyn gömleğini ısırtıyor olurdu. Aslında çıplak olup kendini ısırtmasını tercih ederdi, ama onunla birlikte olmak uğruna olanla yetinmeye de razıydı. Müzik ansızın çılgınlık ve naralarla susturuldu ve tıraş köpükleri, beyaz ayakkabı boyası, edepsiz sözler ve arkasında teneke kutularla süslenmiş bir kamyonet tezahüratlar arasında çiftlik yolunda ilerlemeye başladı. Jaclyn’in ağzı açık kaldı ve uzaklaşan kamyonete bakarken gözlerini kırıştırdı. “Beni almadan gittiler.”

Eric ona baktı. “Onlarla mı gidecektin?”

“Hayır! Ama olması gereken buydu. Bu işimin bir parçası...” Sesi canlılığını yitirdi, el salladı ve gözlerini kapadı. “Sağ ve esen ayrılımlarını sağlamak işimin bir parçası.” “Sanırım o bölümü kendileri halledebilirler. Kahretsin, düğün planlama ekipleri giderek daha tuhaf olmaya başladı.” Jaclyn güldü. Sesi pek duyulmasa da güldü. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Benim işim organizasyonu yapıp gelinin bir şeyler unutmamasını sağlamak, ama eminim şu ana kadar Premier’in yaptığı organizasyonlar içinde plana neredeyse hiç uymayan düğün buydu. O yüzden şaşırarak anlamasız.”

Delaney yanlarına geldi, Jaclyn’in yanağına bir öpücük kondurdu. “Sıvıştılar,” dedi rahatlatan bir ses tonuyla. “Evelyn’ in bile gittiklerinden haberi yoktu ve şimdi yine oğluna çok kızgın. Onunla biraz daha dans edip, zihnini dağıtmaya çalışacağım. Uzun bir gün geçirdin, aşkım. Neden artık evine gidip biraz uyumuyorsun? Yarın yine işimiz zor ama sonrasında bu çılgın maraton bitiyor.”

Bu plan Eric’in hoşuna gitti. Kalması gerektiğiyle ilgili yeni bir bahane bulamadan Jaclyn’i kiralık arabasına doğru yönlendirdi. “Seni otele kadar izleyip, takip edilmediğinden emin olacağım,” dedi. Ne söylediğini düşününce sırtıttı. “Yani başkası tarafından.”

Jaclyn yalandan gülümsedi. Ceketinin iç cebindeki anahtarlarını çıkarıp, bagajdan cüzdanını aldı. Eric, onu izlemesine gerek olmadığını söyleyemesin diye yola çıkmıştı bile.

Jaclyn Atlanta’ya dönen yol boyunca Eric’in kendisini takip eden arabasının farlarını izledi. O kadar dağılmıştı ki, az kalsın yanlış yola, kendi evine doğru dönüyordu ama tam zamanında kendini topladı ve Atlanta’ya doğru devam etti.

Düşüncelerini toparlayamıyordu. Ne günle ne de düğünle ilgili hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti. Geleneksellik- ten uzak, gülünce bir düğün umulmadık bir şekilde çok eğlenceli geçmişti. Bishop derin nezaketi yanında hiç bilinmeyen bir yönünü ortaya çıkarmıştı. Aranıyor ilanlarında resimlerini görse şaşırmayacağı konuklar gayet uyumlu davranmışlardı. Aklında dans etmekten başka düşünceler varmış gibi davranan çürük dişli bir ahlak onu korkutmuştu. Ve adeta... Adeta bekâr barlarında piliç avlayarak vakit geçiren biri gibi dans etmeyi bilen Eric onu bu durumdan kurtarmıştı. Dansı profesyonellikten uzaktı ama kötü de değildi. Öyle ki, kendi dansıyla ona gününü gösterme

geređi duymuřtu. Derken orkestra yavař bir parçaya bařlamıř ve dans pistinde neredeyse seviřmiřlerdi. Bunu dūřundūđında, durumu kimsenin fark etmediđini umdu.

Fakat Tanrım, kollarında olmak, ona sūrtūnmek, kıřkırtıcı arzusunu hissetmek ve bakıřlarındaki niyeti gōrmek heyecan vericiydi. Her hareketiyle kendisi de tahrik oluyordu. Eđer bir kere daha kendine oyle sūrtūnecek olsa, dayanamayıp doruklara ulařabilirdi. Mutlu ift sıvıřarak onları řařırt- masaydı, olay muhtemelen o noktaya varacaktı.

řu an onun vūcudunun yokluğunda yaşadığı zonklamayı kontrol edebilmek için bacaklarını birbirine bastırmak zorunda kalıyordu. O birayı asla içmemeli, onunla asla dans etmemeliydi.

Tek bir birayı suçlamak dođru deđildi aslında. Bu mazeretin daha uygun gōrūlmesi için en az iki bira imeliydi.

Otele varınca kaldığı ūniteye ayrılmış iki park yerinden birine girdi. Kaldırırma ayak baştığında, Eric de yanındaki alana park etti ve arabadan indi.

İçeri girdiler. En azından o kadarını yapabildiler. Kapıdan girince Jaclyn lambalardan birini yaktı. Daha kapı kapanır kapanmaz Eric kollarını ona doladı, ağzını ağzına bastırdı ve kocaman gōvdesiyle onu yatak odasına doğru sūrūkledi - ve Jaclyn itiraz etmedi. Aksine bir kolunu boynuna, bir bacağını da adamın kalçasına doladı.

Vūcudundaki eller hiç nazik değildi, giysilerini adeta parçalayarak çıkarıyordu. Jaclyn hiç umursamadı. Eric onu yatağa devirip ūstūne ıktı. Birkaç ılgın saniye sonra Jaclyn' in eteği yukarı sıyrılmış, çamaşırı aşağı indirilmış, kaslı bir uyluk bacaklarını birbirinden ayırmıştı. Kaim ve sıcak organın içine dalmasıyla Jaclyn bir çığlık attı; zirveye ulaşmasına çok az kalmıştı. Ağzını omzuna gōmerek çığlığını bastırdı. Eric ismini fısıldadı; sesi genzinden geliyordu. Sonra Jaclyn' in bacaklarını kollarının ūstūne aldı; hızla ve sertçe gidip gelmeye başladı.

Eric bu kez geceyi orada geçirmedi. Jaclyn, gece yarısını biraz geçe uyandığında onun gitmiş olduğunu fark etti.

Açıkçası, sađduyu buraya kadardı. Sancılı bir hūzūnle bir sūre uyanık kaldı. Ne zaman ona dokunsa yıldırım çarpmıř gibi oluyordu ve yıldırımın zarar verdiđini bilmeyen yoktu. Parlak ve gūzeldi, ama geride bir avuç kavrulmuř topraktan bařka bir řey bırakmıyordu.

25.BÖLÜM

“BU DÜĞÜNE GİTMESEK İYİ OLUR DİYE DÜŞÜNÜYORUM,” dedi Senatör Dennison huzursuzca, Fayre’yle beraber hazırlanırken. “Demek istediğim, Sean hâlâ kendine gelemedi. Üstelik bu akşam cenaze evi ziyareti var.”

“Saçma,” dedi Fayre enerjik bir sesle. “Eğer Carrie ikimizden birinin umurunda olsaydı her şey daha farklı olabilirdi. Oyun oynamaya gerek yok, Sean’a karşı bile. Kendi hatırı için onu kabullendiğimizi biliyordu, hepsi bu. Ölmüş bile olsa, beni ikiye bölme birine dönüştürmesine izin vermeyeceğim.” Fayre’nin bakışı sabit ve yeterince açıktı. Senatör içini çekti. Bazı insanların hayatı karmaşık olurdu; Fayre onlardan biri değildi. Kim olduğunu, ne olduğunu ve ne yaptığını her zaman bilmiş, bunların hiçbirini için de özür dileme gereği duymamıştı. Acımasız olduğu söylenemezdi, ama insanı rahatlatan tiplerden de değildi. Senatör ise hataları ve sevaplarıyla bir insandı; tüm falsolarına karşın elinden gelenin en iyisini yapabilmek için çaba göstermişti, ama Fayre’nin standartlarını hiçbir zaman tutturamadığının farkındaydı. Hiç konuşulmadığı halde en sinir bozucu olan ise, Fayre’nin de bunun farkında olmasıydı.

Fayre olmasa ne yapardı? Taite’i seviyordu; gerçekten seviyordu çünkü onunla beraberken rahattı. Mükemmel biri olmadığı için kendisinin de mükemmel olması gerekmiyordu. Taite’in yanındayken kontrol kendisindeydi. Oysa Fayre’yle ilişki yaşamak, daima onun gölgesinde yaşayan bir koca olmak anlamına geliyordu. Sosyal statülerini onun ailesi sayesinde kazanmışlar. Ayrıca Fayre’nin iş anlayışı ve bağlantıları sayesinde hâlâ iyi bir gelirleri vardı.

İşin en kötü yanı, onu da seviyordu. Aynı zamanda ondan korkuyordu da ve bazen hangi duygunun daha baskın olduğuna karar veremiyordu.

O yüzden Fayre düğüne gidileceğini söylemişse, onun payına düşen kravatını bağlamak oluyordu.

Son zamanlarda yaşadığı karmaşayı mazeret göstererek, Jaclyn o pazar öğleden sonra yapılacak düğüne katılmayabilirdi ama bunu fark ettiğinde kiliseye gelmişti bile. Premier’deki herkes bu durumu anlayışla karşılar, birbirlerine kenetlenir ve onsuz da işi gayet rahat götürebilirlerdi. Ancak bu hafta yaptıkları altı düğünün içinde en büyüğü buydu. Premier’de çalışan herkese bugünkü törende ve resepsiyonda bir görev düşüyordu ve bu gerçekten gurur verici bir şeydi. Günlerce süren futbol muhabbetleri, kirpi kafalar, aile dramları ve üstesinden gelinen onca baskıdan sonra böyle bir düğünde yer almayı gerçekten istiyordu. Kendi ruh sağlığı açısından buna ihtiyaç duyuyordu.

Üstelik yalnız olup, düşünceleri ve karşı koyamadığı korkaklığıyla baş başa kalmaktansa, çalışmayı tercih ederdi.

Haftanın altı düğününün sonuncusu en geleneksel ve kesinlikle en göz alıcı olanıydı. Her iki ailenin işi çok iyiydi - biri müzik sektöründe, diğeri ise müziğe göre daha sıkıcı ama açıkçası daha kârlı olan inşaat makineleri işindeydi- o nedenle harcanacak para sorun olmamıştı. Gelinin annesi, Georgia’nın **en** seçkin ailelerinin birinden geliyor, böylece düğünün sosyal boyutu en az yüze katlanıyordu. Her şey bir araya geldiğinde, bu özel pazar günü gidilmesi gereken en doğru yer ve katılması gereken en doğru düğündü.

Zarafetle dizilmiş zambaklar ile açık pembe ve beyaz renkli güller kiliseyi süslüyordu. Tavana asılı titreşerek yanan sayısız mum ise son anda düşünülmüştü. Davetlilere ve geçit törenine bir yaylı çalgılar üçlüsü -klasik ve kusursuz- eşlik ediyordu. Bütün konuklar günün anlam ve önemine uygun giyinmişlerdi. Çiçek taşıyan kız ile yüzük taşıyan çocuk bile göz alıcıydı; ikisi de iyi huyluydu, göze batacak hiçbir şey yapmamışlardı. Sadece bu bile büyük başarı sayılabilirdi. Açık somon elbiseleri içinde muhteşem görünen nedimeler, düğünün bir parçası olmaktan mutluydular. Eğer içlerinden biri gelin yerine hep nedime olma sendromu yaşıyorsa bile bunu iyi saklıyordu. Elbiseler sade ama o kadar

şıktı ki, Jaclyn düğünden sonra bir garaj satışında elden çıkarılacaklarına ve başka ortamlarda tekrar giyileceklerine adı gibi emindi.

Gelin, tercihini yerleri süpüren geleneksel bir modelden yana kullanmıştı. Damadın smokini ise üstünde o kadar iyi duruyordu ki, özel dikim olduğu hemen belli oluyordu - muhtemelen sağdıçların bile hepsi smokinlerini özel diktirmişlerdi. Kilisenin içi taze çiçek, mum ve hafif bir parfüm kokuyordu. Dışarıda hava sıcaktı ama içerdeki klimaların yaydığı serinlik tam kıvamındaydı. Genç çiftin yemin ettikleri o an, sanki bütün dünyada her şey yolunda gidiyordu.

Kilisede Jaclyn şöyle bir çevresine baktı. Yapılan işi takdir ederek annesinin sırtım sıvazlayıp, Peach ve Diedra'ya bir beşlik çaktı. Bütün bunların merkezindeki çift için hatırlanmaya değer bir gün, asla unutulmayacak bir an yaratmışlardı. Böylesi çılgın bir dünyada bu tür güzelliklerin hâlâ yaşandığını bilmek insanı rahatlatıyordu.

Aslında çevresine bakmamalıydı çünkü kilisenin dip tarafında gölgeler içinde kaybolmuş, hareketsiz duran uzun boylu ve kaslı bir adam hemen dikkatini çekti. Davetli değildi ama taşıdığı silah ve rozet her yere açık davetiye anlamı taşıyordu. Kiliseye geldiğinde iki tarafın babasıyla kısa ve ciddi bir görüşme yapıp istediğini elde etmişti. Ayakaltında değildi, ama Jaclyn'in onun orada olduğunu ya da bakmasa dahi nerede durduğunu fark etmemesi mümkün değildi.

Onu gördüğü an, Jaclyn'in yaşadıkları gözünün önünden geçti. Bir haftadan daha az bir süre içinde her zamanki temkinli davranış biçimini rafa kaldırarak iki kez tek gecelik arzulara teslim olmuş, bir müşterisi tarafından tartaklanıp kovulmuş, sonra aynı müşteriyi öldürdüğünden şüphelenilerek hakkında soruşturma yapılmıştı - üstelik soruşturmayı yapan kişi, tek geceliğine yatağa girdiği adamdı. Ah tabii, unutmaması gereken önemli bir şey daha vardı; muhtemelen Carrie Edwards'ın katili olan kişi onu da öldürmeye çalışmıştı ve bu yüzden arabasına el konulmuştu. Son olarak da evi güvenli olmadığı için bir süre bir otel odasında yaşaması gerekiyordu. Kendini hep çok güçlü sanırdı, ama bu zorlu sınavı tek başına atlatacak gücü kendinde bulamamıştı. Eric orada olduğu için mutluydu. Bunu ona itiraf edemezdi ama kendine etmesinde bir sakınca yoktu.

Eğer Carrie öldürülmeseydi Eric *hâlâ* Jaclyn'in zihnini meşgul edecek, merakla aramasını ve ona çıkma teklif etmesini bekleyecekti. Ona, önünde beş günde altı düğünlük çılgın bir hafta olduğunu söylemişti. Eğer geçirdikleri ilk gece bir göstergeyse, muhtemelen bu gece yine Jaclyn'in evinde beraber olacaklardı. Belki de yeni ve muhteşem bir şeyler başlayacak ve tekrar karşılaştıklarında akıllarında bile olmayan şeyler keşfedeceklerdi.

Ne yazık ki Carrie kendini *öldürmüştü*, Jaclyn ise *zanlı* durumuna düşmüştü. Eric onu sorgulamış, kan lekesi aramak için giysilerine el koymuştu. Onu her gördüğünde vücudu ve kanı fokurdamaya başlasa bile, bu yaşadıklarını asla unutmamalıydı.

İşte bu noktada devreye korkaklık giriyordu; Eric'le yaşadıklarını unutmak istiyor ama bunu yapmaktan açıkça korkuyordu. Yalnızlıktan, yanında sadece annesi ve arkadaşlarıyla bir kenarda dikilip başkalarının mutluluklarını izlemekten yorulmuştu. Onları çok önemsiyor, ama bu her zaman yeterli olmuyordu. Başka kadınlar gibi o da uzanıp mutluluğu yakalamak istiyordu. Bir kez denemişti ama bu deneme gözünün önünde parçalara ayrılmıştı. Acaba kendisini kocasına adanmak yerine, bir parçasını hep geride tuttuğu ve kocasının onu yüzüstü bırakmasını beklediği için mi evliliği bitmişti? Sonuçta beklenen gerçekleşmiş, kehanetleri doğru çıkmıştı.

Yaşadıklarına rağmen hâlâ kendini geri çekiyor, bir erkeği sevmekten kaçırıyordu. Onu rahat bölgesinden çıkarmayı başarabilen tek adam, Eric Wilder'dı ve onunla sınırları zorlamıştı - hem de fazlasıyla... Sürekli içinden onun önemsiz biri olduğunu tekrarlıyor, ama gerçeğin böyle olmadığını adı gibi biliyordu.

Eric, düğüne Jaclyn'in erkek arkadaşı olarak girmeye teşebbüs bile etmemişti. Bu kalabalıkta hem gereksizdi hem de annesiyle Premier'deki diğer iki kadın oradaydı. Jaclyn'e samimiyet göstermeye kalktığı anda kellesini uçururlardı. İçerde kimler olduğuna bir kez daha göz atarken, bunun bir yolunu bulması gerektiğini düşündü.

Hem işini yapip hem de gözünü ondan ayırmamak kolay mı sanıyorlardı? Aslında kelimenin tam anlamıyla iki iş birden yapıyordu çünkü Garvey nadiren Jaclyn için üniformalı bir memur ayırabilirdi. Eric'in de duş almak, tıraş olmak, bir şeyler yemek, uyumak gibi zorunlu ihtiyaçları ve ne yazık ki çalışmak zorunda olduğu bir işi vardı. Garvey, Carrie'nin katiliyle Jaclyn'i öldürmek isteyen kişinin aynı olduğundan şüphelendiğini söylemese, teğmen bu göreve asla onay vermezdi. Gerçi onay vermese de Eric yine bildiğini okuyacaktı. Garvey de muhtemelen bunu bildiği için Teğmen Neille'den elinden gelen yardımı yapmasını istemişti.

Yarıdan sonra işler biraz kolaylaşacaktı. Sabah Franklin'in tatilden dönmüş olması gerekiyordu. Böylece Carrie Edwards davasını ona bırakabilir, kendisi de Jaclyn'i korumayı üstlenebilirdi. Aslında davada kalması tabii ki daha iyiydi, ama Franklin orada olursa Garvey tekrar kendi masasına döner ve programlarını daha rahat düzene sokarlardı.

Ancak bugün hâlâ tehlikeli bir gündü. Senatör ve eşi Bayan Dennison davetliler arasındaydı. Senatör Jaclyn'i ya da Jaclyn senatörü görürse ne olur diye düşündü, ama o ana kadar bir sorun yaşanmamıştı. Kilise büyüktü ve Premier' den dört kadın birden çalışıyordu. Dennison'lar ön sırada bir yerlere oturtulmuştu. Yapı muazzamdı ve amfiteatr tarzı planıyla herkesin mihrabı görmesi sağlanmıştı. Doğal olarak bu durumda ön sırada oturanlar, arkada neler olup bittiğini göremiyorlardı. Jaclyn'in senatörü fark etmesini sağlayıp -tabii bir şey söylemeden- hafızasında bir ışık yanıp yanmayacağını görmek istiyordu. Tabii son isteyeceği şey ise, senatörün Jaclyn'i görmesiydi.

Neyse ki Dennison'ların düzeyindeki insanlar, çevrelerinde neler olup bittiğiyle ilgilenmezlerdi. Bir şey ya olmuştur ya da olmamıştır; sadece bunu fark ederlerdi.

Jaclyn resepsiyon kapısında düğün sahipleriyle görüşüp, onlara son dakika hatırlatmaları yapıyordu. Diedra ve Peach yiyecek planıyla ilgileniyor, Madelyn ise orkestra şefiyle görüşüyordu. İçeri girmek için sıra bekleyen davetli sayısı düşünülürse, Jaclyn şimdilik güvendediydi.

Hopewierdeki resepsiyon salonu çok güzeldi ama buradaki, yani Buckhead'dekiyle kıyaslanması mümkün değildi. Ana salon, Carrie'nin öldürüldüğü salondan iki kat daha büyüktü. En az üç misli büyüklükteki park alanı ise, sıcak yaz günlerinde gölge sağlayan ağaçlarla çevriliydi. Salonun ön girişi, iç savaş öncesi inşa edilen konaklar gibiydi. Eğer vurgulamaya çalıştıkları tema iç savaş öncesi Güney ve bölgenin köklü aileleri ise, her iki cephede de bunu kesinlikle başarmışlardı.- İçinde bulundukları odanın dekorasyonu ile düğün renkleri aynıydı. Eric'in zevkine göre mekân biraz fazla süslüydü. Jaclyn'e söyleyemese de, kendi adına çiftlikte yapılan dünkü barbekü törenini şu ankine tercih ederdi. Yine de dekorasyonu hiç fena sayılmazdı.

Gelin ve damat hâlâ fotoğrafçıların esaretinden kurtulamamışlardı. Akıllara durgunluk verecek sayıda hatıra kareleri alınıyor, bu yüzden de resepsiyon salonu bir türlü dolamıyordu. Az sonra bu rabitalı topluluğun kutlama töreni için kapılar açılacaktı. O ana kadar Jaclyn'in nefes alabileceği birkaç dakikası vardı. Şimdilik düğün sahibi olan birkaç kişi ve görevliler dışında görünürde kimse yoktu. Eric, tören başladığında Premier ekibinin de işlerinin yoğunlaşacağından emindi, o yüzden içinde bulunduğu düşmanca durumdan kurtulmak için en uygun bir zamandı.

Madelyn orkestra şefiyle tokalaşıp oradan uzaklaştı. Derin bir soluk alıp, onaylayan bakışlarla çevresini süzdü. Eric de kendi derin soluğunu alarak -aslında bu karşılaşma için kale surlarına ihtiyaç vardı- Madelyn'e doğru yürüdü. Yaklaştığını gören Madelyn ona baktı; az önceki onaylayan bakışlardan eser kalmamıştı.

Eric buzları kırmak adına "Her şey harika görünüyor," dedi. "Turuncuyu çok severim."

Madelyn çenesini yukarı kaldırdı, bakışları buz gibiydi. Eric eline bir avuç köpek pisliği tutuşturmuş gibi bir ifadeyle "Açık şeftali ve somon, **turuncu** değil," dedi.

Pekâlâ, açık şeftali ve somon onun gözüne turuncunun tonları gibi görünüyordu; bunun için onu dava etseydi bari. Ekibin çevresinde dolanmak ona bir şey kazandırmayacaktı. En azından Madelyn Wilde söz konusu olduğunda, küçücük bir konuşma girişimi bile tam bir fiyaskoydu. Eric metaforik bir yaklaşımda bulunmayı düşündü. “Kızınızdı hoşlanıyorum,” dedi pat diye. “Bütün bunlar sona erdiğinde onu yemeğe davet edeceğim, bakalım ne olacak?”

Madelyn’in ağzı bir karış açık kalmıştı. “Aklını filan mı kaybettin, Romeo?”

“Mümkündür,” diye onayladı Eric, “Ama pek sanmıyorum.”

Madelyn’in yüzünde neşeli bir ifade görmeyi beklemiyordu ama işte oradaydı, şaşkınlığın hemen ardından gelmişti. “Ona nasıl davrandığın düşünülürse, Jaclyn’in seninle çıkacağını mı sanıyorsun?”

Eric öfkesini bastırmaya çalıştı. Şu anda Jaclyn’in annesiyle dalaşmanın davaya bir katkısı olmazdı ama aynı zamanda... Cehenneme kadar yolu vardı. “Ona nasıl davranmışım? Temize çıkması ve güvenliğinin sağlanması için en kötü durumda bile kıcımı yırttım. Daha önce bir kez buluştuğumuz için ben...”

Madelyn kafasını dikti. “Buluşmak mı? Sen neden bahsediyorsun? Öyle bir şey olsa Jaclyn bana söylerdi.” Kızının ölümcül bir hastalığı olduğunu öğrense ancak bu ses tonunu kullanırdı.

Belli ki Jaclyn o geceyi kendine saklamıştı çünkü aslında yaşadıklarına buluşma denemezdi ve Jaclyn tek gecelik ilişkilerini dillendirecek biri değildi; Eric bunu Madelyn’e söyleyemezdi. “Sadece karşılaştık,” diye açıklamaya çalıştı. “Ama sonuçta onu şahsen tanıdığım için başkalarına olduğumdan daha objektif olmak zorundaydım, yoksa anında davadan alınırdım. Şu ara eleman sıkıntımız var, o yüzden elimden geleni yapmaya çalıştım. Bu durum duygularımı değiştirmez. Onunla ilgileniyorum -onu çok önemsiyorum- ve eğer yarın partnerim izinden dönerse Carrie Edwards davasını ona bırakıp, katil yakalanana kadar sadece Jaclyn’i kollayacağım.”

Ya hayal gücü fazla mesai yapıyordu ya da Madelyn’in gözlerinde bir yumuşama görmüştü. Okunması kolay bir kadındı, kendini kızı kadar kasmıyordu. “Hopewell Emniyeti böyle özel bir görevi onaylayacak mı peki?”

“Onaylamazlarsa izin hakkımı kullanır, kendi işimi kendim görürüm.” Yapardı da. Sözcükler ağzından dökülene kadar kendi de emin değildi ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, Jaclyn onun için çok önemliydi.

Belki Madelyn de bunu hissetmişti; dudakları gevşedi ama bakışları buğulandı. “Pekâlâ,” dedi. Sonra “Pekâlâ,” diye tekrarladı daha kararlı bir sesle, “sana inanıyorum. Şansını dene genç adam, ama bilmeni isterim ki güven konusunda Jaclyn fazlasıyla tutucudur.” Bir öfke dalgası Eric’in sırtını ürpertti çünkü onun dünyasında “güven konusu” doğrudan cinsel istismarla ilişkilendirilirdi. “Eski kocası mı?” diye hırladı.

Madelyn içini çekti ve başını olumsuz salladı. “O kadar dramatik değil. Sadece babayla geçirilen bir ömür. Belki de Jaclyn henüz bebekken Jacky’den boşansaydım daha iyi olurdu. Aslında bunu o zaman bile biliyordum, neyse, diyelim ki Jacky Wilde yürüyen bir duygusal çöküntüdür. Kendine karşı değil -o daima en iyinin peşindedir- ama çevresindekilere karşı öyledir. Jaclyn’in hayatı, babasının tutmadığı sözleri dinlemekle geçti ve bir çocuk için bunu atlatmak yetişkin olduğunda bile çok zordur. Sonrasında ise çok kısa bir evlilik yaşadı. Bir erkeği bırak, kendisine bile güvenmekten korkar.”

Jaclyn’in gözünde Eric, ona güvendiğini kanıtlayamamış, ya da onun kendisine güvenmesini sağlayamamıştı. Aslında tam tersi doğruydı ama olayı başka türlü ele alamazdı. Yine de artık ayaklarının yere daha sağlam bastığını hissediyordu çünkü neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Ayrıca yanında bir destekçisi de vardı. Eğer Madelyn’in onayını alamamış olsaydı, şansını bir kez daha denemeyebilirdi.

Jaclyn, fotoğrafçının işi biterken Eric’le annesinin konuştuğunu gördü ve anlamsız ama güçlü bir panik duygusuyla kulakları uğuldamaya başladı. Kendisi dışında konuşacak bir konuları olamazdı. Duş alırken birisi içeri girmişçesine kendisini çıplak ve açıkta hissetti. Harika. Eğer annesi Eric’e surat asmayı sürdürseydi, daha mutlu olacaktı ama konuşma devam ettikçe Madelyn’in bakışları değişmiş ve yumuşamıştı.

Aman ne güzel!

Kapılar açıldı ve davetliler salonu doldurmaya başladı. Klasik yemek yerine etkileyici bir açık büfe düzenlenmiş, ahşap dans pistinin etrafına sekiz kişilik yuvarlak masalar konmuştu. Gelin, fazla resmi olmayan bu tarzı tercih etmişti çünkü ailesiyle arkadaşlarının dolaşmasını ve kaynaşmasını istiyordu. Jaclyn bu resepsiyonu dün gecekiyle karşılaştırmadan duramadı ve istemeden de olsa dudaklarına bir gülücük yapıştı. Bishop’un verdiği isimle Hee Haw Hell törenini anlatarak diğerlerini eğlendirmişti ama itiraf etmeliydi ki, tören sonunda kendisi de orada bulunmaktan dolayı inanılmaz keyif almıştı.

Jaclyn işine öylesine dalmıştı ki, bir süre için Eric Wilder neredeyse aklından çıkmıştı. Ne zaman arkasına dönse oradaydı, her hareketini izliyordu. Sürekli tetikte olması onu endişelendiriyor, söylemediği bir şeyler olduğu konusunda merakı düşürüyordu. Kaldı ki kendisinden bilgi saklama konusunda evveliyatı vardı.

Kalabalık salona bir göz gezdirdi ve hoş olmayan bir sürprizle karşılaştı. Aslında nüfuslu kişilerin neredeyse hepsi törende olduğundan, Carrie’nin iki nedimesini görmek onu şaşırtmamalıydı. Eğer onlar buradaysa -birden soğuk bir dalga hissetti çünkü o gece Carrie’nin cenaze evi ziyareti vardı- salonda başka kimlerin Carrie’yle bağlantısı olabilirdi? Bu düşünceyle buz kesti çünkü görünen o ki, Carrie’nin katili ona yakın olan biriydi.

Birden kendini yine çok ortalıkta hissetti ama bu kez onu ürperten, eli kulağındaki tehlike sinyaliydi. Tek tek yüzleri incelemeye başladı ve sonunda pes etti, yoksa hissettiği gerilim yüzünden çılgık atmaya başlayacaktı. Resepsiyon iyi gidiyordu. Hâlâ gelenler ve yeni evlileri kutlayanlar vardı. Pasta kesilene kadar işe ara verdi ve bir fincan alkolsüz punch doldurarak büyük bir yudum aldı. Ardından en azından bir namlunun hedefinde olmayacağı sessiz bir köşeye çekildi. Tek istediği sinirlerini kontrol altına alabilmek için bir dakikalık yalnızlıktı—

Eric varken hiç böyle bir lüksü olabilir miydi?

Yanma geldi ve duvara dayandı. “Konuşmamız gerek,” dedi alçak bir sesle.

Jaclyn geçen zaman içinde bunu kaç kere duyduğunu düşündü.

Gergin bir şekilde, “Bir şeyler var değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

Hızla sığ bir soluk aldı. “Tamam. Ne yapmam gerekiyor?”

“Sadece resepsiyona gelenleri izle. Hepsi bu. Birileri bir şeyler çağırırsa hemen bana haber ver.”

Yüzü sarardı. Demek ki haklıydı. Katil buradaydı - en azından Eric’in katil olduğunu düşündüğü kişi buradaydı ve bu düşünce bile onun ödünü koparması için yeterliydi.

“Sonsuza kadar burada duramam,” dedi nihayet. “Acilen tualete gitmek zorundayım.”

“Tamam,” dedi. Yüzü ifadesizdi ama Jaclyn onun hayal kırıklığına uğradığını düşündü; Eric birilerini teşhis edebileceğini ummuştu -kır saçlı adam olması kuvvetli ihtimaldi- ama sadece iki tane nedimeyi tanıyabilmişti. Sadece kır saçlı adam değil, herkesin yüzüne tek tek bakmış ama bir şey çı-karamamıştı.

“Üzgünüm,” dedi. Keşke daha iyi bir tanık olabilseydi. Bunu ne kadar çok isterdi! “Biliyorum, işe yaramazın tekiyim.”

“Birilerini teşhis etmeni çok isterdim,” dedi. “Ama tanımadığın birini tanıdığını zannetmen sıkıntı yaratır ve davaya bir faydası olmaz. Unutma, bazen kişileri elemek de dahil etmek kadar önemlidir. En azından kim olduğunu bilmesen de kim olmadığını bilirsin.”

Bu anlamlıydı. Jaclyn, Eric'in bunları inanarak söylediğini sanmıyordu ama yine de anlamlıydı.

Davetlilerin arasından kendine yol açarak, ana salondan dışarı doğru yöneldi. Kapıya ulaştığında Eric hâlâ onu izliyordu. Jaclyn, senatörün ve Bayan Dennison'un yanından geçti. Çok yakınında olmasa da Bayan Dennison onu gördü ve organizatörlerden biri olduğunu fark etti. Bu tür şeyleri gayet iyi tespit ediyordu. Senatörün arkası dönüktü; ne Jaclyn onu gördü ne de senatör Jaclyn'i. Eric soluğunu tuttu ve Jaclyn'in görülmeden oradan geçip gitmesini diledi çünkü bunu ne kadar da istese, senatörün yakından onu görmesini istemiyordu.

Bayan Dennison gülümseyerek uzandı ve Jaclyn'in kolunu tutarak onu durdurdu. Eric kendini kalabalığın arasına attı. Senatör hâlâ başka adamlarla konuşuyordu ve Eric bir an Jaclyn'in yürüyüp gideceğini düşündü. Ancak Bayan Dennison bu kez kocasının kolunu tuttu ve ikisini tanıştırmak için ilgisini o tarafa yönlendirmeye çalıştı.

Eric konuşulanları duyacak kadar değilse de, senatörün yüzündeki bütün kanın çekildiğini görecektir kadar onlara yakındı. Jaclyn ise, neredeyse altına kaçırarak üzere olduğu halde bütün sakinliği ve cazibesıyla gülümsüyordu. Hatta izin istemeden önce onlarla birkaç kelime sohbet bile etti.

Senatör Dennison bir heykel kadar soğuk ve ifadesiz arkasından bakakaldı.

Cuma akşamki başarısız girişimden sonra başka şansı olmamıştı çünkü Jaclyn evine geri dönmemişti. Başka bir yerde kalıyordu ve yerini tespit etmek için gündüz onu izlemesi işe yaramamıştı. Kimse hangi etkinliği düzenlediğini bilmiyor ya da söylemiyordu... Ama şimdi buradaydı ve artık onu izlemek oldukça kolaydı.

Yeni bir girişimde bulunmak için biraz beklemek daha anlamlı olabilirdi. İşin zor kısmı nerede kaldığını bulabilmektir, sonra ortalığın durulmasını bekleyebilirdi. Nasılsa polisin de gardı düşecek, bir süre sonra Jaclyn'in peşini bırakacak ve sonunda Jaclyn evine dönecekti. Peki, bu süreçte ya Jaclyn çarşamba günü öğleden sonra ne gördüğünü hatırlayacak olursa? Ya herhangi bir şey -bir görüntü, bir koku, bir hayal- hafızasını tetiklerse? Polisler hipnoz ya da başka şeyler deneyebilirlerdi. O zaman her şey biterdi. Artık olan olmuştu, geriye dönüşü yoktu.

Bugün. Hoşuna gitse de gitmese de, Jaclyn Wilde bugün ölecekti.

26.BÖLÜM

TAİTE, KİLİSE VE RESEPSİYON SALONUNUN KARŞISINDAKİ caddede bir ağacın gölgesinde park etmiş, kiralık arabanın içinde oturuyordu. Pazar günleri arkasındaki kırmızı tuğla binanın içindeki işyerleri kapalı olduğundan otopark tamamen ona aitti.

Gözü caddenin karşısındaki binadaydı, izliyor ve bekliyordu. Jaclyn Wilde'in orada olduğunu keşfetmesi, cuma akşamki kadar zor olmamıştı. Bu büyük bir düğündü, hatta Carrie'ninki iptal edildiğine göre belki de sezonun düğünüydü. Her neyse, butiğe gelenler alışveriş yaparken konuşmadan duramazlardı; bu düğünü de Premier'in organize ettiğini orada öğrenmişti. Bu durumda Jaclyn de düğünde olacaktı.

Bütün bunlar başladığından beri ilk kez Taite sıkıntılıydı. Dün sabahtan beri Hopewell polisi onu arayıp duruyordu. Dedektif Wilder üç, Çavuş Garvey ise bir mesaj bırakmıştı. Polisler onu neden tekrar arıyorlardı? Cuma akşamıyla ilgili bir şey biliyor olamazlardı, buna imkân yoktu.

Yoksa var mıydı? Nasıl olabilirdi? O kadar dikkatli davranmıştı ki. İlk kez küçücük bir belirsizlik, kendisinden ve planlarından şüphelenmesine yol açtı. Kahrolası Douglas ve onun dallama dernek dostları kaya gibi sağlam tanıklardı. Cuma akşamı o kadar ortalıktaydı ki, ihtiyacı olduğunda kendisine tanıklık etme şansı sıfırdı. Kendisi işi berbat edip paniğe kapıldığında Taite ona tanıklığını sunmuştu. Aynısını o da yapabilecek miydi? Tabii ki hayır! Bütün bunların sebebi ise beyinsizliği, kontrolü elinde tutamayışydı. Douglas'ın zayıf yönleri vardı -bütün erkekler gibi- ama baskı altında böylesi bir şiddet uygulayabileceğini sanmazdı. Neler olup bittiğini anlatmış olsaydı ona yardımcı olabilirdi. Bir plan yaparlardı, ama iyi bir plan. Oysa spontane davranmak zorunda kalmıştı. Bu da daima tehlike demektir.

Taite -dün öğleden sonra eve dönmüş ve bir daha çıkmamıştı. Her çalışında ekranda aynı numaraları görmekten bıktığı için cep telefonunu çoktan kapamıştı. Aramaya devam eden polisler, kapısının önünde de bitebilirlerdi ve öyle bir şey olursa Taite orada görünmezdi. Resmi çağrılara cevap vermeden önce sağlam bir şehir dışı senaryosu oluşturmak için zamana ihtiyacı vardı. Bütününü kanıtlanabilir bir dava için psikolojik olarak da kendini hazırlaması gerekiyordu. Birkaç telefon konuşması, birkaç rica... Bunu halledebilirdi. Örneğin Chicago. İş için yıl boyunca pek çok kez Chicago'ya gitmek zorunda kalıyordu ve orada kendisine iyilik borcu olan arkadaşları vardı. Önemli olan konu, oraya arabayla gitmiş olması gerekiyordu çünkü hiçbir yolcu listesinde adı yoktu. O kadar yolu arabayla kat etmek için de iyi bir sebebi olmalıydı.

Ya da Jaclyn Wilde ölmeliydi. O ortadan kalkarsa, Doug'a yönlendirilecek muhtemel her türlü suçlama düşerdi. Taite onun arabasını temizletmişti çünkü arabasını resepsiyon salonunun parkına bırakacak ve görülmesine izin verecek kadar geri zekâlıydı. Bu da yetmezmiş gibi, bunca zamandır oluşturmak için büyük gayret gösterdiği her şeyi mahvetmeyi göze alıp, düşüncesizce hareket edecek kadar kuş beyinliydi. Onun metresi olmak, Taite'in hayal edebileceğinden bile iyi gidiyordu. Topları avucunun içindeydi ve ikisi de bunun farkındaydı. Sersem herif Taite'e gerçekten aşık olmuştu. Ona istediği her şeyi sunuyordu ve şimdi Taite sahip olduklarını kaybetme riskiyle karşı karşıyaydı. Neyse ki Taite onun kabahatlerini yeterince iyi düzelttiğini düşünüyordu. Jaclyn onu teşhis edemezse, hiçbir hakim geleceğin Birleşik Devletler senatörü hakkında arama emri çıkartıp, onun düşmanı olma riskini gözde alamazdı.

Taite için çözüm basitti: Carrie öldürüldüğünde Doug'ın resepsiyon salonunda olduğunu söyleyebilecek tek kişiden, yani Jaclyn'den kurtul ve keyfini sürdüğü hayat kesintisiz devam etsin.

İş yapmak için belki de birini kiralamalıydı; kendisi ile eylem arasına bir inkâr edilebilirlik katmanı koyabilirdi ama bir "nişancı"ya ne kadar güvenebilirdi ki? Böyle çalışmayı tercih eden biri doğrudan güvenilmezler listesine girerdi. Gazetelerde sürekli kiralık katil cinayeti haberleri geçiyordu

ve sonunda köstebek bir polis, kendisini kiralayan kuş beyinliyi enseleyiveriyordu. O kuş beyinlilerden biri olmayacaktı. Hem zaten eğer bu yola dümen kırdıysa, iş bittikten sonra kiralık katilden de kurtulması gerekecekti ve başladığı yere geri dönmüş olacaktı.

Doug'a çok kızgındı çünkü bütün bunlar onun suçuydu. Carrie'nin onu kışkırtmasına ve anlık bir cinnetin tetiğini çekmesine izin vermişti. Tanrı aşkına, kebab şişleriyle bu işi gerçekleştirmesi olacak şey miydi? Eğer Carrie'den kurtulmak istiyorsa bunun yüzlerce farklı yolu vardı ve hiçbirisi onun seçtiği yöntem kadar gülünç değildi. Üstelik hiçbirisi zanlı olarak onu işaret etmezdi. Carrie'den kurtulmak için bir plan yapar, sonra herkesin Carrie'nin nereye gittiğini merak etmesini izlerdi. Carrie rahatlıkla kaçak gelinlerden biri olabilir ve zaman içinde insanlar onu aramaktan vazgeçerlerdi. Zaten Carrie'yi ailesinden başka kimse özlemezdi ve onlarda da biraz akıl varsa Carrie gittikten sonra hayatlarının ne kadar güzel olduğunu fark etmeleri uzun sürmezdi. Tanrım, Carrie gerçek bir sürtüktü. Onun kendisini birdenbire şeker kıza dönüştürüp, insanlarla oynama yeteneğine Taite hep hayran kalmıştı.

Ne yazık ki dikkatli bir plan yapmak yerine Doug kendini kaybetmişti ve işte bulundukları yer burasıydı: Taite onun pisliğini temizlemek zorunda kalıyordu ki kendi hayatı da mahvolmasın. Doug olmazsa evini elinden alırlardı ve yaşam standardı tehlikeye girerdi. Bir gün kaltak karısını boşayıp kendisiyle evleneceğinin hayalini bile kuramazdı.

Doug ona borçlanmıştı. Altından kalkması zor bir borçtu bu. Bütün bunları hallettiğinde ona sayamayacağı kadar çok elmas ya da bir yazlık ev borçlanmış olacaktı. Evet, tercihi **kesinlikle** yazlık evden yanaydı.

Eğer bunu başarır, belki sıradaki Bayan Kendini Beğenmiş Dennison olurdu. Jaclyn'in cinayetini zor kılan zaman darlığıydı. Bir sonrakinde doğru dürüst bir plan için yeterince vakti olacaktı. Fayre Dennison durup dururken ortalıktan yok oluverecek bir kadın değildi; cinayeti çok titiz bir çalışma gerektirirdi.

Douglas bu işten kazasız belasız kurtulamayacaktı. Hayır, bu onun pisliği idi ve kendisi temizlemek zorundaydı. Cuma gecesinden sonra plakasız bir arabayla kasabada fınk atamazdı. Ayrıca hiç kimsenin Jaclyn cinayetinin ardından arabasını o bölgede görme riskini göze alamazdı. O yüzden Doug'ın temin ettiği emanet bir araç kullanıyordu; Bayan Dennison'un arabalarından bir BMW Sedan. Şaka gibiydi. Neredeyse görülmek isteyecekti - kendisi değil tabii ki, sadece araba- böylece mağrur Bayan Dennison bu öğleden sonra nerede olduğu konusunda bir güzel sorguya çekilebilirdi. Eğer tanığı yoksa çok eğlenceli olmaz mıydı? Ya da polisler Bayan Dennison'un aileden uzak tutmak için Carrie'yi öldürdüğünü düşünmeye başlarsa?

Aslında, birileri arabanın özelliklerini tespit etse ne iyi olurdu. Taite eldiven giyyordu, o yüzden iz bırakma endişesi yoktu. Şapka ve güneş gözlüğü ise kılık değiştirmek için yeterliydi; en azından belli bir mesafe için. Bütün yapması gereken isabetli bir atış yapmak ve hemen kırıış kırmaktır. Sonra arabadan nasılsa kurtulurdu. Araç er geç bulunacaktı. Önemli olan kendisiyle arasında bir bağlantı kurulmamasıydı.

Artık akşam olmuştu ama hâlâ mekândan ayrılan yoktu - eh, ne de olsa yaz mevsimiydi. Derken nihayet gelin ve damat kapıda göründü. Uzun süredir arabanın içinde oturmaktan Taite'e fenalık gelmeye başlamıştı. Üstelik şapka ve eldivenler yüzünden elleri ile saç dipleri terliyordu. Yeni evlilerin ardından konuklar da yavaş yavaş ayrılmaya, arabalarına binip farklı yönler yol almaya başladılar. Caddenin öbür tarafındaki arabayla kimsenin ilgilendiği yoktu. Taite park alanının en arkasındaki gölgeliğe park etmeye özen göstermişti. Biri o yöne baksa bile araba boş görünürdü.

Doug ve kaltak karısı da çıktılar. Güzel. Artık hiç kimse Jaclyn Wilde öldürülürken Bayan Dennison'un hâlâ kilisede olduğunu söyleyemezdi. Bu aşamada karısına karşı senatörün sözleri devreye girecek ve kanıtlar Bayan Dennison'u işaret edecekti. Temiz bir çözümdü.

Sonunda Jaclyn Wilde yan kapıda göründü. Artık alacakaranlık çökmüştü. Yalnız değildi; zaten baş belası hiçbir zaman yalnız olmuyordu ki. Yanında iki yaşlıca kadın ve bir esmer güzeli vardı. Birbirlerine sarılıp üç beş satır konuştuktan sonra hepsi kendi arabasına doğru ilerlemeye başladı. Kadınlardan biri, Jaclyn'in arabasının tıpatıp benzeri olan bir Jaguar'a yöneldi. Taite park yerinde arabayı ilk gördüğünde, Jaclyn'in arabasının bu kadar çabuk onarılıp iade edilmesine şaşırılmıştı. İnandırıcı görünmüyordu ama bu ihtimal onu tedirgin etmişti. Mantıklı bir açıklama olması onu rahatlatmıştı.

Doğal olarak Dedektif Wilder park yerinde de yakın takipteydi. Taite neredeyse mutlu olmuştu. Jaclyn yalnız olsa işi daha kolaylaşacaktı ama bu durumda bir taşla iki kuş vurabilirdi. Eğer ikisine ayrı ayrı konsantre olursa yapabilirdi; önce Jaclyn sonra Wilder, ama gecenin neler getireceği bilinmezdi. Üstelik bir polis öldürmek o kadar da kolay değildi; her türden felaket yağmur gibi yağmaya başlardı ama Taite her şeye hazırdı. Eğer fırsatını bulursa kaçırmayacaktı çünkü adam da baş belasının tekiydi.

Taite "Bu akşam nerede kalacaksın Jaclyn?" diye fısıldadı kendi kendine. Oraya polisle aynı arabada gelip gelmediğini merak etti. O zaman işler hem kolay hem de daha zor olabilirdi. Umursamadı. Bu aşamadan sonra plansız ve olayların akışına göre hareket edecek, ilk elverişli durumda harekete geçecekti.

Jaclyn bir Toyota'ya bindi. Taite sırttı. Jaguar'dan sonra büyük hayal kırıklığı olmalıydı. Dedektif Wilder yürümeye devam etti. Park alanı neredeyse tamamen boşaldığından, Taite dip tarafta onun arabasını görmekte zorluk çekmedi. Öyleyse ortada iki ayrı araba vardı. Bu durum belki daha iyiydi. Bir yolunu bulup, Jaclyn'i yalnız kıstırmalıydı. Birkaç saniye ona yeterdi.

Jaclyn bir an önce oteline dönüp kendini yatağa atmak istediğini söyledi. Yalnız. Eric bunu **gerçekten** istemediği halde, daha uygun bulduğu için söylediğini tahmin etti. Kendini ondan korumaya çalışıyordu ve bu Eric'in canını sıkıyordu, ama hiç değilse artık bu itirazların kaynağının ne olduğunu biliyordu. Vazgeçmeye niyeti yoktu; aralarında güzel bir şeyler vardı. En azından potansiyel olarak güzel olabilecek şeyler paylaşmışlardı ve bunu o da itiraf etmişti.

"Dosdoğru otele gideceğim," diye söz verdi. "Otele kadar beni isleyip, içeri kilitlemek zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım."

Jaclyn bir an öfkeyle baktı ama sonra arkasındaki kilisenin görüntüsü onu ürpertti. "Her şey yolunda," dedi Eric kibarca. En azından şimdilik. Onun gözetimindeyken Jaclyn'e bir şey olmazdı çünkü olursa bununla yaşayamazdı. Cuma gecesi Jaclyn'in ölmesine ramak kalmıştı. Bir kurşunun ona bu kadar yaklaştığı aklına gelince bir kez daha kanının buz kestiğini hissetti.

Yorgunca başını sallayan Jaclyn arabasını açıp cüzdanını yan koltuğa attı. "Tam arkanda olacağım," dedi Eric ve kendi arabasına doğru yürüdü. Jaclyn hafif trafik yüzünden hemen çıkamadı. O yüzden park yerinin öbür ucuna yürümek zorunda kaldığı halde Eric tam arkasındaki yerini aldı. Jaclyn hız sınırının altında gidiyordu ve sağ şeride yapışmıştı. Eric onu bunaltmaya çalışıp çalışmadığını düşündü ve bu düşünceyle sırttı. Herkes polislerin hız sınırının çok üstünde araba kullandığını bilirdi; bu işlerinin bir gerekliliği idi.

Trafik yoğun değildi, onu izlerken düşünüp kendine bazı itiraflarda bulunacağı bolca zamanı vardı. Onu istiyordu. Bu gece, orada ya da şurada değil, bir sürelik flört için de değil. Bir yolunu bulup hayatına girmişti ve Eric bununla mücadele etmek istemiyordu. Onun iğrenç kahvesini, güven sorunlarını, her şeyini istiyordu. Kimseyi ya da hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Onu sinir etmesini bile seviyordu; kağıt gibi sürdüğü arabasıyla şu an yaptığı gibi. Araba kullanma tarzı gerçekten bu olsaydı, ilk karşılaştıklarında aşırı hız cezası ödüyor olmazdı diye düşündü Eric.

Bakışları Jaclyn'in park lambalarında, akli ise kesinlikle başka yerdeydi; o yüzden kırmızı ışık onu gafil avladı. Yoksa yine Jaclyn'in kuyruğuna yapışmış gidiyor olurdu. Jaclyn ise sarı ışıktaydı. Kendisinden kaçmaya ve canını sıkırmaya mı çalışıyordu? Aslında nedenini biliyordu. Sarıda geçmişti çünkü kendisi gibi onun da aklından başka şeyler geçiyordu ve ne yaptığının farkında değildi.

Belki de Eric’le aynı şeyleri düşünüyordu? Belki dün geceyi, belki geçen haftayı ya da belki bu geceki ihtimalleri aklından geçiriyordu. Hatta daha da iyisi, belki gelecek haftanın ya da gelecek yılın hayallerini kuruyordu.

Eric trafiği kontrol etti ve kırmızı ışığı beklemektense geçmeyi düşündü. Bu sırada daracık eşofmanları içinde koşu yapan bir kadın, köşeden kendini onun önüne attı. Her adımında atkuyruğu yaptığı saçı hopluyordu. Eric genzinden nefret dolu bir ses çıkardı; bugüne kadar gördüğü en yavaş tempolu koşuydu bu.

Arkasında birden farlar parladı. Açık renkli bir araba, bir BMW, kırmızı ışığı umursamadan hızla yanından geçti. Yoldaki kadın kendini Eric’in ızgarasının önüne atarak zor kurtuldu. Orta parmağını arkasından sallayarak, onu neredeyse biçecek olan arabanın uzaklaşan farlarına bağırmaya başladı.

Az ilerde cadde dört şeritten iki şeride düşüyordu, arada dönüş şeritleri vardı. Akan trafikteki araçların komaları bangır bangır Beamer için çalmaya başladı. Beamer aniden direksiyon kırarak, tam Jaclyn’in arkasına girdi. Şeytan çarpsın, ucundan sıyrılmıştı.

Peki, neden bir araba kırmızı ışığı ve trafiği ihlal ettikten sonra başka bir arabanın arkasına girsin ki? Karşılığı alınan riske değmezdi, sadece -

“Lanet olsun!”

Eric kırmızı tepe lambasını çıkarıp yaktı ve hâlâ önünde dikilip Beamer’a söven kadına bağırarak için camını indirdi. “Hatun, çekil şu yoldan!”

Kadın öfkeyle geri döndü. Belki onunla da tartışacak, bir parmak hareketi de ona çekecekti ama polis ışığını görünce kendini kaldırıma attı. Kadının yanından hızla geçerken, Eric yüzündeki gülücükle birlikte gurur dolu “ensele onu” ifadesini görebildi.

Jaclyn ve diğer araç arayı hayli açmıştı. Aralarındaki her metre paniğe dönüşerek, damarlarından buz kırıkları halinde akıyordu. Eğer haklıysa zamanında yetişme şansı yoktu, bunu biliyordu. Gözünün önünde gerçekleşecekti ve Eric çaresiz durumdaydı. Daha da kötüsü, kavşakta bir araba önüne fırlayarak hızını daha da kesti. Tepe lambası kimsenin umurunda değildi sanki trafik henüz yan şeride kaymamış, hatta önündeki dallama yoldan çekilmemişti. Telsizini açıp adama bağırmaya başladı. Bir yandan da inatla yol vermeyen adamın soluna yapışarak, kendine geçebileceği bir boşluk açmaya çalışıyordu. Durum ne olursa olsun, bu piçe haddini bildirecekti.

Eric’in kırmızı ışıktaki geride kaldığını Jaclyn çok geç fark etti. Işık değiştiikten sonra yetişebilmesi için biraz daha yavaşladı. Doğru olmasa da, onu kasten geride bıraktığını sanabilirdi. Hayatını altüst etmiş olabilirdi ama Jaclyn budala değildi. Zaten gideceği yeri biliyordu; onu ekmeye çalışması budalalıktan öte tam bir geri zekâlılık olurdu.

Dikiz aynasından onu izlediği için kırmızı ışığı ihlal ederek hızla yaklaşan aracı görmemesi imkânsızdı. Tehlikeyi anında hissetti; araba ona doğru uçarak geliyordu. Çift yönlü yol daralarak iki şeride düşmüştü. Korkuyla yana çekilerek gaza bastı; gelen arabaya arkasına girebileceği bir boşluk açmaya çalışıyordu çünkü bankete çıkmadan geçip gidebileceği yer yoktu. Aslında basıp gitmesini tercih ederdi; geri zekâlı sürücülerin önünde olması arkasında olmasından daha iyiydi.

Arkaya giren araba koma çalmaya başladı ve ileri hamle yaparak arka çamurluğuna patlattı. Kiralık Toyota sarsıldı, biraz yana kaydı ve sonra yoluna geri döndü. Jaclyn çığlık attı ama aracın kendini düzelteceğini biliyordu. İşte ek donanım diye buna denirdi. Direksiyona karşı koymaya çalıştı ama araba işini biliyordu ve sorunsuzca kendini düzeltti.

Arkasındaki denyonun zoru neydi? Önce “sarhoş” olduğunu düşündü ve bu düşünceyle anında kalp atışları hızlanmaya başladı. En son sarhoş bir sürücünün yolda olduğunu düşündüğünde, o “sarhoş” Jaclyn’i öldürmeye çalışmıştı. Bu aynı araba değildi. Bütün tanıklar farklı bir renk söylemesine rağmen, hepsi koyu renkli bir araba olduğunda hemfikirdi.

Oysa bu ten rengi gibiydi. Eric'in marka ya da amblem ya da başka belirgin özellik soracağından adı gibi emindi. Araba ona hızla bir kez daha vurdu. Bu seferki gerçekten çok sert bir darbeydi ve Toyota bir kez daha yoldan çıktı. Jaclyn bütün dikkatini yola verdi. Şükürler olsun! Uzaklarda yanıp sönen ışığı gördü; Eric geliyordu.

Yan şerit boşalınca arkasındaki araba boşluğa çıkıp Jaclyn'in yanına geçti. Jaclyn dönüp sürücüye baktı. Yüzünü gölgeleyen geniş kenarlı şapkaya ve havanın karanlığına rağmen, karşıdan gelen arabaların farları ve konsol ışıkları Jaclyn' in tanıdığı bir yüzü aydınlattı.

Son derece etkileyici bir gösteriyle Carrie'ye cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyen baş nedime Taite Boyne'du bu! Yüzündeki grotesk Joker gülüşü altında dişleri parlıyordu. Yolcu tarafındaki cam indirilmişti. Jaclyn Taite'in doğrulttuğu silahı bu kez çok net gördü ve içgüdüsel olarak frene bastı.

Atış Jaclyn'i iskaladı ama ön ve yan camları patlattı. Arkasından gelen araba, Toyota'nın arka tamponuna patlattı ve hızla iterek kaldırım kenarına savurdu. Çarpışmanın şoku inanılmazdı; bütün kemikleri takırdamış, emniyet kemerinin etkisiyle vücudu ve kafası ileri geri hızla salınmıştı. Jaclyn sınıksız tutundu; silahın patlaması ve arabanın sarsıntısıyla titremeye ve silkelenmeye devam ediyordu. Kalbi küt küt atıyordu; vücudundaki bütün kaslar gevşemiş ve titreşen bir pelte yığınının dönüşmüştü. Eric gelmek üzereydi ve tamamen kontrolü kaybetmesine engel olan tek şey buydu.

"Seni geri zekâlı sürtüğüm!" diye Jaclyn'e bağırdı diğer arabanın sürücüsü. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" Adamın yüzü kıpkırmızıydı, Jaclyn'e doğru yürürken yumruğunu sallıyordu.

Taite ilerden geniş bir "U" dönüşü yaptı. Jaclyn panik halinde başını kaldırdı. İlerde yanıp sönen ışık, Eric'in birkaç saniye içinde orada olacağını söylüyordu, ama Taite daha yakındı ve birkaç saniye sonra artık çok geç olacaktı. Eğilmiş oturuyordu; oysa arabadan çıkmak zorundaydı.

Kendine doğru gelen adama "Eğil!" diye haykırdı. "Silah!" Çığlık atarken bir yandan da emniyet kemerini açmaya uğraşıyordu ama kilit sıkışmıştı. Adam çevresine baktığında polis arabasını, son hızla yaklaşan diğer aracı ve Jaclyn'in patlamış camlarını gördü. Söverek kendini yolun yanına attı ve kendi arabasını siper alarak başını elleriyle korumaya çalıştı. Jaclyn acı dolu gözlerle yaklaşan arabaya baktı. Arabada sıkışmıştı; dışarı çıkmak bir yana yerinden kıpırdamıyordu bile. Hayır, sorun kilit değildi, kendi elleriydi. Öylesine titriyorlardı ki, düğmeye basamıyorlardı. Üç saniye.

Son bir gayretle mandalı ittiğinde kemer açıldı. İki saniye.

Yolcu kapısına doğru süründü ama artık çok geçti. Bir saniye ve Taite gelmişti işte.

O anda Eric'in aracının tepe lambalarını önünde gördü. Taite'in önünü kesmek ya da yoldan çıkarmak yerine kafadan arabaya daldı.

Bilinci açılmaya başladığında Eric hava yastıklarının yüzyılın icadı olduğunu düşünüyordu. Çarpışma sağ olsun, beyni cacık gibiydi. Üstelik kahretsin, çok canı yanıyordu. Birileri beysbol sopasıyla yüzüne patlatmış gibiydi. Ertesi gün daha-da beter hissedecekti, ama nerede olduğunu ve neler yaşandığını biliyordu.

Sadece birkaç saniye kendinden geçmiş, Jaclyn çığlıklarla hemen arabaya koşup kapısını açabilmek için elinden geleni yapmıştı. Eric başını kaldırdı. Tuzla buz olmuş ön camından gördüğü kadarıyla artık arabasının burnu yoktu. Muhtemelen hurdaya çıkacaktı. Lanet olsun, evrak işi en az bir hafta sürerdi.

"Eric!" Jaclyn hâlâ avazı çıktığı kadar bağılıyordu. Sesi önce bir kuyunun dibinden gelir gibi uzak ve yankılıydı ama giderek netleşti.

"Ne?" diyebilirdi sonunda. Sesindeki hırçınlığa kendi bile inanmadı. Lanet olsun. Arabanın içi hava yastığının gazıyla dolmuştu ve araba yanıyormuş gibi görünüyordu. Yanmadığını biliyordu. Gerçek hayatta arabalar, televizyon dizilerinde olduğu kadar kolay yanmıyordu.

Kapıyı açmaya uğraşan Jaclyn yan tarafa bakarak, "Manyak mısın sen?" diye bağırdı. Eric o tarafa baktı. "Yardım etsene, ibne!" diye böğürdü Jaclyn.

"Belki," diye cevap geldi. "Belki birazcık."

Pekâlâ, her şey yerine oturmaya başlamıştı, ama çarpışma gerçekten esaslıydı.

Kırmızı ışıktaki geçen arabayı gördüğü anda telsizini açıp yardım çağrısı yapmıştı ve devriyeler olay yerine ulaşmaya başlamıştı. Taite'in arabası da kullanılır durumda değildi ama -ne yazık ki -onun da hava yastığı açılmıştı. Gördüğü kadarıyla henüz hareket etmiyordu. Uzaktan duyulan sirenler az sonra ortalığın daha da şenleneceğinin habercisiydi.

“Taite Boyne?” diye sordu.

Jaclyn başını salladı. “Bu kez ateş ederken yüzünü gördüm,” dedi. Hâlâ kapıyla kavga ederken gözlerine yaşlar doldu. Eric üstündeki hava yastığı kalıntılarını iterek yardım için uzandı. Jaclyn'in elini tuttu. İtiraz gelmedi. “Ağlama tatlım. Artık seni incitemez. Bitti.” Jaclyn elini hızla çekerken diğer eliyle de ıslanan yüzünü sildi. “O yüzden ağlamıyorum, seni... Aptal, **budala**”

Ah! Onun için ağlıyordu. O zaman sorun yoktu. “Ben iyiyim,” dedi sırtıtmamaya çalışarak; bundan hoşlanmayacağını biliyordu.

Mavi gözleri yanıp söndü. Gözyaşları öfkesini dindirmemişti. “Arabayla kafadan daldım. Kendini öldürebilirdin!” Jaclyn'in rengi solgundu ve yanaklarından aşağı rimel akıyordu. Artık ona dokunmadığı halde hâlâ titrediğini hissedebiliyordu.

“Polis donanımlı. Tank gibidirler,” diye açıklamaya çalıştı ama ikna olmuş görünmüyor, hâlâ kapıyı çekiştiriyordu.

Bir adam -muhtemelen az önce Jaclyn'in ibne yaptığı adam-yaklaştı ve o da kapıyla uğraşmaya başladı. Eric içini çekti ve kapının kilidini açtı. Azıcık düşünseler, kırık camdan uzanıp aynısını kendileri de yapabilirlerdi. Neyse ki adam, Eric emniyet kemerini açıp dışarı kayana kadar kapıyı açık tutmayı başarabildi. Dengesini sağlamakta biraz güçlük çekiyordu. Tamam, birazdan fazlaydı ama en azından kendisi orada dikilirken dünya dengesini bulmaya gayret ediyordu. Alnındaki kesikten ve burnundan yüzüne, gömleğine kan damlıyordu. Burnu hissizdi; umarım kırılmamıştır diye düşündü. Kırıldıysa bile bu ilk olmayacaktı. Nefes alabildiğine göre, kanama olsa da çok vahim bir durum yoktu.

Jaclyn kollarını ona doladı ve destek verdi. Aslında dengesini bulmuştu ve artık desteğe ihtiyacı yoktu ama şu anda onunla bu bilgiyi paylaşmanın sırası değildi. Jaclyn'e sarılmak güzeldi.

Jaclyn ona yaslanırken, Atlantali memurların Taite'i arabadan çıkarışını izledi. Eric telsizle silahlı olduğunu bildirmişti; o yüzden kadına tehlikeli muamelesi yapıyorlardı. Onun da burnu kanıyordu; Eric birden çok keyiflendi çünkü yanılmıyorsa burnu **kırılmıştı**. İnşallah yamuk kaynar diye beddua etti içinden.

Kaltağı fena halde benzetmek istiyordu ama uzağındaydı. Eline yasal bir koz vermektense Jaclyn'in yanında durmak daha keyifliydi. İkincisi, bunu yaparsa ardından gelecek evrak işleri onu öldürebilirdi. Araba zaten yeterince başını ağrıtacaktı.

Taite burnundan akan kanı sildi, kolları arkasından birleştirilmiş olsa da omuzlarını dikleştirdi ve ona seslendi, “Anlaşma yapmak istiyorum! Onu sana verebilirim. Carrie' yi öldüren kişiyi!”

“Tabii verebilirsin,” dedi Eric yumuşak bir sesle... Ve gülümsedi.

Yüzünü açıtsa da Eric gülümsemesine engel olamadı. Şu sırada Senatör Dennison kendi çöplüğündeydi. Carrie Edwards'ı öldürdüğü gün kullandığı araba için günün erken saatlerinde arama emri çıkarılmıştı. Taite Boyne de bülbül gibi şakıyordu. Hâlâ anlaşma yapabileceğini ve şartlı tahliyeyle yrtabileceğini sanıyordu. Oysa arabada bulunan kan örneğinden sonra, bölge savcısının davayı hazırlamak için onun ifadesine ihtiyacı yoktu.

Senatör sorgu odasının rahatsız iskemlesinde kıpırdanıp duruyordu. Henüz avukatını istememişti ama yakında buna ihtiyaç duyacaktı. O süreçte senatörün kendini rahat hissedebilmesi için Eric elinden geleni yapıyordu. Belki işleri kolaylaştıracak bir şeyler söyleyebilirdi.

İçini çekti ve başını salladı. “Sanırım nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum,” dedi. “Herkesin söylediğine göre Carrie Edwards son derece geçimsiz biriymiş.”

“Evet,” dedi Dennison sinirle. “Öyleydi.” Kapiya baktı. “Karım burada mı? Bakın burada olmamalı, ama telefon ettiğinizde öyle ısrar etti ki...”

“Çavuş Garvey eşinizle ilgileniyor. Endişelenmeyin, emin ellerde.” Zavallı kadın. Hayatının şokunu yaşamak üzereydi. Evlendiği pislğin kendine sadık kalmadığından şüphelenmiş olabilirdi, ama potansiyel bir katil olacağına ihtimal veremezdi. Öte yandan güçlü bir kadındı ve dağılmayacaktı. “Carrie ne yaptı? Siz soğukkanlı bir katile benzemiyorsunuz.”

“Tabii ki değilim,” diye senatör iskemlesinde sıçradı. “Bir şey yapmış olmalı. Bir dakikalığına aklınızı kaybetmenize yol açacak bir şey.”

Senatör sarardı. “Neden söz ettiğinizi anlayamıyorum.” “Pekâlâ, ben sadece Bayan Boyne’un söylediklerinden yola çıkmaya çalışıyorum, ama sonuçta orada olan o değil, sizdiniz.”

Eric senatörün daha fazla sararabileceğine ihtimal vermezdi ama öyle oldu. “Taite’ını size ne söylediğini bilmiyorum ama o da arkadaşı kadar dengesiz. Söylediği hiçbir şeye güvenilmez.”

Doğru, ama senatörün arabasında bulunan kan izleri gayet güvenilirli. Biri arabayı çok iyi temizlediğini sanıyordu, ama durum öyle değildi. Taite onlara çamaşır suyu kullanmalarını söylememişti - gerçi testler çamaşır suyuna rağmen de sonuç verebiliyordu. Zordu ama mümkündü. Ayrıntılara önem veren biri, pahalı bir deri döşemede çamaşır suyuna izin veremezdi.

“Hadi senatör,” dedi sakince. “Ne yaptı? Şantaj mı? Giderek daha mı çok istemeye başladı?”

Senatör Eric’in yüzündeki kararlılığı görmüş olmalı ki, ağzından dökülenler görüşmenin sonunu getirdi. “Avukatımı istiyorum.”

Eric içini çekti ve onayladı. “Size bir telefon getirmelerini söyleyeceğim.” Bir itiraf alabilse iyi olurdu ama şart değildi. Elinde kanıtları ve Taite’in itirafı vardı. Başkaları ötmeye başlayabilirdi ama Dennison politikacıydı. Hukuki işlerden anlardı. Burada konuşmak, televizyonda konuşmak kadar kolay değildi.

Eric, senatörün telefonunun gelmesini beklerken dışarı çıktı. Garvey, çılgına dönen Fayre DennisonTa konuşuyordu. Bunların onu incitecek olması Eric’i üzdü. Bayan Dennison “her koşulda erkeğinin yanında olan” kadınlardan değildi - sert ve aşırı gerçekçiydi- yine de bütün bunlar onu üzecekti.

Eric onlara doğru yürüdü. Yanlarına yaklaştığında Bayan Dennison onun yara bere içindeki yüzüne dönerek “Gerçekten doğru mu?” diye sordu.

Eric başım eğdi. Bu yeterliydi. Bayan Dennison’un yüzünden sayısız ifade geçiyordu ve hepsi tek tek okunuyordu: Kuşku, acı, kabullenme, öfke... Bir zamanlar kocasını sevmişti, belki hâlâ seviyordu ama acı gerçek yüzünü çok ani göstermişti.

“Biliyor muydunuz?”

“Carrie’yi öldürdüğünü mü? Hayır. Hâlâ da böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum.” Acısına rağmen asaletini korumayı başarabiliyordu. “Taite’e gelince... Doug’ın hayatında biri olduğunu biliyordum. Yıllardır gerçek bir evliliğimiz yok. Ancak bu kadar genç birini beklemiyordum. Ulu Tanrım, Tai’e oğlumuzdan bile küçük.”

Eric “Eşiniz avukatını istedi,” dedi.

Garvey “Bu çok kötü,” diye mırıldandı.

Fayre tekrar kendini toparlamaya çalıştı. Çenesini yukarı kaldırdı. “Benim de kendimce bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Douglas kendisi ya da Bayan Boyne’un yasal süreci için aile avukatlarımı ya da aile paramı kullanmayı aklından bile geçirmesin. Fazla parası yok çünkü her zaman benimkiyle yetinmeyi iyi bilmiştir. Avukatlarına ödeyeceği her kuruşun tadını çıkarsın. Hapsi boyladığında tek kuruşu bile olmayacak.”

Hayır, diye düşündü Eric. Bayan Dennison kesinlikle “her koşulda erkeğinin yanında olan” kadınlardan değildi.

Görüşmeler yapıldıktan ve evraklar doldurulduktan sonra Jaclyn nihayet evindeydi. İçeri girerken ışıkları yaktı çünkü bir süredir hep karanlık kalmıştı. Geç olmuştu, yatma saati çoktan geçmişti. Hiçbir şey, bir süre elinizden alınması kadar evinizin değerini anlamınızı sağlayamaz. Kanepesi, koltuğu, mutfak... Kendi banyosu. Kendi yatağı. Evi. Onu öldüren kadının tutuklanmış olduğunu bilmek, minnet dolu ruh halini daha da coşturuyordu. Günlerdir ilk defa dinlenebilecekti.

Garvey onu ve Eric'i olay yerinden almış, Hopewell'e geri getirmişti. Burada Eric hemen küçük bir araba ayarlamıştı. Kontrol için hastaneye gitmeyi reddetmişti ama bu Garvey'nin emriydi -çünkü sigortanın böyle bir talebi vardı-- ve Eric büyük bir nezaketle teslim oldu. Garvey ayrıca Jaclyn için yeni bir araç kiralamayı teklif etmişti ama arabası ertesi gün serbest kalacağından onu istediği yere bırakmaktan mutlu olacaktı. Jaclyn araba istemedi. Kiminle dalga geçiyordu? Günlerdir burnundan gelmişti ve artık bitmişti.

Jaclyn mutfakla girdi, dolabı açtı ve bir poşet kafeinsiz kahve çıkardı. Uzun bir gündü, geç olmuştu ama şu anda uyuyamayacak kadar gergindi. Sadece oturmak istiyordu, evinde, *öylece*. Kâbus bitmişti.

Filtreye koyacağı kahveyi ölçerken kapı çaldı. Annem diye düşündü çünkü onu arayıp olan biten ne varsa anlatmıştı. Gözetleme deliğinden baktığında eşikte duranın annesi olmadığını gördü. Kapıyı açtı; gelen Eric'ti.

Temiz bir gömlek giymiş, alnındaki ve burnundaki kesikler bandajla kapanmıştı. Bir çift siyah gözü vardı ve bunlar Jaclyn'in gördüğü en güzel gözlerdi.

Sessizce ona sarıldı, Eric de sınıksız onu sardı. Derinlerde bir yerde teslim olduğunu hissediyor, bütün hayatını felç eden korkulara dur demek istiyordu. Onunla belediye binasında çarpıştığı günden beri bununla mücadele ediyor, artık bir saniye daha savaşmak istemiyordu. Onunla arasında gerçek olan bir şeyler vardı. Bunun ne olduğunu ve ikisini nereye götüreceğini keşfetmek istiyordu. Belki duygusuz bir başlangıç yapmışlardı ama Eric onun hayatını kurtarmış, bir an bile düşünmeden arabasını Taite'inkinin üstüne sürerek kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Bir erkek bundan daha güvenilir olabilir miydi? İyi bir adamdı ve Bay İşgüzar Aygır ona aitti. '

Düşünmeye çalışarak ondan uzaklaştı. Doğru olanı söyleyebilmek zordu. Günlerdir onu itip duruyordu: Önce ona bayılıyor ve bağlanıyor, sonra dünya etrafında dönüyormuş gibi onu kendinden uzaklaştırıyordu. Artık bunu yapmak istemiyordu. Bu, hayatında bir dönüm noktası olabilirdi ve bu anın içine etmek istemiyordu. Bir planı yoktu, notlar almamıştı. Yapılacaklar listesi de yoktu.

Sonunda "Biraz horluyorsun," dedi. "Alışmak zor, ama denemeye değer."

Kaşları biraz havaya kalktı. "Hayatımda içtiğim en korkunç kahveyi yapıyorsun, ama bu acıya değer."

Jaclyn diklendi, "Hayır, yapmıyorum."

Kollarını beline sardı. "Evet, yapıyorsun. O zehri tükürdüm. Sahi, nedir o korkunç şey?"

"Fındıklı ahududu. En sevdiğim kahve." Abartmıştı. Aslında o anda eline hangi poşet geldiği önemli değildi. Tabii bunu zaman içinde öğrenmesinde bir sakınca yoktu. Yine de aromalı kahveyi seviyordu, özel bir tercihi olmasa da. Gülümsemeden edemedi. "Bazen gerçekten çok tuhaf saatlerde çalışıyorum."

"Ben de öyle."

"Çoğu da hafta sonuna denk geliyor."

"Aynen."

Jaclyn başını göğsüne yasladı ve teslim olduğu adamın kalp atışlarını dinledi. Eric onu sımsıkı tuttu ama bu çok farklı, oldukça incelikli bir tutuştu. Jaclyn şimdiden onu tanıdığını düşündü.

“Acıyor mu?”

“Biraz,” diye itiraf etti isteksizce. Tipik bir erkek gibi, bir araba kazasının onu yüzde yüzün altına düşürme ihtimalini hazmedemiyordu.

Bu bir defoydu ama Jaclyn bununla yaşayabilirdi. “Zavallı bebeğim. Sıcak, güzel bir banyoya ne dersin?”

Ah, Jaclyn derinlerden gelen ve tek bir söz etmeden etkilendiğini itiraf eden bu iç çekişi seviyordu. “Eğer sen sabunlayacaksan.”

Jaclyn gülümsedi ve onu öpebilmek için parmak uçlarında yükseldi. “Bana uyar.”

Bütün istediği bir fincan doğru düzgün kahveydi. Çikolata, fındık ya da -hâlâ inanamıyordu- creme brule tadını sevmiyordu. Güzel bir kahvenin yanında harika gidecek bir tatlının tadını kahvesinin *içine* sokuşturamayacaklardı. O iğrenç zehrin tadına bakma gafletinde bir kez bulunmuştu, tekrar bu hataya düşmeyecekti.

Taite Boyne’un tutuklanmasının ve sıranın senatöre gelmesinin ardından birkaç hafta geçmişti. İki dava beraber yürütülmüş, bütün parçalar birbirini tamamlamıştı. Kuşkusuz yaşanan baskı ve dava sürecini izleyen bürokrasi inanılmazdı, ama Eric’in hayatında artık her şey yoluna girmeye başlamıştı. Hatta özel hayatı bile.

Jaclyn’le beraber yaşıyor sayılırdı. En azından onun evinde bir diş fırçası ve değişmelik giysileri vardı; orada geçirdiği geceler geçirmediyelerinden daha fazlaydı. Jaclyn ona zorla HGTV bile seyrettirmişti ama itiraf etmek gerekirse televizyon karşısında fazla vakit geçirmiyorlardı. Çok yakında tam zamanlı orada yaşamak için gerekli düzenlemelere gidileceğini hissediyordu ve bunu kendisini bile şaşırtacak kadar çok istiyordu. Sonbaharda, hadi en geç Noel olsun, evlenebilirlerdi’. Ayrıntılara Jaclyn karar verecekti.

Çok iyi anlaşıyorlardı. Gerçi Jaclyn’in kahvesini yasaklayıp, kahve makinesine el koymaya henüz cesaret edememişti. Jaclyn zamanla onun sabahları çikolatalı kahve içmeye alışacağını sanıyordu ve Eric aksini söyleyerek onu incitmek istemiyordu çünkü onu giderek daha fazla seviyordu. Yine de kahve konusu er geç gündeme gelecekti, bundan kaçış yoktu. Belki de eve onunki ve benimki diye iki ayrı kahve makinesi alırlardı. Jaclyn’in en azından mutfak dolabında bir kavanoz Maxwell House bulunmasına itiraz etmeyeceğini umuyordu.

Oysa şu anda bir yerlerde durup kahve içmenin güvenli olup olmadığını düşünmek zorundaydı. Belki de peşinden sürüklediği şanssızlığı yüzünden denemeye cesareti yoktu. Canı ne McD’ye ne de benzinciye gitmek istiyordu. Jaclyn sürekli Claire’in yerini övüp duruyordu. Belki bir taşla iki kuş vurabilir, Jaclyn’e çörek, kendisine bir fincan gerçek kahve alabilirdi. Dönüşte de belki çörekler için ödüllendirilirdi.

Claire’inki gibi bir yerde doğal olarak arabaya servis yoktu, o yüzden içeri girmek zorunda kaldı. Etrafına baktığında gördükleri hoşuna gitti. Her yer bitki doluydu - ya gerçektiler ya da mükemmel taklit eserleriydi. Küçük yuvarlak masalar ve rahatsız görünen iskemleler vardı. Gizli hoparlörlerden hafif, rahatsız etmeyen bir müzik geliyordu. En güzeli, çoğu kadın olan orta yaşlı ve iyi giyimli müşteriler kahvelerini yudumlayıp çöreklerini ısıyorlardı. Muhabbet ederek çörek kemiren çiftler, dedikodu yapan kadınlar, tek başına oturmuş kitap okuyan bir kadın, köşede dizüstü bilgisayarında çalışan bir diğeri... Daha güvenli bir yer olabilir miydi? Burası en uçtaki motor yağı raflarının dibine sinmek zorunda kalacağı bir yer değildi.

Eric yarım kahve ve yarım düzine çörek siparişi verdi. Her çörek farklıydı çünkü Jaclyn’in en çok hangisini sevdiğini bilmiyordu. Kendini ona çörek yedirirken hayal etti; her seferinde bir çimdik çörek. Tezgâhın ardındaki kadın kahvesini uzatırken -çörekler henüz hazır değildi- arkadaki kapının çingırağı yeni bir müşterinin gelişini haber verdi. Kahvesini ona uzatan kasiyerin beti benzi attı ve öyle bir geri sıçradı ki neredeyse kahve makinesini kıracaktı.

Öfkeli bir haykırış sessizliğı bozdu. “Seni kaltak! Burada olduğunu biliyordum!”
Eric şöyle bir baktı. Gözlerini kapadı ve başı önüne düştü. “Olamaz, yine mi?”